HUNTLEY FITZPATRICK

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI?

O VARĂ PERFECTĂ.
O IUBIRE SECRETĂ.

EPICA

O poveste despre familie, prietenie, prima iubire şi cum să fii sincer faţă de o persoană pe care o iubeşti, fără s-o trădezi pe alta.

„Excelentul roman al lui Fitzpatrick surprinde intensitatea primei iubiri [...], manipularea oamenilor și corupția personajelor aflate la putere... În timp ce granițele dintre ticăloşi şi eroi se întrepătrund, cititorilor li se va aminti că alegerile <<corecte>> şi <<greşite>> sunt rareori clare şi simple."
— Publishers Weekly

„Între Samantha şi Jase, atracția scoate scântei: tocmai potretul primei iubiri, tandre, stângace, pasionale, amețite de fericire, este ceea ce dă cu adevărat aripi romanului." *— Horn Book*

„Personajele au dinamism şi autenticitate. Ritmul narativ alert adaugă un plus de calitate compoziției fermecătoare, solare, de aceeaşi clasă ca a lui Sarah Dessen."
— School Library Journal

„Fitzpatrick surprinde perfect îmbătătoarea bucurie a primei iubiri, în timp ce îndrăgostiții continuă înfruntarea cu realitățile de fiecare zi." *— VOYA*

ISBN 978-606-8754-04-8

Ficțiune contemporană
pentru adolescenţi şi tineri.
www.edituraepica.ro

ÎNTR-O SEARĂ DE VARĂ, TOTUL SE SCHIMBĂ.

Viața în casa Samanthei Reed este liniştită, curată şi ordonată – plănuită cu precizie de mama ei politician. În casa de alături, însă, la familia Garrett, lucrurile sunt gălăgioase, în dezordine, dar irezistibile. Iar când chipeşul Jase Garrett urcă pe spalierul de flori de sub fereastra dormitorului şi intră în viața ei, Samantha se îndrăgostește pasional de el şi de tot ce îl priveşte. Singurul impediment e că trebuie să ascundă acest lucru de mama ei. Apoi se întâmplă ceva de neînchipuit, iar Samantha trebuie să facă o alegere care pare imposibilă. Pe care familie perfectă s-o salveze? Sau e timpul să se salveze pe ea însăşi?

„Jase şi Samantha trăiesc o poveste de dragoste emoționantă, pe care toate fetele o vor invidia."
—Simone Elkeles, autoarea seriei *Chimie perfectă*, bestseller *New York Times*

„O poveste de iubire plină de idei profunde."
— *The Boston Sunday Globe*

HUNTLEY
FITZPATRICK

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI?

HUNTLEY FITZPATRICK

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI?

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

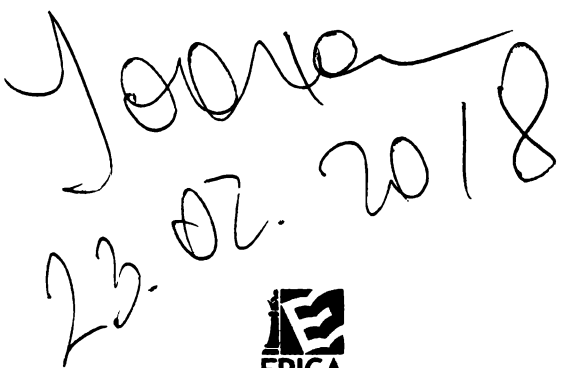

EPICA
București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEȘAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

My Life Next Door by Huntley Fitzpatrick
Copyright © 2012 by Huntley Fitzpatrick
Published by arrangement with Dial Books for Young Readers,
a division of Penguin Young Readers Group,
a member of Penguin Group (USA) LLC,
A Penguin Random House Company.
All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-04-8

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FITZPATRICK, HUNTLEY

Ce se întâmplă cu noi? / Huntley Fitzpatrick; trad. din limba engleză și note de Cristina Jinga. - București : Epica, 2018

ISBN 978-606-8754-04-8

I. Jinga, Cristina (trad. ; note)

821.111

Bineînțeles, lui Colette Corry.
Cuvintele „cea mai bună prietenă" *nu vor fi niciodată îndeajuns.*

Capitolul unu

Cei din familia Garrett au fost interzişi din start.

Dar nu asta era important.

Se întâmpla acum zece ani, în timp ce ne aflam în curtea noastră, când sedanul lor hârbuit a oprit în faţa casei de alături, cu fundaţie joasă, acoperită cu şindrilă, chiar în spatele camionului care le aduse mobila.

— Oh, nu! a suspinat mama, iar braţele i-au căzut pe lângă corp. Speram să scap de asta.

— Asta... care? a întrebat sora mea mai mare, care se afla pe alee.

Sora mea avea opt ani şi îşi pierduse deja răbdarea cu sarcina gospodărească a zilei stabilită de mama: plantatul bulbilor de narcisă în grădina noastră din faţă. Ducându-se repede la gardul cu uluci care despărţea proprietatea noastră de cea de-alături, s-a ridicat pe vârfuri ca să-i cerceteze pe noii vecini. Eu mi-am lipit faţa între două uluci, privind cu uimire cum doi părinţi şi cinci copii se revarsă din sedanul ca o maşină de clovni de la circ.

— Genul ăsta de treabă.

Mama a făcut semn spre maşină cu lopăţica de grădină, răsucindu-şi părul blond-argintiu într-un coc.

— E câte una în fiecare cartier. Familia care nu-şi tunde niciodată peluza. Care are jucării împrăştiate peste tot. Cea care nu plantează niciodată flori sau, dacă le plantează, le lasă să moară. Familia dezordonată care scade valoarea proprietăţilor. Iat-o. Chiar alături de noi. Ai pus bulbul ăla invers, Samantha.

Am întors bulbul, târându-mă iute pe genunchi ca să ajung mai aproape de gard, ochii mei nedezlipindu-se de tatăl familiei, care luase în braţe un bebeluș de pe un scaun al mașinii, în timp ce un băieţel cu păr inelat i se cățărase în spinare.

— Sunt drăguţi, am zis.

Mi-amintesc că urmase o tăcere, și atunci mi-am întors ochii la mama.

Ea deja clătina din cap spre mine, cu o expresie ciudată pe față.

— Nu dacă sunt sau nu drăguți este problema aici, Samantha. Ai șapte ani. Trebuie să înţelegi ce e important. *Cinci* copii. Dumnezeule mare! Exact ca-n familia tatălui vostru. Ţicneală.

Și-a dat ochii peste cap.

M-am dat mai aproape de Tracy și am râcâit cu unghia o coajă desprinsă de vopsea albă de pe gard. Sora mea mi-a aruncat o privire amenințătoare, genul ăla de privire pe care o folosea când o întrerupeam în timp ce se uita la televizor.

— *El* e drăguţ, a zis ea, zgâindu-se din nou peste gard.

M-am uitat și eu într-acolo și am văzut un băiat mai mare ieșind cu greu de pe bancheta din spate a mașinii, cu o mănușă de baseball în mână, ducându-se la portbagaj ca să scoată o cutie plină cu echipament sportiv.

Încă de pe atunci lui Tracy îi plăcea să fie Gică-contra, să nu bage de seamă cât de greu îi era mamei să fie părinte. Tata plecase fără nici măcar să-și ia la revedere, lăsând-o pe mama cu un copil de un an și un altul pe cale de-a se naște, o grămadă de decepţii și, din fericire, cu fondul fiduciar primit de la părinţii ei.

*

După cum anii o dovediseră, vecinii noștri, familia Garrett, erau exact cum prezisese mama. Peluza lor era tunsă sporadic, în cel mai bun caz. Beculeţele lor de Crăciun rămâneau atârnate până la Paști. Curtea lor din spate era un talmeș-balmeș, cu o piscină și o trambulină, două leagăne și bare de cățărat. Din când în

când, doamna Garrett făcea efortul să planteze câte ceva de sezon, crizanteme în septembrie, sporul-casei în iunie, numai pentru a lăsa florile să-și dea duhul și să se ofilească, în timp ce ea se ocupa de altceva mai important, cum ar fi cei cinci copii ai săi. Care au devenit opt, cu trecerea anilor. Toţi la aproximativ trei ani distanţă unul de celălalt.

— Greul începe abia când împlinesc douăzeci și două de luni, am surprins-o pe doamna Garrett explicând într-o zi, la supermarket, când doamna Mason comentase despre prolificul ei pântec. Atunci, ei brusc nu mai sunt bebeluși. Și mie îmi plac bebelușii atât de mult!

Doamna Mason își înălţase sprâncenele și zâmbise, apoi îi întorsese spatele cu buzele strânse și clătinând descumpănită din cap.

Dar doamnei Garrett n-a părut să-i pese, fericită în sinea ei și mulţumită cu familia ei haotică. Cinci băieţi și trei fete, când am împlinit eu șaptesprezece ani.

Joel, Alice, Jase, Andy, Duff, Harry, George și Patsy.

*

În cei zece ani de când familia Garrett se mutase alături, mama nu cred că privise vreodată afară, pe vreuna dintre ferestrele casei noastre, fără să pufnească nervoasă. Prea mulţi copii pe trambulină. Biciclete abandonate pe peluză. Încă un balon roz legat de cutia de scrisori, fluturând nebunește în voia vântului. Partide de baschet gălăgioase. Muzica duduind, în timp ce Alice și prietenele ei se bronzau. Băieţii mai mari spălând mașinile și stropindu-se cu furtunul. Dacă nu erau aceștia, atunci era doamna Garrett, alăptându-și calmă cel mai mic dintre prunci pe treptele din faţă sau stând acolo în poala domnului Garrett, în văzul lumii.

— E indecent, spunea mama, privind.

— E legal, contracara mereu Tracy, viitoare avocată, dându-și pe spate părul platinat.

Se posta lângă mama, inspectându-i pe soţii Garrett de la fereastra mare laterală a bucătăriei.

— Legislaţia a reglementat dreptul mamelor de a alăpta în public. Este perfect legal să alăpteze pe propria verandă.

— Dar de ce? De ce s-o faci, când există biberoane şi formule de lapte speciale? Şi dacă *trebuie*, de ce să n-o faci în casă?

— Îi supraveghează pe ceilalţi copii, mamă. Adică exact ceea ce se cuvine să facă, remarcam şi eu câteodată, raliindu-mă poziţiei lui Tracy.

Mama ofta, clătina din cap şi scotea aspiratorul din debara de parc-ar fi fost o pastilă de valium. Cântecul de leagăn al copilăriei mele a fost mama dând cu aspiratorul, trasând linii perfect simetrice pe covorul bej din livingul nostru. Liniile păreau cumva importante pentru ea, într-atât de esenţiale, încât dădea drumul aparatului când Tracy şi cu mine eram încă la micul dejun, apoi ne urma încet până la uşă, în timp ce ne îmbrăcam şi ne luam ghiozdanele. După aceea se întorcea, făcând să dispară şi urmele noastre de paşi şi pe-ale ei, până ce ajungeam afară. În cele din urmă, lăsa cu grijă aspiratorul să se odihnească în spatele unuia dintre stâlpii verandei, doar pentru a-l plimba din nou înăuntru, când ajungea acasă de la muncă.

*

A fost clar de la bun început că noi *n-o să ne jucăm cu ai lui Garrett*. După ce le dusese obligatoria lasagna de „bine aţi venit în cartier", mama a făcut tot ce i-a stat în puteri să nu fie primitoare. Răspundea saluturilor zâmbitoare ale doamnei Garrett cu înclinări de cap glaciale. Îi respingea ofertele domnului Garrett de a ne tunde peluza, de a ne mătura frunzele sau de a ne da zăpada la o parte cu lopata cu un răspicat „Avem pe cineva care se ocupă, mulţumim totuşi".

În cele din urmă, soţii Garrett au încetat să mai încerce.

Cu toate că locuiau alături și se mai întâmpla câteodată ca vreunul dintre copii să treacă cu bicicleta pe lângă mine în timp ce udam florile mamei, era simplu să nu ne intersectăm. Copiii lor mergeau la școli publice. Tracy și cu mine mergeam la Hodges, singura școală privată din micuțul nostru oraș din Connecticut.

*

Un lucru pe care mama nu l-a știut niciodată și pe care l-ar fi dezaprobat în mod special era că eu îi urmăream pe membrii familiei Garrett. Tot timpul.

Dincolo de fereastra dormitorului meu e o mică porțiune plată de acoperiș, mărginită de un gărduleț. Nu chiar un balcon, mai degrabă o poliță. Se află între două mansarde, ferită vederii și din curtea din față și din cea din spate, și dă drept spre casa familiei Garrett. Încă de dinainte să se mute ei, era locul unde stăteam și mă gândeam. Însă, după aceea, era locul unde visam.

Ieșeam după ora de culcare, mă uitam spre ferestrele luminate și o vedeam pe doamna Garrett spălând vasele, cu unul dintre copiii mai mici cocoțat pe bufet, alături de ea. Sau pe domnul Garrett jucându-se de-a luptele cu băieții mai mari, în living. Sau luminile continuând să fie aprinse în camera unde bebelușul ar fi trebuit să doarmă, și silueta domnului sau a doamnei Garrett plimbându-se de colo colo, mângâind o spinare micuță. Era ca și când m-aș fi uitat la un film mut, unul atât de diferit față de viața pe care o duceam eu.

De-a lungul anilor, am devenit mai îndrăzneață. Uneori, îi priveam și-n timpul zilei, după școală, ghemuită, cu spatele rezemat de acoperiș, încercând să le asociez fețele cu numele, atunci când îi striga. Era destul de greu, pentru că toți aveau părul șaten, pielea măslinie și corpurile musculoase, ca o rasă numai a lor.

Joel era cel mai ușor de identificat — era cel mai mare și cel mai atletic. Fotografia lui apărea adesea în ziarele locale pentru diverse reușite sportive — îl recunoșteam fără niciun dram de

efort. Alice, următoarea din serie, își vopsea părul în culori fanteziste și purta haine care stârneau comentarii din partea doamnei Garrett, așa că și pe ea o remarcam ușor. George și Patsy erau cei mai mici. Pe cei trei băieți mijlocii, Jase, Duff și Harry... nu reușeam să-i deosebesc. Eram foarte sigură că Jase era cel mai mare dintre ei trei, dar asta nu însemna că era și cel mai înalt? Duff ar fi trebuit să fie cel isteț, fiindcă participa la diverse concursuri de șah și de ortografie, dar nici nu purta ochelari, nici nu dădea vreun alt semn vizibil de genialitate. Harry era mereu autorul vreunui pocinog — „Harry! Cum ai putut să faci asta?" era refrenul. Iar Andy, fata mijlocie, întotdeauna părea să lipsească, numele ei fiind cel mai îndelung strigat ca să vină la cină sau ca să se înghesuie în mașină: „Aaaaaaaan-diiiiiiiiiii!"

De la înălțimea ascunzătorii mele studiam curtea de jos, încercând s-o localizez pe Andy, să-mi închipui ultima boacănă a lui Harry sau să văd ce altă ținută scandaloasă mai purta Alice. Familia Garrett era povestea mea de dinainte de culcare, cu mult înainte de a-mi trece prin cap că aș face și eu parte din ea.

Capitolul doi

E prima noapte înăbușitor de fierbinte din iunie și sunt singură acasă. Încerc să mă bucur de liniște, dar mă trezesc umblând din cameră în cameră, neputând să stau locului.

Tracy ieșise cu Flip, încă un jucător de tenis blond din nesfârșita ei serie de iubiți. Nu putusem să dau de Nan, cea mai bună prietenă a mea, care își pierduse complet mințile după iubitul *ei*, Daniel, având în vedere că școala se terminase de o săptămână și el absolvise. Nu era nimic la televizor care să-mi placă, niciun loc în oraș care să mă atragă. Încercasem să stau afară, pe verandă, dar, la reflux, aerul este îmbâcsit cu izul de mâl adus de briză dinspre râu.

Așadar, stau în livingul nostru cu boltă, ronțăind gheața rămasă în paharul cu apă minerală, răscolind prin teancul de reviste *In Touch* ale lui Tracy. Deodată, aud un bâzâit puternic și continuu. Cum nu se mai oprește, mă uit în jur, alarmată, încercând să-l identific. Uscătorul de rufe? Detectorul de fum? În cele din urmă, îmi dau seama că e soneria de la intrare, sunând și sunând, la nesfârșit. Mă grăbesc să deschid, așteptându-mă — cu un oftat — la vreunul dintre foștii lui Tracy, care, iată, îndrăznea, după prea multe cocktailuri cu rom la clubul country, să vină s-o recâștige.

În schimb, o găsesc pe mama, lipită cu spatele de sonerie și sărutată cu foc de un bărbat. Cum eu deschid ușa brusc, amândoi sunt gata să cadă, însă el se prinde cu mâna de toc și continuă s-o sărute. Eu rămân ca țintuită în loc, simțindu-mă stupid, cu brațele încrucișate, în cămașa mea de noapte subțire, care flutură ușurel în aerul devenit dintr-odată irespirabil. De jur împrejurul meu se aud

vocile verii. Foșnetul valurilor pe țărmul îndepărtat, turațiile unei motociclete străbătând strada, șoapta vântului în arbuștii de sânger. Niciunul dintre aceste zgomote și, cu siguranță, nici prezența mea, nu-i oprește pe mama și pe tipul ei. Nici măcar când motocicleta, bubuind rateuri, își face intrarea pe aleea familiei Garrett, ceea ce, de regulă, o scoate pe mama din minți.

Într-un târziu, cei doi fac o pauză ca să-și recapete suflul, iar mama se întoarce spre mine, râzând stingherită.

— Samantha. Doamne! M-ai speriat.

E îmbujorată și vocea îi e pițigăiată, de fetiță alintată. Nici pe departe vocea autoritară de „am zis, așa rămâne", pe care o folosește acasă, sau vocea *sirop-cu-lame-de-oțel* pe care o folosește la serviciu.

În urmă cu cinci ani, mama a intrat în politică. La început, Tracy și cu mine n-o luaserăm în serios — abia ne aduceam aminte ca mama să fi votat vreodată. Dar, într-o zi, venise acasă de la o întrunire, ambalată și hotărâtă să devină senator. A candidat, a câștigat, și viața noastră s-a schimbat complet.

Fuseserăm mândre de ea. Bineînțeles că fuseserăm. Însă, în loc să pregătească micul dejun și să scotocească printre cărțile din ghiozdanele noastre ca să fie sigură că ne făcuserăm temele, mama pleca de acasă la cinci dimineața și se ducea la Hartford „înainte să se aglomereze traficul". Rămânea până târziu pentru comisii și ședințe speciale. Weekendurile nu mai erau despre antrenamentele la gimnastică ale lui Tracy sau despre concursurile mele de înot. Erau despre prospectarea voturilor viitoare, participarea la ședințe speciale și evenimente locale. Tracy a bifat toate prostiile clasice de care se apucă un adolescent zănatic. A încercat drogurile și alcoolul, a șterpelit din magazine, s-a culcat cu o mulțime de băieți. Eu am citit mormane de cărți, m-am autodeclarat democrată (mama e republicană) și am petrecut mai mult timp decât de obicei urmărindu-i pe alde Garrett.

Așadar, în seara asta, stau în prag, înlemnită în fața acestei neașteptate și prelungite etalări de afecțiune în public, până când mama îi dă drumul tipului. Când el se întoarce către mine, tresar.

După ce te părăsește un bărbat, însărcinată și cu un copil mic, nu-i păstrezi fotografia pe poliţa căminului. Aveam doar vreo câteva fotografii ale tatălui nostru și toate erau făcute în camera lui Tracy. Cu toate acestea, l-am recunoscut — linia maxilarului, gropițele, părul strălucitor, blond ca grâul, și umerii lați. Bărbatul acesta avea toate semnalmentele.

— Tată?

Expresia mamei se transformă din pierdută în visare în complet șocată, de parcă aș fi înjurat.

Tipul se desprinde de lângă mama și își întinde o mână spre mine. Odată ce intră în lumina venită dinspre living, îmi dau seama că e mult prea tânăr pentru a fi tatăl meu.

— Salutare, drăguță! Eu sunt cel mai nou — și mai entuziast — membru al campaniei de realegere a mamei tale.

Entuziast? Puțin spus.

Îmi ia mâna și mi-o zgâlțâie, în pofida lipsei mele de participare.

— El este Clay Tucker, zice mama, cu tonul reverențios pe care l-ar folosi cineva vorbind despre Vincent van Gogh sau Abraham Lincoln.

Se întoarce și-mi aruncă o privire mustrătoare — fără îndoială pentru comentariul cu „tata" —, dar își revine rapid.

— Clay se ocupă de organizarea campaniilor naționale. Sunt foarte norocoasă că a acceptat să mă ajute.

În ce calitate? mă întreb eu, când ea își înfoaie părul cu un gest care nu poate fi decât unul de flirt. *Mamă?*

— După cum ți-am *spus*, Clay, continuă ea, Samantha nu e mică.

Mă blochez. Am un metru cincizeci și opt. Cu tocuri. Că n-aș fi „mică" e o figură de stil. Apoi mă prind. Se referă la vârstă. Sunt mare, pentru o femeie atât de tânără ca ea.

— Lui Clay nu i-a venit să creadă că am o fiică adolescentă.

Mama își dă pe după ureche o șuviță din părul proaspăt tapat.

— A spus că arăt eu însămi ca o adolescentă.

Mă întreb dacă i-a pomenit și de Tracy sau dacă are de gând s-o țină ascunsă, o vreme.

— Ești la fel de frumoasă ca mama ta, îmi zice el, și, prin urmare, acum o cred.

Are genul de accent sudist care te duce cu gândul la unt topit pe biscuiți și leagăne pe verandă.

Clay își rotește ochii prin living.

— Ce cameră grozavă, zice. Pur și simplu te invită să-ți odihnești picioarele după o zi grea.

Mama zâmbește radioasă. E mândră de casa noastră, tot timpul renovează camerele, reparând ceea ce e deja perfect. El se plimbă prin cameră, încet, examinând uriașele tablouri cu peisaje de pe pereții de un alb imaculat, studiind canapeaua bej atât de pufoasă, încât e greu să stai pe ea, și imensele fotolii, oprindu-se, în cele din urmă, în fața șemineului. Eu sunt perplexă. Strecor o privire spre mama. Bărbații cu care se întâlnește se opresc întotdeauna la ușă. De fapt, abia dacă pot spune că iese la întâlniri.

Însă mama nu aplică formula ei obișnuită de a arunca o privire la ceasul de la mână și a exclama „Oh, Doamne, ia te uită cât e de târziu", dându-l apoi politicos pe ușă afară. În loc de asta, scoate un hohot de râs alintat, se joacă puțin cu cercelul cu perlă și spune:

— O să fac o cafea.

Se întoarce spre bucătărie, dar, mai înainte de a apuca să facă un pas, Clay Tucker vine spre mine, punându-mi o mână pe umăr.

— Mie mi se pare, zice, că ești genul de fată care ar face ea cafeaua și ar lăsa-o pe mama să se relaxeze.

Fața îmi ia foc și mă dau involuntar un pas înapoi. Adevărul este că, de regulă, chiar fac o cană de ceai pentru mama, când vine acasă târziu. E un soi de ritual. Însă nimeni nu mi-a cerut vreodată s-o fac. O parte din mine crede că n-a auzit bine. L-am cunoscut pe tipul ăsta cu nici două secunde în urmă. Cealaltă parte se simte

mâhnită — cum mi se întâmplă la școală, când uit să fac problema pentru un punct în plus la matematică, sau acasă, când îmi îndes hainele proaspăt spălate într-un sertar al comodei, fără să le împăturesc. Șovăi, căznindu-mă să găsesc un răspuns, dar nu-mi vine nimic în minte. În cele din urmă, dau din cap, mă întorc și mă duc în bucătărie.

În timp ce măsor cafeaua râșnită, aud murmure și chicoteli înăbușite dinspre living. Cine e tipul ăsta? Oare Tracy l-a întâlnit? Bănuiesc că nu, din moment ce eu sunt fata cea *mare*. Și, oricum, Tracy e mereu plecată să-l încurajeze pe Flip la meciurile lui de tenis, de când au absolvit, săptămâna trecută. În restul timpului, o ard în decapotabila lui, pe aleea noastră, cu scaunele lăsate pe spate, cât stă mama la muncă.

— Gata cafeaua, scumpo? strigă mama. Lui Clay i-ar prinde bine un energizant. A tras azi ca un taur ca să m-ajute.

Taur? Torn cafeaua proaspăt fiartă în cești, le așez pe o tavă, pun alături frișca, zahărul, șervețelele și mă întorc în living.

— Pentru mine e bine așa, scumpo, dar Clay preferă o cană zdravănă. Nu-i așa, Clay?

— Într-adevăr, zice el cu un zâmbet larg, dându-mi înapoi ceașca lui. Cea mai mare pe care o ai, Samantha. Eu nu pot funcționa fără cafeină. E o dependență.

Și-mi face cu ochiul.

La întoarcerea din bucătărie, a doua oară, trântesc cana în fața lui Clay. Mama zice:

— O s-o adori pe Samantha, Clay. E așa o fată deșteaptă! Anul trecut, s-a înscris la toate cursurile de avansați. Și a trecut toate examenele cu brio. A fost în anuarul școlar, în ziarul școlii, obișnuia să fie și-n echipa de înot... Un star, fata mea.

Mama îmi dăruiește un zâmbet sincer, unul care îi luminează și ochii. Îi zâmbesc și eu.

— Așchia nu a sărit departe de trunchi, zice Clay, iar ochii mamei alunecă înapoi spre fața lui și se pironesc acolo, vrăjiți.

Schimbă o privire cu subînţeles, iar mama se apropie şi se aşază pe braţul fotoliului în care stă el. Mă întreb pentru o secundă dacă mai sunt şi eu în cameră. În mod clar, sunt „concediată". Bine. Sunt scutită de posibilitatea certă de a-mi pierde stăpânirea de sine şi a-i turna lui Clay cafeaua încă fierbinte din cana lui mare în poală. Sau de a-i turna mamei ceva foarte rece în cap.

*

Răspunde, răspunde! implor eu la capătul celălalt al liniei telefonice. În sfârşit, se aude un declic, dar nu e Nan. E Tim.

— Casa Mason, zice el. Dacă eşti Daniel, Nan e pe-afară cu tipul celălalt. Ăla cu o sculă mai mare.

— Nu sunt Daniel, îi spun eu. Dar e adevărat, cu Nan? Partea cu „e pe-afară"?

— Neah, bineînţeles că nu. Nan? E norocoasă că-l are pe Daniel şi asta-i destul de trist, dracului.

— Unde e?

— Pe-aici, pe undeva, încearcă Tim să-mi fie de ajutor. În camera mea. Te-ai întrebat vreodată la ce foloseşte părul de pe degetele tale de la picioare?

Tim e drogat. Ca de obicei. Închid ochii.

— Pot să vorbesc cu ea, acum?

Tim promite c-o cheamă, dar peste alte zece minute eu încă aştept. Probabil a uitat şi c-a răspuns la telefon.

Închid şi mă întind pe pat un moment, cu ochii la ventilatorul din tavan. Apoi deschid fereastra şi ies pe terasă.

Ca de obicei, la familia Garrett majoritatea luminilor sunt aprinse. Inclusiv cele de pe alee, unde Alice, câţiva dintre prietenii ei prost îmbrăcaţi şi câţiva dintre băieţii Garrett joacă baschet. Ar putea fi şi vreo câţiva iubiţi de-ai ei printre aceştia. E greu de spus, fiindcă toţi sar atâta în jur, cu muzica bubuind din boxele iPod-ului, puse pe treptele verandei.

Nu mă pricep la baschet, dar pare distractiv. Mă uit spre fereastra sufrageriei lor și-i văd pe doamna și pe domnul Garrett. Ea se sprijină de speteaza fotoliului în care stă el, cu brațele încrucișate, uitându-se în jos, în timp ce el îi arată ceva într-o revistă. Lumina din dormitorul lor, unde doarme și bebelușul, este încă aprinsă, chiar dacă e atât de târziu. Mă întreb dacă lui Patsy îi e frică de întuneric.

Apoi, deodată, aud o voce, chiar lângă mine. Chiar sub mine.

— Salut!

Speriată, sunt gata să-mi pierd echilibrul. Atunci simt o mână care mă sprijină de gleznă și aud un foșnet, iar cineva, un băiat, se cațără pe spalier și apoi pe acoperiș, în spațiul meu secret.

— Salut! zice din nou, așezându-se lângă mine de parcă m-ar cunoaște bine. Ai nevoie să fii salvată?

Capitolul trei

Mă holbez la băiatul ăsta. Evident e un Garrett, și nu e Joel, dar care dintre ei o fi? De aproape, în lumina ce vine din dormitorul meu, arată diferit față de majoritatea băieților Garrett — mai înalt, mai zvelt, cu părul ondulat de un șaten mai deschis, în care se văd deja șuvițele mai blonde pe care unii bruneți le capătă vara.

— De ce-aș avea nevoie să fiu salvată? Asta e casa mea, acoperișul meu.

— Păi, eu știu? Așa mi s-a părut, când te-am văzut aici, că ai putea fi Rapunzel. Prințesa din turnul ăla. Cea cu părul lung și blond și... știi tu...

— Iar tu fiind?

Știu deja c-o să râd dacă spune „prințul".

În schimb, el răspunde:

— Jase Garrett.

După care îmi ia mâna și mi-o strânge, de parcă am fi la un interviu la colegiu, și nu, întâmplător, două persoane care stau pe acoperișul meu, noaptea.

— Samantha Reed.

Îmi las mâna într-a lui, automat politicoasă, în pofida împrejurărilor bizare.

— Un nume *foarte* princiar, zice el aprobator, întorcându-și capul să-mi zâmbească.

Dinții lui sunt foarte albi.

— Nu-s nicio prințesă.

Mă studiază atent.

— Ai spus-o cam cu patos. Există ceva important pe care ar trebui să-l știu despre tine?

Toată conversația asta e suprarealistă. Faptul că Jase Garrett ar trebui să știe sau ar avea nevoie să știe ceva despre mine e cu totul absurd. Însă, în loc de a-i spune asta, mă trezesc mărturisindu-i:

— Păi, de exemplu, acum o secundă am vrut să rănesc pe cineva pe care tocmai l-am cunoscut.

Jase lăsă să treacă o pauză lungă înainte să răspundă, de parcă și-ar fi cântărit gândurile și cuvintele.

— Ei bine, zice el, în cele din urmă. Îmi închipui că o mulțime de prințese s-au simțit așa... căsătorii aranjate și toate cele. Cine știe cu cine te-ai putea trezi pe cap? Dar... persoana pe care ai vrut s-o rănești sunt cumva eu? Pentru că eu *pot* să înțeleg o aluzie. Mai degrabă îmi ceri să plec de pe acoperișul tău decât să-mi spargi rotula.

Își întinde picioarele, punându-și mâinile sub cap, instalându-se *oh-atât-de-confortabil* în ceea ce *oh-nu-era-deloc* teritoriul lui. În pofida acestui lucru, mă trezesc povestindu-i totul despre Clay Tucker. Poate pentru că Tracy nu e acasă și mama se poartă de nerecunoscut. Poate pentru că Tim e vraiște și Nan e MIA[1]. Sau poate e din cauza lui Jase însuși, a felului în care stă aici, calm, așteptând să audă povestea, de parcă a-și pierde timpul cu vreo fată întâlnită întâmplător i se pare interesant. În orice caz, îi spun.

Când termin, urmează o pauză.

Apoi, din jumătatea întunecată, cu profilul conturat de lumina care vine dinspre fereastra mea, zice:

— Păi, Samantha... i-*ai fost* prezentată tipului ăstuia. De aici încolo lucrurile au luat-o razna. Asta ar putea justifica o omucidere. Din când în când, eu am vrut să ucid oameni pe care i-am cunoscut și mai puțin decât pe tine... necunoscuți în supermarket.

Adică sunt pe acoperișul meu cu un psihopat? În timp ce încep să mă îndepărtez ușurel, el continuă:

[1] Abreviere de la Missing In Action (mil.) — dispărut în misiune.

— Oamenii ăia care vin la mama tot timpul, când suntem cu toții în preajma ei, și-i spun: „Știi, există metode de contracepție". De parcă a avea o familie mare ar fi, eu știu, un foc în pădure și ei sunt Smokey Bear[1]. Cei care îi vorbesc tatălui meu despre vasectomie și despre costurile educației la colegiu, de parcă el n-ar avea habar despre niciunul dintre lucrurile astea. Nu o dată am vrut să-i pocnesc.

Wow! Nu mai întâlnisem vreodată un băiat, la școală sau în alte părți, care să scurteze partea introductivă a conversației atât de rapid.

— E o idee bună să fii cu ochii pe cei care cred că știu singura cale demnă de urmat în viață, zice din nou Jase, meditativ. Ar putea să te secere cât ai clipi, dacă le stai în cale.

Îmi amintesc toate remarcile mamei mele despre vasectomie și colegiu.

— Îmi pare rău, spun.

Jase se întoarce, părând surprins.

— Ei bine, mama mea zice să-i compătimim, să ne fie milă de toți cei care cred că ceea ce li se pare lor corect ar trebui să fie un fel de lege universală.

— Și tatăl tău ce spune?

— El și cu mine suntem pe aceeași lungime de undă în privința asta. La fel și restul familiei. Mama e pacifista noastră.

Zâmbește.

Un hohot de râs răsună dinspre curtea în care se joacă baschet. Mă uit într-acolo și văd un băiat luând o fată pe după mijloc, învârtind-o, apoi lăsând-o la pământ și strângând-o la piept.

— Tu de ce nu ești cu ei, acolo? întreb.

El se uită lung la mine, din nou de parc-ar fi cântărit ce să spună. În cele din urmă:

— Tu să-mi spui, Samantha.

Apoi se ridică, se întinde, spune „Noapte bună!" și coboară pe spalier.

---

[1] Mascotă de pe panouri publicitare, desene animate etc. creată pentru a educa publicul din SUA în privința incendiilor forestiere. Sloganul lui e „Numai tu poți preveni incendiile în pădure".

Capitolul patru

În lumina dimineții, spălându-mă pe dinți, trecând prin ritualul meu matinal obișnuit și privind în oglindă la înfățișarea mea dintotdeauna — păr blond, ochi albaștri, pistrui, nimic deosebit — mi-e ușor să cred că a fost un vis că aș fi stat în cămașă de noapte, vorbind despre sentimente, cu un străin — mai mult, cu un Garrett.

La micul dejun, o întreb pe mama unde l-a întâlnit pe Clay Tucker, dar nu reușesc să aflu nimic, fiindcă mama, preocupată să-și aspire drumul spre ieșire, răspunde numai:

— La un eveniment politic.

De vreme ce numai la dintr-astea se duce ea acum, e greu să tragi vreo concluzie.

O încolțesc pe Tracy în bucătărie, în timp ce se dă cu rimel rezistent la apă în oglinda de deasupra chiuvetei, pregătindu-se pentru o zi la plajă cu Flip, și-i povestesc ce s-a întâmplat aseară. Mai puțin partea cu Jase pe acoperiș.

— Și ce mare scofală? răspunde ea, aplecându-se spre propria-i reflexie. Mama, în sfârșit, a găsit pe cineva de care îi place foarte mult. Dacă o poate ajuta și în campanie, cu atât mai bine. Deja e înnebunită cu alegerile astea din noiembrie.

Își flutură genele rimelate spre mine.

— Asta are cumva de-a face cu tine și cu teama ta de intimitate?

Urăsc când Tracy mă ia cu tâmpeniile de genul self-help și psihanaliză. De când faza ei de rebeliune adolescentină s-a lăsat cu un an de terapie, se simte calificată să-și etaleze cunoștințele.

— Nu, e în legătură cu mama, insist eu. Era complet schimbată. Dacă ai fi fost aici, ai fi văzut.

Tracy deschide larg braţele, cuprinzând cu un gest bucătăria noastră, complet dotată cu electronice de ultimă generaţie, conectată cu masivul nostru living şi uriaşul antreu. Toate sunt prea mari pentru trei persoane, prea pompoase şi nici nu ştiu ce mesaj ar trebui să transmită. Casa noastră e probabil de trei ori mai mare decât a familiei Garrett. Şi ei sunt zece.

— De ce-aş mai fi aici? întreabă ea. Ce caută oricare dintre noi *aici*?

Îmi vine să-i spun „*Eu* sunt aici". Dar înţeleg ce vrea să spună. Casa noastră conţine tot ce e mai sofisticat şi mai performant în materie de electrocasnice şi străluceşte de curăţenie. Cu toate astea, găzduieşte şi trei persoane care ar prefera să fie oriunde, dar nu aici.

*

Mamei îi place rutina. Asta înseamnă că avem anumite mâncăruri, în anumite seri — supă şi salată, lunea, paste, marţea, friptură, miercurea —, aţi prins ideea. Ţine pe perete diagrame cu activităţile noastre şcolare, chiar dacă nu are timp efectiv să se ocupe de ele, şi se asigură că nu avem prea mult timp liber pe perioada verii. O parte din rutină a fost abandonată de când a devenit senator. O altă parte s-a intensificat. Cina de vineri la *Clubul Stony Bay Bath and Tennis* a rămas sfântă.

Clubul Stony Bay and Tennis e genul de local pe care toată lumea din oraş l-ar socoti de prost gust, dacă nu s-ar întâmpla ca „toată lumea" să vrea să fie membru. Clădirea a fost construită în urmă cu cincisprezece ani, dar arată ca un castel din epoca Tudor. Se află pe dealurile ce străjuiesc oraşul, aşa că oferă o privelişte grozavă asupra râului şi asupra canalului, cu cele două bazine, Olimpic şi Laguna. Mama adoră B&T. Într-atât încât face parte din comitetul executiv. Ceea ce înseamnă că, graţie echipei de înot,

eu am fost „racolată" de salvamarii de-acolo, vara trecută, și sunt înscrisă din nou anul acesta — de două ori pe săptămână, începând de luni. Asta înseamnă două zile întregi la B&T, plus cina de vinerea.

Și de aceea, pentru că astăzi *este* vineri, iată-ne, Tracy, Flip și cu mine, intrând pe ușile impozante de stejar, în urma mamei. În ciuda eternei concurenţe a lui Tracy și Flip pentru medalia de aur la olimpiada de afișare a afecţiunii în public, mama îl place pe Flip. Poate și pentru că tatăl lui conduce cea mai mare companie din Stony Bay. Indiferent din ce motiv, de când Flip și Tracy au început să se întâlnească, în urmă cu șase luni, el întotdeauna a reușit să ne însoţească la cina cu dans marinăresc de vineri seara. Norocos băiat.

Ne așezăm la masa noastră obișnuită, sub gigantica pictură a unei baleniere înconjurate de balene enorme, străpunse cu harpoane, dar încă în stare să clefăie câţiva marinari ghinioniști.

— Trebuie să ne stabilim planurile de vară, zice mama când sosește coșul de pâine. Să ne lămurim cum facem.

— Ma-mă! Am mai vorbit despre asta. Eu mă duc la Vineyard. Flip are o slujbă plăcută, predă lecţii de tenis la vreo câteva familii, iar eu mi-am închiriat o casă cu prietenele mele și o să fiu chelneriţă la Salt Air Smithy. Ne mutăm începând de săptămâna asta. Totul e aranjat.

Mama dă la o parte șervetul de pe farfuria ei și îl despăturește.

— Ai pomenit despre asta, Tracy, e adevărat. Dar eu nu mi-am dat acordul.

— Asta e vara mea, în care pot să mă distrez. Mi-am câștigat-o, zice Tracy, aplecându-se peste farfurie după paharul ei de apă. Nu-i așa, Flip?

Flip a atacat înţelept coșul cu pâine, întinzând din belșug unt de arţar pe chifla lui, și nu poate răspunde cu gura plină.

— Nu mai e nevoie să mă gândesc la colegii. Sunt la Middlebury. Nu mai trebuie să dovedesc nimic.

— Să fii sârguincioasă și să treci examenele cu bine înseamnă doar să dovedești ceva? întreabă mama, cu sprâncenele ridicate.

— Flip? zice Tracy din nou.

El încă își analizează fascinat chifla, adăugând și mai mult unt, în timp ce continuă să mestece.

Mama își îndreaptă atenția asupra mea.

— Deci, Samantha. Vreau să fiu sigură că ai totul stabilit pentru vacanța de vară. Câte dimineți pe săptămână îți ocupă slujba ta de la Breakfast Ahoy?

Îi dăruiește chelnerului care ne toarnă apa cu gheață zâmbetul ei de *fermecare-a-publicului.*

— Trei, mamă.

— Atunci nu-ți rămân decât două zile la salvamar.

O cută mică îi încrețește fruntea.

— Asta înseamnă trei după-amiezi libere. Plus weekendurile. Hmm.

O urmăresc cum taie o chiflă Parker House și o unge cu unt, știind că n-o s-o mănânce. O face doar ca să se concentreze.

— Mamă! Samantha are șaptesprezece ani! Doamne! ripostează Tracy. Las-o să aibă și un pic de timp liber.

În timp ce spune asta, o umbră cade pe masa noastră și cu toții ne ridicăm privirile. E Clay Tucker.

— Grace — o sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, își trage un scaun lângă mama, întorcându-l invers și așezându-se călare — și restul familiei tale drăguțe. Nu mi-am dat seama că ai și un fiu.

Tracy și mama se grăbesc să-i corecteze deducția greșită, în timp ce chelnerul sosește cu meniul. E cumva inutil să i-l ofere, de vreme ce B&T are același meniu de cină, vinerea, încă de pe vremea când dinozaurii hălăduiau nestingheriți pe pământ.

— Tocmai spuneam că Tracy ar trebui să-și facă un plan mai orientat pe obiective, pentru vară, zice mama, întinzându-i chifla cu unt lui Clay. Ceva cu un scop mai clar decât să se distreze la Vineyard.

El își încrucișează brațele pe speteaza scaunului și se uită la Tracy, lăsându-și capul puțin într-o parte.

— Eu cred că o vară plăcută departe de casă s-ar putea să fie biletul câștigător pentru Tracy, Grace — un antrenament bun pentru plecarea la colegiu. Și ți-ar da și *ție* mai multă libertate ca să te concentrezi pe campanie.

Mama îi cercetează fața pentru o clipă și, se pare, găsește un semnal invizibil acolo.

— Bine, atunci, încuviințează ea. Poate că m-am pripit să trag concluzii, Tracy. Dacă îmi poți da numele, numerele de telefon și adresele acelor fete cu care vei împărți tu casa și, de asemenea, orele tale de program...

— Gracie!

Clay Tucker chicotește, cu voce joasă și amuzată.

— Ăsta e parentaj, nu politică. Nu avem nevoie de adresele exacte..

Mama îi zâmbește, și îmbujorarea îi înflorește în obraji.

— Ai dreptate. Poftim! Mă perpelesc pentru toate lucrurile neimportante.

Perpelesc? De când folosește mama mea un cuvânt ca ăsta? S-a transformat în Scarlett O'Hara chiar sub ochii mei. *Asta* o s-o ajute să câștige în Connecticut?

Îmi scot telefonul din buzunar pe sub masă și-i trimit un SMS lui Nan: Mama răpită de extratereştri. Rog sfat.

la ghici! îmi răspunde Nan, ignorându-mi mesajul. Am câştigat premiul Laslo pentru literatură! Eseul meu despre Huck Finn şi Holden Caulfield e în Revista literară a statului Connecticut pentru liceeni!!!!! I-au publicat eseul lui Daniel anul trecut, şi el zice că în mod clar l-a ajutat să ia notă maximă la MIT!!! Columbia, vin!

Îmi amintesc de eseul ăla. Nan a muncit mult la el, dar mie mi s-a părut că subiectul fusese o alegere ciudată, fiindcă știam că ea

nu putea suferi *De veghe în lanul de secară* — „Toate înjurăturile alea. Și e nebun"...

Super! răspund, când mama îmi smulge telefonul, îl închide brusc și îl pune în poșeta ei.

— Samantha, azi m-a sunat Mary Mason, în legătură cu Tim.

Ia deliberat o înghițitură de apă și apoi mi-aruncă o privire, din nou cu sprâncenele ridicate.

Asta nu-i a bună. „În legătură cu Tim" e întotdeauna codul pentru „dezastru", zilele astea.

— Vrea să trag niște sfori ca să-i fac rost de o slujbă de salvamar, aici. Se pare că slujba de la Hot Dog Haven nu i s-a potrivit.

Corect. Pentru că, dacă ai probleme să pui ketchup și muștar pe un hotdog, de bună seamă c-ar trebui să treci la salvat vieți.

— Celălalt post de salvamar e disponibil la club, acum, că au deschis bazinul Laguna. Ce crezi?

Ăă, catastrofă? Combinația Tim și salvamarul nu e tocmai grozavă. Știu că poate înota bine — a fost în echipa celor de la Hodge, înainte de a fi dat afară —, dar...

— Ei? întreabă ea nerăbdătoare, în timp ce eu îmi mușc buza.

Când sunt eu de tură, abia de-mi dezlipesc ochii de la bazin pentru o secundă. Mi-l imaginez pe Tim în scaunul de salvamar și tresar. Dar am tot ascuns ce face el — și față de părinții lui, și față de mama, vreme de atâția ani...

— Mamă, e oarecum... distrat, zilele astea. Nu cred...

— Știu, vocea ei e nerăbdătoare. Asta-i ideea, Samantha — de ce o treabă ca asta i-ar prinde bine. Are nevoie să se concentreze, să iasă la soare și la aer curat. Mai presus de toate, o să dea bine în dosarul lui de admitere pentru colegiu. O să garantez eu pentru el.

Întinde mâna după telefonul ei mobil, făcându-mi din cap semnul de *am-încheiat-discuția.*

— Deci, zice Clay, zâmbind spre mine, Tracy și Flip. Vă supărați dacă mama voastră și cu mine o să discutăm chestiuni profesionale?

— Discutaţi, discutaţi! aprobă Tracy veselă.

Clay începe abrupt.

— M-am uitat la recomandările tipului celuilalt, acelui Ben Christopher împotriva căruia candidezi de data asta, Grace. Şi uite ce cred eu: trebuie să fii mai relatabilă.

Există cuvântul ăsta?

Mama mijeşte ochii la Clay de parc-ar vorbi o limbă străină, deci probabil că nu există.

— Ben Christopher, îşi începe el rezumatul, crescut în Bridgeport, familie săracă, şcoala pregătitoare cu o bursă ABC[1], şi-a înfiinţat propria companie de fabricare a panourilor solare, asigurându-şi voturile „verzilor" cu asta.

Se opreşte puţin, ca să ungă cu unt şi cealaltă jumătate a chiflei mamei, din care ia apoi o muşcătură zdravănă.

— Se foloseşte de chestia cu omul-dedicat-poporului. Tu, draga mea, poţi părea un pic rigidă. Glacială.

Încă o muşcătură din chiflă, pe care o mestecă îndelung.

— *Eu* ştiu că lucrurile stau altfel, dar...

Puah! Mă uit la Tracy, aşteptându-mă s-o văd la fel de îngreţoşată de asta ca şi mine, dar ea e preocupată de Flip, pe care îl ţine de mână.

— Şi ce să fac, atunci?

O cută i se adânceşte între sprâncene. N-am mai auzit-o vreodată cerându-i cuiva sfatul. Nu-i vine uşor nici să ceară indicaţii pe stradă când ne rătăcim.

— Linişteşte-te.

Clay pune o mână pe braţul ei şi îl strânge uşor.

— O să arătăm ce există aici. Partea mai delicată din Grace.

Sună ca o reclamă la detergent.

---

[1] Abreviere de la *A Better Chance* — numele unui program de burse de studii (pentru colegiu) oferite elevilor de culoare din familii defavorizate, în vigoare din 1963 în SUA.

El își bagă mâna în buzunar și scoate o hârtie, ridicând-o ca s-o vedem cu toții. Unul dintre vechii fluturași de campanie ai mamei.

— Uite la ce mă refer: sloganul tău de campanie la ultimele alegeri: *Grace Reed — în slujba bunăstării comune*. E pur și simplu groaznic, dragă.

Mama spune, apărându-se:

— Dar am *câștigat*, Clay.

Sunt un pic impresionată că el îi vorbește fără niciun fel de menajament. Tracy și cu mine ne luaserăm porția de tachinări la școală în privința sloganului de campanie.

— Într-adevăr — îi oferă el o strălucire de rânjet —, și a fost un omagiu adus farmecului și priceperii tale. Dar „bunăstare"? Mă lași? N-am dreptate, fetelor? Flip?

Flip mormăie cu gura plină, aruncând o privire spre ușă, de parcă ar vrea să evadeze. Nu-l învinuiesc.

— Ultima persoană care a folosit asta într-o campanie politică a fost John Adams. Sau poate Alexander Hamilton. Cum spuneam, ai nevoie să fii mai relatabilă, să fii cea de care au nevoie oamenii. Mai multe familii, familii tinere, se mută în statul nostru tot timpul. Aceasta e comoara ta ascunsă. N-o să încerci să câștigi votul omului de rând. Ben Christopher a închis drumul ăsta. Dar uite care e ideea mea: *Grace Reed muncește cu râvnă pentru familia ta, deoarece familia este centrul ei de interes*. Ce părere aveți?

În momentul acesta, chelnerul sosește cu aperitivele noastre. Nu se arată deloc surprins de prezența lui Clay la masa noastră, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu fusese plănuită de la bun început.

— Pe cuvântul meu, arată excelent! zice Clay Tucker, când chelnerul îi pune în față un castron mare cu supă de scoici. Probabil unii ar spune că noi, sudiștii, nu știm să apreciem genul ăsta de lucruri. Dar mie îmi place să apreciez ceea ce se află în fața mea. Iar asta — îndreaptă lingura spre mama, dăruindu-ne scurt un rânjet tuturor celorlalți — este delicioasă.

Am senzația că o să-l tot văd pe Clay Tucker.

Capitolul cinci

Când ajung acasă de la muncă, a doua zi, transpirată după drumul parcurs pe jos prin dogoarea verii, ochii mi se întorc imediat spre casa Garrett. Locuința lor pare neobișnuit de tăcută. Stau în loc, uitându-mă lung, apoi îl văd pe Jase pe alee, întins pe spate, meșterind ceva la o motocicletă uriașă, negru cu argintiu.

Vreau să precizez că nu sunt, nici pe departe, genul de fată care găsește atrăgătoare motocicletele și jachetele de piele. Câtuși de puțin. Michael Kristoff, cu helăncile lui negre și poeziile triste, a fost maximul de „băiat rău" pe care l-am putut suporta și a fost destul cât să mă îndepărteze de ei pe viață. Ne-am întâlnit aproape toată primăvara, până mi-am dat seama că era mai mult o tortură în sine decât un artist torturat. Acestea fiind zise, fără să mă gândesc, mă îndrept spre capătul curții noastre, pe lângă înaltul gard „de bună vecinătate" al mamei — o palisadă de un metru optzeci pe care a instalat-o la vreo câteva luni după ce s-a mutat familia Garrett alături — și o pornesc pe alee.

— Salutare! zic.

Genială deschidere, Samantha.

Jase se ridică într-un cot, uitându-se la mine vreun minut fără să zică nimic. Pe față are o expresie imposibil de citit și deja îmi doresc să nu fi venit.

Apoi el remarcă:

— Bănuiesc că asta e o uniformă.

Rahat! Uitasem că încă o mai port. Mă uit în jos la mine, la fusta mea scurtă albastră, bluza bufantă albă, ca de marinar, și cu eșarfa roșie, cu un aer jucăuș, în jurul gâtului.

— Bingo! răspund, jenată până la Dumnezeu.

El dă din cap și-mi zâmbește larg.

— Nu prea îmi spune *Samantha Reed*. Unde naiba lucrezi? Își drege glasul, adăugând: Și de ce tocmai acolo?

— Breakfast Ahoy. Lângă doc. Strâng bani pentru o mașină.

— Uniforma?

— Șeful a făcut designul.

Jase mă cercetează în tăcere pentru vreo câteva clipe, apoi spune:

— Probabil că duce o viaţă plină de fantezie.

La asta nu știu ce să răspund, așa că împrumut una dintre mișcările nonșalante ale lui Tracy și ridic din umeri.

— Plătește bine? întreabă Jase, întinzând mâna după o cheie.

— Cele mai grase bacșișuri din oraș.

— Nu mă îndoiesc.

Habar n-am de ce port această conversaţie. Și nicio idee cum s-o continui. El se concentrează la deșurubatul a ceva sau la slăbitul a ceva sau cum s-o fi numind treaba asta. Așa că îl întreb:

— E motocicleta ta?

— E a fratelui meu, Joel.

Se oprește din treabă și se ridică în capul oaselor, de parcă ar fi nepoliticos să continue, în caz că într-adevăr purtăm o conversaţie.

— Îi place să cultive toată imaginea aia de „rebel înnăscut" și mai presus de lege. O preferă pe aia în locul celei de atlet popular, cu toate că este, de fapt, un atlet popular. Zice că agaţă fete mai deștepte așa.

Dau din cap, de parcă aș ști.

— Și o face?

— Nu sunt sigur. Jase își încreţește fruntea. Mie chestia cu cultivarea imaginii mi s-a părut întotdeauna oarecum falsă și manipulatoare.

— Deci tu n-ai o *persona*?

Mă așez pe iarbă, lângă alee.

— Nu. Ce vezi, aia e.

Rânjește din nou la mine.

Ceea ce văd, sincer, de aproape și la lumina zilei, e foarte atrăgător. Pe lângă părul castaniu ondulat, cu șuviţe decolorate de soare, și dinţii albi, perfect aliniați, Jase Garrett are ochii verzi și una dintre acele guri interesante, care arată de parcă sunt întotdeauna gata să zâmbească. Plus această privire care emană încredere în sine, de „n-am nicio problemă să mă uit în ochii tăi". *Oh, Doamne!*

Mă uit în jur, încercând să mă gândesc la ceva de spus. Apoi:

— Cam liniște pe-aici, astăzi.

— O fac pe bona.

Mă uit din nou în jur.

— Și unde e copilul? În trusa de scule?

El își duce două degete la cap, salutând gluma.

— E ora pentru nani, explică el. George și Patsy. Mama e la cumpărături, la băcănie. Îi ia *ore*.

— Cred și eu.

Desprinzându-mi privirea de la fața lui, observ că tricoul îi e ud de năduşeală la guler și la subsuori.

— Ţi-e sete? întreb.

Zâmbește larg.

— Da. Însă n-o să-mi risc viaţa ca să-ţi cer să-mi aduci ceva de băut. Știu că noul iubit al mamei tale e pe lista neagră pentru că ţi-a cerut să-l servești.

— Și mie mi-e sete. Și mi-e foarte cald. Mama face o limonadă bună.

Mă ridic și o pornesc spre casă.

— Samantha.

— Hmm?

— Să te întorci, bine?

Mă uit la el o secundă, dau din cap, apoi intru în casă, fac un duș, ocazie cu care descopăr că Tracy mi-a consumat în mod perfid tot balsamul de păr, *din nou*, mă schimb în pantaloni scurți și un maiou și mă duc înapoi, cu două pahare uriașe de plastic, pline cu limonadă și gheață.

Când intru din nou pe alee, Jase e cu spatele la mine, ocupându-se de ceva la una dintre roți, dar se întoarce auzind zgomotul făcut de papucii mei.

Îi întind paharul de limonadă. Îl privește cu aceeași atenție pe care o acordă tuturor lucrurilor, nelăsând să-i scape niciun detaliu.

— Wow! Cuburile au și niște bucăți de coajă de lămâie și mentă înăuntru. Și din *ele* face limonada.

— E oarecum o perfecționistă. Te simți ca în laboratorul de științe când o urmărești preparând limonada.

El își golește paharul dintr-o singură înghițitură, apoi întinde mâna după celălalt.

— Ăsta-i al meu, protestez.

— Oh, drace! Bineînțeles. Scuze. Chiar mi-e sete.

Îi întind paharul de limonadă.

— Poți s-o bei tu. Întotdeauna mai e, acasă.

El clatină din cap.

— Nu te-aș putea priva niciodată.

Simt că stomacul îmi face chestia aia ciudată ca un mic flip-flop de care tot auzi povestindu-se. *Nu e bine.* Asta e a doua oară când stăm de vorbă. *Nu e bine deloc, Samantha.*

Tocmai atunci aud uruitul unui motor intrând pe aleea casei mele.

— Hei, Samantha!

E Flip. Oprește motorul și apoi vine cu pași mari spre noi.

— Bună, Flip! zice Jase.

— Îl cunoști?

— A fost iubitul surorii mele, Alice, anul trecut.

Flip mă previne imediat:

— Nu-i spune lui Tracy.

Jase mi-aruncă o privire, cerându-mi parcă explicaţii.

— Sora mea e foarte posesivă, îl lămuresc eu.

— Exagerat, adaugă Flip.

— Le antipatizează pe fostele iubite ale iubiţilor ei, spun.

— La culme, întărește Flip.

— Drăguuuţ..., zice Jase.

Flip trece în defensivă.

— Dar *este* fidelă. Nu se culcă cu partenerul meu de tenis.

Jase tresare.

— Știai în ce te bagi când te-ai încurcat cu Alice, frate.

Eu mă uit când la unul, când la altul.

Flip zice:

— Așa, deci... nu știam că voi doi vă cunoașteţi.

— Nu ne cunoaștem, spun eu, în același timp în care Jase răspunde:

— Da, ne cunoaștem.

— OK. Mă rog. Flip flutură din mână, în mod clar neinteresat. Deci unde-i Tracy?

— Ar trebui să-ţi spun că e ocupată toată ziua, mărturisesc eu. Sora mea, maestră în a se lăsa greu cucerită. Chiar și-atunci când e deja cucerită.

— Mișto. Și unde e, de fapt?

— La plajă, în Stony Bay.

— Am fugit într-acolo.

Flip se întoarce și pleacă.

— Du-i revista *People* și un FrozFruit de cocos, strig în urma lui. Și te-ai scos.

Când mă întorc iarăși la Jase, el îmi zâmbește din nou larg.

— Ești de treabă.

Pare încântat, de parcă nu s-ar fi așteptat la acest aspect al personalităţii mele.

— Nu chiar. E mai bine pentru mine dacă e fericită. Fiindcă atunci împrumută mai puține haine de la mine. Știi cum sunt surorile.

— Da, știu. Dar ale mele nu împrumută haine de la mine.

Deodată aud un țipăt puternic, un vaiet prelung ca de banshee[1]. Tresar speriată, cu ochii bulbucați.

Jase mi-arată spre stația radio de supraveghere a copilului, vârâtă în priză după ușa garajului.

— George.

Dă să pornească spre casă, apoi se întoarce și-mi face să semn să-l urmez.

Și, uite-așa, intru în casa familiei Garrett, după toți acești ani.

Slavă Domnului că mama lucrează până târziu.

Primul lucru care mă izbește e culoarea. Bucătăria noastră are alb și cenușiu-argintiu peste tot — pereții, blaturile dulapurilor, frigiderul Sub-Zero, mașina de spălat vase Bosch. Pereții din bucătăria familiei Garrett sunt galben-solar. Draperiile sunt de aceeași nuanță de galben, cu frunze verzi pe ele. În rest, toate celelalte sunt o explozie de culori diferite. Frigiderul e acoperit cu picturi și desene, o mulțime dintre acestea fiind lipite și pe pereți. Cutii de plastilină Play-Doh, animale de pluș și cutii de cereale acoperă tejghelele bufetelor verzi melaminate. Farfuriile formează un turn înalt în chiuvetă. Există o masă îndeajuns de mare pentru întreaga familie Garrett, dar nu îndeajuns de mare să poată găzdui vrafurile de ziare și reviste, și ciorapi, și ambalaje de snacksuri, și ochelari de înot, mere pe jumătate mâncate și coji de banane.

George ne iese în cale când suntem abia pe la jumătatea drumului prin bucătărie. Ține în brațe un mare triceraptor și e îmbrăcat doar într-un tricou pe care scrie *Grădina Botanică Brooklyn*. Vreau să spun că n-are pantaloni, n-are chiloți.

— Hopa-așa, prietene!

[1] Spirit feminin din mitologia irlandeză care prevestește moartea prin țipete stridente.

Jase se apleacă, făcând semn cu mâna spre jumătatea goală a fratelui său.

— Ce s-a întâmplat?

George, cu lacrimile încă șiroindu-i, dar fără să mai țipe, trage adânc aer în piept. Și el are părul șaten și ondulat, dar ochii lui mari, care înoată în lacrimi, sunt albaștri.

— Am visat despre găuri negre.

— Te-am prins.

Jase dă din cap, ridicându-se.

— Ai udat tot patul?

George dă din cap spășit, apoi se uită pe furiș la mine, pe sub gene.

— Cine e?

— Vecina de alături. Samantha. Ea probabil știe totul despre găurile negre.

George mi-aruncă o privire neîncrezătoare.

— Știi?

— Păi, zic, eu, ăă, știu că sunt stele care și-au consumat toată energia și apoi s-au prăbușit în interior, din cauza forței propriei gravitații, și, ăă, că odată ce intră ceva în câmpul lor de atracție, dispare din universul vizibil.

George începe din nou să urle.

Jase îl ia în brațe, așa cum e, cu fundul gol și murdar.

— De asemenea, ea știe și că nu e niciuna în apropiere de Connecticut. Nu-i așa, Samantha?

Mă simt groaznic.

— Nici măcar în universul nostru, îi spun eu grăbită, deși sunt foarte sigură că e una în Calea Lactee.

— E una în Calea Lactee, se jelește George.

— Dar nu e deloc aproape de Stony Bay.

Întind mâna să-l mângâi pe spate și din neatenție îi ating mâna lui Jase, când și el dă să facă același lucru. Mi-o retrag brusc pe a mea.

— Așa că ești în perfectă siguranță, prietene.

Țipetele lui George se domolesc în suspine, după care dispar în totalitate, sub influența unei acadele cu lime.

— Îmi pare foarte, foarte rău, îi șoptesc lui Jase, refuzând acadeaua rămasă în cutie, cu portocale.

Oare le vrea cineva vreodată pe cele cu portocale?

— Cum ai fi putut ști? îmi șoptește el. Și cum aș fi putut *eu* ști că ești un astrofizician?

— Am trecut printr-o fază de studiat stelele.

Fața îmi ia foc, gândindu-mă la toate nopțile în care stătusem pe acoperiș, privind stelele... și pe familia Garrett.

El ridică o sprânceană la mine, de parcă nu i-ar fi fost clar de ce asta ar fi ceva de care să mă rușinez. Partea cea mai proastă când ești blondă este că tot corpul tău roșește — urechile, gâtul, totul. E imposibil să treci neobservată.

Izbucnește un alt plâns de la etaj.

— Asta e Patsy, zice Jase și-o pornește spre scări. Așteaptă aici.

— Mai bine mă duc acasă, spun eu, deși chiar n-am niciun motiv să plec.

— Nu. Rămâi. O să dureze doar o secundă.

Sunt lăsată cu George. El își suge acadeaua meditativ câteva clipe, după care întreabă:

— Știai că în spațiu este foarte, foarte frig? Și că nu e oxigen? Și că, dacă un astronaut cade dintr-o rachetă fără costum, moare imediat?

Învăț repede.

— Dar asta n-o să se întâmple niciodată. Pentru că astronauții au foarte mare grijă.

George îmi dăruiește un zâmbet, același zâmbet orbitor și dulce ca al fratelui său mai mare, deși, în clipa asta, dinții lui sunt verzi.

— Aș putea să mă căsătoresc cu tine, admite el. Vrei o familie numeroasă?

Încep să tușesc și simt o mână bătându-mă pe spate.

— George, de regulă e mai bine să discuți genul ăsta de lucruri cu chiloții pe tine.

Jase îi aruncă la picioare o pereche de boxeri, apoi o așază pe Patsy lângă el.

Ea poartă un costum de baie roz și are o codiță din acelea care îți fac părul să stea drept în sus, în vârful capului, toată numai brațe dolofane și picioare crăcănate. Are, cât, un an, acum?

— Ata? întreabă ea, arătând spre mine cu un gest ușor războinic.

— Ata e Samantha, zice Jase. Se pare că o să-ți fie cumnată în curând.

Ridică o sprânceană la mine.

— Tu și George vă mișcați repede.

— Am vorbit despre astronauți, îi explic eu, tocmai când ușa se deschide și intră doamna Garrett, clătinându-se sub greutatea a vreo cincizeci de sacoșe de cumpărături.

— Te-am prins.

Îmi face cu ochiul, apoi se întoarce spre mama lui.

— Bună, mamă!

— Bună, scumpule! Cum a fost să ai grijă de ei?

Este complet concentrată asupra fiului ei mai mare și nu pare să mă fi observat.

— Rezonabil, răspunde Jase. Trebuie să-i schimbăm lenjeria de pat lui George, totuși.

Îi ia câteva sacoșe de plastic și le așază pe podea, lângă frigider.

Ea își mijește ochii la el. Sunt la fel de verzi ca ai lui Jase. E frumoasă, pentru o mamă, cu o față deschisă, prietenoasă, riduri la colțurile ochilor de parcă ar zâmbi mult, pielea măslinie a întregii familii și părul creț, șaten.

— Ce poveste le-ai citit înainte de culcare?

— *Mamă! Curious George*[1]. Am și editat-o. Era un mic incident cu un balon cu aer cald, pe care l-am considerat problematic.

[1] *Curious George* este protagonistul unei serii de cărți pentru copii cu același nume, scrisă de Hans Augusto Rey și Margaret Rey.

Apoi se întoarce spre mine:

— Oh, iartă-mă! Samantha, ea e mama mea. Mamă, Samantha Reed, de alături.

Ea îmi dăruiește un zâmbet larg.

— Nici nu te-am văzut. Cum de-am putut să nu observ o fată atât de frumoasă, nu știu. Chiar îmi place glossul de buze sclipitor.

— Mamă...

Jase pare un pic stânjenit.

Ea se întoarce din nou spre el.

— Astea-s doar primul val. Poți s-aduci tu celelalte sacoșe?

În timp ce Jase aduce în casă ceea ce pare o nesfârșită serie de sacoșe de băcănie, doamna Garrett stă de vorbă cu mine de parcă ne cunoaștem dintotdeauna. E atât de ciudat să stau aici, în bucătărie, cu femeia asta pe care de zece ani am urmărit-o numai de la distanță. Ca și când te trezești în lift cu o celebritate. Abia mă abțin să nu spun „Sunt un mare fan".

O ajut să pună alimentele la locul lor, lucru pe care îl face în timp ce-o hrănește la sân pe mezină. Mama ar muri dacă ar vedea asta. Eu încerc să mă prefac că sunt obișnuită să văd treaba asta tot timpul.

O oră în casa Garrett și deja l-am văzut pe unul dintre ei pe jumătate dezbrăcat și chiar mult din sânii doamnei Garrett. Tot ce-mi mai trebuie acum e ca Jase să-și scoată tricoul.

Din fericire pentru sănătatea mea mintală, el n-o face, deși anunță, după ce termină de adus toate sacoșele, că are nevoie de un duș. Îmi face semn să-l urmez și pornește spre scări.

Eu îl urmez. Asta e partea demențială. Nici măcar nu-l cunosc. Habar n-am ce fel de persoană este. Deși îmi închipui că, dacă mama lui, care pare normală, îl lasă să ducă o fată în camera lui, nu e un violator țicnit. Totuși, ce-ar crede mama mea acum?

Să intru în camera lui Jase e ca și cum aș păși în... ei bine, nu sunt sigură... O pădure? O rezervație de păsări? Unul dintre habitatele alea tropicale pe care le au la grădinile zoologice? E plină cu plante, unele foarte înalte, altele agățătoare, altele suculente, și

cactuși. Sunt trei peruși într-o colivie și un cacadu cu înfățișare ostilă într-alta. Oriunde mă uit, mai există câte o vietate. O broască-țestoasă într-un acvariu lângă birou. Câțiva gerbili într-o altă cușcă. Un terariu cu o chestie înăuntru care arată ca o șopârlă. Un dihor domestic într-un mic hamac, într-o altă cușcă. Un animăluț neidentificabil, cu blană cenușiu cu negru, ca o rozătoare. Și, în sfârșit, pe patul bine făcut al lui Jase, o enormă pisică albă, atât de grasă încât pare un balon cu niște mici apendice blănoase.

— Mazda.

Jase îmi face semn să iau loc pe un scaun de lângă pat. Când mă așez, Mazda sare în poala mea și începe să năpârlească nebunește, încercând să-mi sugă pantalonii scurți și torcând zgomotos.

— Ce prietenoasă e!

— Puțin spus. Înțărcată prea devreme, zice Jase. O să mă duc să fac dușul ăla. Simte-te ca acasă.

Desigur. În camera lui. Nicio problemă.

Îi mai vizitasem, când și când, camera lui Michael, dar de regulă pe întuneric, unde el recita poezii sumbre pe care le învățase pe dinafară. Și fusese nevoie de mai mult de două conversații ca să mă aducă acolo. Mă întâlnisem o scurtă perioadă și cu Charley Tyler, toamna trecută, până când îmi dădusem seama că, dacă mie îmi plăceau gropițele lui și lui îi plăcea părul meu blond sau, hai s-o recunoaștem, sânii mei, asta nu era o bază prea solidă pentru o relație. El nu reușise să mă aducă niciodată în camera lui. Poate că Jase Garrett e un soi de șarpe hipnotizator. Asta ar explica animalele. Mă uit din nou în jur. Oh, Doamne, chiar *e* un șarpe aici! Unul dintre aceia fioroși, cu portocaliu, alb și negru, despre care știu că sunt inofensivi, dar care mă sperie totuși în ultimul hal.

Ușa se deschide, însă nu e Jase. E George, acum purtând chiloți, dar fără bluză pe el. Vine și se trântește pe pat, aruncându-mi o privire sumbră.

— Știai că naveta spațială *Challenger* a explodat?

Dau din cap.

— De mult. De atunci au perfecţionat mult toate lucrurile.

— Eu o să fiu în echipa de la sol, la NASA. Nu în rachetă. Nu vreau să mor niciodată.

Mă pomenesc că-mi vine să-l îmbrăţişez.

— Nici eu, George.

— E deja stabilit că Jase o să se însoare cu tine?

Încep să tuşesc din nou.

— Ăă. Nu. Nu, George. Eu am doar şaptesprezece ani.

De parcă ăsta ar fi singurul motiv pentru care nu suntem logodiţi.

— Eu am atâţia. George ridică patru degeţele murdare. Dar Jase are şaptesprezece ani şi jumătate. Aţi putea. Apoi ai putea veni să stai aici, cu el. Şi să aveţi o familie numeroasă.

Jase se întoarce în cameră, bineînţeles, la jumătatea acestei propuneri.

— George. Şterge-o! Televizorul e deschis pe Discovery.

George iese din cameră, dar nu înainte de a spune:

— Patul lui e chiar confortabil. Şi Jase nu face niciodată pipi în el.

Uşa se închide şi amândoi izbucnim în râs.

— Oh, Doamne!

Jase, îmbrăcat acum cu un alt tricou verde şi o pereche de pantaloni scurţi bleumarin, se aşază pe pat. Părul lui e mai ondulat când e ud şi mici picături de apă îi cad pe umeri.

— E OK. Îmi place de el, zic eu. Cred că *o să* mă mărit cu el.

— N-ar fi rău să te mai gândeşti. Sau cel puţin să fii foarte atentă la ce citeşti înainte de culcare.

Zâmbeşte leneş la mine.

Trebuie să ies din camera băiatului ăstuia. Repede. Mă ridic, încep să traversez camera, apoi observ fotografia unei fete lipită pe oglindă, deasupra comodei. Mă apropii să mă uit mai bine. Are părul creţ şi negru, prins în coadă, şi o expresie serioasă. E, de asemenea, foarte frumoasă.

— Cine e?

— Fosta mea iubită. Lindy. A făcut abţibildul ăsta la mall. Şi acum nu mai pot să-l dau jos.

— De ce fosta?

De ce întreb?

— Devenise prea periculoasă, zice Jase. Ştii, acum, că mă gândesc, cred c-aş putea lipi un alt abţibild deasupra.

— Ai putea.

Mă aplec mai mult spre oglindă, examinându-i trăsăturile perfecte.

— Defineşte periculoasă.

— Fura din magazine. Mult. Şi nu voia să ne întâlnim decât în malluri. Era greu să nu pari complice. Nu e tocmai modul meu preferat de a-mi petrece seara, în arest, aşteptând să fiu scos pe cauţiune.

— Şi sora mea şterpelea din magazine, spun eu, de parcă ăsta ar fi un lucru şic pe care-l avem în comun.

— Te-a luat vreodată cu ea?

— Nu, slavă Domnului. Aş muri dac-aş intra în bucluc.

Jase mă ţintuieşte cu privirea, de parcă aş fi zis ceva profund.

— Nu, nu-i adevărat, Samantha. N-ai muri. Ai fi doar în bucluc, apoi ţi-ai vedea de drum.

Stă în spatele meu, din nou prea aproape. Miroase a şampon mentolat şi a piele curată, curată. Aparent, orice distanţă înseamnă tot prea aproape.

— Da, păi, chiar trebuie să-mi văd de drum. Acasă. Am treabă.

— Eşti sigură?

Dau din cap viguros. Exact când ajungem la bucătărie, uşa de plasă se deschide larg şi intră domnul Garrett, urmat de un băieţel mai mare decât George. Duff? Harry?

Nu îl mai văzusem pe tatăl lui Jase decât de la distanţă. De aproape, arată mai tânăr, mai înalt, cu genul de farmec personal care poate umple o cameră cu simpla lui prezenţă. Părul lui e la fel ca al lui Jase, ondulat şi şaten-închis, dar înspicat cu şuviţe cărunte, nu blonde. George dă fuga şi se prinde de piciorul tatălui său. Doamna Garrett face un pas înapoi de la chiuvetă şi îi zâmbeşte.

Se luminează la faţă la fel ca fetele de la şcoală atunci când îi văd băieţii pe care îi iubesc în capătul celălalt al unei încăperi aglomerate.

— Jack! Te-ai întors mai devreme de la serviciu.

— Am bătut recordul de trei ore fără niciun client.

Domnul Garrett îi dă la o parte de pe faţă o şuviţă de păr şi i-o aşază după ureche.

— Mi-am dat seama că mi-aş putea folosi mai bine timpul făcând un pic de antrenament cu Jase, aşa că l-am luat pe Harry din casa prietenului său de joacă şi acum iată-mă aici.

— Eu o să folosesc cronometrul! Eu o să folosesc cronometrul! strigă Harry.

— Rândul meu! Tati! E rândul *meu*!

Faţa lui George se boţeşte.

— Tu nici nu ştii să citeşti cifrele, zice Harry. Oricât de repede sau de încet aleargă el, tu mereu spui c-au fost unsprezece minute. E rândul *meu*.

— Am adus acasă un cronometru în plus de la magazin, spune domnul Garrett. Eşti gata de acţiune, Jason?

— E Samantha în vizită..., începe doamna Garrett, dar eu intervin:

— Tocmai plecam.

Domnul Garrett se întoarce spre mine.

— Ei, bună, Samantha!

Mâna lui mare o cuprinde pe a mea şi se uită la mine cu o privire pătrunzătoare, apoi zâmbeşte.

— Deci tu eşti misterioasa fată de alături.

Arunc o privire spre Jase, dar faţa lui e inscrutabilă.

— Sunt vecina de alături. Dar nu-i cine ştie ce mister.

— Păi, e bine că acum te pot privi mai de aproape. Nu ştiam că Jase are...

— O conduc acasă, tată. Apoi o să mă pregătesc să ridic greutăţi... asta fac prima dată, astăzi, nu?

În timp ce ne îndreptăm spre ușă, doamna Garrett îmi spune să mai trec pe la ei, oricând.

— Mă bucur c-ai venit, zice Jase când ajungem la capătul aleii. Îmi cer din nou iertare pentru George.

— Îmi place de George. Pentru ce te antrenezi?

— Oh, ăă, sezonul de fotbal. Sunt extremă pe apărare, anul ăsta. Ar putea fi o șansă pentru o bursă, care, trebuie să recunosc, ar fi bine-venită.

Stau acolo, în dogoarea soarelui, mijindu-mi ochii, întrebându-mă ce să mai spun, cum să ies frumos din scenă sau cum să ies în general și de ce m-am ostenit să-mi fac ieșirea, când mama oricum nu se va întoarce decât peste câteva ore. Fac un pas înapoi, dau peste un bidon de plastic și îmi pierd echilibrul.

Jase îmi întinde imediat mâna.

— Ușurel.

— Uf. Corect. Hopa. Ei, bine. Pa!

După ce-i fac cu mâna, agitată, mă grăbesc spre casă.

Hopa?

Doamne, Samantha.

Capitolul șase

Flip și Tracy se întorc, bronzați și ciufuliți, cu scoici fripte, bere Birch și hotdogi lungi de treizeci de centimetri de la Clam Shack. Le pun pe toate pe insula din bucătărie, oprindu-se să se apuce unul de altul pe după mijloc, să se ciupească unul pe altul de fund, să-și sărute unul altuia urechea.

Îmi doresc să fi stat mai mult la Garrett acasă. *De ce n-am stat?*

Tim probabil are în continuare telefonul lui Nan în custodie, pentru că iată ce obțin când sun:

— Uite, Heidi, chiar nu e o idee bună să mai ieșim împreună.

— Sunt Samantha. Unde e Nan?

— Oh, pentru Dumnezeu! Știi bine că nu suntem gemeni siamezi, nu-i așa? De ce mă tot întrebi *pe mine* rahatul ăsta?

— Păi, nu știu. Poate pentru că tu tot continui să răspunzi la telefonul ei mobil. E acasă?

— Cred că da. Probabil. Sau nu, zice Tim.

Închid. Telefonul fix sună ocupat, iar familia Mason nu are apel în așteptare („Doar un mod electronic de a fi nesimțit", potrivit doamnei Mason), așa că hotărăsc să mă duc cu bicicleta până la Nan acasă.

Tracy și Flip s-au mutat pe canapeaua din living, de unde se aud multe chicoteli și murmure. Când ajung pe hol, îl aud pe Flip șoptind, pe un ton foarte presant:

— Oh, iubi, ce-mi faci tu mie.

Vomit.

— Mă faci să mă simt atât de bine *pe interior*[1], cânt eu, drept răspuns.

— Dispari! strigă Tracy.

*

E vremea fluxului și e arșiță, ceea ce înseamnă că mirosul sărat dinspre strâmtoare e deosebit de puternic, aproape acoperind izul mlăștinos al râului. Cele două părți ale orașului. Eu le iubesc pe amândouă. Îmi place cum poți ghici anotimpul și ora din zi doar închizând ochii și inspirând adânc. Închid și eu ochii acum, inhalând aerul cald și greu, apoi aud un țipăt speriat și mă uit exact la timp ca să ocolesc o femeie cu un cozoroc roz și sandale cu șosete. Stony Bay e pe o mică peninsulă, la gurile râului Connecticut. Avem un port larg, de aceea turiștilor le place orășelul nostru. E de trei ori mai aglomerat pe timpul verii, așa că probabil ar fi trebuit să știu că nu e cazul să merg cu ochii închiși pe bicicletă.

Nan deschide ușa când bat, cu telefonul casei la ureche. Îmi zâmbește, apoi duce degetul la buze, făcându-mi semn din bărbie spre living, spunând în receptor:

— Păi, *sunteți* prima mea opțiune, așa că într-adevăr aș vrea să obțin în avans o cerere de înscriere.

Am mereu aceeași senzație când intru în casa Mason. Există figurine Hummel cu fețe fericite peste tot, mici plăci decorative pe pereți, cu talismane irlandeze pe ele, și milieuri întinse pe toate fotoliile și chiar și pe televizor. Când te duci la baie, hârtia de toaletă e ascunsă sub crinolina roz croșetată a unei păpuși cu ochi goi.

Nu există cărți pe rafturi, doar mai multe bibelouri și fotografii cu Nan și Tim, ca două picături de apă, în primii lor ani de viață. Le studiez pentru a nu știu câta oară, în timp ce Nan dictează adresa ei.

Bebelușii Tim și Nan, costumați ca Moș Crăciun și Crăciuniță. Tim și Nan ceva mai mari, cu părul pufos și ochii rotunzi, costumați ca puișori de Paști. Preșcolarii Tim și Nan, în costume populare nemțești. Fotografiile se opresc abrupt când copiii par a

[1] *You Make Me Feel So Good Inside* (1981), piesă a pop-starului Mary Wells.

avea vreo opt ani. Dacă-mi amintesc eu bine, au fost costumaţi ca Uncle Sam şi Betsy Ross, pentru 4 Iulie, anul acela, iar Tim l-a muşcat pe fotograf.

În fotografii seamănă mai mult decât acum. Amândoi sunt roşcaţi şi pistruiaţi. Dar, pentru că viaţa e nedreaptă, părul lui Nan e un blond-roşcat pal, de culoarea căpşunelor decolorate, şi are pistrui peste tot, chiar şi pe pleoape. Tim a rămas cu doar un pic de spuzeală de pistrui pe nas, iar sprâncenele şi genele lui sunt închise la culoare, în timp ce părul îi este roşu-cafeniu intens. Ar fi un băiat frumos, dacă n-ar fi întotdeauna atât de străin de toate.

— Vorbesc la Columbia, mi-am pus apelul în aşteptare... să-mi iau cererea de înscriere, îmi şopteşte Nan. Mă bucur c-ai venit pe-aici. Am fost complet pe altă lume în ultima vreme.

— Te-am sunat pe mobil, dar am dat de Tim, şi el nu vrea să te caute.

— Deci la el e! Doamne! Şi-a păpat toate minutele şi-acum a trecut la telefonul meu. O să-l omor.

— N-ai putea să intri pe site-ul Columbiei şi să ceri formularul? şoptesc eu, deşi cunosc răspunsul.

Nan e fără speranţă în privinţa computerului ei — ţine atât de multe ferestre deschise simultan şi nu le închide niciodată, încât laptopul ei crapă constant.

— Laptopul meu e în operaţie cu Macho Mitch, din nou.

Mitch arată incredibil de bine, chiar dacă puţin sinistru, şi e tipul care repară computere şi care face vizite la domiciliu pentru PC-ul lui Nan. Nan crede că arată ca Steve McQueen, idolul ei. Eu cred că arată ursuz şi plictisit pentru că repară constant aceleaşi probleme.

— Mulţumesc... da, şi asta când va fi trimisă? zice Nan la telefon, în clipa în care Tim intră în cameră, cu părul zbârlit în toate direcţiile, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de pijama tartan de flanelă şi un tricou Ellery Prep Lacrosse.

Nu se uită la noi, doar se plimbă pe lângă expoziţia Arca lui Noe de figurine Hummel de pe pervaz şi rearanjează figurinele în combinaţii obscene.

Tocmai a sfârșit de pus doamna Noe și o cămilă într-o poziție compromițătoare și anatomic dificilă, când Nan închide.

— Am tot vrut să te caut, zice ea. Când începi slujba ca salvamar? Eu o să fiu la magazinul de cadouri, începând de săptămâna viitoare.

— Și eu.

Tim cască zgomotos, se scarpină pe piept și plasează două maimuțe și un rinocer într-un improbabil trio. Îi simt mirosul din locul în care mă aflu: iarbă și bere.

— Ai putea măcar să-i spui salut Samanthei, Timmy.

— Buuuună, puștoaico! Am senzația că am mai vorbit, adineauri. Oh, *corect*. Am vorbit. Scuze. Nu știu unde naiba îmi sunt manierele. N-au mai fost aceleași de când au intrat la apă, la ultimul spălat de rufe. Vrei și tu?

Scoate o sticluță de picături de ochi Visine, din buzunarul de la spate, și mi-o întinde.

— Mersi, nu. Încerc să mă las, zic eu.

Ochii cenușii ai lui Tim au nevoie de Visine. Nu pot să sufăr să văd pe cineva alert și receptiv, petrecându-și tot timpul devenind încețoșat și tâmp. El se prăbușește pe spate, pe canapea, cu un geamăt, punându-și o mână peste ochi. E greu să-mi amintesc cum era Tim înainte să înceapă să meargă la audiții pentru Betty Ford[1].

Când eram mici, familiile noastre petreceau multe weekenduri de vară împreună, pe plaja Stony Bay. Pe atunci, eram mai apropiată de Tim decât de Nan. Nan și Tracy citeau și stăteau la soare, vârându-și numai vârful degetelor de la picioare în apă, dar lui Tim nu-i era frică să se bălăcească și mă lua cu el în cele mai mari valuri. El a fost, de asemenea, cel care a descoperit curentul de suprafață din estuar, cel care te ia pe sus și te aruncă departe, în larg.

— Deci, scumpo... ți-ai mai tras-o, zilele astea?

Îmi face semne din sprâncene, din poziția lui răsturnată.

---

[1] Betty Ford Center — centru californian de tratament pentru dependenții de alcool și de droguri.

— Charley a făcut-o pe nebunul pentru că nu i-ai preţuit podoabele, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Amuzant, Timmy. Acum poţi să taci, zice Nan.

— Nu, pe bune, e o treabă bună c-ai rupt-o cu Charley, Samantha. Era un măgar. Eu nu mai sunt prieten cu el, pentru că, destul de ciudat, el a fost de părere că *eu* eram măgarul.

— Greu de imaginat, zice Nan. Timmy, du-te la culcare. Mama o să fie acasă curând şi n-o să mai înghită povestea că ai luat prea mult Benadryl din pricina alergiilor tale. Ştie că n-ai alergii.

— Dar am, zice Tim tare, exagerat de indignat.

Scoate un joint din buzunarul din faţă al tricoului şi-l flutură triumfător spre ea.

— Sunt alergic la *ierburi*.

Apoi izbucneşte în râs. Nan şi cu mine schimbăm o privire. Tim e, de regulă, drogat şi beat. Dar acum emană un soi de energie nervoasă, amplificată, care sugerează chestii mai grele.

— Hai să ieşim de aici, zic. Mergem în centru.

Ea dă din cap.

— Ce zici de Doane's? Am nevoie de nişte îngheţată cu malţ şi ciocolată.

Îşi înşfacă poşeta dintr-un fotoliu înflorat şi se apleacă, zgâlţâindu-l pe Tim, care încă mai chicoteşte.

— Du-te sus, zice. Acum! Până nu adormi.

— N-o să adorm, surioară. Doar o să-mi odihnesc ochii, mormăie Tim.

Nan îl înghiontește din nou în umăr. Când dă să se îndepărteze, Tim o apucă de poşetă şi-o opreşte, smucit.

— Nano. Surioară. Nan, puştoaică, am nevoie de ceva, zice el stăruitor, cu faţa toată o disperare.

Ea ridică o sprânceană palidă la el.

— Un vagon de drajeuri-jeleu de la Doane's, OK? Dar nu de-alea verzi. Alea mă sperie.

Capitolul șapte

Pe verandă, o iau de mână pe Nan și i-o strâng.

— Știu! zice ea. E mult mai rău de când a fost dat afară de la Ellery. Toată ziua și-o pierde așa, cum ai văzut, și Dumnezeu știe ce face noaptea. Părinții mei sunt complet și absolut pe dinafară. Mama îi înghite toate minciunile astea: „Oh, în punga aia e iarba-mâței, mamă. Oh, pastilele *alea*? Aspirină. Praful ăla alb? Niște sare". Dar îl admonestează dacă înjură — îl pun să bage bani în cutia de înjurături. Prin urmare, el doar șterpelește mai mult din poșeta mea. Iar tata? Mă rog.

Ridică din umeri.

Doamna Mason e cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Tot ce spune începe cu exclamații: *Așa! Vai de mine! Ei! Doamne!* Spre deosebire de domnul Mason, care abia dacă deschide gura. Când eram mici, aveam o jucărioară cu cheiță, un pui de plastic dintr-un coș de Paști și îl consideram și pe el tot așa ceva. Rămânea nemișcat într-un fotoliu cadrilat din clipa în care ajungea acasă până la cină, apoi își relua poziția după cină până la ora de culcare, întors cu cheița numai cât să se ducă și să vină de la muncă și să se așeze și să se ridice de la masă.

— El a acceptat ghiveciul cu iarbă al lui Tim printre plantele lui, îngrijindu-l cu nutrienți. Ce bărbat care a fost tânăr în anii optzeci nu recunoaște marijuana?

Râde, dar vocea ei are o notă isterică.

— E ca și când Tim s-ar îneca, iar ei și-ar face griji pentru culoarea costumului său de baie.

— Dar tu nu poţi să le spui? întreb, nu pentru prima sau a doua, sau a suta oară.

Deși cine sunt eu să dau sfaturi? Nici eu nu i-am mărturisit mamei adevărul în privinţa lui Tim.

Nan râde, dar nu-mi răspunde.

— În dimineaţa asta, când am coborât la micul dejun, tata spunea că poate Tim ar avea nevoie de o tabără de instrucţie militară care să facă om din el. Sau o perioadă în armată. Îţi poţi închipui? Știi sigur că el ar fi soldatul ăla care și-ar enerva superiorii atât de rău, încât l-ar vârî în vreo temniţă oribilă subterană și ar uita de existenţa lui. Sau l-ar scoate din sărite pe bătăușul taberei și s-ar trezi omorât în bătaie. Ori s-ar încurca poate cu mai știu eu care nevastă a sergentului de instrucţie și apoi ar fi împușcat în spate de soţul înfuriat.

— Mă bucur că n-ai petrecut prea mult timp făcându-ţi griji pentru diversele posibilităţi, zic eu.

Nan își pune un braţ pe după umerii mei.

— Mi-a fost dor de tine, Samantha. Îmi pare rău. Am fost absorbită cu totul de Daniel — să mă duc la petrecerile lui de absolvire —, numai ca să stau departe de casă, de fapt.

— Cum merg lucrurile?

Îmi dau seama că moare să deschidă subiectul, ca să scape de drama lui Tim.

— Daniel..., oftează. Poate ar fi trebuit să rămân îndrăgostită de Macho Mitch și Steve McQueen. Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă cu el. E foarte încordat și înnebunit că o să meargă la MIT, dar știi cât e de deștept, iar școala nu începe decât peste trei luni. Vreau să spun, suntem în iunie. Nu se poate relaxa?

— Corect! O împing cu umărul. Pentru că tu știi totul despre asta, ca o fată care își comandă cataloagele de prezentare de la colegii în milisecunda doi de la încheierea penultimului său an de liceu.

— De-aia el și cu mine suntem perechea perfectă, nu? zice ea, cu o mică strâmbătură.

Când cotim pe Strada Principală, ne întâmpină briza, scuturând frunzele din arţarii ce străjuiesc drumul, făcându-i să scoată un foşnet slab ca un oftat. Aerul sărat venind dinspre strâmtoare miroase a vegetaţie luxuriantă. În timp ce ne apropiem de *Dark and Stormy*, barul local cu hamburgeri, două persoane ies pe uşă, clipind puţin în soarele orbitor. Clay. Şi o foarte frumoasă brunetă, îmbrăcată într-un costum de designer. Mă opresc, odată ce mi-au atras atenţia, în timp ce el îi zâmbeşte, apoi se apleacă s-o sărute. Pe buze. Cu un pic de mângâiat pe spate, pe deasupra.

M-aş fi aşteptat să văd mai multe din partea lui Clay Tucker, dar nu în felul ăsta.

— Ce-i, Samantha? întreabă Nan, trăgându-mă de braţ.

Ce se întâmplă? N-a fost un sărut franţuzesc, dar cu siguranţă n-a fost nici de *ea-e-sora-mea*.

— Ăla e noul iubit al mamei mele.

Acum Clay îi strânge umărul femeii şi-i face cu ochiul, continuând să zâmbească.

— Mama ta are un iubit? Glumeşti. Când s-a întâmplat *asta*?

Femeia râde şi-i mângâie mâneca lui Clay.

Nan îmi aruncă o privire, tresărind.

— Nu ştiu când s-au cunoscut. Pare ceva serios. Vreau să spun, părea. Din punctul de vedere al mamei mele.

Acum, bruneta, care observ că e cu cel puţin zece ani mai tânără decât mama, deschide o servietă şi îi dă lui Clay un dosar. El înclină capul în genul *eşti-cea-mai-bună*.

— E cumva căsătorit, ştii? întreabă Nan, cu voce şoptită.

Îmi trece brusc prin minte faptul că noi stăm nemişcate pe trotuar, evident holbându-ne la ei. Exact în clipa aceea, Clay îşi întoarce privirea şi ne vede. Îmi face cu mâna, aparent netulburat. *Dacă o înşeli pe mama*, gândesc eu, dar las fraza din capul meu neterminată, pentru că, pe bune, ce-o să fac?

— Probabil e doar o prietenă, sugerează Nan, neconvingătoare. Vino, hai să ne luăm îngheţata aia.

Îi arunc lui Clay o ultimă privire, sperând să-i comunic astfel iminenta vătămare a părţilor corporale preţuite în eventualitatea în care o înșală pe mama. Apoi o urmez pe Nan. Ce altceva aș putea face?

*

Încerc să mi-l scot din minte pe Clay, cel puţin până o să pot să ajung acasă să mă gândesc. Nan nu redeschide discuţia, slavă Domnului!

Mă simt ușurată când intrăm la Doane's. Localul e într-o clădire micuţă, cu acoperiș în pantă, de lângă debarcaderul care separă gurile râului de ocean. Doane's a fost magazinul de bomboane, pe vremea când exista conceptul de bomboane la vraf. Acum marea sa atracţie e Vargas, găina care ciugulește grăunţe — o imitaţie de găină mâncată de molii cu pene adevărate, pentru care trebuie să plătești douăzeci și cinci de centi ca să-i activezi frenetica tulburare obsesiv-compulsivă de a ciuguli dropsurile în formă de boabe de porumb. Din nu știu ce motiv, ea este marea atracţie turistică, la egalitate cu îngheţata cremoasă a casei și o vedere bună spre far.

Nan se scormonește prin portofel.

— Samantha! Aveam douăzeci de dolari. Acum nu mai am nimic! Îl omor pe frate-miu.

— Nu contează, îi spun eu, scoţând câteva bancnote din buzunar.

— Ţi-i dau înapoi, îmi spune Nan, luând banii.

— Nicio problemă, Nanny. Deci mai vrei îngheţată?

— O să vreau. Deci, oricum, Daniel m-a dus la New Haven ca să vedem un film, aseară. Mie mi s-a părut că a fost o seară foarte plăcută, dar el nu mi-a trimis azi decât un mesaj pe telefon și tot ce-a scris a fost „LVYA", în loc să scrie toate cuvintele. Tu ce crezi că înseamnă?

Daniel a fost întotdeauna indescifrabil pentru mine. E genul de tip isteţ care te face să te simţi prost.

— Poate că se grăbea?

— Cu mine? Dacă e să-ţi faci timp, n-ar trebui să începi cu iubita ta?

Nan își umple punga de plastic cu butoiașe de bere, ursuleți gumați și mingi de ciocolată acoperite cu malţ. Terapie prin cumpărare de energizante zaharoase.

Nu știu ce să zic. În sfârșit, fără să mă uit la ea, las să-mi scape un gând pe care îl nutresc de ceva vreme:

— Se pare că Daniel te face întotdeauna nervoasă. E în regulă asta?

Nan o contemplă acum pe Vargas, care pare a fi în toiul unei crize de epilepsie. Nu mai ciugulește dropsurile-grăunțe, ci doar se smucește înainte și înapoi.

— N-am de unde să știu, zice ea, în cele din urmă. Daniel e primul meu iubit. Tu i-ai avut pe Charley și pe Michael. Plus Taylor Oliveira, într-a opta.

— Taylor nu se pune. Ne-am sărutat o dată.

— Și el a spus la toată lumea că aţi mers până la capăt! zice Nan, de parcă asta ar demonstra că are dreptate.

— Corect, uitasem de asta. Ce mai prinţ! El a fost iubirea vieţii mele, pe cuvânt! Cum a fost filmul cu Daniel?

Vargas zvâcnește din ce în ce mai rar, până când se cutremură și se oprește.

— Filmul? zice Nan, vag. Oh, da... *The Sorrow and the Pity*. Păi, a fost frumos pentru un film alb-negru de trei ore și jumătate despre naziști, dar după aceea ne-am dus la o cafenea, iar acolo erau niște foști studenţi de la Yale. Daniel a devenit subit preţios și a început să folosească termeni precum „tautologic" și „subtext".

Izbucnesc în râs. Deși mintea lui Daniel a fost ceea ce o atrăsese pe Nan, stilul lui pretențios de a vorbi e o temă recurentă.

— Până la urmă a trebuit să-l iau pe sus până la mașină și să-l fac să mă sărute ca să nu mai vorbească.

Nici nu rostește bine cuvântul „sărut", că eu revăd cu ochii minţii buzele lui Jase Garrett. Buza de jos plină, dar nu ca a unui

om bosumflat sau posac. Mă întorc să mă uit la Nan. E aplecată peste drajeurile ei, cu părul ei blond-căpșună dat pe după o ureche, cu un deget cu unghia roasă în gură. Nasul îi e puțin pârlit de soare, se cojește, iar pistruii i s-au mai accentuat săptămâna trecută. Deschid gura să-i povestesc *Am cunoscut un băiat*, dar nu prea pot rosti cuvintele. Nici măcar Nan n-a știut vreodată că eu îi urmăream pe membrii familiei Garrett. Nu neapărat că voiesem să păstrez secretul față de ea, doar că nu-i pomenisem niciodată despre asta. De altfel... *Am cunoscut un băiat?* Povestea asta putea duce oriunde. Sau nicăieri. Mă întorc la bomboane.

— Ce zici? întreabă Nan. Îi ducem lui Tim drajeurile? Tu ești cea cu bani.

— Da, hai să-i ducem. Dar numai din alea verzi care-l sperie.

Nan închide punga foșnind zgomotos.

— Samantha? Ce ne facem cu el?

Pun o cascadă zornăitoare de Jelly Belly de măr verde într-o pungă albă de hârtie și-mi amintesc de-un episod de când aveam șapte ani. Pe mine mă înțepase o meduză. Tim a plâns pentru că mama lui și a mea nu l-au lăsat să facă pipi pe piciorul meu, fiindcă auzise el că ăsta ar fi antidotul pentru înțepătură. „Dar, mamă, am puterea s-o salvez!" se smiorcăia el. Asta a rămas o glumă între noi ani de-a rândul: *Nu uita că am puterea să te salvez!* Acum se pare că nu se poate salva nici măcar pe el.

— În afară de a spera că astea sunt boabe magice[1], zic eu, n-am nicio idee.

[1] Aluzie la boabele de fasole magice (*magic beans*) din povestea *Jack și vrejul de fasole* de Joseph Iacobs.

Capitolul opt

În după-amiaza următoare, îmi scot pantofii de muncă pe verandă, pregătindu-mă să intru în casă să mă schimb, când o aud pe doamna Garrett:

— Samantha! Samantha, poţi să vii aici puţin?

Stă la capătul aleii noastre, ţinând-o în braţe pe Patsy. George e lângă ea, numai în boxeri. Ceva mai departe pe alee, Harry se iţeşte din spatele unui cărucior cu un pistol, din acelea ce se fixează la furtunul de stropit grădina, în mână, evident jucându-se de-a bandiţii.

Când mă apropii, văd că o hrăneşte din nou la sân pe Patsy. Îmi dăruieşte zâmbetul ei senin şi îmi spune:

— Oh, Samantha... ştii, mă întrebam. Jase mi-a spus ce bine te-ai împăcat cu George... şi mă întrebam dacă vreodată...

Se opreşte brusc, uitându-se mai bine la mine şi făcând ochii mari.

Mă uit în jos. *Oh! Uniforma.*

— E uniforma de la muncă. Şeful a conceput-o.

Nu ştiu de ce adaug asta mereu, poate pentru a puncta că altminteri n-aş fi prinsă nici moartă îmbrăcată într-o fustă mini albastră şi o bluză de marinar.

— Se vede că a fost făcută de un bărbat, zice sec doamna Garrett.

Dau din cap.

— Firește. Oricum...

Reîncepe să vorbească foarte grăbită.

— Mă întrebam dacă ai fi interesată s-o faci pe bona. Jase n-a fost de acord să te întreb. Se temea c-o să crezi că el ademenește

fete care nu bănuiesc nimic în casa noastră, ca să le pot eu exploata pentru nevoile mele. Ca o versiune de sclavie a unei mame disperate.

Râd.

— Nu m-am gândit la asta.

— Bineînţeles că nu.

Îmi oferă iar un zâmbet larg.

— Ştiu că probabil toată lumea crede că fac asta, o întreb pe fiecare fată pe care o văd dacă n-ar putea s-o facă pe bona, dar nu-i aşa. Foarte puţine persoane se înţeleg din prima cu George, iar Jase a spus că tu l-ai *cucerit* imediat. Pot să-i pun pe copiii mei mai mari să facă asta, bineînţeles, dar nu vreau să creadă că aştept asta din partea lor. Alice, de pildă, întotdeauna se poartă de parcă ar fi o extraordinară povară să facă asta.

Vorbeşte atât de repede, încât pare emoţionată.

— Jase n-are nimic împotrivă, însă slujba lui la magazin şi antrenamentul îi ocupă majoritatea timpului, aşa că e mai mult plecat de-acasă, mai puţin o după-amiază pe săptămână şi, bineînţeles, o parte din weekend. Oricum, eu n-aş avea nevoie decât de vreo câteva ore, din când în când.

— E în regulă, zic eu. N-am experienţă, dar învăţ repede şi mi-ar plăcea să fiu bonă.

Câtă vreme nu îi spuneţi mamei mele.

Doamna Garrett îmi dăruieşte o privire recunoscătoare, apoi o desprinde pe Patsy de la sân şi, după ce îşi duce mâna să-şi deschidă nasturii bluzei, o mută la celălalt. Patsy plânge în semn de protest. Doamna Garrett îşi dă ochii peste cap.

— Îi place un singur sân, îmi mărturiseşte ea. Foarte incomod.

Dau din nou din cap, deşi habar n-am de ce e aşa. Graţie cuprinzătorului discurs „corpul tău se schimbă" al mamei mele, sunt lămurită în ceea ce priveşte sexul şi sarcina, dar sunt încă în ceaţă în privinţa alăptării. *Slavă Domnului!*

În acel moment, George intervine:

— Știai că, dacă arunci un penny din vârful Empire State Building, poți omorî pe cineva?

— Știam. Dar asta nu se întâmplă niciodată, spun eu repede. Pentru că oamenii de pe terasa de observație sunt foarte, foarte grijulii. Și terasa e înconjurată de un mare perete de plastic.

Doamna Garrett clatină din cap.

— Jase are dreptate. Ești calificată.

Simt că mă îmbujorez de încântare pentru că Jase a considerat că am făcut ceva bine.

— Oricum, continuă ea, ai putea să vii o dată sau de două ori pe săptămână — după-amiaza, dacă se potrivește cu programul tău de lucru?

Încuviințez, îi comunic programul, chiar înainte ca ea să-mi ofere mai mult decât câștig la Breakfast Ahoy. Apoi mă întreabă, din nou, arătând un pic stingherită, dacă aș avea ceva împotrivă să încep de azi.

— Bineînțeles că nu. Doar permiteți-mi să mă schimb.

— Nu te schimba, zice George și întinde mâna să-mi atingă fusta cu un deget murdar. Îmi place așa. Arăți ca Sailor Supergirl.

— Mă tem că mai degrabă ca Sailor Barbie, George. Trebuie să mă schimb, fiindcă am lucrat în ținuta asta toată dimineața și miroase a ouă cu șuncă.

— Mie îmi plac ouăle cu șuncă, îmi spune George. Dar — fața i se întunecă — știi că șunca este — îi apar lacrimi în ochi — Wilbur[1]?

Doamna Garrett se lasă imediat pe vine, lângă el.

— George, am mai discutat despre asta. Mai ții minte? Wilbur *nu* a fost transformat în șuncă.

— Adevărat, mă aplec și eu, când lacrimile încep să se reverse de pe genele lui George. Păianjenul Charlotte l-a salvat. El a trăit o viață lungă și fericită cu fiicele lui Charlotte, ăă, Nelly, Urania și...

[1] Numele purcelului din romanul pentru copii *Charlotte's Web* (1952), al autorului american E.B. White.

— Joy. Doamna Garrett conchide: Samantha dragă, ești o comoară. Sper că tu nu șterpelești din magazine.

Încep să tușesc.

— Nu. Niciodată.

— Atunci șunca e Babe[1], mamă? E Babe?

— Nu, nu, Babe e încă paznic de oi. Șunca nu e Babe. Șunca e făcută numai din porcii foarte-foarte mârșavi, George.

Doamna Garrett îi mângâie părul și îi șterge lacrimile.

— Porci răi, clarific eu.

— Există porci răi?

George pare tulburat. *Hopa!*

— Păi, porcii cu, ăă, fără suflet.

Nici asta nu sună bine. Șarjez la întâmplare după o explicație valabilă.

— Cum sunt animalele din Narnia care nu vorbesc.

Tâmpito! George are patru ani. Cum să știe de Narnia? E încă la Curious George. *Editată.*

Dar o sclipire îi luminează fața, semn că a înțeles referința.

— Oh! Atunci e OK. Fiindcă mie chiar îmi place șunca.

Când mă întorc, George stă deja în piscina gonflabilă, în vreme ce Harry pune apă în ea cu furtunul de grădină. Doamna Garrett îi schimbă cu îndemânare scutecul lui Patsy, punându-i un soi de chiloți bufanți de plastic, împodobiți cu mici sori.

— Pe Harry încă nu l-ai cunoscut. Harry, ea e prietena lui Jase, Samantha, care o să vadă de voi o vreme.

Cum am ajuns să fiu prietena lui Jase? N-am vorbit cu el decât de două ori. Uau, doamna Garrett e atât de diferită față de mama.

Harry, care are ochii verzi caracteristici familiei, dar părul drept și aproape negru, și o mulțime de pistrui, se uită la mine ca și cum ar vrea să mă pună la încercare.

---

[1] Numele personajului principal din filmul cu același nume (1995), regizat de Chris Noonan, adaptare după romanul *The Sheep-Pig*, de Dick King-Smith, care spune povestea unui purcel ce vrea să fie câine ciobănesc.

— Poţi să sari pe spate în bazin?

— Ăă. Da.

— Mă înveţi şi pe mine? Acum?

Doamna Garrett ne întrerupe.

— Harry, am mai discutat despre asta. Samantha nu te poate duce la bazinul mare, pentru că trebuie să stea cu ochii pe cei mici.

Harry se bosumflă.

— Ar putea s-o pună pe Patsy în hamul BabyBjörn, cum faci tu, şi să intre în apă. Pe George poate să-l ţină de mână. El înoată destul de bine cu colacul.

Doamna Garrett se uită la mine cerându-şi scuze din priviri.

— Copiii mei se aşteaptă ca toată lumea să facă multitasking dus la extrem. Harry, nu! Fie piscina asta, fie nimic.

— Dar acum pot să înot. Pot să înot chiar bine. Şi ea ştie cum se sare în apă cu spatele. M-ar putea învăţa să sar cu spatele.

În timp ce aş avea bebeluşul atârnat de mine şi l-aş ţine de mână pe George? Chiar c-ar trebui să fiu Sailor Supergirl.

— Nu! repetă ferm doamna Garrett.

Apoi îşi îndreaptă privirea spre mine şi îmi spune:

— O voinţă de fier. Spui nu şi nu. Până la urmă, îi trece.

Mă conduce în casă, îmi arată unde sunt scutecele, îmi spune să iau ce doresc din frigider, îmi dă numărul ei de mobil, îmi arată lista cu numerele de telefon pentru situaţiile de urgenţă, îmi atrage atenţia să nu deschid discuţia despre tornade de faţă cu George, se urcă în minivanul ei şi pleacă.

Mă lasă cu Patsy, care încearcă să-mi ridice bluza, cu George, care vrea să afle dacă ştiu că nu trebuie să atingi niciodată o caracatiţă cu inele albastre, şi cu Harry, care arată de parc-ar vrea să mă omoare.

*

De fapt, n-a fost chiar aşa de rău.

În general am evitat s-o fac pe bona. Nu că nu mi-ar plăcea copiii, dar urăsc lipsa unui program bine stabilit. N-am vrut niciodată

să am de-a face cu părinţi care se întorc târziu acasă şi îşi cer scuze sau cu stânjenitoarea situaţie când tatăl mă conduce acasă cu maşina, încercând să pornească o conversaţie. Dar copiii Garrett sunt destul de uşor de supravegheat. Îi iau pe la noi acasă, ca să pot împrumuta stropitorul nostru de grădină — un suport de cupru complicat, cu braţe rotative. Harry, din fericire, îl socoteşte nemaipomenit, şi împreună cu George petrece o oră şi jumătate jucându-se cu el, apoi sărind înapoi în piscina gonflabilă, în timp ce Patsy stă la mine în poală, molfăindu-mi degetul mare cu gingiile şi umplându-mi mâna de bale.

Am terminat treaba cu gustările şi-i conduc pe copii înapoi, afară, la piscină, când intră motocicleta pe alee.

Mă întorc, înfiorată de emoţie, dar nu e Jase. E Joel, care se dă jos de pe motocicletă, se sprijină de ea şi face figura cu *examinarea-lentă-apreciativă-din-cap-până-în-picioare*, de care sunt sătulă de la Breakfast Ahoy.

— George. Harry. Pe cine-aţi adus acasă? zice Joel.

Arată bine, dar e un pic prea mult pe scala *şi-o-ştie-prea-bine.*

— Ea e Sailor Supergirl, zise George. Ştie totul despre găurile negre.

— Şi despre săritul pe spate în bazin, adaugă Harry.

— Dar tu nu poţi s-o ai, pentru că o să se mărite cu Jase, încheie George.

Splendid.

Joel arată surprins, de bună seamă.

— Eşti prietena lui Jase?

— Păi, nu chiar, vreau să spun, abia ne-am cunoscut. Sunt aici să văd de copii.

— Dar a fost în camera lui, adaugă George.

Joel ridică o sprânceană la mine.

Iarăşi partea cu înroşitul pe tot corpul. Cu atât mai vizibil într-un costum de baie.

— Sunt doar bona.

George mă ia pe după talie, pupându-mă pe buric.

— Ba nu. Eşti Sailor Supergirl.

— Şi de unde ai venit, *totuşi*?

Joel îşi încrucişează braţele, lăsându-se pe spate, pe motocicletă.

George şi Harry se întorc în fugă sub stropitoarea de cupru. Eu o ţin pe Patsy pe un şold, dar ea tot încearcă să-mi scoată sutienul costumului de baie.

— Mut-o pe partea cealaltă, îmi sugerează Joel, fără să clipească.

— Oh! Aşa e.

Patsy, bebeluşul cu un sân preferat.

— Ce spuneai?

Joel încă se sprijină leneş de motocicletă.

— De alături. Sunt vecina de alături.

— Eşti sora lui Tracy Reed?

Bineînţeles. Fireşte că n-avea cum să n-o fi remarcat pe Tracy.

În vreme ce eu sunt blondă, Tracy e O Blondă. Adică eu am părul galben-pai şi pielea oarecum ca mierea, cu pistruii de la tata, în vreme ce Tracy are părul blond-nordic şi are pielea albă, curată. Ea, în mod nedrept, arată de parcă n-ar fi văzut-o niciodată soarele, cu toate că îşi petrece cea mai mare parte a verii pe plajă.

— Îm-hm.

Atunci, deodată, mă întreb dacă sora mea a interacţionat şi ea în secret cu alde Garrett. Însă Joel nu e blond, criteriul ei esenţial pentru un iubit, din punctul de vedere al lui Tracy, pe lângă un rever imbatabil, aşa că probabil nu. Doar ca să fiu sigură, întreb:

— Joci tenis?

Joel nu pare surprins de această întrebare venită de nicăieri, fără îndoială obişnuit cu fetele fâstâcite vorbind aiurea.

— Prost.

Întinde mâinile după Patsy, care se pare că a hotărât, la momentul acesta, că orice sân e bun. Degeţelele ei se întorc cu hotărâre spre sutienul meu.

— Mda, jacheta de piele îţi încetineşte probabil voleul de retur.

Îi pun bebelușul în brațe.

El mă salută zeflemitor.

— Sailor Supergirl *și* spirituală. Drăguț.

Exact în clipa asta un Jeep intră pe alee, cu mare viteză. Alice coboară trântind portiera, întinzându-și mâna ca să descâlcească bareta poșetei din schimbătorul de viteză, apoi smucește poșeta. Părul ei, în clipa asta, este albastru-electric, strâns într-o coadă prinsă pe o parte. Poartă un maiou decupat la spate și niște pantaloni scurți, scurți.

— Știai datele problemei, Cleve! se răstește ea la șoferul din mașină. Îți știai situația.

Își îndreaptă spatele, pornind cu pași mari spre ușa bucătăriei, pe care o trântește în urma ei. Spre deosebire de frații ei, e micuță de înălțime, dar asta nu-i știrbește cu nimic aerul ei autoritar inconfundabil.

Cleve, un tip cu înfățișare blajină, într-un șort cu imprimeuri hawaiiene și un tricou PacSun, nu arată deloc ca și cum ar fi știut datele problemei. Se prăbușește în spatele volanului.

Joel mi-o pune înapoi pe Patsy în brațe și se duce spre mașină.

— Nevricale, tipule, îi zice el lui Cleve, care înclină ușor capul încuviințând, dar nu zice nimic.

Mă întorc la stropitoare și mă așez. George se plantează lângă mine.

— Știai că o tarantulă mâncătoare de păsări e mare cât mâna ta?

— Jase n-are și una dintr-astea, nu-i așa?

George îmi dăruiește un zâmbet cald ca o zi de vară.

— Nu. Obișnuia să aibă o tarantulă obișnuită, pe nume Agnes, dar — ia un ton grav, funebru — a murit.

— Sunt sigură că e în raiul tarantulelor acum, îl asigur eu grăbită, cutremurându-mă când mă gândesc cum ar arăta așa ceva.

Minivanul doamnei Garrett oprește în spatele motocicletei, deșertându-i pe cei care presupun că sunt Duff și Andy, amândoi

roșii la faţă și bătuţi de vânt. Judecând după vestele lor de salvare, au fost în tabăra de sporturi nautice.

George și Harry, susținătorii mei loiali, îmi laudă pe întrecute priceperea în fața mamei lor, în timp ce Patsy izbucnește imediat în plâns, arătând cu un deget acuzator la mama ei și jelind:

— Ţâţă.

— A fost primul ei cuvânt, explică doamna Garrett, luând-o din braţele mele, fără a băga de seamă costumul de baie ud al lui Patsy. E un cuvânt bun de trecut în cartea nou-născutului.

Capitolul nouă

Cu mama și Tracy plecate în oraș, casa e atât de liniștită, noaptea, încât pot număra sunetele care se aud. *Zbrrr–troscul* gheții căzând din mașina de făcut gheață în răcitor. Trecerea centralei de la o viteză la alta. Apoi un zgomot la care nu mă aștept, când stau întinsă în patul meu, pe la zece, în seara aceea, întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun ceva mamei despre femeia cu care l-am văzut pe Clay. E un *bang, bang, bang*, ritmic, afară, sub fereastra mea. O deschid, ies pe terasă, mă uit în jos și-l văd pe Jase, cu ciocanul în mână, bătând ceva în cuie pe spalier. Își ridică ochii, ținând cuiele între dinți, și-mi face cu mâna.

Mă bucur să-l văd, dar e un pic ciudat.

— Ce faci?

— Ai o scândură desprinsă aici.

Scoate un cui din gură, îl poziționează pe spalier și începe din nou să bată cu ciocanul.

— Nu părea sigur.

— Pentru mine sau pentru tine?

— Tu să-mi spui.

Mai dă o ultimă lovitură cuiului, lasă ciocanul în iarbă și, în câteva secunde, a și urcat pe spalier și stă acum lângă mine.

— Am auzit c-ai fost înghițită de familia mea. Îmi cer iertare pentru asta.

— E-n regulă.

Mă trag o idee mai înapoi. Sunt iarăși în cămașă de noapte, ceea ce pare un dezavantaj în fața lui.

— Sunt cei mai buni membri ai familiei pe care i-aș putea avea, dar pot fi un pic...

Face o pauză, de parcă ar căuta o definiție.

— ...copleșitori.

— Nu sunt ușor de copleșit.

Jase se uită la mine, cu ochii aceia verzi cercetându-mi fața.

— Nu. N-ai putea să fii, nu-i așa?

Îmi trece prin minte, în timp ce stau aici, că pot fi oricine vreau eu când sunt cu el. Apoi observ ceva mișcându-se pe umărul lui.

— Ce-i aia?

Jase întoarce capul într-o parte.

— Oh, te referi la Herbie?

Duce mâna și ia o veveriță — un iepure, ceva cu blană — de pe umărul lui.

— Herbie?

— E o Petauristă[1].

Întinde mâna, care acum cuprinde o creatură pufoasă care arată ca o veveriță zburătoare, cu o dungă mare, neagră, pe spate și cu pete negre în jurul ochilor.

O mângâi pe cap, nesigură.

— Îi place asta.

Jase își aduce și cealaltă mână, ținând-o pe Herbie între palme. Mâinile lui sunt aspre și competente. Jase pare mai degrabă un bărbat decât un băiat.

— Ești... ca... Dr. Doolittle sau ceva de genul ăsta?

— Doar îmi plac animalele. Ție?

— Păi, da, și mie. Dar nu am o grădină zoologică în camera mea.

Aruncă un ochi peste umărul meu — spre fereastră —, apoi dă din cap.

— Nu, sigur că n-ai. Ce cameră ordonată! E întotdeauna așa?

[1] Veveriță-zburătoare originară din Australia.

Mă simt defensivă și apoi și mai defensivă, pentru că mă simt defensivă.

— În general. Uneori, și eu...

— Îți faci puțin de cap și nu-ți atârni halatul de baie la locul lui? sugerează el.

— Toată lumea știe că mi se mai întâmplă.

Stă atât de aproape, încât îi pot simți răsuflarea pe obraz. Stomacul meu face o tumbă, din nou.

— Am auzit că ești o supereroină.

— Da. Câteva ore cu familia ta, și acum am puteri supranaturale.

— Și o să ai nevoie de ele.

Se lasă pe spate, punând-o pe Herbie pe burta lui, apoi se sprijină în coate.

— Plus că faci sărituri în bazin pe spate.

— Fac. Sunt în echipa de înot.

Jase dă din cap încet, uitându-se la mine. Tot ce face pare atât de bine gândit și cu scop. Sunt obișnuită cu băieții care se aruncă doar cu capul înainte în viață, cred. Charley, care în esență a tot sperat la sex, și Michael, la bunul plac al toanelor sale, fie jubilând, fie adâncit în neagră deznădejde.

— Vrei să mergem să înotăm? întreabă Jase, în cele din urmă.

— Acum?

— Acum. În piscina noastră. E atât de cald!

Atmosfera este înăbușitoare, aerul fiind aproape irespirabil. *Hai să vedem. Înotat. Noaptea. Cu un băiat. Care, practic, e un străin. Și un Garrett.* Mă ia cu amețeală la câte reguli de-ale mamei încalcă treaba asta.

Șaptesprezece ani de predici și discuții și reamintiri: „Gândește-te cum va arăta asta în ochii celorlalți, Samantha. Nu doar cum te simți tu. Fă alegerile corecte. Gândește-te întotdeauna la consecințe".

În mai puțin de șaptesprezece secunde spun:

— Mă duc să-mi pun costumul de baie.

Cinci minute mai târziu, stau în curtea noastră, sub fereastra dormitorului, așteptând încordată să se întoarcă Jase, care s-a dus să se schimbe. Mă tot uit spre aleea casei noastre, temându-mă că am să văd niște faruri în depărtare și o să fie Clay conducând-o pe mama acasă, care o să mă găsească stând aici, în costumul de baie negru, într-un loc atât de neașteptat.

În loc de asta, aud vocea calmă a lui Jase.

— Hei! zice el, venind pe alee, prin întuneric.

— N-o mai ai pe Herbie, nu?

— Nu, nu-i place apa. Vino.

Mă conduce de-a lungul baricadei de un metru optzeci a mamei, pe aleea familiei Garrett, spre curtea lor din spate și spre gardul înalt de plasă care încercuiește piscina.

— OK, zice, te pricepi la cățărat?

— De ce sărim gardul? E piscina *voastră*. De ce nu intrăm pur și simplu pe poartă?

Jase își încrucișează brațele, sprijinindu-se cu spatele de gard, zâmbindu-mi, o strălucire albă în întuneric.

— E mai amuzant așa. Dacă tot încalci regulile, măcar fă-o până la capăt.

Mă uit bănuitoare la el.

— Nu ești unul dintre acei căutători de senzații tari care vâră fetele în bucluc doar de dragul plângerilor la Poliție, nu?

— Nu sunt. Urcă. Ai nevoie de sprijin?

Nu mi-ar strica, dar n-aș recunoaște. Îmi înțes degetele de la picioare într-un ochi de plasă și urc până sus, trecând dincolo, agățându-mă de partea cealaltă, înainte să îmi dau drumul. Jase mă urmează aproape imediat. Bun cățărător. *Bineînțeles*, gândesc eu, amintindu-mi de spalier.

Aprinde luminile de sub apă. Piscina conține mai multe jucării gonflabile, ceva de care mama întotdeauna se plânge. „N-ar trebui să știe că se presupune să scoți alea în fiecare noapte, altminteri filtrul nu funcționează? Dumnezeu știe cât de insalubră e piscina aia."

Dar nu arată insalubră. E frumoasă, luminând albastru-safir în noapte. Mă arunc în apă, înot până la capăt și ies la suprafață ca să iau o gură de aer.

— Înoți repede! strigă Jase din mijlocul bazinului. Ne întrecem?

— Ești unul dintre acei tipi competitivi care le întrec pe fete într-o cursă doar ca să-și demonstreze poziția lor de macho?

— Pari să știi o mulțime de indivizi enervanți, observă Jase. Sunt eu, și-atât, Samantha. Ne întrecem?

— S-a făcut.

Nu mai fac parte din echipa de înot de un an. Antrenamentele începuseră să-mi ocupe prea mult din timpul pentru teme, iar mama a pus piciorul în prag. Încă mai înot când pot, totuși. Și încă mai sunt rapidă. El însă câștigă. De două ori. Apoi câștig eu, cel puțin o dată. După aceea, doar ne bălăcim.

În cele din urmă, Jase iese din apă, scoate două prosoape dintr-o ladă mare de lemn și le întinde pe iarbă. Mă prăbușesc pe unul, uitându-mă în sus, la cerul înstelat. E atât de cald, încât simt cum dârele fine de apă îmi alintă trupul.

El se întinde lângă mine.

Să fiu sinceră, mă tot aștept să facă primul pas. Charley Tyler și-ar fi întins mâna spre sutienul costumului meu de baie mai repede decât Patsy. Dar Jase își sprijină capul cu o mână și își îndreaptă ochii în sus, la cer.

— Aia care e? întreabă el, arătând cu degetul.

— Poftim?

— Ai zis că te uiți la stele. Spune-mi care e aia.

Mijesc ochii în direcția pe care o indică.

— Draco.

— Și aia?

— Corona Borealis.

— Și acolo?

— Scorpion.

— Chiar ești astrofizician. Dar aia de colo?

— Norma.

Izbucnește în râs.

— Pe bune?

— Tu ești cel care a avut o tarantulă pe nume Agnes. Da, pe bune.

Se întoarce pe-o parte să se uite la mine.

— Cum ai aflat de Agnes?

— De la George.

— Bineînțeles. George spune tot.

— Îmi place de George, zic eu.

OK, acum fața lui e aproape de a mea. Dacă ar fi să-mi ridic capul și să-l întorc doar puțin... Dar n-am s-o fac, pentru că în niciun caz n-o să fiu *eu* cea care face asta. N-am fost niciodată și n-am să încep acum. În loc de asta, mă uit la Jase, întrebându-mă dacă o să se aplece mai mult. Atunci văd luminile farurilor intrând pe aleea noastră circulară.

Sar în picioare.

— Trebuie să mă duc acasă. Trebuie să mă duc acasă chiar acum!

Vocea mea e stridentă, mi se simte panica în glas. Mama întotdeauna vine în dormitorul meu înainte de a se duce la culcare. Alerg spre gardul de sârmă, ies năvalnic pe poartă, apoi simt mâinile lui Jase pe talia mea, ridicându-mă, încât sunt aproape de vârful gardului nostru înalt și alunecos, destul de aproape cât să-mi arunc un picior peste.

— Ușurel. O să reușești. Nu-ți face griji.

Vocea lui e scăzută, liniștitoare. Probabil este vocea lui de calmat animalele nervoase.

Cobor pe cealaltă parte și dau fuga spre spalier.

— Samantha!

Mă întorc, deși nu-i pot vedea decât vârful capului pe deasupra gardului.

— Atenție la ciocan. A rămas în iarbă. Mersi pentru întrecere.

Dau din cap, îi fac repede cu mâna și fug.

Capitolul zece

— Samantha! Samantha!

Tracy dă buzna în dormitorul meu.

— Unde e maioul tău bleumarin decupat la spate?

— În sertarul meu, Trace. De ce întrebi? îi răspund eu, cu un glas mieros.

Tracy își face bagajele să plece la Martha's Vineyard — mai e o jumătate de oră până vine Flip s-o ia. Tipic. Ea consideră că e dreptul ei de soră mai mare să împrumute orice articol din garderoba mea pe care și-l dorește, câtă vreme nu se află pe mine, la momentul respectiv.

— Îl iau eu, OK? Numai pe perioada verii — o să-l ai înapoi la toamnă, promit!

Deschide larg sertarul comodei, scormonind printre rufe, scoţând nu doar maioul bleumarin decupat la spate, dar şi vreo câteva albe.

— Da, pentru că toamna e momentul când într-adevăr o să am nevoie de maiourile decupate. Pune alea la loc.

— Haide! Am nevoie de mai multe bluze albe — o să jucăm o grămadă de meciuri de tenis.

— Am auzit că s-ar putea să aibă și magazine în Vineyard.

Tracy își dă ochii peste cap și îndeasă maiourile la loc, răsucindu-se pe-un călcâi și întorcându-se în camera ei. Anul trecut, a predat tenis la B&T și dintr-odată îmi dau seama că o să fie ciudat fără ea și acolo, nu doar acasă. Sora mea este, din toate punctele de vedere, deja plecată.

— O să-mi fie dor de tine, zic eu, în timp ce ea smulge rochiile de pe umerașe, aruncându-le de-a valma într-o valiză de-a mamei, deloc stânjenită de proeminenta monogramă GCR.

— O să-ţi trimit cărţi poştale.

Deschide o faţă de pernă, îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre baie. Urmăresc cum pune în ea placa de îndreptat părul, ondulatorul şi periuţa de dinţi electrică.

— Sper că n-o să-ţi fie cu adevărat dor de mine, Samantha. E vara de dinaintea ultimului tău an de liceu. Uită de mama. Distrează-te fără să-ţi pese. Bucură-te de viaţă.

Flutură cutiuţa ei cu anticoncepţionale spre mine, ca un apropo.

Uhh. Chiar n-am nevoie de ajutor pentru a-mi imagina viaţa sexuală a surorii mele.

Azvârle cutiuţa în faţa de pernă şi înnoadă capetele. Apoi i se pleoştesc umerii, iar faţa îi trădează deodată teama.

— Mă tem că mă leg prea tare de Flip. Să petrec toată vara cu el... Poate nu-i o chestie prea deşteaptă.

— Îmi place de Flip, zic eu.

— Da, şi mie îmi place de Flip, zice ea scurt, însă vreau să-mi placă Flip numai până la sfârşitul lui august. O să se ducă la colegiu în Florida. Eu mă duc la Vermont.

— Avioane, trenuri, maşini..., sugerez eu.

— Urăsc relaţiile la distanţă, Samantha. În plus, dup-aia te întrebi dacă el şi-a găsit vreo fată în campus de care tu nu ştii şi te faci de râs.

— Un pic de încredere, Trace. Flip pare destul de devotat.

Ea oftează.

— Ştiu. Mi-a cumpărat o revistă şi un FrozeFruit la plajă, deunăzi. A fost aşa de drăguţ! Atunci mi-am dat seama că s-ar putea s-o fi luat prea în serios.

Hopa!

— Nu poţi să vezi cum evoluează relaţia noastră?

Zâmbetul lui Tracy e plin de milă.

— Mi se pare că-mi amintesc că, atunci când te întâlneai cu Charley, aveai un soi de orar pentru fiecare mișcare pe care-l lăsai s-o facă.

— Charley avea nevoie de un orar, altminteri ar fi mizat pentru sex în Prius-ul tatălui său pe aleea noastră încă de dinainte de prima noastră întâlnire.

Ea chicoti.

— *Era,* fără îndoială, insistent. Dar avea gropițe grozave. Te-ai culcat vreodată cu el?

— Nu. Niciodată.

Cum a putut uita? Sunt cumva rănită. Eu îmi amintesc fiecare detaliu al vieții amoroase a lui Tracy, inclusiv vara traumatizantă de acum doi ani, când s-a întâlnit cu trei frați simultan, frângându-le inima la doi dintre ei și alegându-se cu inima ei complet zdrobită de al treilea.

Flip claxonează de pe alee, ceva de care mama s-ar plânge, în general, dar lui îi trece cu vederea.

— Ajutor! Am întârziat... trebuie să plec! Te iubesc!

Tracy tropăie pe scări în jos, zgomotoasă ca o turmă de elefanți în pantofi de step. N-am înțeles niciodată cum miniona, supla mea soră poate face atât de mult zgomot pe scări. Își aruncă brațele în jurul mamei, o strânge o secundă, se repede la ușă și strigă:

— Vin, Flip! Merit să fiu așteptată, o să vezi!

— Știu, dulceață! răspunde Flip.

Tracy aleargă înapoi la mine, mă sărută zgomotos pe obraz, se dă înapoi:

— Ești sigură, cu maiourile albe?

— Da. Du-te! spun eu.

Și, cu o răsucire de fustă și-o ușă trântită, s-a dus.

*

— Așaaa, deci e un test SAT pregătitor la Stony Bay High, acuma, în august, zice Nan, pe când mergeam spre B&T.

Ne-am oprit la Doane's și ea își soarbe milkshake-ul cu eclere și frișcă, în timp ce eu crănțănesc gheața din ginul meu cu lime.

— Oprește-ți, inimă, tumultul. E vară, Nan.

Îmi întorc fața spre soare și trag adânc în piept din aerul cald. Reflux. Mirosul râului încins de soare.

— Știu, zice ea. Dar e vorba numai de o dimineață. Am avut stomacul deranjat când l-am susținut, ultima oară, și n-am luat decât o mie nouă sute. Nu-i un scor destul de bun. Nu pentru Columbia.

— Nu poți să-l susții online?

Îmi place școala și țin la Nan, dar aș vrea să nu mă gândesc la medii generale și la scorurile testelor decât, cel mai devreme, după Ziua Muncii[1].

— Nu e același lucru. Ăsta e cu supraveghere și toate celelalte. Condițiile sunt exact ca ale testului adevărat. Am putea merge împreună. Ar fi distractiv.

Îi zâmbesc, întinzând mâna să-i fur paharul de milkshake, ca să gust și eu.

— Asta numești tu distracție? N-am putea să înotăm în ape pline de rechini, în schimb?

— Ei, haide. Știi că înnebunesc de emoții la treburile astea. Mi-ar prinde bine să exersez în condiții reale. Și întotdeauna mă simt mai bine dacă știu că ești și tu acolo. Îți plătesc eu taxa de înscriere. Te rooog, Samantha?

Mormăi c-o să mă mai gândesc. Ajungem la B&T, unde trebuie să completăm fișele înainte să ne-apucăm de lucru. Și mai e ceva pe care vreau să-l fac.

Transpir ușor când bat la ușa biroului domnului Lennox, uitându-mă în jur, vinovată.

— Intră, te rog! strigă domnul Lennox.

Pare surprins când vâr eu capul pe ușă.

[1] Sărbătoare ce are loc în prima zi de luni din septembrie.

— Ei, salutare, domnișoară Reed! Știi că prima ta zi liberă e abia săptămâna viitoare.

Intru în birou și mă gândesc, ca întotdeauna, că ar trebui să-i ia domnului Lennox un birou mai mic. El nu e foarte înalt și arată de parcă masiva tăblie de stejar sculptat îl înghite cu totul.

— Știu, spun eu, așezându-mă. Doar că, am completat documentele de angajare și m-am gândit... Aș avea nevoie să... Sper să mă întorc în echipa de înot, anul ăsta. Așa că aș vrea să mă antrenez. Mă întrebam dacă aș putea veni aici, cu o oră mai devreme, înainte de a se deschide piscina, și să înot în bazinul olimpic.

Domnul Lennox se lasă pe spate, în fotoliul său, impasibil.

— Vreau să spun, pot înota în ocean și în râu, dar am nevoie să-mi cronometrez timpii și ar fi mai ușor dacă aș ști sigur cât de departe mă duc și cât de repede.

Își unește vârful degetelor într-o piramidă pentru a-și sprijini bărbia.

— Piscina se deschide la 10 dimineața.

Încerc să nu-mi las umerii să se pleoștească. Faptul că înotasem cu Jase, ieri-noapte, că făcusem întrecere, chiar și neoficial, îmi plăcuse atât de mult. Am urât faptul că a trebuit să renunț la echipa de înot. Notele mele la matematică și știință scăzuseră la 8, la jumătatea semestrului de toamnă, așa că mama insistase. Dar poate că, dacă aș recupera timpul și aș depune toate eforturile...

Domnul Lennox continuă:

— Pe de altă parte, mama ta este un membru valoros al comitetului nostru executor...

Își ia degetele din dreptul feței, cât să afișeze un zâmbet.

— Iar tu ai fost întotdeauna Cel mai bun angajat. Poți folosi bazinul câtă vreme urmezi *celelalte* reguli: duș înainte, cască, și să Nu Spui Absolut Nimănui despre înțelegerea noastră.

Sar în sus de fericire.

— Vă mulțumesc, domnule Lennox. Sigur că nu, promit! Adică o să fac tot ce spuneți. Vă mulțumesc!

Nan mă așteaptă la ieșire. Când îmi vede zâmbetul, spune:

— Îți dai seama că asta e probabil singura dată din întreaga lui existență când încalcă regulamentul? Nici nu știu dacă să-l felicit sau să continui să-l compătimesc.

— Chiar îmi doresc asta, îi spun eu.

— Întotdeauna ai fost mai fericită când înotai, încuviințează Nan. Un pic ieșită din formă acum, poate? adaugă ea. O să-ți priască.

Mă întorc să mă uit la ea, însă ea e deja cu vreo câțiva pași mai încolo, întorcându-se pe hol.

*

Am ultima tură la Breakfast Ahoy, în ziua următoare, de la nouă la unu, nu de la șase la unsprezece. Așa că mă hotărăsc să fiu lapte și miere, în timp ce mama se încruntă la mesajele ei pe telefon. Asta e prima oară când o văd cu adevărat, după atâtea zile, și mă întreb dacă e momentul să-i spun despre Clay. Mă hotărăsc s-o fac, tocmai când ea închide brusc telefonul și deschide ușa frigiderului, bătând cu piciorul în podea. Așa face mama mereu în fața frigiderului, de parcă s-ar aștepta ca bolul de căpșune să strige „Mănâncă-mă" sau sucul de portocale să sară și să se toarne singur în pahar.

Pac. Pac. Pac.

Asta e și o tehnică preferată de ea, făcând tăcerea atât de apăsătoare, încât cineva trebuie să înceapă să vorbească pentru o a umple. Deschid din nou gura, dar, spre surprinderea mea, mama e cea care vorbește prima.

— Iubito, m-am tot gândit la tine.

După cum o spune, nu mă pot abține:

— Nu mai degrabă la programul meu de vară? întreb, simțindu-mă imediat vinovată de sarcasmul voalat.

Mama scoate un cofrag de ouă, se uită la el și îl pune la loc în frigider.

— La ăsta, desigur. Alegerile acestea n-o să fie ușoare. Nu e ca prima oară când am candidat, când singurul meu oponent era țicnitul ăla libertarian. Mi-aș putea pierde locul, dacă nu trag tare. De aceea sunt atât de recunoscătoare pentru Clay. Trebuie să mă concentrez și să știu că voi, fetelor, nu sunteți la voia întâmplării. Tracy...

Alte bătăi de picior în podea.

— Clay crede că n-ar trebui să-mi fac griji. Că ar trebui s-o las să plece. O să meargă la colegiu, în toamnă, la urma urmei. Dar tu... Cum să explic asta ca să mă înțelegi?

— Am șaptesprezece ani. Înțeleg tot.

Întrezăresc în minte iarăși imaginea lui Clay cu femeia aceea. Cum să aduc vorba despre asta? Mă aplec peste ea, ca să iau o căpșună.

Mama întinde mâna și-mi atinge ușor obrazul cu un deget.

— Tocmai când spui lucruri d-astea îmi aduc aminte cât de tânără ești.

Fața i se îmblânzește.

— Știu că o să fie greu pentru tine să te obișnuiești cu Tracy plecată. Și pentru mine. O să fie cam liniște pe-aici. Înțelegi că va trebui să muncesc mult toată vara, nu-i așa, scumpo?

Dau din cap. Casa deja pare încremenită fără lălăielile afone ale lui Tracy la duș sau tocurile ei bocănind pe trepte până jos.

Mama scoate apa filtrată din frigider și o toarnă într-un ibric de ceai.

— Clay spune că sunt mai mult decât capabilă pentru postul ăsta. Aș putea fi ceva mai mult decât femeia cu fondul fiduciar care și-a cumpărat accesul la putere.

Au fost o mulțime de editoriale care au spus exact lucrul ăsta când a câștigat alegerile prima oară. Le-am citit, m-am cutremurat și am ascuns ziarul, sperând că mama n-o să le vadă. Dar bineînțeles că le-a văzut.

— A trecut atâta vreme de când s-a uitat cineva la mine și m-a *văzut* cu adevărat, adaugă ea deodată, rămânând pe loc, cu paharul

de apă în mână. Tatăl tău... ei bine, am crezut că el mă văzuse. Dar apoi... după el... devii mereu ocupată și mai și îmbătrânești... și nimeni nu se mai uită la tine cu adevărat. Tu și Tracy... Ea pleacă la colegiu, în toamnă. Și tu o să pleci, anul următor. Și eu mă gândesc... E rândul lor acum? Unde au dispărut șansele mele? Lui Clay i-a trebuit foarte puțin ca să se împace cu faptul că am două fete adolescente. Mă vede, Samantha. Nici nu pot să-ți spun ce bine mă simt.

Se întoarce și se uită la mine și eu n-am mai văzut-o niciodată... *radiind,* așa.

Cum pot să-i spun „Ăă, mamă, cred că el se mai vede și cu altcineva"?

Mă gândesc la Jase Garrett, cum pare el că înțelege fără să fiu nevoită să-i explic lucrurile. Oare mama simte același lucru cu Clay? *Oh, nu, să nu fie vreun afemeiat desfrânat.*

— Mă bucur, mamă! zic eu.

Apăs pe butonul blenderului și bucătăria se umple de zgomotul căpșunelor și gheții zdrobite.

Ea își dă la o parte părul de pe frunte, apoi pune paharul de apă filtrată jos și stă pe lângă mine până închid blenderul. Apoi, tăcere.

— Voi două, tu și Tracy, zice ea, în cele din urmă, sunteți cel mai bun lucru din viața mea. Din punct de vedere personal. Dar în viață există și alte lucruri în afară de cele personale. Nu vreau să fiți singurul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată. Vreau...

Vocea i se stinge și, când mă întorc, descopăr că se uită într-un punct îndepărtat, unde eu nu pot ajunge. Dintr-odată mă tem pentru ea. Așa cum stă aici, cu o expresie visătoare, arată ca o femeie — nu mama mea, regina aspiratorului, care-și dă ochii peste cap la familia Garrett, și în general la tot ce înseamnă incertitudine. De fapt, eu nu l-am întâlnit pe Clay decât de două ori. Are șarm, bănuiesc, dar se pare că și tata avea. Mama întotdeauna spunea asta cu amărăciune — „Tatăl vostru avea *șarm*" —, de parcă

șarmul ar fi fost vreo substanță ilicită pe care el o folosise ca s-o facă pe ea să-și piardă mințile.

Îmi dreg glasul.

— Deci, zic, pe un ton care sper că este cât se poate de obișnuit, de *hai-să-facem-conversație*, nu unul de *sondez-pentru-informații*, cât de multe știi despre Clay Tucker?

Ochii mamei se întorc imediat asupra mea.

— De ce întrebi, Samantha? Ce te privește pe tine?

Uite de-aia nu spun eu lucruri. Îmi înfig linguriţa în smoothie, strivind o feliuță de căpșună de marginea vasului.

— Doar eram curioasă. Pare...

Un potențial dezastru? *Mai tânăr?* Probabil e lipsit de tact să spun asta. Dar *există* vreo metodă ca să nu par lipsită de tact?

Așadar, nu-mi termin fraza — de regulă, asta e tehnica mamei ca să ne facă pe noi să spunem tot. Incredibil, funcționează și în sens invers.

— Păi, unul dintre lucrurile pe care îl știu e că a străbătut o cale lungă, pentru un bărbat relativ tânăr ca el. A fost consilier în RNC[1], în timpul ultimei campanii, l-a vizitat pe G.W. Bush la ferma lui de la Crawford...

Ei bine, au! Tracy obișnuia s-o necăjească pe mama pentru tonul respectuos pe care îl folosea ori de câte ori rostea numele fostului președinte: „Ma-ma e topi-i-tă după Comandantul Supre-e-em". Eu eram întotdeauna cea mult prea îngrozită de idee ca să o mai tachinez.

— Clay Tucker e un promotor, zice ea acum. Nu pot să cred că acordă timp micii mele campanii.

Pun căpșunele înapoi în frigider, apoi scotocesc cu linguriţa în smoothie, căutând bucăţele de fruct scăpate de blender.

— Cum a aterizat în Stone Bay?

---

[1] Republican National Commitee, comitetul politic responsabil cu desemnarea candidaților pentru funcția de președinte, strângerea de fonduri, campania politică și propaganda Partidului Republican.

Și-a adus și o nevastă cu el? O iubită de la el de-acasă?

— Le-a cumpărat părinților săi o casă de vacanță pe Seashell Island.

Mama deschide frigiderul și mută căpșunele de pe al doilea raft, unde le pusesem eu, pe al treilea.

— Știi, insulița aceea de pe râu? S-a epuizat muncind, așa că a venit aici pentru un pic de odihnă și relaxare.

Zâmbește.

— Apoi a auzit de campania mea și nu s-a putut abține să nu se implice.

În campanie? Sau într-o relație cu mama? Poate e un soi de agent secret, în căutare de metode care s-o discrediteze. Dar stratagema asta n-ar funcționa. Ea n-are niciun secret murdar.

— Și asta e de bine?

Scot cu linguriță o căpșună și-o înghit.

— Adică faptul că voi cumva... aveți o aventură și el e, ăă, consilierul tău? Credeam că asta e interzis.

Mama a fost întotdeauna incredibil de drastică în privința liniei de demarcație dintre politică și viață personală. În urmă cu vreo câțiva ani, Tracy a uitat să-și ia bani ca să plătească la Patinoarul McKinskey, iar tipul care-l administra, un susținător de-al mamei, a spus că nu-i nicio problemă. Mama a dus-o pe Tracy acolo, a doua zi, și a plătit prețul întreg, chiar dacă Tracy patinase în afara orelor de program.

Sprâncenele ei se unesc.

— Suntem adulți în toată firea, Samantha. Necăsătoriți. Nu există reguli încălcate aici.

Își ridică bărbia, încrucișându-și brațele.

— Nu-mi place tonul tău.

— Eu...

Dar e deja în fața ușii de la debara și scoate aspiratorul, ambalându-l până începe să huruie precum un avion Boeing 747.

Eu îmi văd mai departe de smoothie, întrebându-mă cum aș fi putut dirija mai bine discuția. Mama, practic, a verificat tot trecutul lui Charlie și Michael, ca să nu mai spun de unele dintre cele mai dubioase alegeri ale lui Tracy. Dar când e vorba despre ea...

Aspiratorul scoate deodată un sunet gutural înecat și se oprește. Mama îl zgâlțâie, îl închide, îl scoate din priză, îl pornește din nou, dar nimic.

— Samantha! strigă ea. Știi ceva despre asta?

Ceea ce, din vasta mea experiență, știu că înseamnă „Tu ești răspunzătoare de asta?"

— Nu, mamă. Știi că nu mă ating de el.

Ea îl zgâlțâie din nou, acuzator.

— A mers foarte bine aseară.

— Nu l-am folosit, mamă.

Dintr-odată începe să țipe.

— Și atunci ce-are chestia asta? Acum și-a găsit să se defecteze! Clary vine la cină, cu niște potențiali sponsori de campanie, iar camera e numai pe jumătate aspirată.

Trântește aspiratorul pe podea.

Ca de obicei, livingul este imaculat. Nici măcar nu poți spune în care parte tocmai a aspirat.

— Mamă, o să fie bine. Nici măcar n-o să observe.

Ea dă un șut aspiratorului, uitându-se furioasă la mine.

— O să observ *eu*.

OK.

— Mamă.

Sunt obișnuită cu izbucnirile ei, dar acum pare să o fi luat-o razna.

Smulge pe neașteptate aspiratorul din priză, îl ia de jos, traversează camera și îl aruncă pe ușa de la intrare. Aterizează cu o bufnitură pe alee. Mă uit lung la ea.

— Tu nu trebuie să fii la muncă, Samantha?

Capitolul unsprezece

Apoi, bineînţeles, la muncă e din cale-afară de enervant, din cauză că în local vin Charlie Tyler şi un grup de băieţi de la şcoală. Charley şi cu mine ne-am despărţit prietenește, dar tot primesc o grămadă de priviri languroase şi „Volta, ce văd eu prin ochean?!" şi glume din categoria „urcatul pe *catarg*". Firește, se așază la una dintre mesele mele, masa numărul opt, şi mă tot aleargă, ba pentru apă, ba pentru o porţie suplimentară de unt, ba pentru mai mult ketchup, doar fiindcă pot.

În cele din urmă, se pregătesc să plece. Slavă Domnului că lasă un bacşiş gras. Charley îmi face cu ochiul, la plecare, etalându-şi gropiţele.

— Oferta cu catargul rămâne în picioare, Sammy-Sam.

— Dispari, Charley!

Curăţ masa plină de resturi pe care au lăsat-o în urmă, când cineva mă trage de betelia fustei.

— Puştoaico.

Tim e nebărbierit, cu părul său ruginiu ciufulit, purtând aceleaşi haine în care l-am văzut ultima oară, pantaloni de pijama de flanelă, nepotriviţi în canicula verii. În mod clar n-au mai trecut prin maşina de spălat.

— Yo, am nevoie de nişte mălai, bogătaşo.

Asta-i nasol. Tim ştie sau obişnuia să ştie cât de mult urăsc apelativul ăsta, care-mi era trântit de către copiii din echipele de înot rivale.

— N-o să-ţi dau bani, Tim.

— Fiindcă „o să-i cheltui pur și simplu pe băutură", nu? mă întreabă el cu o voce piţigăiată, sarcastică, imitând-o pe mama când mergem în vizită la New Haven și trecem pe lângă oameni fără adăpost. Știi că nu-i chiar așa. I-aș *putea* cheltui pe iarbă. Sau, dacă tu ești generoasă și eu norocos, niște praf. Haide! Dă-mi cincizeci.

Se sprijină de tejgheaua barului, împreunându-și mâinile și ridicându-și bărbia spre mine.

Mă uit lung la el. Mă înfruntă? Apoi, pe neașteptate, se repede la buzunarul fustei mele, unde îmi ţin bacșișul.

— Pentru tine e un fleac. Nici nu știu de ce dracului muncești, Samantha. Dă-mi câţiva dolari.

Sar înapoi, ferindu-mă de el, atât de brusc, că mă tem că o să cedeze pânza ieftină a fustei.

— Tim! Haide. Știi că n-o să-ţi dau.

El clatină din cap la mine.

— Obișnuiai să fii de treabă. Când te-ai transformat într-o asemenea viperă?

— Când te-ai transformat tu într-un asemenea ticălos.

Trec pe lângă el, cu tava plină de farfurii murdare. Îmi dau lacrimile. *Nu plânge*, îmi poruncesc eu. Dar Tim obișnuia să mă cunoască bine.

— Necazuri? întreabă Ernesto bucătarul, ridicându-și privirea din cele șase tigăi pe care le are pe foc simultan.

Breakfast Ahoy nu e un restaurant cu mâncare sănătoasă.

— Doar un măgar.

Trântesc farfuriile în tava de serviciu, cu un zăngănit.

— Nimic nou în asta. Un nenorocit de oraș plin de inși nenorociţi cu linguriţe de argint vârâte în nenorocitul lor de...

Hopa. Am activat fără să vreau butonul „peroraţia favorită" a lui Ernesto. Nu-l mai ascult, îmi lipesc pe mutră un zâmbet neîndurător și mă întorc să mă răfuiesc cu Tim, dar o străfulgerare a manșetei pantalonilor de pijama în carouri și ușa trântită e tot ce

mai apuc să văd. Sunt câteva monede risipite pe masa de lângă ușă și alte câteva pe podea. Restul bacșișului meu s-a dus.

*

Într-o zi, la vreo câteva săptămâni după ce începusem clasa a șaptea la Hodges, înainte ca Tim să fie exmatriculat, mă uitam prin curte după Tracy sau Nan întrucât nu îmi luasem banii pentru prânz. În schimb, am dat peste Tim, stând în tufișuri cu cea mai înrăită gașcă de drogați de la Hodges — Tim, care, din câte îl cunoscusem până atunci, era la fel de inocent în privința tuturor chestiilor ălora ca și mine și Nan. Liderul găștii era Drake Marcos, un narcoman, din ultimul an, care întotdeauna umbla însoțit de o poteră la fel de bine aranjată. O realizare demnă de menționat în eseul pentru admiterea la colegiu.

— O, e sora lui Tracy Reed. Relaxează-te, sora lui Tracy Reed. Arăți încordată. Trebuie să te reee-laxezi, a zis Drake.

Ceilalți au râs de parcă ar fi spus ceva extrem de amuzant. Am aruncat o privire spre Tim, care stătea cu ochii ațintiți în pământ.

— Abate-te de la calea cea dreaptă, sora lui Tracy Reed.

Drake a fluturat o pungă de... nici nu știu ce spre mine.

Am bălmăjit ceva jalnic despre cum trebuie să ajung la oră, comentariu de care Drake a avut plăcerea să-și bată joc vreo câteva secunde, într-un cor de chicoteli sicofantice oferite de acoliții lui loiali.

Am dat să plec și mi-am întors capul către Tim, care continua să-și studieze tenișii, spunându-i:

— Haide.

Abia atunci s-a uitat, în sfârșit, la mine și mi-a spus.

— Șterge-o, Samantha!

Capitolul doisprezece

Durează un timp până amintirea vizitei lui Tim îmi părăsește gândurile, dar la Breakfast Ahoy evenimentele se petrec pe bandă rulantă, și asta ajută.

Astăzi totuși totul merge prost.

Dimineața a mai inclus și o femeie care a devenit extrem de indignată când nu i-am îngăduit corciturii ei de cocker și pudel să stea la masă împreună cu ea, cu un bărbat și cu doi copii mici, din cale-afară de neastâmpărați, care aruncau cu dulceață și cu pachețele de zahăr în mine și storceau mușțarul și ketchupul în cutia de șervețele.

Mergând spre casă, îmi verific mesajele de pe telefon și găsesc unul de la mama, încă destul de arțăgoasă, cerându-mi să fac curat în casă: „S-o faci lună", subliniază ea. Și apoi „Să te faci nevăzută, vine Clay cu sponsorii".

Mama nu mi-a cerut niciodată să mă fac nevăzută. Oare pentru că am pus întrebări despre Clay? Străbat aleea, cugetând la asta, apoi văd aspiratorul, încă întins pe jos.

— Samantha! mă strigă Jase pe după gardul nostru. Ești bine? Se pare că azi a fost o zi grea pentru marinari în largul mării.

— Fără glume cu marinari, te rog! Crede-mă, le-am auzit pe toate.

Se apropie, zâmbind, și clatină din cap. Azi poartă un tricou alb care-l face să pară și mai bronzat.

— Nu mă îndoiesc că le-ai auzit. Serios, ești bine? Arăți, ăă, răvășită, și asta e ceva foarte rar la tine.

Îi explic despre curăţenie şi despre cum mama mi-a cerut să mă fac nevăzută.

— Şi, zic eu, dând cu şutul în epavă, aspiratorul s-a stricat.

— Pot să-l repar eu. Stai să-mi aduc trusa.

O ia la fugă înainte să apuc să spun ceva. Intru în casă, mă dezbrac de costumul de marinar şi îmbrac o rochie albastră subţire, cu breteluţe. Torn limonadă când Jase bate la uşă.

— Sunt în bucătărie!

Intră, ducând aspiratorul în braţe ca pe victima unui accident, ţinând trusa cu un deget.

— Care parte a casei tale nu e curată?

— Mama e un pic mai pretenţioasă.

Jase dă din cap, ridică o sprânceană, dar nu mai comentează. Pune aspiratorul pe podea, deschide trusa de scule şi îşi înclină capul, evident căutând ustensila potrivită. Mă holbez la muşchii braţelor lui şi deodată simt dorinţa de a-mi plimba degetele pe toată lungimea lor, atât de puternică încât mă sperie. În schimb, pulverizez nişte dezinfectant pe blatul bufetului şi-l atac cu un şervet de hârtie. *Afurisita de pată.*

El repară aspiratorul în mai puţin de cinci minute. Vinovatul a fost, se pare, unul dintre butonii lui Clay. Îmi alung din minte imaginea mamei străduindu-se să-i scoată cămaşa, cuprinsă fiind de o frenetică poftă sexuală de femeie trecută de prima tinereţe. Apoi Jase mă ajută să curăţ din nou parterul deja imaculat.

— Greu să-mi dau seama dacă fac vreun progres, când totul e deja perfect, zice el, dând cu aspiratorul pe sub perna unui fotoliu, în timp ce eu aranjez pernele deja aliniate simetric. Poate ar trebui să-i aducem pe George şi pe Patsy pe aici, să folosească nişte plastilină şi vopsea de degete, şi apoi să facem negrese, ca să avem într-adevăr ceva de curăţat.

Când termină, Jase întreabă:

— Ai oră de stingere?

— Da, unsprezece, răspund eu, nedumerită, de vreme ce e abia jumătatea după-amiezii.

— Ia-ţi o jachetă şi costumul de baie, atunci.

— Ce facem?

— Trebuie să te faci nevăzută, OK? Hai să te pierzi în mulţime la mine acasă şi apoi o să ne gândim la ceva.

*

Ca de obicei, contrastul dintre curtea familiei Garrett şi a noastră este extrem — Dorothy ieşind din filmul alb-negru şi intrând în cel tehnicolor. Alice joacă frisbee cu un băiat. Mici chiote şi ţipete vin dinspre piscină. Harry loveşte mingea din vârful unui suport de baseball, dar cu o rachetă de tenis. Alice aruncă discul de frisbee spre Jase, care îl prinde cu uşurinţă şi-l aruncă băiatului — de data asta, nu *Cleve-care-ştie-datele-problemei*, ci unul solid, care pare a fi jucător de fotbal. O aud pe doamna Garrett strigând, de lângă piscină:

— George! Ce ţi-am spus eu că n-ai voie să faci pipi în piscină?

Uşa de plasă se loveşte de perete şi Andy iese în fugă, ţinând în braţe vreo cinci costume de baie diferite.

— Alice! *Trebuie* să mă ajuţi.

Alice îşi dă ochii peste cap.

— Alege unul, şi gata, Andy. O să fie bine. E doar o întâlnire.

Andy, o fată frumoasă, de paisprezece ani, cu aparat dentar, clatină din cap, părând gata să izbucnească în plâns.

— O întâlnire cu Kyle. Kyle! Alice, niciodată nu mi s-a mai propus o întâlnire, iar acum când, în sfârşit, s-a întâmplat, tu nici măcar nu m-ajuţi.

— Care-i treaba, Ands? se apropie Jase de ea.

— Kyle Comstock. De la tabăra de navigaţie? Practic, am răsturnat barca uitându-mă lung la el de trei veri încoace. M-a invitat să mergem la plajă şi apoi la *Clam Shack*. Iar Alice nu vrea absolut

deloc să fie de vreun ajutor. Iar mama zice să mă dau cu loţiune pentru plajă.

Alice clatină din cap nerăbdătoare.

— Vino, Brad, hai să intrăm în apă!

Apoi pleacă spre piscină cu jucătorul ei de fotbal.

Jase îmi face cunoștință cu Andy, care mă privește cu niște ochi căprui îngrijorați.

— Mă poţi ajuta *tu*? Nimeni n-ar trebui să poarte un costum de baie la prima întâlnire. Nu-i corect.

— Ai dreptate, zic eu. Arată-mi ce ai acolo.

Andy întinde costumele de baie pe jos.

— Trei dintr-o bucată și două bikini. Mama zice că bikinii ies din calcul. Tu ce crezi, Jase?

— Fără bikini la prima întâlnire, aprobă el, dând din cap. Sunt sigur că asta e o regulă. Sau ar trebui să fie. Pentru surorile mele, cel puţin.

— Cum arată? întreb eu, cercetând celelalte costume.

— Kyle? Oh, păi, știi tu. Perfect.

Flutură din mâini.

— Trebuie să fii mai exactă, Ands, zise Jase sec.

— Amuzant. Sportiv. Popular. Drăguţ, dar nu se poartă ca și când ar ști asta. Tipul care face pe toată lumea să râdă fără să se străduiască prea mult.

— Ăla! arăt eu spre costumul roșu.

— Mulţumesc. Și după ce înotăm? Mă schimb în rochie? Mă machiez? Cum vorbesc cu el? De ce am fost de acord cu asta? Urăsc stridiile!

— Ia-ţi un hotdog, o sfătuiește Jase. Sunt mai ieftini. El o să aprecieze.

— Fără machiaj. N-ai nevoie, adaug eu. Mai ales după plajă. Dă-ţi cu niște gel în păr, ca să-și păstreze aspectul ud. O rochie e potrivită. Pune multe întrebări despre el.

— Mi-ai salvat viaţa. O să-ţi rămân îndatorată veşnic, zice Andy agitată şi fuge înapoi în casă.

— Sunt impresionat, observă Jace cu voce scăzută. Cum ai decis care costum e potrivit?

— A spus că e genul sportiv, răspund eu.

Simt furnicături uşoare pe ceafă la auzul vocii lui atât de aproape de urechea mea.

— Plus combinaţia dintre părul ei negru şi pielea bronzată, cu roşu. Probabil sunt invidioasă. Mama zice că blondele nu pot purta roşu.

— Şi eu care credeam că Sailor Supergirl poate face orice.

Jase deschide uşa de la bucătărie şi-mi face semn să intru.

— Din păcate, puterile mele sunt limitate.

— Dar poţi să faci cumva să fim siguri că tipul ăsta, Kyle Comstock, e băiat bun? Asta ar fi o putere folositoare.

— Mie-mi spui? zic eu. Aş putea s-o folosesc şi la iubitul mamei. Dar, nu.

Fără să mai spună nimic, Jase se îndreaptă spre scară şi, din nou ca hipnotizată, îl urmez spre camera lui, până ce ne taie calea, pe la mijlocul holului, un Duff cu ochii bulbucaţi. Are părul caracteristic familiei, castaniu-închis, puţin cam lung, şi ochii verzi şi rotunzi. E mai corpolent decât Jase şi mult mai scund.

— Voldemort a scăpat, anunţă el.

— La naiba!

Jase pare supărat, ceea ce, ţinând cont că informaţia asta despre Hary Potter nu e nouă, mi se pare ciudat.

— L-ai scos din cuşcă?

Jase ajunge în faţa uşii dormitorului din doi paşi.

— Numai pentru un minut. Ca să văd dacă va năpârli curând.

— Duff, n-ai deloc creier.

Jase e în genunchi, uitându-se pe sub pat, pe sub birou.

— Voldemort fiind...? îl întreb eu pe Duff.

— Şarpele de porumb al lui Jase. Eu l-am botezat.

Îmi trebuie toată stăpânirea de sine ca să nu mă cocoț pe birou. Jase scotocește prin șifonier acum.

— Îi plac pantofii, îmi explică el.

Voldemort, șarpele de porumb cu fetiș pentru pantofi. Minunat.

— S-o chem pe mama?

Duff stă în prag, gata de atac.

— Nu. L-am prins.

Jase scoate din șifonier un șarpe portocaliu, alb și negru, înfășurat pe brațul lui. Mă dau înapoi mai mulți pași.

— E foarte timid, Samantha. Nu-ți face griji. E complet neprimejdios. Nu-i așa, Duff?

— Adevărat. Duff mă privește cu seriozitate. Șerpii de porumb sunt chiar subestimați, ca animale de companie. De fapt, sunt foarte blânzi și inteligenți. Doar că au o reputație proastă. Ca și șobolanii și vulpile.

— Te cred pe cuvânt, murmur eu, privind cum Jase își desface șarpele de pe braț și-l lasă să alunece în cușca lui, unde acesta stă încolăcit ca o brățară cu înfățișare mortală.

— Pot să-ți scot ceva informații despre asta de pe internet, dacă vrei, mă asigură Duff. Singurul lucru de care trebuie să ții seama, cu șerpii-de-câmp, e că defechează când sunt stresați.

— Duff. Te rog. Pleacă! zice Jase.

Duff, cu fața în pământ, pleacă. Apoi Joel dă buzna în cameră, îmbrăcat într-un tricou negru, strâmt, jeanși negri și mai strâmți, și cu o expresie nervoasă pe chip.

— Am crezut c-o s-o faci să meargă. Trebuie s-o iau pe Giselle, peste zece minute.

— Mergea, zice Jase.

— Nu și acum, frate. Hai să vezi.

Jase se uită la mine, cerându-și scuze din priviri.

— Trebuie să mă duc să mă uit la motocicletă. Vino și tu, cât o verific eu.

Încă o dată, lui Jase nu-i ia decât vreo câteva minute de zgâlţâit ceva, deșurubat și reînșurubat altceva, și motocicleta revine la viaţă. Joel o încalecă, zice ceva despre care ai putea presupune că sunt mulţumiri, dar ne e imposibil să auzim din cauza hârâitului de motor, și pleacă în trombă.

— Cum de te pricepi la toate? îl întreb pe Jase, care-și șterge mâinile de unsoare pe o cârpă din trusa de scule.

— La toate, repetă el, gânditor.

— La reparat chestii...

Fac semn spre motocicletă, apoi spre casa mea, sugerând aspiratorul.

— Tata are un magazin de bricolaj. Asta îmi oferă un avantaj necinstit.

— E și tatăl lui Joel, remarc eu, însă tu ești cel care repară motocicleta. Și ai grijă de toate animalele alea.

Ochii verzi ai lui Jase îi cercetează pe ai mei, apoi își coboară pleoapele.

— Bănuiesc că-mi plac lucrurile care necesită timp și atenţie. Sunt mai preţioase, în felul ăsta.

Nu știu ce anume din explicaţia lui mă face să roșesc, dar mi se întâmplă.

Exact în clipa aceea vine Harry, alergând, și spune:

— Acum o să mă înveţi să sar cu spatele în bazin, nu-i așa, Sailor Supergirl? Chiar acum, da?

— Harry, Samantha nu trebuie să...

— N-am nimic împotrivă, spun eu repede, bucuroasă să am ceva de făcut în afară de a mă topi de căldură pe alee. Să-mi pun costumul.

Harry e un elev entuziast, deși scufundările lui cu faţa sunt încă la stadiul *prăbușit-cu-mâinile-înainte-și-burta-în-jos-în-apă*. Insistă să-i arăt cum să facă sărituri pe spate, și încă o dată, și încă o dată, în timp ce doamna Garrett se bălăcește la capătul mai puţin adânc al bazinului cu George și Patsy. Jase înoată câteva ture

de bazin, apoi calcă apa, urmărindu-ne. Alice și Brad al ei evident că s-au dus în altă parte.

— Știai că balenele ucigașe de regulă nu ucid oameni? îmi strigă George, de pe treptele bazinului.

— Am auzit de asta, da.

— Nu le place gustul nostru. Și știai că rechinii cei mai periculoși sunt alb, tigru, ciocan și taur?

— Știam, George, zic eu, ținând o mână pe șoldul lui Harry, ca să-l poziționez în unghiul potrivit.

— Dar nu e niciunul dintre ei în piscina asta, adaugă Jase.

— Jase, crezi c-ar trebui să mergem toți la Clam Shak, să luăm cina, doar ca să verificăm dacă Andy e bine? întreabă doamna Garrett.

— S-ar simți complet umilită, mamă.

Jase se sprijină cu spatele de marginea bazinului, cu coatele pe marginea de ciment.

— Știu, dar, sincer, are o întâlnire romantică, la paisprezece ani! Până și Alice a avut cincisprezece la prima.

El închide ochii.

— Mamă. Ai zis că nu mai trebuie să am grijă de copii, săptămâna asta. Și nici Samantha nu poate avea grijă de ei.

Doamna Garrett își încrețește fruntea.

— Știu. Dar Andy e pur și simplu... foarte tânără, pentru cei paisprezece ani ai ei. Nu-l cunosc deloc pe băiatul ăsta, Comstock.

Jase oftează, aruncându-mi o privire.

— Am putea trece pe la Clam Shack, să-l cercetăm, propun eu. Subtil. Așa ar ține?

Doamna Garrett îmi zâmbește radiind dintr-odată.

— O întâlnire de spionaj? întreabă Jase, cu îndoială. Bănuiesc că ar ține. Ai vreo uniformă și pentru asta, Samantha?

Îl împroșc cu apă, simțind un val de fericire că a numit-o întâlnire. Pe dinăuntru, nu sunt mai elegantă decât Andy.

— Nu am nicio costumație Lara Croft, dacă asta urmărești.

— Păcat, zice el și mă împroașcă, la rândul lui.

Capitolul treisprezece

Tatăl lui Kyle Comstock, un bărbat înalt, chipeș, cu o expresie de adâncă suferință, sosește cu un BMW negru, la scurt timp după aceea. Kyle coboară din mașină și vine în curtea din spate, căutând-o pe Andy. E drăguț, cu păr creț blond-șaten și un zâmbet contagios, neștirbit de aparatul dentar.

Andy, îmbrăcată în costumul de baie roșu, cu o rochie de plajă, largă, de pânză bleumarin, pe deasupra, se urcă în mașină, după ce ne aruncă o privire de „nu-i așa că-i minunat?" mie și lui Jase.

Când ajungem la *Clam Shack*, o oră mai târziu, localul este, ca de obicei, plin ochi. Coliba[1] este o clădire mică, sărăcăcioasă, pe Stony Bay Beach, aproximativ cât garderoba mamei mele și, toată vara, e o coadă lungă la intrare. E singurul local cu mâncare de pe plajă, iar Stony Beach e cea mai mare și cea mai bună plajă publică, întinsă și cu nisip din belșug. Când în sfârșit intrăm, îi vedem pe Andy și pe Kyle la o masă din colț. El vorbește energic, iar ea se joacă leneș cu cartofii prăjiți, roșind în aceeași nuanță a costumului ei de baie. Jase închide ochii la acea priveliște.

— Dureros de privit când e vorba de sora ta? întreb eu.

— Nu-mi fac griji pentru Alice. Ea e ca un păianjen din aceia care-i smulge capul partenerului când a terminat cu el. Dar Andy e altfel. Suferința cauzată de iubirea adolescentină așteptând să se întâmple.

Se uită în jur, căutând mese libere, apoi mă întreabă:

— Samantha, îl cunoști pe tipul ăla?

[1] Clam Shack — Coliba Scoicilor.

Mă uit într-acolo și-l descopăr pe Michael, stând singur la bar, aruncându-ne priviri sumbre. *Ambii mei foști iubiți într-o singură zi. Ce noroc pe mine!*

— El e, ăă... noi... ăă, am ieșit împreună, pentru o vreme.

— Îmi închipui. Jase pare amuzat. Arată de parcă o să vină să mă provoace la duel.

— Nu. Dar cu siguranţă o să scrie o poezie ostilă despre tine, în seara asta, zic eu.

Nu există nicio masă liberă, așa că până la urmă ieșim, Jase cu hamburgerul și eu cu supa de scoici, și ne ducem pe dig. Soarele e încă sus pe cer și dogorește, dar briza e răcoroasă. Îmi iau jacheta pe mine.

— Și ce n-a mers cu tipul ăla emo? V-ați despărţit urât?

— Într-un fel. A fost o dramă de proporţii. Ăsta era Michael. Nu c-ar fi fost îndrăgostit nebunește de mine. Deloc. De fapt, asta era problema.

Mestec o stridie crocantă, uitându-mă la apă, la valurile albastre-negre.

— Eu eram doar fata din poeziile lui, nu eu însămi. Mai întâi, eram ceva de neatins, apoi un soi de fată de aur care ar fi trebuit să-l salveze pe el de tristeţe pentru totdeauna sau sirena care să-l ademenească să facă sex cu ea când el nu voia...

Jase se îneacă cu un cartof prăjit.

— Ăă. Pe bune?

Simt cum mi se aprind obrajii.

— Nu literal. El era foarte catolic. Așa că a avut o încercare și apoi a suferit din cauza asta zile în șir.

— Ce băiat cu chef de șagă. Ar trebui să-l cuplăm cu fosta mea iubită, Lindy.

— Lindy cleptomana?

Duc mâna să iau un cartof prăjit de la el, dar mi-o retrag imediat. El îmi întinde cutia.

— Aceea. Cea absolut lipsită de conștiință. Poate că s-ar completa reciproc.

— Chiar ai fost arestat? îl întreb.

— Escortat la secție cu mașina Poliției, ceea ce a fost chiar destul pentru mine. M-am ales cu un avertisment, dar, după cum s-a dovedit, Lindy nu era la prima abatere, așa că a încasat o amendă grasă, din care a vrut să plătesc eu jumătate, și niște ore de muncă în folosul comunității.

— Și-ai plătit jumătatea?

Înfulec alt cartof de la Jase. Încerc să nu mă uit la el. În lumina ca de miere a sfârșitului de zi, ochii lui verzi, pielea bronzată și arcuirea amuzată a buzelor lui sunt un pic prea mult pentru mine.

— A fost cât pe-aci, pentru că mă simțeam ca dracu'. Tata m-a convins să n-o plătesc, de vreme ce habar n-avusesem ce făcea Lindy. Putea rade de pe raft o duzină de obiecte fără să clipească. Practic, curățase standul de cosmetice, când au venit cei de la pază.

Clatină din cap.

— Michael a scris poezii furioase de despărțire, câteva pe zi, timp de trei luni, pe care mi le trimitea prin poștă, cu taxă inversă.

— Hai să-i combinăm, neapărat. Se merită unul pe celălalt.

Se ridică, mototolind hârtia cerată de la hamburger și îndesând-o în buzunar.

— Vrei să ne plimbăm până la far?

Sunt înghețată, dar vreau să merg, oricum. Digul care duce până la far e ciudat: pietrele sunt absolut plate și netede cam până pe la jumătatea drumului, apoi devin zimțate și dislocate, încât să mergi până la capăt implică și cățărat, și agățat de stânci. Când am ajuns la far, lumina serii se transformase din aurie într-un trandafiriu auriu datorită apusului. Jase își sprijină brațele de țeava neagră a balustradei, privind spre oceanul încă smălțat, în depărtare, de micile triunghiuri ale bărcilor cu pânze ce se îndreaptă spre casă. E atât de pitoresc, încât aproape că mă aștept să aud acorduri orchestrale izvorând din fundal.

Tracy e profesionistă la lucruri de genul ăsta. Ea s-ar fi împiedicat și s-ar fi ciocnit de băiat, uitându-se la el pe sub gene. Sau s-ar fi înfiorat și s-ar fi lipit de el, parcă inconștient. Ar fi știut exact ce să facă să determine pe cineva s-o sărute exact când — și cum — ar fi vrut ea.

Dar eu n-am abilitățile alea. Așadar, stau doar lângă Jase, sprijinindu-mă și eu de balustradă, urmărind bărcile cu pânze, simțind căldura brațului său, odihnindu-se lângă al meu. După vreo câteva minute, se întoarce să se uite la mine. În stilul acela al lui, fără grabă, gânditor, cercetându-mi fața încet. *Îi zăbovesc privirile pe ochii mei, pe buzele mele?* Nu sunt sigură. Mi-ar plăcea. Apoi spune:

— Hai să mergem acasă. Luăm Buburuza și ne ducem undeva. Alice îmi e datoare.

În timp ce ne cățărăm iarăși pe stânci, nu mă pot opri să nu mă întreb ce s-a întâmplat adineauri la far. Aș fi putut să jur că se uita la mine ca și când ar fi vrut să mă sărute. *Ce l-a oprit? Poate că nu e atras de mine, de fapt. Poate vrea doar să fim prieteni?* Nu sunt sigură că mă pot descurca să fiu doar prietenă cu cineva căruia vreau să-i smulg hainele de pe el.

Oh, Doamne! Chiar am gândit asta? Furișez încă o privire spre Jase. *Da. Da, așa am gândit.*

Ne uităm iarăși după Andy și Kyle. Acum vorbește ea, iar el îi ia o mână într-a lui și se uită la ea. Pare promițător.

*

Când ajungem acasă la Garrett, minivanul lor nu mai e parcat pe alee. Intrăm în living și o găsim pe Alice cu Brad al ei tolăniți pe canapeaua cafenie, Brad masându-i tălpile lui Alice. George doarme buștean, gol, cu fața în jos, pe podea. Patsy se plimbă de colo colo, în pijamalele ei mov, zicând pe un ton plângăreț:

— Ţâţă.

— Alice, Patsy ar trebui să fie în pat.

Jase o ia în braţe şi trupul ei e atât de firav încât încape în palma lui lată. Alice pare surprinsă să descopere că Patsy e încă acolo, de parcă ar fi trebuit să se ducă singură la culcare de mult. Jase se duce în bucătărie să ia un biberon, iar Alice se ridică în capul oaselor, uitându-se la mine cu ochii mijiţi, ca şi când ar fi încercat să-şi aducă aminte de unde să mă ia. Părul ei este acum roşu-închis, şi dat cu un soi de gel strălucitor care-l face să stea zbârlit în toate direcţiile.

După ce mă studiază vreo câteva clipe, zice:

— Tu eşti sora lui Tracy Reed, nu-i aşa? O ştiu pe Tracy.

Tonul ei sugerează că, în cazul de faţă, faptul c-o ştie pe Tracy nu înseamnă că o place.

— Mda, vecina de alături.

— Tu şi Jase sunteţi împreună?

— Suntem doar prieteni.

— Nu-l face să sufere. E cel mai de treabă băiat de pe planetă.

Jase se întoarce în cameră la ţanc ca să audă asta şi îşi dă ochii peste cap, cât să-l văd numai eu. Apoi îl ia în braţe, uşurel, pe George, fără să-l trezească, uitându-se prin cameră.

— Unde-i Happy?

Alice, care s-a cuibărit din nou în poala lui Brad, ridică din umeri.

— Alice, dacă George se trezeşte şi nu-l vede pe Happy, o să facă ditamai criza.

— Happy e dinozaurul de plastic? întreabă Brad. Fiindcă ăla e în cadă.

— Nu, Happy e un beagle de pluş.

Jase scotoceşte pe după canapea câteva momente, apărând cu Happy, care, evident, a avut o viaţă lungă şi plină de evenimente.

— Lipsesc puţin.

Trece pe lângă mine, lăsându-şi o palmă să se odihnească o clipă pe spatele meu, sub talie.

— Vorbesc serios, zise Alice sec, odată ce el a ieşit din cameră. Te porţi urât cu el, ai de-a face cu mine.

Sună pe deplin capabilă să angajeze un bătăuș, dacă fac vreo mișcare greșită. *Uhh.*

*

Deschizând ușa mașinii lui Alice, un Volkswagen Beatle antic, Jase adună vreo cincizeci de CD-uri de pe scaunul pasagerului, apoi deschide torpedoul ca să le pună acolo. Din el cade un sutien roșu de dantelă.

— Doamne! zice el, îndesându-l repede la loc și îngropându-l sub CD-uri.

— Nu-i al tău, să înțeleg.

— Chiar trebuie să-mi iau o mașină a mea, zice el. Vrei să mergem la lac?

Când să ieșim de pe alee, domnul și doamna Garrett intră pe alee și parchează, sărutându-se ca adolescenții, ea cu brațele încolăcite după gâtul lui, el cu mâinile în părul ei. Jase clatină din cap, parcă un pic stingherit, dar eu nu-mi pot lua privirea de la ei.

— Cum e? îl întreb eu.

El se întoarce, punând un braț pe speteaza scaunului meu.

— Ce?

— Să ai părinți fericiți. Părinți împreună. Să ai doi părinți.

— Tu n-ai avut niciodată?

— Nu. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Nici măcar nu știu unde mai stă acum.

Jase se încruntă.

— Nu plătește pensie alimentară?

— Nu. Mama are un fond fiduciar. Cred că el a încercat să ajungă la un soi de înțelegere, dar faptul că a părăsit-o când era însărcinată a cântărit împotriva lui.

— Sper, murmură Jase. Îmi pare rău, Samantha. Să am părinții împreună e tot ce am cunoscut. E ca temelia casei. Nu-mi pot imagina cum ar fi să n-am asta.

Ridic din umeri, întrebându-mă de ce fac asta cu Jase. N-am avut niciodată probleme să păstrez tăcerea despre lucrurile personale. Ceva din atenţia cu care mă studiază Jase mă face să-mi dau drumul la gură.

Ne ia aproape un sfert de oră să ajungem în capătul celălalt al oraşului, unde e lacul. N-am fost prea des pe aici. Ştiu că e un soi de loc de întâlnire al şcolii publice — există un soi de rit de trecere, când elevii din ultimul an sar în lac complet îmbrăcaţi, în ultima zi de şcoală. Mă aştept să fie aglomerat, cu maşini parcate, cu geamurile aburite, dar nu mai e nimeni în parcare, când intrăm noi. Jase se apleacă spre bancheta din spate a Buburuzei, scoate un prosop, mă ia de mână şi mă conduce, printre copaci, la mal. E mult mai cald decât era pe plajă, fără briza oceanului.

— Te întrec până la plută? zice el, arătând către o formă abia vizibilă în întunericul din ce în ce mai adânc.

Îmi dau jos jacheta şi-mi scot rochia de plajă — căci încă am costumul de baie pe mine —, apoi o iau la fugă spre apă.

Apa lacului este rece şi mătăsoasă, spre deosebire de cea a oceanului. Algele de pe fundul lacului îmi taie avântul, pe moment, căci încerc să nu mă gândesc la păstrăvi şi la broaştele-ţesoase care aşteaptă momentul prielnic să mă muşte. Jase deja înoată cu toată viteza şi mă grăbesc să-l prind din urmă.

Mă întrece oricum şi se ridică pe plută, pregătindu-se să mă ajute să urc, când ajung acolo.

Mă uit în jur, la apa liniştită, la malul din depărtare, şi mă înfior, când mâinile lui le apucă pe ale mele.

— Ce caut aici cu tine? întreb.

— Cum?

— Abia te cunosc. Ai putea fi vreun criminal în serie, care m-a ademenit pe un lac pustiu.

Jase râde şi se întinde cu spatele pe plută şi îşi pune mâinile sub cap.

— Nuu, nu sunt. Şi poţi să-ţi dai seama de asta.

— După ce îmi dau seama?

Îi zâmbesc, așezându-mă lângă el, coapsele noastre aproape atingându-se.

— Toată partea aia cu *domnul-de-treabă-și-familia-fericită* poate fi doar un alibi.

— Nu, din cauza instinctului. Poți să-ți dai seama în cine să ai încredere. Oamenii pot, la fel ca și animalele. Nu ascultăm la fel de bine ca ele, nu întotdeauna, dar tot e acolo. Senzația aia de furnicătură când ceva nu e în regulă. Și calmul, atunci când totul este OK.

Vocea lui joasă și răgușită se aude în întuneric.

— Jase?

— Mm-hm?

Se ridică într-un cot, cu fața abia vizibilă în amurg.

— Trebuie să mă săruți, mă trezesc spunând.

— Da, se apleacă el, apropiindu-se.

Buzele lui, calde și moi, îmi ating fruntea, apoi alunecă pe obraz, mișcându-se pieziș spre gura mea. Cu o mână îmi apasă ceafa, pe sub părul meu ud, în aceeași clipă în care mâna mea se strecoară pe spatele lui. Îi simt pielea caldă, pe sub pelicula rece de apă, mușchii tari, cum stă încă sprijinit într-un cot. Mă dau mai aproape.

Nu sunt novice într-ale sărutatului. Sau am crezut că nu sunt, dar niciodată nu fusese ceva asemănător. Parcă nu pot să ajung destul de aproape. Când Jase își adâncește, blând, sărutul, parcă firesc, fără momentul de ezitare pe care-l aveam înainte.

După un timp lung, înotăm înapoi pe mal, ne mai întindem puțin pe prosoape, ne mai sărutăm. Buzele lui Jase zâmbesc sub ale mele, în timp ce-l sărut pe toată fața. Mâinile mi se încleștează de umerii lui, în timp ce-și plimbă nasul pe gâtul meu, buzele pe claviculă. Cum stăm așa, în noaptea de vară, e ca și când orice altceva de pe lume s-a oprit.

— Ar trebui să mergem acasă, șoptește Jase, mângâindu-mi pieptul.

— Nu. Nu încă. Nu încă, răspund eu, trecându-mi buzele peste arcuirea dornică a buzelor lui.

Capitolul paisprezece

N-am înţeles niciodată expresia „a pierde noţiunea timpului". Eu nu pierdusem niciodată nimic, nici telefonul mobil, nici tema pentru acasă, nici programul de lucru și, cu siguranţă, nici noțiunea de timp. Dar, în seara asta, s-a întâmplat. Când urcăm în mașină, e unsprezece fără cinci. Încerc să-mi înăbuș panica din voce, când îi reamintesc lui Jase de ora mea de stingere. El accelerează puţin, dar rămâne în limitele legale, punând o mână pe genunchiul meu ca să mă calmeze.

— Vin cu tine, propune el, când intrăm pe aleea circulară. Să explic că a fost vina mea.

— Nu.

Farurile Buburuzei luminează un Lexus parcat pe aleea noastră. Clay? Unul dintre sponsorii aceia? În timp ce bâjbâi cu cheia la ușă, mâna îmi e lipicioasă de sudoare. Caut disperată un plan, o scuză acceptabilă pentru mama. N-a fost în toane bune, diminează. Dacă sponsorii n-au copleșit-o cu donaţiile, și probabil chiar dac-au făcut-o, am încurcat-o nasol. Trebuie să intru pe ușa din față, fiindcă sunt toate șansele ca mama să fi verificat deja dormitorul meu.

— Noapte bună, Jase! strig grăbită și o iau la fugă, fără să mă uit înapoi.

Dau să apăs pe clanță, dar ușa se deschide brusc și practic cad grămadă. Mama stă în faţa mea, fierbând de furie.

— Samantha Christina Reed! începe ea. Ai idee cât e ceasul?

— E trecut de ora-limită. Știu. Dar...

Bâţâie paharul de vin din mâna ei pe sub nasul meu de parc-ar fi o baghetă magică menită să mă lase fără grai.

— N-am de gând să trec prin asta şi cu tine — mă auzi? Am făcut tot parentajul pentru un adolescent cu probleme pe care am avut timp să-l fac pentru sora ta. Nu am nevoie de asta, înţelegi?

— Mamă, am întârziat doar zece minute.

— Nu-i vorba despre asta! îşi ridică vocea. E vorba că tu n-ai s-o faci! Mă aştept la ceva mai bun din partea ta. Mai ales vara asta. *Ştii* că sunt sub multă presiune. Ăsta nu e momentul să faci şi tu vreo dramă adolescentină.

Nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă vreun părinte îşi planifică vreodată un moment pentru *drama adolescentului* în programul lui de activitate. *Pare să fie o săptămână monotonă, Sarah. Bănuiesc că pot să trec în program tulburarea ta de alimentaţie.*

— Asta nu e dramă, îi spun eu, ceea ce sună foarte adevărat în urechile mele.

Mama este dramă. Tim este dramă. Uneori până şi Nan este dramă. Jase şi familia Garrett sunt... exact opusul dramei. Apa din urma refluxului, încălzită sub soarele verii, plină de vietăţi exotice, dar fără nicio primejdie.

— Nu mă contrazice, Samantha! se răsteşte mama. Eşti pedepsită.

— Mamă!

— Ce se întâmplă, Grace? întreabă o voce cu un uşor accent sudist şi Clay vine agale din living, cu mânecile suflecate şi cravata desfăcută lejer la gât.

— Mă descurc! i-o retează mama.

Mă aştept să-l văd dând înapoi de parcă l-ar fi pălmuit, ceea ce îmi vine mie să fac când ea adoptă tonul ăsta, dar postura lui se relaxează şi mai mult. Se sprijină de tocul uşii, dă un bobârnac la ceva imaginar de pe umărul lui şi spune, simplu:

— Se pare că ţi-ar prinde bine ajutorul meu.

Mama e atât de încordată, încât, practic, tremură de nervi. Întotdeauna a ţinut la discreţie — n-ar fi ţipat niciodată la Tracy,

dacă am fi fost, oricât de departe, în raza publicului — atunci ne-am fi ales doar cu o șoaptă tăioasă: „O să discutăm asta *mai târziu*". Dar el e Clay și mâinile ei se ridică brusc să-și netezească părul cu gestul ăla prostesc, alintat, pe care am văzut-o făcându-l doar față de el.

— Samantha a întârziat peste ora-limită. N-are nicio scuză.

Bine, nu că mi-ar fi dat o șansă să-i ofer vreuna, dar adevărul e că nu știu ce să zic în apărarea mea.

Clay se uită la Rolexul său.

— Ora-limită fiind care, Gracie?

— Unsprezece, zice mama, cu vocea mult domolită.

Clay izbucnește într-un râs colorat.

— Ora unsprezece, într-o noapte de vară? Și are șaptesprezece ani? Scumpo, ăsta-i momentul când noi *toți* depășim ora-limită de întoarcere acasă.

Se apropie de ea și întinde o mână, mângâind-o ușor pe ceafă.

— Eu, unul, știu c-am făcut-o. Sunt sigur că și tu ai făcut-o.

Mâna lui se îndreaptă spre bărbia ei, ridicând-o astfel încât să se uite drept în ochii lui.

— Slăbește un pic frâiele, dulceață.

Mama se uită lung la el. Eu îmi țin respirația. Arunc o privire spre improbabilul meu salvator. El îmi face cu ochiul, împingând puțin în bărbia mamei cu nodurile degetelor. În ochii lui nu e nici urmă de vinovăție sau — și sunt surprinsă cât de ușurată mă simt — de complicitate în legătură cu ceea ce știe că am văzut.

— Poate c-am reacționat exagerat, zice ea, în cele din urmă, către el, nu către mine.

Însă încep să mă întreb același lucru. Poate că există o explicație mai inocentă pentru brunetă?

— Tuturor ni se întâmplă, Gracie. Nu vrei să-ți mai aduc niște vin?

Ia paharul din mâna ei care nu se opune și iese din bucătărie de parc-ar fi la el acasă.

Mama și cu mine rămânem în continuare faţă în faţă.

— Ai părul ud, zice ea, în cele din urmă. Mai bine faci un duș și-ţi dai cu balsam, altminteri o să se usuce încurcat.

Dau din cap și mă întorc spre scări. N-ajung prea departe, că o și aud venind în spatele meu. Dar mă prefac că n-o aud și-mi continui drumul până în camera mea, unde mă trântesc cu faţa în jos pe pat, încă îmbrăcată în costumul de baie ud și cu rochia de plajă umedă. Salteaua se lasă sub greutatea mea, când mama se așază lângă mine.

— Samantha... de ce mă provoci așa?

— Nu te-am... nu e vorba despre...

Ea începe să-mi mângâie spatele, cum făcea când eram mică și aveam coșmaruri.

— Scumpo, tu nu înţelegi cât de greu e să fii părinte, cu atât mai mult unul singur. Am navigat fără hartă de când v-aţi născut voi două. Fără să știu niciodată dacă iau decizia corectă. Vezi Tracy și incidentul cu furtul din magazin. Și apoi tu și Michael ăla, care probabil se droga, din câte știu.

— Mamă. Nu se droga. Ţi-am mai spus asta și înainte. Era doar mai ciudat.

— Mă rog, nu contează. Ăsta e genul de lucruri pe care chiar nu pot să îngădui să se petreacă în timpul campaniei. Trebuie să mă concentrez. Nu-ţi pot îngădui să-mi distragi atenţia cu escapadele astea.

Escapade? De parcă m-aș fi întors goală-puşcă, la câteva ore după miezul nopţii, trăsnind a alcool și a iarbă.

Mă mai mângâie pe spate câteva clipe, apoi se încruntă.

— De ce ai părul *ud*?

Minciuna îmi iese din gură cu ușurinţă, deși niciodată n-am mai minţit-o pe mama înainte.

— Am făcut un duș la Nan. Am testat niște farduri și un tratament pentru păr.

— Ah!

Apoi spune cu vocea scăzută:

— Sunt cu ochii pe tine, Samantha. Întotdeauna ai fost fata mea bună. Numai că... poartă-te ca atare, OK?

Întotdeauna m-am purtat așa. Și acesta e momentul în care mă enervez eu. Totuși, șoptesc:

— OK, și stau fără să fac nicio mișcare sub degetele ei.

În cele din urmă, ea se ridică, spune noapte bună și pleacă.

După vreo zece minute, aud o bătaie la fereastră. Încremenesc, ciulind urechea după vreo dovadă că și mama a auzit-o. Dar totul e liniștit la parter. Deschid fereastra și-l găsesc pe Jase, ghemuit pe balconul meu.

— Am vrut să fiu sigur că ești bine.

Apoi, uitându-se mai bine la fața mea:

— Ești?

— Stai puțin, îi spun eu, practic trântindu-i fereastra peste degete.

Mă grăbesc la ușă, apoi în capul scării și strig:

— Intru la duș acum, mamă.

— Folosește balsamul! îmi răspunde ea, pe un ton mult mai relaxat.

Mă reped în baie, dau drumul la apă întorcând robinetul la maximum, apoi mă întorc să redeschid fereastra.

Jase pare perplex.

— E totul în regulă?

— Mama e un pic prea protectoare.

Îmi scot un picior, apoi și pe celălalt peste pervaz și mă așez lângă Jase, care e ghemuit confortabil, cu spatele de fronton. Briza nopții oftează pe lângă noi, iar stelele sunt foarte luminoase.

— A fost vina mea. Eu am condus. Lasă-mă să vorbesc cu mama ta. O să-i spun...

Mi-l imaginez pe Jase confruntându-se cu mama. Că am încălcat ora de stingere pentru prima oară în compania „unui Garrett din aceia" ar confirma, pentru ea, tot ce-a spus vreodată despre ei. Știu sigur.

— N-ar ajuta.

El îmi ia mâna rece în mâna lui caldă. Aparent fiindcă o simte rece, o aduce și pe cealaltă, punând-o deasupra.

— Ești sigură că ești bine?

Aș fi, dacă aș înceta să mi-o închipui pe mama urcând ca să se asigure că am folosit destul balsam și găsindu-mă aici, afară. Înghit nodul din gât.

— Sunt bine. Ne vedem mâine?

El se apleacă, ținându-mi în continuare mâna între ale lui, plimbându-și buzele de la rădăcina nasului meu, în jos, spre gură, convingând-o să se deschidă. Încep să mă relaxez lăsându-mă absorbită de el, când mi se pare că aud o bătaie în ușă.

— Trebuie să plec. Eu... noapte bună!?

El mă strânge de mână, apoi îmi zâmbește atât de năucitor, încât îmi strânge inima încă și mai tare.

— Da. Pe mâine!

În pofida acestor săruturi, nu mă pot calma. *Zece minute întârziere într-o viață și sunt o piedică pentru campanie? Poate că mama și familia Mason pot obține un discount la școala militară dacă ne expediază acolo, pe mine și pe Tim.*

Opresc dușul, trântesc zgomotos ușa de sticlă mată. În camera mea, mă reped la pernă, lovind-o cu pumnii s-o umflu cum trebuie. Nu știu cum o să adorm. Tot corpul mi-e încordat. În clipa asta, dacă Charley Tyler s-ar da la mine, aș merge până la capăt, chiar dacă știu că n-ar însemna nimic pentru el. Dacă Michael ar fi *într-adevăr* dependent de droguri și mi-ar oferi și mie ca să uit de mine, aș lua drogul, chiar dacă de regulă ezit și să iau o aspirină. Dacă Jase mi-ar bate din nou în fereastră și mi-ar propune să plecăm cu motocicleta în California, chiar în clipa asta, aș pleca.

Ce rost are să fiu eu, cea care a fost întotdeauna, când mama e de nerecunoscut?

Capitolul cincisprezece

Următoarea dată când fac pe dădaca, doamna Garrett mă ia la cumpărături, ca să-i ajut pe copii să nu se plictisească și să mă lupt să le scot din mâini mâncarea nesănătoasă, cât timp alege ea produse din rezervele sale de cupoane și plasează expert comentarii.

— Dar știu că ai mâinile pline.

Asta e o chestie pe care o aude des.

— Cu lucruri bune, răspunde ea, calmă, smulgând cerealele Count Chocula din mâinile entuziasmatului George.

— Trebuie să fii catolică, este o altă remarcă pe care o aude, când și când.

— Nu, doar fertilă.

Îi dezlipește mâinile lui Harry de pe ultimul erou din Transformers.

— Bebelușul ăla are nevoie de o bonetă, o apostrofează o femeie în vârstă, de la un stand de produse congelate.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, are mai multe bonete drăguţe acasă.

Doamna Garrett alege un pachet economic de clătite congelate și-l pune în coș.

Îi dau lui Patsy un biberon cu suc, făcând-o pe o femeie cu fața ca un baton de cereale și în sandale Birkenstock să spună:

— Bebelușul ăla e mult prea mare pentru biberon. Ar fi trebuit să fi început deja să soarbă din cană.

Cine sunt toți oamenii ăștia și de ce-și închipuie că opiniile lor sunt cele corecte?

— Nu-ţi vine niciodată să-i omori pur și simplu sau măcar să-i înjuri? întreb eu, cu voce scăzută, împingând căruciorul departe de femeia arţăgoasă cu sorbitul din cană, cu Harry și George atârnaţi de-o parte și de alta, ca niște maimuţe-păianjen.

— Bineînţeles. Doamna Garrett ridică din umeri: Dar ce fel de exemplu aș da?

Am pierdut numărul turelor de bazin pe care le-am făcut, dar știu că sunt mai puţine decât obișnuiam să fac și am răsuflarea tăiată, dar mă simt înviorată când urc scara, storcându-mi apa din păr. Am iubit înotul de când mă știu, încă de când am fost destul de curajoasă să-l urmez pe Tim din apele puţin adânci în valurile mai mari. *O să mă întorc în echipa aia.* Îmi șterg faţa cu prosopul, verific ceasul — mai e un sfert de oră până se deschide piscina, deschidere care de regulă înseamnă un șuvoi de oameni revărsându-se pe porţi. Telefonul meu bâzâie pe scaun.

Ia o pauză, Aqua girl! îmi scrie Nan, de la magazinul de suvenire B&T. *Treci pe la mine.*

Toţi sunt foarte mândri. Magazinul de suvenire B&T, By the Bay Buys[1], este ticsit de obiecte ce fac reclamă diverselor repere turistice ale orașului nostru. Când intru, Nan e deja în pâine, spunându-i cu dulceaţă unui domn în pantaloni scurţi roz ecosez:

— După cum puteţi vedea, dacă luaţi suportul ăsta pentru *mouse* cu Strada Principală, și apoi aceste suporturi pentru farfurii, cu vederea aeriană a gurii de vărsare a râului, această veioză care arată ca farul nostru, *plus* aceste suporturi de pahare cu imaginea docului, nici nu mai trebuie să ieșiţi din casă. Puteţi vedea tot orașul din sufrageria dumneavoastră.

Clientul pare neimpresionat, fie din pricina sarcasmului din cuvintele duioase ale lui Nan, fie nu prea atras de ideea de a cheltui atâţia bani.

[1] Chilipiruri lângă golf — joc de cuvinte bazat pe pronunţia asemănătoare, în limba engleză.

— Nu le vreau decât pe acestea, zice el, ridicând niște șervete pe care scrie *Un martini, două martini, trei martini, hai salut!* Puteți să mi le treceți în contul clubului meu?

După ce Nan îi înregistrează vânzarea la casă și el pleacă, ea se întoarce spre mine încrucișându-și privirea:

— Prima mea zi de lucru și deja regret inițiativa. Dacă toate chestiile sacrosancte ale Stone Bay-ului mă spală pe creier și-o să-ți zic că îmi doresc să mă înscriu în Garden Club, o să mă scapi tu de influență reeducându-mă, nu-i așa?

— O să fiu aici pentru tine, soră. L-ai văzut pe Tim? Trebuia să ajungă cu zece minute mai devreme, ca să-i pot arăta uniforma și toate celelalte.

Nan se uită la ceas.

— Încă n-a întârziat, oficial. Mai sunt două minute. Cum de m-am ales eu cu cea mai plictisitoare slujbă cu cel mai lung program din oraș? N-am vrut-o decât pentru că doamna Gritzmocker, care face achizițiile, e nevasta domnului Gritzmocker, profu' de bio de la care vreau să obțin o recomandare scrisă.

— Ăsta e prețul pentru ambiția ta fără scrupule, spun eu. Nu e prea târziu să te căiești și să lucrezi pentru un bine mai mare — cum ar Breakfast Ahoy.

Nan îmi zâmbește, cu sutele ei de pistrui deja mai închise la culoare din pricina soarelui de vară.

— Da, mă rog, îmi păstrez costumul de Marinăriță Zvăpăiată pentru Halloween.

Aruncă o privire prin geamul vitrinei din spatele meu.

— De altfel, va trebui să facem amândouă pe dădaca pentru fratele meu, de vreme ce reușește să fie dat afară și de la un stand de hotdogi.

— Și cum a reușit, *mai exact*, una ca asta? întreb eu, deschizând unul dintre eșantioanele cu gloss de buze de pe măsuța de probă, întinzându-l pe deget și mirosindu-l.

Pfui. Piña colada. Nu pot să sufăr nuca de cocos.

— Întrebându-i pe oameni cât de fierbinte le place cârnăciorul, zice Nan, absentă. E acolo, afară, acum. Lângă standul de închirieri. Du-te și asigură-te că nu provoacă un dezastru.

Dată fiind ultima noastră interacțiune, mă apropii temătoare. Tim se sprijină de scaunul meu de salvamar, purtând ochelari de soare negri, deși afară e înnorat. Nu-i semn bun. Vin ușurel spre el. Obișnuia să fie atât de ușor abordabil, pe dos față de Nan. Acum e o bombă cu ceas care ar putea să-ți detoneze în față.

— Deci, zic eu, șovăind. Ești OK?

— Bine.

Vorbește repezit. Ori nu mi-a iertat faptul că nu sunt bancomatul lui, ori îl doare capul. Probabil amândouă.

— Serios? Pentru că slujba asta este, mă rog, serioasă.

— Da, soarta lumii depinde de ce se petrece în piscina Lagunei de la B&T. Am priceput. Sunt omul tău.

Salută fără să se uite la mine, apoi își stoarce tubul de loțiune pentru plajă în palmă și se freacă pe pieptul palid.

— Pe cinstite. Nu poți să fii delăsător aici, Tim. Sunt copii mici și...

Mâna lui pe brațul meu mă oprește la mijlocul frazei.

— Da, da. Pune dop la prelegere, prințesă Buttercup. *Știu.*

Scoțându-și ochelarii de soare, se lovește cu ei în dreptul inimii, cu un zâmbet prefăcut:

— Sunt mahmur, dar sunt treaz. Păstrez distracția pentru după program. Acum nu mai sta pe capul meu și du-te și fă-ți treaba.

— Tu ești o parte din treaba *mea*. Trebuie să-ți arăt unde sunt uniformele. Stai puțin.

Așez semnul cu „Salvamar în pauză" să se vadă mai bine pe scaunul meu, trec printre tufișuri spre bazinul Lagunei și îl pun și pe acela să se vadă. Pâlcul de mame care stau în fața porții cu copiii lor și cu brațele pline de colaci și veste de salvare par enervate.

— Doar cinci minute! strig eu, pe un ton autoritar. Trebuie să rezolvăm o problemă de siguranță.

Tim e năduşit şi preocupat, în timp ce mă urmează pe drumul labirintic până la camera în care sunt păstrate uniformele. Trecem de băi, cu uşile lor grele de stejar, cu ivărele groase de fier şi plăcuţe pe care scrie „Piraţi" şi „Gâşte", apoi semnalizate explicit cu steaguri nautice[1].

— O să vărs, zice el.

— Da. E grotesc, dar...

El mă apucă de mânecă.

— Vorbesc serios. Stai un pic.

Dispare în toaleta bărbaţilor.

Nu e bine deloc. Mă îndepărtez câţiva paşi de uşă, ca să nu fiu nevoită să aud. După vreo cinci minute, iese.

— Ce? întreabă, certăreţ.

— Nimic.

— Bine, mormăie el.

Ajungem la camera cu uniformele.

— Aici e costumul tău... şi celelalte lucruri.

Îi pun în braţe prosopul, şapca, jacheta şi fluierul — obligatorii pentru slujba asta, deopotrivă cu pantalonii scurţi bleumarin cu blazonul auriu.

— Glumeşti, da? Nu pot să port costumul meu?

— Nu, trebuie să etalezi blazonul B&T, răspund eu, încercând să-mi ţin faţa serioasă.

— Să mă ia dracu', Samantha! Nu pot purta astea. Cum mai agăţ fete brici şi mă culc cu ele?

— Treaba ta e să salvezi vieţi, nu să agăţi fete.

— Ţine-ţi gura, Samantha!

Se pare că toate conversaţiile noastre sfârşesc în aceeaşi fundătură.

Întind mâna, îi iau din braţe şapca cu insigna elegantă şi i-o pun pe cap.

---

[1] Sistemul de steaguri nautice e folosit la semnalizare între vase, fiecare steag reprezentând o literă a alfabetului şi având o semnificaţie aparte (de exemplu, pentru litera J - Juliet - „încărcătură periculoasă, cu avarie").

O dă jos mai repede decât apucă să spună:

— Mi-ar fi și mai de folos dacă ar fi *exclus* șapcă. Tu porți una de-astea?

— Nu... din nu știu ce motiv, numai băieții salvamari primesc șapcă. Eu primesc jacheta cu blazonul.

— Ei bine, nu și băiatul ăsta. Mai degrabă mă îmbrac ca un travestit.

Nu-mi pot face griji pentru Tim. N-are niciun rost. De altfel, ăsta nu e un job care să-ți permită timpi morți. La capătul îndepărtat al bazinului olimpic, un grup de femei în vârstă iau cursuri de aerobic acvatic. În pofida sforii care delimitează secțiunea aceea, copiii dau năvală mereu peste cursante, împroșcându-le cu apă și tulburându-le echilibrul și-așa fragil. Întotdeauna e câte un copil mic care nu are scutec de înot, în pofida numeroaselor pancarte care spun că e obligatoriu, iar eu trebuie să stau de vorbă cu mama, care de regulă se împotrivește — „Peyton e învățat să facă la toaletă de la unsprezece luni. N-are nevoie de scutec!"

La ora două, bazinul e aproape gol și mă pot relaxa puțin. Mamele și-au dus copiii acasă, pentru somnul de după-amiază. N-au mai rămas decât cei care vor să se bronzeze și trântorii. Mi-e cald și sunt lipicioasă de la atâta stat cocoțată pe scaunul înalt de plastic. Mă cobor, suflu în fluier și atârn pancarta cu „Salvamar în pauză", gândindu-mă să mă duc să-mi iau o apă minerală de la bar ca să mă răcoresc.

— Iau o pauză. Vrei să-ți aduc ceva de băut? îi strig lui Tim.

— Numai dacă are patruzeci de grade tărie, îmi răspunde el dintre tufele și blocurile de granit care separă bazinul olimpic de cel al Lagunei.

În spatele meu aud soneria ușii de serviciu. Ciudat. Toți oaspeții B&T trebuie să se înregistreze la intrarea principală. Ușa de serviciu e pentru marfă și Nan n-a pomenit nimic despre vreo aprovizionare cu și mai multe nimicuri Stony Bay.

Apăs pe butonul de deschidere a ușii și mă trezesc cu domnul Garrett, ținând o stivă de lemne de doi pe patru pe umăr, atât de nelalocul lui încât trebuie să mă uit de două ori ca să-mi dau seama ce văd. Parcă a picat din alt film, complet bronzat și plin de energie, pe fundalul porții de culoarea fildeșului. Fața i se luminează într-un zâmbet cât casa când mă vede.

— Samantha! A zis Jase că lucrezi aici, dar nu eram siguri de programul tău. O să fie încântat.

Jacheta mea bogat decorată și costumul stupid, cu blazonul auriu, sunt atât de jalnice, dar domnul Garrett nu dă semne să le fi observat.

— Asta e doar prima parte a transportului, îmi spune el. Ți-au spus cumva unde trebuie să le punem?

Lemne? Nu, habar n-am, ceea ce evident se vede pe fața mea.

— Ei, lasă. O să-i dau un telefon managerului înainte să aducem și restul.

Nici măcar nu știam că magazinul de bricolaj al lui Garrett are și lemne. Nu știu nimic despre magazinul familiei Garrett și mă simt deodată rușinată, de parcă ar fi trebuit să știu.

Cât timp sună el, mă uit peste umărul lui, pe trotuar, unde-l pot vedea clar pe Jase, aplecat în remorca unei camionete verde-decolorat. Pulsul mi se accelerează. Cum se face că lumea mea și a familiei Garrett a avut niște granițe atât de bine delimitate până în vara aceasta, iar acum ni se tot intersectează?

— Mda, zice domnul Garrett, închizând telefonul, vor să le punem chiar aici, între cele două bazine. Bănuiesc că vor să construiască un bar-colibă.

Perfect. Un bar-colibă se va armoniza grozav cu atmosfera de Henric al VIII-lea de la B&T. *Adu-mi un bol scorpion*[1], *fetișcană*.

[1] Cocktail din suc de fructe (portocale, ananas), mai multe sortimente de rom foarte tare, vodcă, gin și sirop Grenadine. De regulă, este servit într-un bol mare (cu umbreluță, fructe și paie), care are în mijloc un con vulcanic de ceramică, unde se dă foc la alcool de 90°.

Arunc o privire spre tufe, căutându-l pe Tim, dar văd numai un fuior de fum de țigară.

— Sam! Jase cară pe umăr o stivă de lemne, transpirat, sub soarele de vară.

Poartă jeanși și o pereche de mănuși groase de lucru. Lemnele cad cu zgomot pe aleea podită a piscinei, iar el se ridică imediat pentru un sărut, cald și sărat. Îi simt mănușile aspre pe brațele mele și gustul de gumă cu scorțișoară. Mă dau înapoi, dintr-odată foarte conștientă de geamul domnului Lennox care dă spre piscină și de Tim, care e la mai puțin de șase metri distanță. Și de Nan. Ca să nu mai vorbesc de doamna Henderson, care face plajă, în apropiere. Ea e în Garden Club, cu mama.

Jase stă puțin și mă cercetează, ridicând ușor sprâncenele.

— Ești amiral acum?

Nu asta mă așteptam să spună. Îmi atinge împletiturile aurii de pe umerii jachetei.

— O promovare serioasă de la Breakfast Ahoy, îmi zâmbește el. Trebuie să te salut?

— Te rog, nu!

Jase se apleacă pentru încă un sărut. Eu devin rigidă. Cu colțul ochilor o văd pe doamna Henderson ridicându-se în capul oaselor, cu telefonul mobil la ureche. Sigur n-o are pe mama pe o tastă de apelare rapidă...?

Expresia din privirea lui Jase... e surpriză și puțin jignire. Îmi cercetează cu atenție fața.

— Scuze! zic eu. Trebuie să salvez aparențele, în uniformă.

Flutur din mână la el. *Salvez aparențele?*

— Vreau să spun... să țin ochii pe bazin. Nu să mă las distrasă. Direcțiunea devine foarte nervoasă la „prieteniile din timpul serviciului", spun eu, făcând semn spre fereastra domnului Lennox.

Aruncând o privire spre semnul cu „Salvamar în pauză", Jase se retrage și dă din cap. Mă fac mică, pe dinăuntru.

— OK, zice el încet. Atunci, asta e acceptabil?

Și se apleacă, sărutându-mă cast pe frunte.

Domnul Garrett strigă:

— Hei, J, am nevoie de patru mâini pentru ăsta și n-am decât două.

Roșesc, dar Jase doar îmi zâmbește și se întoarce să-și ajute tatăl. *Poate că domnul Garrett e obișnuit ca Jase să sărute fetele în fața lui? Poate că așa ceva e ușor și firesc pentru amândoi? De ce e atât de ciudat și de greu pentru mine?*

În momentul ăsta, domnul Lennox iese grăbit, arătând tulburat. Îmi fac curaj.

— Nu mi-au spus *când* anume urma să veniți, zice el. Doar „între prânz și ora cinci"!

Răsuflu, simțindu-mă stupid.

— Am picat prost? întreabă domnul Garrett, depunând ultima stivă de lemne peste cele anterioare.

— Nu-i vorba de asta, dar îmi place să fiu anunțat, protestează domnul Lennox. Ați semnat la portar? Tot personalul de serviciu trebuie să se înregistreze cu timpul exact de livrare și de plecare.

— Abia am sosit. Am mai adus marfă aici și înainte. Nu m-am gândit c-o să fie vreo problemă.

— Acesta e protocolul clubului.

Tonul domnului Lennox e insistent.

— O să semnez când ies, spune domnul Garrett. Vreți restul în grămada de aici? Când începe construcția?

Aparent, acesta e alt punct sensibil pentru tulburatul domn Lennox.

— Nu mi-au spus nici asta.

— Nu vă faceți griji, zice domnul Garrett. Avem o prelată și v-o putem lăsa, în caz că mai durează și vine ploaia.

El și Jase fac drumuri dus-întors de la camion, cărând lemnele când individual, când împreună, ca echipă. Domnul Lennox se agită în sus și-n jos, posibil o să aibă nevoie de o resuscitare cardio-pulmonară curând.

— Asta e comanda, zice domnul Garrett, la sfârșit. Am nevoie să-mi semnați aici.

Îi întinde un clipboard domnului Lennox, apoi face un pas înapoi, închizându-și și deschizându-și pumnul stâng, tresărind.

Arunc o privire spre Jase. El își dă jos mănușile și își șterge fruntea. Deși e înnorat, sunt peste 26 de grade și aerul e umed, ca de obicei.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreb eu.

— Mulțumim, dar avem un termos în mașină. O toaletă, totuși?

Jase ridică bărbia spre mine.

— Sau trebuie să semnez și pentru asta la portar?

Nu răspund nimic, doar îi indic drumul spre toaletă și rămân pe loc, neștiind ce să fac. Domnul Garrett se apleacă la marginea piscinei, își bagă mâinile în bazin și își aruncă niște apă pe față, care i se scurge prin părul creț, foarte asemănător cu al fiului său. Deși domnul Lennox a dispărut, bombănind, simt nevoia să-mi cer iertare.

— Îmi pare rău pentru..., fac semn spre club.

Domnul Garrett râde.

— Cu siguranță nu e vina ta dacă lor le plac propriile reguli, Samantha. Am mai lucrat cu tipii ăștia. Nimic nou.

Jase se întoarce de la toaletă, zâmbind.

— Sunt niște balauri care păzesc cu strășnicie cabinele, acolo.

Face semn cu degetul peste umăr.

— Mai stai puțin, îi spune domnul Garrett lui Jase, bătându-l pe umăr. Trebuie să mai completez niște documente, în mașină.

— Mersi, tată, murmură Jase, înainte de a se întoarce spre mine.

— Deci... ne vedem diseară? întreb eu.

— Bineînțeles. Când scapi de la muncă? Au... am uitat. Mai târziu. Azi e joi și am antrenament cu tata. La plajă.

— La plajă, antrenament pentru fotbal? Ce anume?

— Mă pune să fac exercițiile pe care le-a făcut el, odinioară. A fost în atenția colegiilor pentru Divizia secundă, până ce și-a

nenorocit genunchiul, așa că trebuie să fac mușchi. Asta înseamnă alergare în apă până la genunchi, ceea ce încă e ucigător, pentru mine.

— Jason, gata? strigă domnul Garrett.

— Vin imediat.

Își lasă mănușile la pământ, trecându-și palmele goale peste brațele mele, apoi împingându-mă spre umbra uneia dintre tufe. Aș vrea să mă las în brațele lui, dar sunt încă încordată. Dincolo de capul lui, îl văd pe Tim, numărându-și monedele în palmă, îndreptându-se spre bar. Aruncă o privire spre noi, studiază scena, zâmbește afectat, apoi ne amenință cu degetul. *Ntț-ntț.*

— O să respect uniforma și o să mă abțin de la prietenii în timpul serviciului, zice Jase, sărutându-mă pe obraz. Dar ne vedem diseară.

— Fără uniformă, adaug eu, apoi îmi pun mâna la gură.

El zâmbește, dar spune doar:

— Îmi convine.

Capitolul şaisprezece

Jase își ține palma lipită de geam, bătând doar foarte ușor în el, dar pândesc sunetul atât de alertă, încât îl aud, deschid imediat fereastra și ies pe pervaz în mai puțin de douăzeci de secunde.

El îmi arată pătura întinsă pe acoperiș.

— Pregătit! comentez eu, strecurându-mă lângă el.

Își pune un braţ pe după gâtul meu.

— Încerc să anticipez. De altfel, am avut nevoie de stimulent ca să termin ultima parte a antrenamentului, așa că m-am gândit cum o să fie să te întâlnesc aici, sus.

— Eu am fost stimulentul?

— Ai fost.

Braţul lui e cald, în spatele meu. Îmi strâng degetele de la picioare, atingând ţiglele calde încă. E aproape nouă seara și ultima scânteie a zilei pierde bătălia cu întunericul. Încă o noapte înstelată.

— Stelele sunt diferite în alte părţi ale lumii, știai? Dacă am fi fost în Australia, am fi văzut un cu totul alt cer.

— Nu doar invers? Sau răsturnat? Ci complet diferit?

Jase mă trage mai aproape și-mi pun capul pe pieptul lui, ca pe o pernă. Inspir adânc mirosul pielii calde și al bluzei lui curate.

— În mare parte diferit, îi spun eu. În Australia e iarnă, așadar ei văd Crucea Sudului... și centura lui Orion. Și steaua aceea portocaliu-roșiatică, Alderbaran, care face parte din Taurus. Știi, Ochiul Taurului.

— Cum se face, mai exact, întreabă el, plimbându-și leneș un deget în jurul gulerului tricoului meu, cu o mișcare hipnotizatoare, că ai devenit astrofiziciană?

— Pe o cale oarecum ocolită.

Închid ochii, desfătându-mă cu parfumul ierbii cosite, al tufelor de trandafiri ale mamei, al pielii curate a lui Jase.

— Continuă, mă îndeamnă el, ridicându-și degetul pe gâtul meu, urmărind linia maxilarului meu și apoi coborând înapoi, spre claviculă.

Mă simt fascinată de mișcarea aceea simplă și mă trezesc spunând o poveste pe care n-am mai spus-o niciodată până acum.

— Știi că tata a părăsit-o pe mama înainte de a mă naște eu?

El dă din cap, încruntându-se, dar nu răspunde.

— Ei bine, nu știu exact cum s-a întâmplat — ea nu vorbește despre asta. Dacă ea l-a dat afară sau dacă el a plecat pur și simplu, ori au avut o ceartă de proporții sau... ceva. Însă a lăsat în urmă câteva lucruri — într-o cutie mare, pe care mama ar fi trebuit să i-o trimită prin poștă. Bănuiesc. Însă ea tocmai se pregătea să mă nască pe mine și Tracy era într-adevăr foarte mică, doar cu puțin peste un an. Așa că n-a mai trimis-o, doar a ascuns-o în fundul debaralei din hol.

Întotdeauna considerasem că era atât de necaracteristic din partea mamei, să nu fi curățat și ultima urmă.

— Tracy și cu mine am găsit cutia când aveam vreo șase, respectiv cinci ani. Ne-am gândit că era un cadou de Crăciun sau cam așa ceva. Așa că am deschis-o, foarte încântate. Dar era plină numai de lucruri lipsite de importanță: tricouri vechi cu nume de trupe pe ele, casete audio, fotografii cu lume multă din care nu cunoșteam pe nimeni, echipamente de sport. Un pantof de tenis. Chestii. Nu ceea ce speraserăm noi, odată ce ne-am dat seama ce erau.

— Ce speraserăți?

Vocea lui Jase e liniștită.

— O comoară. Jurnale vechi sau ceva. Colecţia lui de păpuşi Barbie.

— Ăă... tatăl tău colecționa păpuși Barbie?

Râd.

— Nu, din câte știu eu. Dar noi eram două fetiţe. Am fi preferat asta în loc de pantofi puturoși, casete vechi cu R.E.M. și tricouri cu Blind Melon.

— Da, îmi închipui.

Acum, degetul lui Jase a coborât spre pantalonii mei scurţi, urmărind același traseu lent de-a lungul beteliei. Fac eforturi să respir normal.

— Oricum, pe fundul cutiei era telescopul. Unul sofisticat, dar încă nedesfăcut din ambalaj, de parcă el și l-ar fi luat, dar nu l-ar fi desfăcut niciodată. Sau de parcă i l-ar fi dăruit cineva și el nu-l voia. Așa că l-am luat și l-am ascuns în șifonier.

— Și apoi l-ai folosit? Pe acoperiș?

Jase își schimbă poziţia, sprijinindu-se acum într-un cot și uitându-se la faţa mea.

— Nu pe acoperiș, doar de la fereastra mea. N-am înţeles instrucţiunile ani de-a rândul. Dar după aceea, da, l-am folosit. Să caut extratereștri, să găsesc Carul Mare, chestii din astea.

Ridic din umeri.

— Nu te-ai întrebat unde era tatăl tău, niciodată?

— Oh, poate. Probabil. La început. După aceea m-a captivat doar ideea tuturor acelor planete îndepărtate, tuturor acelor alte povești.

Jase dă din cap, de parcă ar înţelege.

Mă trezesc un pic nesigură pe mine.

— Acum, e rândul tău.

— Hmm?

Îmi desenează cercuri în jurul buricului cu degetul. Oh, Doamne!

— Spune-mi o poveste.

Îmi întorc capul și-mi îngrop buzele în bumbacul bluzei lui.

— Spune-mi lucruri pe care nu le știu.

Așadar, fără nimic care să ne întrerupă, nu tu frați și surori care să dea buzna peste noi, nu tu mulțimi de prieteni, nu tu stânjeneala din timpul serviciului, doar eu și Jase, aflu lucruri despre membrii familiei Garrett pe care nu le-am putut afla doar urmărindu-i. Aflu că Alice e la o școală de asistente. Jase ridică sprâncenele la mine, când râd.

— Ce, nu ți-o închipui pe sora mea mai mare îngrijindu-i, plină de bunătate, pe cei în nevoie? Sunt șocat.

Duff e alergic la căpșune. Andy s-a născut cu două luni mai devreme. Toți membrii familiei cântă la câte un instrument. Jase cântă la chitară, Alice la piculină, Duff la violoncel, Andy la vioară.

— Și Joel? întreb eu.

— Oh, la tobe, firește, zice Jase. A fost întâi clarinetul, apoi și-a dat seama că nu era palpitant.

Aerul cald miroase a parfum dulce și a frunze. Simțind bătaia calmă a inimii lui Jase sub obrazul meu, închid ochii și mă relaxez.

— Cum a fost antrenamentul?

— Mă dor un pic mușchii, recunoaște Jase. Dar tata știe ce face. I-a mers cu Joel, în orice caz. A primit o bursă integrală la Universitatea de Stat, pentru fotbal.

— Și tu unde te înscrii, pentru colegiu — te-ai hotărât deja?

Jase, care se sprijină din nou într-un cot, se întinde pe spate, frecându-și nasul cu degetul mare. Fața lui, de obicei atât de luminoasă și deschisă, se înnegurează.

— Nu știu. Nu sunt sigur că pot să mă înscriu.

— Ce?

Își trece degetele prin păr.

— Părinții mei — mai ales tata — s-au descurcat totdeauna în privința datoriilor. Dar pe urmă, anul trecut, noul magazin Lowe a început să facă săpături. Tata a socotit că ar fi momentul potrivit să ia un împrumut și să investească în stocuri. Obiecte specializate, lucruri pe care Lowe nu le-ar fi avut. Dar, uf, oamenii nu construiesc.

Prăvălia abia de mai e rentabilă. Suntem strâmtoraţi. Alice are o bursă parţială şi ceva bani de la mătuşa mea de gradul al doilea, Alice. Şi-a luat şi o slujbă, vara asta, de ajutor de infirmieră la domiciliu. Dar eu... ei bine... figura cu fotbalul s-ar putea să ţină, dar eu nu sunt fratele meu.

Îmi întorc faţa spre el.

— Trebuie să existe ceva, Jase. Vreo altfel de bursă... un împrumut pentru studenţi. Sunt sigură că există o soluţie.

Mă gândesc la doamna Garrett, încercând să limiteze cantitatea de suc pe care o toarnă copiii ei. „Duff, n-ai să bei niciodată tot paharul acela. Pune-ţi mai puţin şi, dacă îţi e foarte sete, îţi mai pui după aceea." Apoi mă gândesc la mama, care găteşte specialităţi gourmet când i se năzare, după ce se uită la televizor pe Food Network, mâncăruri pe care ea nu stă destul de mult timp acasă ca să le mănânce şi pe care Tracy şi cu mine, iar acum numai eu, n-am fi niciodată în stare să le terminăm.

— Există o cale, Jase. O s-o găsim.

El ridică din umeri, părând ceva mai puţin posomorât când îşi opreşte ochii asupra mea.

— Sailor Supergirl vine să mă salveze *pe mine* acum?

Îl salut.

— La dispoziţia ta.

— Da?

Se apleacă, apropiindu-şi capul până ce ni se ating nasurile.

— Pot să fac o listă cu dorinţe?

— O să ţi-o arăt pe a mea..., şoptesc eu.

— S-a făcut, murmură Jase, apoi gura i se lipeşte de a mea, caldă şi sigură, în timp ce mâinile mă trag mai aproape de el.

Mai târziu, se mai apleacă o ultimă oară să mă sărute şi coboară pe spalier, aşteptând până împăturesc eu pătura şi i-o arunc.

— Noapte bună!

— Noapte bună! şoptesc eu şi aud vocea mamei, în spatele meu.

— Iubito?

Oh, Doamne! Fac un salt înapoi prin fereastră, cu atâta grabă, încât dau cu fruntea de partea de sus a tocului.

— Au!

— Vorbeai cu cineva de afară?

Mama, arătând șic, cu o bluză neagră fără mâneci și pantaloni strâmți albi, cu brațele încrucișate, se încruntă.

— Mi s-a părut că aud voci.

Încerc să opresc valul de roșeață care amenință să-mi inunde fața. Zadarnic. Îmi ard obrajii și buzele îmi sunt umflate. Nici că *se putea* să arăt mai vinovată.

— Am salutat-o doar pe doamna Schmidt, pe partea cealaltă a străzii, zic eu. Își lua corespondența din cutie.

Incredibil, dar mama înghite minciuna asta. Deja e cu gândul la altceva.

— Ți-am spus de o sută de ori să nu lași fereastra deschisă. Iese tot aerul condiționat și intră gângăniile!

Trântește fereastra — punând încuietoarea —, apoi privește afară. Mă rog cerului să nu vadă silueta deconspiratoare a lui Jase îndreptându-se către casă, cu, *Doamne*, o pătură! Nu că mama ar putea face legătura, dar a fost *atât de aproape* să ne prindă, și nu e fraieră și...

Simt că o să-mi iasă inima din piept.

— De ce oamenii ăștia nu-și fac niciodată ordine în curte? bombăne ea, lăsând storul în jos.

— Aveai vreo treabă cu mine, mami? întreb eu și mă strâmb.

Nu i-am mai spus „mami" de mai bine de șase ani.

Dar cuvântul pare să destindă atmosfera și ea se apropie, mângâindu-mă și dându-mi părul la o parte de pe față, cam cum făcuse Jase, numai că ea mi-l strânge la spate într-o coadă, apoi se dă un pic înapoi să studieze efectul, zâmbindu-mi cu toată fața.

— Da, am nevoie de ajutorul tău, Samantha. Am câteva evenimente, mâine, și m-am încurcat. Vii să mă ajuți? Putem bea și-un ceai.

Câteva minute mai târziu, când nivelul meu de adrenalină a coborât la normal, sorb ceai de mușețel, privind-o pe mama cum își întinde pe pat pantaloni de pânză și bluze de vară. Ai crede că ăsta ar trebui să fie rolul lui Tracy; ea e cea care gândește în termeni de ținute și își pregătește hainele cu o noapte înainte. Dar, nu știu cum se face, întotdeauna a fost rolul meu.

— Uite ce-o să fie, zice mama. Prânzul, la Garden Club, apoi trebuie să mă duc la petrecerea unui centenar, iar de acolo, direct în port, la o croazieră.

Așezându-mă comod pe perna mare, de satin, reduc alegerile la o rochie simplă, neagră, un costum de in alb, o fustă albastră înflorată, cu o eșarfă cu albăstrele.

— Rochia neagră, spun eu. Merge cu orice.

— Hmm.

Își încrețește fruntea și scoate umerașul, punându-și rochia pe lângă ea și întorcându-se să se privească în oglinda înaltă cu rame mobile.

— Mama îmi spunea totdeauna să nu port negru complet. Prea bătător la ochi și cumva stereotip.

Înainte s-o întreb atunci de ce și-a cumpărat-o, se înseninează.

— Dar am una asemănătoare, pe bleumarin.

Declar rochia aceea perfectă, și chiar este. Mama dispare în garderoba ei, să scoată mai multe perechi de pantofi. Mă îngrop mai mult între perne. Deși nu e cu mult mai înaltă decât mine, patul ei e un *California king*[1], unul dintre acelea făcute la comandă pentru L.A. Lakers[2] sau mai știu eu cine. Mă simt, întotdeauna, ca o mică regină când mă aflu aici.

După ce alegem pantofii, înlăturând extrem de înalții și chinuitorii Manolo și „practicii, dar urâții" Naturalizer, mama se așază pe pat, întinzând mâna după ceașca ei de ceai. Umerii i se ridică și se coboară, cu un oftat lăuntric.

---

[1] Denumirea patului de mărime 183 x 213 cm.

[2] Denumirea echipei de baschet profesionist din Los Angeles, California.

— Asta e relaxant, îmi zâmbește ea. Parcă n-am mai făcut asta de foarte multă vreme.

Și într-adevăr așa e. Ritualul nostru cu ceaiul, alegerea hainelor, mama acasă, seara... nici nu-mi mai amintesc ultima oară când am mai făcut împreună toate acestea.

— Tracy mi-a trimis un e-mail cu cea mai drăguță fotografie a ei cu Flip la farul East Chop.

— Am primit și eu unul, îi zic.

— Alcătuiesc o pereche dulce.

Mama soarbe din ceaiul ei.

„Dulce" n-ar fi primul cuvânt care mi-ar veni mie în minte ca să-i descriu pe Tracy și pe Flip, dar asta pentru că am dat peste ei în momente nepotrivite, așa cum mama, în pofida tuturor așteptărilor, nu i-a întâlnit niciodată. *Și dacă venea în camera mea cu cinci minute — două minute — mai devreme? Fereastra deschisă m-ar fi trădat. Ce i-aș fi spus? Ce-ar fi făcut Jase?*

— Tu duci dorul unui iubit, scumpo?

Întrebarea mă prinde complet nepregătită. Ea se ridică, adunând hainele neselectate și se îndreaptă spre șifonier ca să le atârne din nou pe umerașe. Eu nu zic nimic.

— Știu că asta e important, la vârsta ta.

Râde cu tristețe.

— Poate chiar și la vârsta mea. Uitasem...

Se pierde în gânduri pentru un moment, apoi pare să-și revină, întorcându-se la subiectul deschis.

— Ce părere ai de Thorpe, Samantha? Fratele mai mic al lui Flip? E așa un băiat drăguț.

— Uh, Thorpe joacă la echipa cealaltă, îi spun eu.

— Ei, nu cred că preferințele lui sportive contează, zice ea. Întotdeauna a avut bune maniere.

— Și-a declarat orientarea încă din generală, mamă.

Ea clipește repede, absorbind informația.

— Oh. *Oh.* Bine, atunci.

Îi sună telefonul, strident în liniștea casei.

— Bună, dragule!

Mama își ține telefonul cu umărul, înfoindu-și părul, chiar dacă acum Clay nu e de față.

— Când? Bine, îl deschid imediat. Te sun eu după aceea!

Întinde mâna după telecomandă, pusă ordonat într-un coșuleț de rafie pe noptieră.

— Canalul Șapte transmite discursul meu de la Tapping Reeve House[1]. Să-mi spui ce părere ai, Samantha.

Mă întreb dacă și copiii stelelor de cinema simt aceeași stranie disociere pe care o încerc eu acum. Persoana de pe ecran *arată* ca femeia care face limonadă în bucătăria noastră, dar cuvintele care-i ies din gură îmi sunt străine. N-a avut niciodată o problemă cu imigranții, înainte. Sau cu mariajul gay. Întotdeauna a fost conservatoare de tip moderat. O ascult, mă uit la fața entuziasmată de lângă mine și nu știu ce să spun. Ăsta e efectul Clay? Indiferent ce e, mă face să mă simt inconfortabil.

[1] Tapping Reeve (1744–1823), celebru avocat și profesor de drept american; a fondat Litchfield Law Scool, în Connecticut; casa lui a fost declarată monument istoric în 1965.

Capitolul şaptesprezece

Când mama nu e plecată în interes de campanie, mai ocupată ca niciodată, Clay e la noi acasă. Am nevoie de timp să mă obișnuiesc. După cum am văzut de la început, Clay e diferit. Invadează spaţiul, își scoate cravata și o aruncă, împreună cu sacoul, pe sofa, își aruncă pantofii din picioare care-ncotro, nu ezită să deschidă frigiderul, scoţând ce-a rămas de mâncare din ajun și mâncând direct din vasele Tupperware. Lucruri pe care mama nu ni le-ar fi permis niciodată mie și lui Tracy să le facem. Dar Clay a obţinut permisiunea. Intram în bucătărie, în unele dimineţi, găsindu-l pregătind micul dejun pentru mama, mic dejunuri misterioase, cu lucruri pe care ea nu le-ar fi mâncat niciodată, de pildă cereale și cartofi prăjiţi. În timp ce mama studia programul pentru ziua respectivă, Clay îi umplea ceașca de cafea, farfuria, plantându-i un sărut pe cap, în timp ce o servea.

În dimineaţa de după ce am ales hainele, cobor și îl văd în bucătărie cu un şorţ (!).

— Mama ta tocmai a ieșit să cumpere ziarele, Samantha. Vrei niște chifle de casă cu sos de cârnaţi?

Puah, nu! El manevrează tigaia cu aceeași siguranţă degajată pe care pare s-o pună în toate. E ciudat să fie un bărbat care să se simtă în largul lui în casa noastră.

Apoi îmi dau seama că e prima oară când îl văd singur, de când l-am întâlnit întâmplător pe Main Street. E cel mai bun prilej ca să-l întreb ce-i cu femeia aceea, dar habar n-am cum să încep.

— Poftim. Încearcă asta, zice el, punându-mi o farfurie în faţă

Arată de parcă a vomitat cineva pe o chiflă, dar într-adevăr miroase bine.

— Haide, zice el, nu fi una dintre fetele alea care se tem să pună niște carne pe oasele lor.

Părul îi flutură băieţeşte pe frunte, iar ochii îi zâmbesc. Aș vrea să-mi placă. O face pe mama atât de fericită. Și mi-a luat apărarea, când cu ora-limită. Mă foiesc în loc, stingherită.

— Mulţumesc, apropo, pentru că m-ai ajutat acum două nopţi, zic eu, în cele din urmă, înfigând furculiţa în sosul cu bucăţele din farfuria mea.

Clay chicotește.

— Și au am fost tânăr odată, dulceaţă.

Încă mai ești, gândesc eu, întrebându-mă deodată dacă nu e mai aproape de vârsta mea decât de a mamei.

— Haide, Samantha. Nu fi lașă. Ia o înghiţitură.

Bine, gândesc eu. N-o să fiu lașă. Îl privesc în ochi.

— Și cine era femeia aceea cu care te-am văzut?

Mă aștept să-mi spună că nu e treaba mea. Sau să spună că habar n-are despre ce vorbesc. Dar nu ezită nicio clipă.

— În centru? Te-a măcinat problema?

Ridic din umeri.

— M-am întrebat dacă ar trebui sau nu să-i spun și mamei.

El se sprijină cu ambele mâini pe blatul bufetului, uitându-se în ochii mei.

— Pentru că m-ai văzut luând masa cu o veche prietenă?

Atmosfera s-a schimbat puţin. Zâmbește în continuare, dar nu sunt sigură că e un zâmbet sincer, acum.

— Păreaţi foarte prietenoși, spun eu.

Clay mă studiază, încă sprijinindu-se nepăsător de bufet. Îi întâlnesc privirea. După o clipă, pare să se relaxeze brusc.

— E doar o amică, Samantha. A fost iubita mea, cândva, dar povestea aceea e deja istorie. Acum sunt cu mama ta.

Fac mici gropiţe în sos cu furculiţa.

— Deci mama știe despre ea?

— N-am apucat să discutăm prea mult despre trecutul fiecăruia. Prea multe se petrec acum și aici. Dar mama ta n-are de ce să-și facă griji pentru Marcie. Nu mai mult decât am eu să mă frământ pentru tatăl tău. Vrei niște suc de portocale?

Îmi toarnă un pahar înainte să pot răspunde.

— Suntem oameni mari, scumpo. Cu toții avem un trecut. Pariez că și tu ai. Dar poveștile acelea nu cântăresc deloc în comparație cu prezentul, nu-i așa?

Păi... da, bănuiesc. Vreau să spun, abia de-mi amintesc ce-am văzut la Michael sau la Charley.

— Cu toții avem și un prezent, adaugă el, despre care nu povestim absolut fiecare detaliu nici măcar persoanelor la care ținem foarte mult.

Mă uit la el, cercetător. Dar nu, asta-i o nebunie. El e pe aici mai puțin decât mama. N-ar avea cum să știe despre Jase. Dar, stai, asta înseamnă cumva...

— Cum spuneam, Marcie face parte din trecut. Nu din prezentul meu, Samantha. Și mă cunoști destul de bine ca să știi că sunt mult mai preocupat de viitor decât de trecut.

Curăț farfuria și de ultima fărâmă de pâinică și sos, surprinzător de bune, când intră mama, aprinsă la față de căldură, cu un teanc mare de ziare. Clay i le ia din mâini, îi dă un sărut sănătos, trage un scaun pentru ea.

— Mă străduiam să fac o sudistă din fiica ta, Gracie. Sper că n-ai nimic de obiectat.

— Bineînțeles că nu, scumpule.

Se așază pe scaun, lângă mine.

— Arată delicios. Sunt lihnită!

Clay îi dă două pâinici și pune cu lingura deasupra mult sos, iar mama atacă porția ca un tăietor de lemne. S-a zis cu micul ei dejun regulat cu pepene galben și pâine de orez prăjită.

Și tot așa. Acum el e în viețile noastre, în casa noastră, pretutindeni.

N-aveam s-o mai văd pe mama la față o vreme. Iese valvârtej pe ușă în fiecare dimineață cu hainele de schimb pentru seară atârnate de cârligul din spate al mașinii ei. Cele mai lungi conversații pe care le port cu ea sunt SMS-urile, prin care ea mă anunță că e la un picnic, la o supă de scoici, la o tăiere de panglică, într-o croazieră de colectare de fonduri, la o întrunire sindicală... diverse. Rămâne în urmă chiar și la dat cu aspiratorul, lăsându-mi mie bileţele să preiau sarcina. Când *este* acasă, la cină, este și Clay de față, iar pe la jumătatea mesei el își împinge farfuria deoparte, scoţând un carneţel ca să noteze câte ceva pe el, întinzând absent mâna după furculiță, din când în când, terminând de pe farfurie o ultimă bucată de carne sau o felie de roșie — de pe orice farfurie îi cade în mână, a lui, a mea, a mamei.

Mai auzi expresia aceea „trup și suflet" despre entuziasmul cuiva, dar eu n-am văzut-o niciodată în acțiune chiar așa. Clay Tucker e trup și suflet în politică. O face să pară pe mama, cu tot programul ei asiduu, o simplă amatoare. El o transformă în cineva nou, în cineva asemenea lui. Poate că e un lucru bun... Dar adevărul e că îmi lipsește mama mea.

Capitolul optsprezece

— Domnișoară Reed! Domnișoară Reed! Aţi putea, vă rog, să veniţi puţin?

Vocea domnului Lennox taie aerul, practic vibrând de enervare.

— În clipa asta!

Suflu în fluier, pun pancarta cu „Salvamar în pauză" pe scaun, după ce mă asigur că nu e niciun copil mic neînsoțit în apă, și mă îndrept spre bazinul Laguna. Domnul Lennox stă acolo cu Tim. Încă o dată, domnul Lennox pare la un pas de apoplexie. Tim, amuzat și un pic pierdut, mijește ochii în soarele de la amiază.

— Acesta este un salvamar, zice domnul Lennox, arătând cu degetul spre mine.

— Oooooh, zice Tim, acum înţeleg.

— Ba nu, nu *înţelegi*, tinere. Tu te numești salvamar? Așa te numești tu?

Cunosc expresia lui Tim, e atunci când se gândește dacă să facă sau nu pe deșteptul. În cele din urmă, spune:

— Prietenii au voie să-mi spună Tim.

— Nu la asta mă refer!

Domnul Lennox se răsucește spre mine.

— Știi câte sancţiuni a adunat tânărul acesta?

Tim lucrează la B&T de numai o săptămână, așa că fac o estimare moderată:

— Îmm... cinci?

— Opt! Opt!

Aproape că mă aștept ca domnul Lennox să explodeze în flăcări.

— Opt sancţiuni. Dumneata ai lucrat aici două veri la rând. Câte sancţiuni ai acumulat?

Tim își încrucișează brațele și se uită la mine. „Prieteniile" în timpul serviciului sunt taxate cu patru sancţiuni, dar el n-a spus niciun cuvânt — nici mie și, aparent, nici lui Nan — despre faptul că m-a văzut cu Jase.

— Nu știu sigur, zic eu.

Niciuna.

— Niciuna! anunţă domnul Lennox. În scurtul său timp de angajat, acest tânăr — ridică o mână, numărând pe degete — și-a luat de mâncare de la bar, în două rânduri, fără să plătească. Nu și-a purtat șapca, de trei ori. I-a permis cuiva străin să stea în scaunul lui de salvamar...

— Era doar un copil, intervine Tim. A vrut să vadă priveliștea. Avea, cât să spun, patru ani.

— Scaunul acela nu e o jucărie. De asemenea, ţi-ai părăsit postul fără să afișezi pancarta de pauză, de două ori.

— Eram chiar acolo, lângă bazin! protestează Tim. Vorbeam doar cu niște fete. M-aș fi oprit, dacă s-ar fi înecat careva. Nu erau *chiar atât* de sexy.

Ultima remarcă e către mine, de parcă mi-ar datora o explicaţie pentru acest simţ al responsabilităţii de neînţeles.

— Nici măcar nu ai remarcat când m-am oprit în spatele tău dregându-mi glasul! Mi l-am dres *de trei ori.*

— Neremarcarea dregerii glasului e o sancţiune separată de aia că n-am pus pancarta? Sau sunt trei sancţiuni diferite, din cauză că aţi făcut-o de trei ori, pentru că...

Faţa domnului Lennox pare să se contracte și să încremenească. Se îndreaptă de umeri, înălţându-se cât se poate înălţa un om scund.

— Dumneata — împunge aerul cu degetul spre pieptul lui Tim — nu ai spiritul Bath and Tennis.

Punctează fiecare cuvânt cu încă o împunsătură de deget.

Buzele lui Tim se străduiesc să nu zâmbească, altă mișcare proastă.

— Acum, tună domnul Lennox, nu mai ai o *slujbă!*

Aud un oftat în spatele meu și când mă întorc, o văd pe Nan.

— O săptămână, șoptește ea. Un nou record, Timmy.

Domnul Lennox face stânga-împrejur, ordonând:

— Te rog să înapoiezi la oficiu toate articolele garderobei dumitale care sunt proprietatea clubului.

— Auu, la dracu'! zice Tim, băgând mâna în buzunarul hanoracului pus pe speteaza scaunului de salvamar și scoțând un pachet de Marlboro. Atâta sperasem să ajung să păstrez șapca aceea drăguță.

— Asta e? vocea lui Nan se ridică, pe neașteptate, și ca înălțime, și ca volum. Asta-i tot de ai de zis? Asta e a patra slujbă pe care o pierzi de când ai fost dat afară din școală! A treia ta școală în trei ani! A patra ta slujbă în trei luni! Cum este *cu putință* să fii concediat atât de des?

— Păi, jobul ăla de la cinematograf era plicticos ca dracu', în primul rând, încearcă Tim s-o lumineze.

— Ce contează! Tot ce trebuia să faci era să rupi biletele! strigă Nan.

Tim își păstrează vocea potolită, dar domnul Lennox urlase, și lui Nan, care urăște scenele, pare să nu-i pese că tocmai face una acum. Un grup de copii mici se uită lung la noi, cu ochii mari. Doamna Henderson are din nou telefonul mobil la ureche.

— Și-ai dat greș și la asta, lăsându-i pe toți cunoscuții tăi să intre gratis!

— Te jupuiau la preț pentru floricele și bomboane — administrația n-a pierdut cine știe ce.

Nan își trece mâinile prin părul nădușit fie de la căldură, fie de frustrare.

— Apoi la centrul pentru vârstnici. Le-ai dat marijuana bătrânilor, Timmy? *Aia* ce-a fost?

Doamna Henderson venise acum mai aproape, prefăcându-se că are drum spre barul cu gustări.

— Hei, Nano, dacă aș avea fundul într-un scaun cu rotile, într-un loc ca ăla, n-aș putea decât să *sper* c-o să vii tu cu niște iarbă. Amărâții ăia aveau *nevoie* ca realitatea să le fie înceţoșată. A fost ca un serviciu public. I-a făcut pur și simplu să danseze. Am avut un concurs tip American Idol. S-au distrat pe cinste, în ziua aia. A fost ca Festivalul Torturării Babalâcilor. Ei au...

— Ești un nenorocit de ratat, zice Nan, care nu vorbește niciodată urât. Nu e cu putinţă să fim fraţi.

Atunci se întâmplă un lucru surprinzător. Pe faţa lui Tim se zugrăvește durerea. Închide ochii, pentru a-i deschide brusc și-a se uita furios la ea.

— Scuză-mă, surioară. Același rezervor genetic. Ţi-aș putea purta pică, fiindcă te-ai dat la fund cu toate genele perfecte, dar de vreme ce te fac atât de al dracu' de nefericită, nu-ţi port. N-ai decât să ţi le ţii pentru tine.

— OK, încetaţi amândoi, zic eu, așa cum obișnuiam s-o fac ori de câte ori se încăierau, când erau mici, rostogolindu-se prin iarbă, ciupindu-se, zgâriindu-se, cărându-și pumni, fără nicio reţinere.

Întotdeauna mă speriau, mi-era frică să nu se lovească într-adevăr rău. Cumva, potenţialul de rănire părea mult mai mare acum, când cuvintele erau armele alese pentru duel.

— Samantha, zice Nan, hai să ne întoarcem la muncă. Trebuie să ne îndeplinim slujbele astea, cât timp *le* mai avem.

— Desigur, strigă Tim după ea. Pentru că așa o să-ţi poţi păstra minunata uniformă! Ordinea priorităţilor, nu-i așa, Nan?

Își scoate șapca, o pune pe scaunul de salvamar și își stinge ţigara în ea.

Capitolul nouăsprezece

— Am o surpriză, zice Jase, deschizând ușa minivanului pentru mine, câteva zile mai târziu.

Nu i-am mai văzut pe Tim și pe Nan de la incidentul de la B&T și, în secret, mă bucur de această pauză de la dramă.

Intru în minivan, tenișii mei strivind o grămadă mototolită de reviste, un pahar gol de cafea Dunkin' Donuts, diverse sticle de plastic de Poland Spring și de Gatorade, și o puzderie de ambalaje de batoane de cereale. Alice, cu Buburuza ei, este, evident, încă la muncă.

— O surpriză pentru mine? întreb, intrigată.

— Bine, e pentru mine, dar și pentru tine, într-un fel. Vreau să spun, e ceva ce vreau să vezi.

Asta sună un pic alarmant.

— E o parte a corpului? întreb.

Jase își dă ochii peste cap.

— Nu. Doamne! Sper să fiu mai cu bun-simţ de-atât.

Râd.

— OK. Voiam doar să mă asigur. Arată-mi.

Ieșim cu mașina din oraș, două localități mai încolo, până la Maplewood, un oraș și mai prăpădit decât Stone Bay. Jase oprește minivanul într-o parcare cu un uriaș indicator cu roșu, alb și albastru, pe care scrie „Mașini Uzate la Bob Francezu'".

— Bob Francezu'?

— Din nefericire, Bob crede că adăugând „Francezu'" îl face să sune mai elevat.

— Am înţeles. Deci, tu ai fi Jase Francezul?

— *Oui, oui.* Vino, vreau să-mi spui ce părere ai despre ea.

Ea?

Mă ia de mână, după ce ne dăm jos din maşină, conducându-mă către capătul celălalt al parcării. Sunt şiruri peste şiruri de vehicule foarte vechi, în diverse stări de deteriorare, cu înscrisuri făcute cu vopsea albă pe parbrize. Mă uit la ele, observând că toate anunţă lucruri de genul: „UN CHILIPIR LA 3.999 $!" sau „NU SE MAI FAC MAŞINI CA ASTEA!" sau „TOARCE CA UN PUI DE TIGRU".

Ne oprim în faţa unei maşini alb-cenuşii, cu aripioare în faţă şi în spate. Pe parbriz scrie: „FRUMUŞICA ASTA AR PUTEA FI A TA PENTRU NUMAI CÂŢIVA PENNY".

— *Câţiva penny* însemnând, desigur, o mie cinci sute de dolari, zice Jase. Dar nu e o frumuseţe?

Nu mă pricep la maşini, însă ochii lui sclipesc, aşa că răspund, cu entuziasm:

— Splendidă!

El râde.

— Ştiu, nu acum. Dar e un Mustang '73. Imaginează-ţi-o cu vopsea, în loc de chit. Imaginează-ţi-o cu tapiţerie nouă şi un volan îmbrăcat în piele şi...

— Zaruri de pluş la parbriz? întreb, dubitativ. Vopsea roşie ca mărul şi lucioasă ca bomboana? Tapiţerie cu imprimeuri leopard?

Jase clatină din cap.

— Drept cine mă iei azi, Samantha? În niciun caz. Verde englezesc de maşini de curse, bineînţeles. Fără zaruri. Şi, mai înainte să întrebi, fără figurine cu fete dansând hula.

— În cazul ăsta, îmi place.

El zâmbeşte larg.

— Bine. Pentru că ştiu că o pot pune din nou în funcţiune, şi e decapotabilă, şi voiam doar să fiu sigur că... îţi place, pentru că... Voiam doar să fiu sigur.

Bate prietenește cu palma pe capotă, aplecându-și ușor capul.

— Am tot pus bani deoparte pentru asta de vreo patru ani. Ar fi trebuit să-i pun deoparte pentru colegiu, *știu*, zice el, de parcă s-ar fi așteptat să-i țin o predică despre responsabilitatea fiscală. Însă Alice ia *mereu* Buburuza, zilele astea. Se pare că Brad e un șofer prost. Iar tu și cu mine nu ne putem petrece toate întâlnirile pe acoperișul tău. De altfel, mașina e așa o afacere bună.

Atenția mi-a fost atrasă de un lucru.

— Economisești bani pentru o mașină de la treisprezece ani?

— Ce? Crezi că e ciudat?

Zâmbetul lui e atât de molipsitor, încât îl imit înainte să apuc să răspund.

— Nu știu. Mă gândeam că băieții la treisprezece ani își doresc întâi un Xbox.

— Joel m-a învățat să conduc, la treisprezece ani în parcarea de pe plajă, toamna. M-a prins imediat. De aceea am început să învăț cum să repar mașinile... de vreme ce încă nu le puteam conduce legal. Încă mai crezi că sunt țicnit, nu? Îmi dau seama.

— În sensul bun, îl asigur eu.

— Așa accept. Acum vino, *ma chérie*, ca să-l plătim pe Bob Francezu'.

Bob se învoiește să remorcheze Mustangul până acasă la familia Garrett, vineri. Când ne urcăm înapoi în minivan, întreb:

— Unde o să lucrezi la drăguța de ea?

Deja mă refer și eu la mașina lui ca la o persoană.

— Pe alee, pur și simplu. Joel se duce cu motocicleta la muncă, zilele astea, așa că spațiul acela va fi liber. De altfel, nu există loc în garaj până ce mama n-o să scoată vechiturile la vânzare în grădină, așa cum spune de ani buni c-o să facă.

Deja mi-o pot imagina pe mama mea, cu mâinile în șolduri, uitându-se mânioasă pe fereastră la mașina stricată, pufnind enervată. „Un hârb ruginit acum! Ce urmează? Niște flamingo de plastic?" Strâng cu mâna genunchiul lui Jase, iar el imediat îmi acoperă

degetele cu ale lui, dăruindu-mi zâmbetul lui lent, ameţitor. Simt o strângere de inimă, de parcă i-aș dărui o parte a mea pe care n-am mai oferit-o nimănui înainte. Și deodată îmi amintesc de Tracy, făcându-și griji că s-a implicat prea tare în relaţia cu Flip. N-au trecut decât vreo câteva săptămâni și, cumva, mi se pare că m-am îndepărtat prea tare de ţărm.

Programul lui Jase e la fel de încărcat ca al mamei. Magazinul de bricolaj, antrenamentele, niște slujbe ocazionale de a repara diverse chestii la magazinul de motociclete, livrări de lemne... Într-o după-amiază, după muncă, ezit pe verandă dacă să-l caut, când aud un fluierat și-l văd venind pe aleea noastră.

Îmi măsoară din priviri jacheta cu epoleţi și cu stupidul blazon asortat. Am fost atât de grăbită să plec de la B&T că n-am mai stat să mă schimb.

— Amiral Samantha, din nou.

— *Știu*, zic eu. Ai noroc că tu poţi purta ce vrei tu.

Fac semn spre pantalonii lui scurţi decoloraţi și cămașa verde-pădure, lăsată pe afară.

— Dar tot tu arăţi mai bine decât mine. Când se întoarce mama ta, azi?

— Târziu. E la niște strângeri de fonduri la Bay Harbor Grille.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să vii pe la mine pe-acasă? Ţi se permite să părăsești perimetrul pentru a socializa?

Îi spun s-aștepte un minut, să-mi dau jos uniforma.

Când ajungem la familia Garrett, casa este, ca de obicei, un furnicar de activitate. Doamna Garrett o hrănește la sân pe Patsy la masa de la bucătărie, verificându-l pe Harry dacă a învăţat diversele denumiri de noduri de parâme pentru tabăra de navigaţie. Duff e la computer. George, fără tricou, mănâncă prăjiturele cu fulgi de ciocolată, înmuindu-le visător în lapte și frunzărind *National*

Geographic Kids. Alice și Andy sunt prinse într-o discuție animată, în fața chiuvetei.

— Cum îl conving s-o facă? Mă omoară. O să mor.

Andy strânge din pleoape.

— De ce mori, dragă? întreabă doamna Garrett. N-am fost atentă.

— Kyle Comstock încă nu m-a sărutat. Asta mă omoară.

— N-ar fi trebuit să dureze atâta, remarcă Alice. Poate e gay.

— Alice! protestează Jase. Are paisprezece ani, ce Dumnezeu.

— Ce înseamnă gay? întreabă George, cu gura plină de prăjituri.

— Gay e ca la pinguinii ăia despre care am citit la grădina zoologică din Central Park, îi explică Duff, continuând să butoneze la computer. Mai ții minte, uneori, pinguinii băieți se împerechează cu alți pinguini băieți?

— Oh, mai țin. Ce înseamnă împerechează, că am uitat asta? răspunde George, încă molfăind.

— Încearcă așa, sugerează Alice.

Se apropie de Jase, își dă părul pe spate, își coboară pleoapele, se plimbă cu degetele pe pieptul lui și apoi se joacă puțin cu nasturii cămășii lui, legănându-se încet spre el.

— Asta întotdeauna dă rezultate.

— Nu la fratele tău.

Jase se dă înapoi, încheindu-și cămașa la loc.

— Cred că aș putea încerca, zice Andy, neconvinsă. Dar dacă își bagă limba în gura mea imediat? Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta.

— Uăăă, chițăie Harry. Vomit. Asta-i scârbos.

Simțindu-mi fața fierbinte, îmi întorc ochii spre Jase. Și el e roșu la față. Dar reușește să-mi zâmbească, oarecum.

Doamna Garrett oftează.

— Eu cred c-ar trebui s-o luați ușor, să nu vă grăbiți, Andy.

— Cum pare asta, foarte vulgar sau drăguţ? Andy se întoarce spre mine. E atât de greu să-mi închipui, chiar dacă încerc. Şi-ncerc tot timpul.

— Samantha şi cu mine mergem până sus ca să, ăă, dăm mâncare la animale.

Jase mă apucă de mână.

— *Aşa* îi spune acum? întreabă Alice, languros.

— Alice, începe să zică doamna Garrett, în timp ce noi ne grăbim pe scări spre relativ liniştita cameră a lui Jase.

— Scuze, zice el, cu vârfurile urechilor încă trandafirii.

— Nicio problemă.

Îmi scot elasticul din păr, scutur pletele pe spate, clipesc frenetic şi, întinzând mâna, îmi plimb dramatic degetele pe pieptul lui, ca să-i deschei nasturii cămăşii.

— Oh, Doamne! şopteşte Jase. Se pare că n-am de ales, trebuie... nu mă pot abţine... eu...

Îşi agaţă degetul arătător de o gaică a pantalonilor mei scurţi, trăgându-mă mai aproape. Buzele lui coboară peste ale mele, familiare acum, dar din ce în ce mai excitant. În ultimele câteva săptămâni, am petrecut ore în şir sărutându-ne, numai sărutându-ne, numai atingându-ne unul altuia feţele, spatele şi taliile. Jase, care o ia uşor, nu se grăbeşte.

Nu ca Charley, care nu putea să-mi atingă buzele fără să se întindă pentru mai mult, sau ca Michael, a cărui mişcare patentată era să-şi vâre mâinile pe sub bluza mea, să-mi descheie sutienul, apoi să geamă şi să spună „De ce-mi faci asta?" Acum mâinile mele sunt cele care se strecoară pe sub cămaşa lui Jase, la pieptul lui, în timp ce-mi sprijin capul pe umărul lui şi inspir adânc. Toate săruturile noastre au fost lente şi grijulii, la marginea lacului, pe acoperiş, unde nu eram chiar singuri. Acum suntem în dormitorul lui şi asta pare deopotrivă ispititor şi periculos. Îmi cobor mâinile spre marginea cămăşii lui, ridicând-o, în vreme ce o parte din mine este complet şocată că fac asta.

Jase face un pas înapoi, se uită la mine cu ochii lui verzi pătrunzători. Apoi își ridică brațele, ca să-i pot scoate cămașa.

O fac.

L-am mai văzut fără cămașă. L-am văzut și-n costum de baie. Dar singurele dăți când am putut să-i ating pieptul a fost pe întuneric. Acum lumina soarelui de după-amiază intră pieziș în camera ce miroase a pământ încălzit, cu toate plantele acelea, și cufundată în liniște, cu excepția răsuflărilor noastre.

— Samantha.

— Mmm, răspund eu, plimbându-mi ușor mâna peste abdomenul lui, simțindu-i mușchii fermi încordându-se.

El întinde o mână. Închid ochii, gândindu-mă cât de stingherită o să mă simt dacă mă oprește. În loc de asta, degetele lui îmi apucă marginea bluzei, ridicând-o, în vreme ce mâna cealaltă îmi înconjoară mijlocul, apoi se mișcă, atingându-mi obrazul, întrebându-mă din ochi. Încuviințez și el îmi scoate bluza.

Apoi mă aduce mai aproape de el și ne sărutăm din nou, parcă mult mai intim, când atât de multă piele de-a lui o atinge pe a mea. Îi pot simți bătăile puternice ale inimii, pieptul care se ridică și se coboară la fiecare respirație. Îmi îngrop mâinile în părul lui ondulat și mă lipesc de el.

Ușa se deschide și intră George.

— Mami a zis să vă aduc astea.

Ne depărtăm în grabă unul de altul și îl descoperim întinzând o farfurie cu fursecuri de ciocolată, mai multe dintre ele mușcate pe jumătate. George întinde farfuria spre noi, cu o figură vinovată.

— A trebuit să fiu sigur că mai erau încă bune. Apoi: Hei, voi doi nu aveți bluze!

— Ăă, George...

Jase își trece degetele prin părul de pe ceafă.

— Nici eu n-am! George își duce un deget spre propriul piept. Ne potrivim.

— G-frate.

Jase îl dirijează spre ușă, întinzându-i trei fursecuri.

— Prietene, du-te înapoi la bucătărie.

Îl împinge ușurel pe fratele său între omoplații firavi, apoi închide ferm ușa în urma lui.

— Care sunt șansele să nu-i menționeze lipsa de bluze mamei tale? întreb eu.

— Slabe.

Jase se sprijină cu spatele de ușă și închide ochii.

— George spune tot.

Îmi îmbrac bluza în grabă.

— Hai să... ăă.

Fără îndoială, Jase s-a pierdut.

— Să hrănim animalele? sugerez eu.

— Exact. Da. Ăă, aici.

Traversează camera până la niște sertare de jos, de sub patul lui.

— Le am pe toate separate cu...

Sortăm mâncarea și golim vasele de apă, le reumplem, presărăm paie prin cuști. După vreo cinci minute, spun:

— Pune asta pe tine, imediat! și-i arunc cămașa înapoi.

— OK. De ce?

— Nu întreba.

— Incredibil de zăpăcită de corpul meu, Samantha?

— Da.

El râde.

— Bine. Gând la gând, atunci.

Urmează o pauză. Apoi zice:

— Am spus-o anapoda. Ca și când n-ar fi vorba decât despre cum arăți, dar nu-i așa. Doar că ești atât de diferită față de cum crezusem că ai fi.

— Față de cum crezuseși c-aș fi când?

— Când te vedeam. Stând pe acoperișul tău. Ani de-a rândul.

— Mă vedeai. Ani de-a rândul?

Simt că roșesc din nou.

— Nu mi-ai spus asta.

— Ani de-a rândul. Firește că nu ți-am spus-o. Știam că ne urmăreai. Nu-mi puteam explica de ce nu veneai pur și simplu pe la noi. M-am gândit că... poate erai timidă... sau snoabă... nu știu. Pe atunci nu te cunoșteam, Sam. Totuși, nu mă puteam abține să nu te urmăresc și eu.

— Pentru că sunt atât de ispititoare și fascinantă? îmi dau eu ochii peste cap.

— De regulă te vedeam pe fereastra de la bucătărie, în timpul cinei, sau când eram în piscină, seara, și mă întrebam la ce te gândeai. Arătai întotdeauna atât de calmă, de stăpânită și perfectă... însă asta e...

Lasă fraza în aer, trecându-și din nou mâna prin păr.

— Ești puțin... mai... îmi placi mai mult acum.

— Ce vrei să spui?

— Îmi place cum ești aici, neprefăcută și naturală, și cum faci față balamucului ăstuia — cu George, cu Andy, cu Harry și cu mine, cred — cu modul tău calm de a fi. Îmi place cine ești cu adevărat.

Mă privește contemplativ câteva clipe lungi, apoi se întoarce, potrivind cu atenție vasul de apă în cușca dihorului.

Pe sub explozia de plăcere la cuvintele lui, exista un ghimpe sâcâitor de nesiguranță. Sunt eu calmă? Sunt eu cineva care face lucrurile fără efort? Jase cu siguranță așa mă vede.

O bătaie în ușă. De data asta e Duff, cerând ajutor la nodurile lui de navigație. Apoi vine Alice, care are un test de resuscitare cardio-pulmonară, mâine, și are nevoie de cineva care s-o facă pe victima.

— Exclus, zise Jase. Folosește-l pe Brad.

Mi se pare că e bine că avem toate aceste întreruperi. Pentru că în momentul ăsta nu mă simt câtuși de puțin calmă, complet răvășită de ceea ce se petrecuse când stătuserăm acolo, piele dezgolită lângă piele dezgolită, având sentimentul, din ce în ce mai puternic,

că ceea ce se întâmplă între noi nu mai este în programul meu, în controlul meu. Nu mai alegeam eu dacă să mă îndepărtez, să mă retrag sau să mă dau la o parte, ci o dorinţă mai puţin uşor de stăpânit. Înainte, fusesem întotdeauna curioasă, nu... nu *silită*. Cât de multă experienţă să aibă, oare, Jase? Sărută fantastic, dar, la urma urmei, e bun la tot ce face, aşa că nu e un indiciu. Singura iubită despre care ştiu este Lindy Hoaţa, dar ea cu siguranţă pare să nu aibă nicio ezitare de a lua ce vrea de la viaţă.

Când doamna Garrett vine sus ca să mă întrebe dacă nu vreau să rămân la cină, răspund nu — casa mea pustie, cufundată în liniște, cu resturile de mâncare în vasele Tupperware, este cumva, pentru prima oară, un refugiu de la tăcerea încărcată de tensiune din camera lui Jase.

Capitolul douăzeci

— Poftim, Grace. Porc la proţap la Azilul de Bătrâni. Festivalul scrumbiei la Fiicele Sfântului Damian. Festivalul Binecuvântatelor Scrumbii la Fiii Preamăritului Mihail. Trebuie să te duci la toate astea.

Clay are în mâini un marker și ziarul local. Mama ține în mâini a treia ceașcă din cafeaua de dimineaţă.

— Festivalurile scrumbiei? zice ea, pierit. N-am mai fost niciodată la vreunul până acum.

— N-ai mai avut niciodată până acum vreun contracandidat serios, Grace. Da, mergi la toate astea. Uite, se deschide un restaurant convertit dintr-un fost vagon de marfă, în Bay Crest. Trebuie să fii acolo.

Mama soarbe încet din ceașcă. Părul îi e mai ciufulit ca niciodată, o hălăciugă platinată în locul unde ar trebui să fie cocul ei, când își lasă din nou capul pe spate, pe sofa.

Clay trece cu markerul peste alte câteva articole, apoi se uită la mama.

— Ești epuizată, zice el, știu. Dar ai toate calităţile necesare, Gracie, și trebuie să le folosești unde e nevoie.

Mama se ridică de parcă ar fi fost o marionetă și Clay ar fi tras-o de sfori. Acum se duce și se așază lângă el, studiind ziarul și dându-și părul pe după urechi.

Felul în care se poartă în preajma lui Clay mă îngrijorează. Așa era și cu tata? Există un echilibru între Tracy și Flip, îmi dau seama acum, dar mama pare să fie sub influenţa unei vrăji, uneori. Mă

gândesc la momentele acelea din camera lui Jase. Dacă mama se simte la fel în preajma lui Clay, nu că n-aș înțelege-o, dar... Dar fiorii pe care-i simt eu în preajma lui Jase nici nu se compară cu tremurul de neliniște ce mă cuprinde acum, privindu-le capetele blonde apropiindu-se unul de celălalt.

— Ai nevoie de ceva, scumpo? întreabă Clay, observând că zăbovesc, nehotărâtă.

Deschid gura să spun ceva, dar o închid la loc. Poate că Tracy are dreptate și pur și simplu nu sunt obișnuită ca mama „să aibă un bărbat". Poate că, în pofida tuturor lucrurilor, sunt protectoare față de tatăl meu invizibil. Poate că sunt doar hormonii mei de vină. Mă uit la ceas: o oră și jumătate până la începutul programului la B&T. Îmi imaginez apa răcoritoare, luminată de soare la suprafață, liniștea lumii de sub apă, întreruptă numai de mișcarea egală și fermă a brațelor mele. Îmi iau costumul și plec.

— Sailor Supergirl! Ești la televizor! Harry se repede la mine, de cum apar în ușa bucătăriei. Tu ești! Chiar în mijlocul emisiunii *Misterele mamiferelor*. Vino să vezi!

În camera de zi a familiei Garrett, George, Duff și Andy stau, ca hipnotizați, în fața uneia dintre reclamele politice ale mamei. În clipa asta, e un prim-plan al chipului ei în fața clădirii Capitoliului. *Ca femei, ca părinți, cu toții știm că familia e cea mai importantă*, zice ea, în timp ce pe ecran sunt arătate fotografii cu mine și Tracy în rochii asemănătoare, cu coșulețele noastre de ouă de Paști, pe plajă, stând pe genunchii lui Moș Crăciun la B&T, toate cu mama în fundal. N-aș fi crezut că au reușit să-mi facă vreodată o poză cu Moșul fără ca eu să fiu în lacrimi, dar în asta par relativ calmă. Moșul de la B&T întotdeauna mirosea a bere și avea o barbă fleșcăită, în mod palpabil falsă. *Familia a fost întotdeauna centrul meu de interes.*

— Mămica ta e drăguță, dar nu arată ca o mămică, zice George.

— Nu-i frumos să spui asta, îl mustră Andy, în timp ce apare un alt montaj de fotografii: Tracy acceptând un trofeu la gimnastică, eu câștigând un premiu la un târg de știință pentru modelul meu de telefon mobil. Oh, ia uite... și tu aveai aparat dentar, Samantha. N-aș fi crezut că ai fost nevoită să porți și tu unul.

— Am vrut să spun că arată gătită, zice George, în timp ce mama zâmbește și spune *Când am fost aleasă senator al statului vostru, mi-am păstrat centrul de interes. Numai că familia mea a devenit mult mai mare.*

Urmează fotografii cu mama stând în mijlocul unor elevi de liceu cu pelerine și togi, aplecându-se spre o femeie în vârstă, într-un scaun cu rotile, care flutură un steag, acceptând flori de la un băiețel.

— Chiar sunt toți oamenii ăștia familia ta? întreabă Harry, suspicios. Nu l-am văzut niciodată pe vreunul în casa ta.

Acum imaginea părăsește prim-planul, ca s-o arate pe mama la o masă festivă, cu o ceată de oameni de diverse etnii, toți zâmbind și dând din cap, evident vorbindu-i despre valorile și viețile lor, la... un banchet cu mâncăruri tradiționale din Connecticut. Identific o salată cu fructe de mare, ingredientele pentru soteul tipic din New England, pizza de la New Haven, lucruri pe care noi nu le-am văzut niciodată pe masa noastră.

Pentru mine, structura de rezistență o reprezintă familia. O să fiu onorată să iau loc la masa rotundă cu voi. O să pun moțiunea voastră pe masa Congresului, în noiembrie și în toate lunile care vor urma. Sunt Grace Reed și am ratificat acest mesaj, încheie mama cu fermitate.

— Te-ai supărat, Sailor Supergirl? mă trage George de mână. Pari supărată. N-am vrut să zic nimic rău despre mămica ta.

Îmi dezlipesc ochii de pe ecran și îl văd lângă mine, respirând gâfâit, cum respiră băieței, întinzându-mi ponositul lui câine de pluș, Happy.

— Dacă ești supărată, zice el, Happy e magic, așa că te ajută.

Iau câinele de la George, apoi îl prind pe el în braţe. Respiraţia lui a devenit şi mai zgomotoasă. Happy e strivit între noi, mirosind a unt de arahide, a plastilină şi a caca.

— Haide, băieţi! E o zi frumoasă şi voi staţi în casă, uitându-vă la *Misterele mamiferelor*. Asta-i pentru zile ploioase.

Îi conduc pe fraţii Garrett afară, dar nu înainte de a mai arunca o scurtă privire peste umăr, la televizor. Cu toate afişele şi foile volante, cu toate fotografiile din ziare, mi se pare încă ireal s-o văd pe mama la televizor. Şi e şi mai ciudat să mă văd pe mine şi cât de mult locul meu pare să fie acolo, lângă ea.

Capitolul douăzeci şi unu

În urma concedierii lui Tim de la B&T, părinţii lui, în timp ce încă făceau cercetări pentru centre de instruire a recruţilor care să-l sperie şi să-i bage minţile în cap, se străduiau să-l ţină ocupat. În seara asta îi dăduseră bani ca să ne ducă, pe mine şi pe Nan, la un film.

— Te rog, insistă Nan la telefon, e un film. Cât de rău poate să fie? Lui nici n-o să-i pese — poate nici n-o să observe — dacă alegem un film romantic pentru fete.

Dar în clipa în care mă urc pe bancheta din spate a Volkswagenului Jetta al lui Tim, îmi dau seama că planul ăsta n-o să ţină. Ar trebui să mă dau jos din maşină, dar n-o fac. Nu pot s-o părăsesc pe Nan la greu.

— Tim. Ăsta nu-i drumul spre cinematografe!

Nan se apleacă în scaunul pasagerului.

— Foarte corect, surioară. La naiba cu proiecţiile. Ăsta e drumul spre New Hampshire şi spre lăzile de rom Bacardi scutit de taxe.

Vitezometrul trece de o sută zece. Tim îşi ia ochii de la şosea, ba să caute ceva pe iPod-ul lui, ba să apese pe bricheta maşinii, ba să scotocească prin buzunarul jachetei după un alt pachet de Marlboro. Eu tot simt maşina deviind, apoi revenind smucit pe şosea, când Tim trage de volan. Mă uit la profilul lui Nan. Fără să se întoarcă, ea întinde o mână în spate, apucând-o pe a mea.

După vreo douăzeci de minute de gonit şi de mers şerpuit, Tim opreşte la un McDonalds, călcând frâna atât de brusc, încât Nan şi cu mine suntem atuncate în faţă şi apoi în spate. Totuşi, mă

simt ușurată. Îmi amorțiseră degetele de cât strânsesem de mânerul portierei. Tim se întoarce la mașină arătând și mai suspicios, cu pupilele dilatate și cu părul lui roșu-închis zbârlit în față.

— Trebuie să ieșim din încurcătura asta, îi șoptesc lui Nan. Ar trebui să conduci tu.

— Eu n-am decât permis provizoriu, zice Nan. Aș putea intra într-un mare bucluc.

Greu de închipuit un bucluc mai mare decât ăsta. Eu, bineînțeles, nu știu să conduc deloc, pentru că mama mi-a amânat mereu orele la școala de șoferi, pretinzând că sunt prea tânără și că majoritatea conducătorilor auto de pe șosele sunt incompetenți. Nu mi se păruse niciodată o bătălie care să merite efortul, când puteam apela la Tracy, să mă ducă ea. Acum îmi doresc să-i fi falsificat semnătura mamei pe formularele de acord parental. Mă întreb dacă m-aș descurca. Mă gândesc la acei copii de șase ani, de care mai auzi din când în când la știri, care își duc cu mașina la urgențe bunicul apopleptic. Arunc o privire în partea din față a mașinii. Ăla e un schimbător de viteze. Nu, exclus.

— Trebuie să ne gândim la ceva, și repede, Nanny.

— *Știu*, murmură ea.

Aplecându-se, pune o mână pe umărul lui Tim în timp ce el încearcă, fără succes, să vâre cheia în contact.

— Timmy, n-are nicio noimă. O să ne cheltuim toate economiile pe benzină numai să ajungem până în New Hampshire.

— E o *aventură*, surioară.

Tim reușește în cele din urmă să pornească motorul, apasă accelerația până la podea și iese din parcare scrâșnind din roți.

— N-ai tânjit niciodată după vreuna?

Mașina înaintează din ce în ce mai repede. Uruitul alert al motorului face scaunele să vibreze. Tim depășește celelalte mașini pe banda a doua. Trecem ca săgeata prin Middletown și ne apropiem de Hartford. Mă uit la ceas. E nouă fără zece... La unsprezece trebuie să fiu acasă. Până atunci, n-o să fim nici măcar pe

aproape de New Hampshire. Degetele mă dor de cât de strâns mă ţin de mânerul portierei. Simt cum îmi curge năduşeala pe frunte.

— Tim, trebuie să opreşti. Trebuie să opreşti şi să ne laşi să coborâm! spun eu, cu voce tare. Noi nu vrem să te însoţim.

— Înveseleşte-te, Samantha.

— O să ne omori pe toţi! se tânguie Nan.

— Pariez c-o să muriţi amândouă virgine. La dracu', îţi vine să te întrebi la ce-aţi mai păstrat-o, nu?

— Timmy, vrei, te rog, să nu mai spui cuvântul ăla?

Bineînţeles, rugămintea asta este exact ce-i trebuia lui Tim.

— Care cuvânt? Ooooh. Cuvântul *ăla*?

Inventează un cântecel cu acel cuvânt, îl strigă, îl spune încet, cu toate intonaţiile. O ţine tot aşa timp de câteva minute. Apoi îl cântă pe melodia *Marşul Colonelului Bogey*, la nesfârşit. Un acces de râs isteric îşi face loc pe buzele mele. Apoi văd că acul vitezometrului a sărit de o sută şaizeci. Şi sunt mai îngrozită decât am fost vreodată în viaţa mea.

— Rahat! Poliţia.

Tim face o întoarcere foarte instabilă într-o parcare de camioane. Mă rog ca maşina Poliţiei să ne urmărească, dar ea goneşte mai departe, cu sirena zbierând. Faţa lui Nan e albă ca pergamentul. Maşina derapează şi se opreşte brusc. Tim se clatină, dându-se jos de pe scaunul şoferului, şi spune:

— La dracu', trebuie să mă uşurez.

Şi se îndepărtează către un uriaş container albastru.

Smulg cheile din contact, cobor şi le arunc în tufele de la marginea parcării.

— Ce *faci*? strigă Nan, coborând după mine, cu palmele întinse în lateral.

— Mă asigur că scăpăm din asta cu viaţă.

Ea clatină din cap.

— Samantha, ce minte ai. Tim avea... şi cheile de la motocicletă pe inel.

Mă aplec, punându-mi mâinile pe genunchi, respirând adânc. Mă întorc să mă uit la ea. Văzând expresia de pe faţa mea, ea izbucneşte în râs.

— OK. Asta e o demenţă, încuviinţează ea. Dar cum o să plecăm de aici?

Tocmai atunci, Tim se clatină înapoi, spre noi. Se lasă să alunece în scaunul din faţă, apoi îşi pleacă fruntea pe volan.

— Nu mă simt bine.

Trage adânc aer în piept, punându-şi mâinile în jurul capului plecat, făcând claxonul să sune.

— Sunteţi nişte fete de treabă. Zău că da. Nu ştiu ce dracu' e cu mine.

În mod clar, nici Nan, nici eu nu avem vreun răspuns. Închidem portiera şi ne sprijinim cu spatele de maşină. Maşinile trec pe lângă noi, în stânga. Atât de mulţi oameni. Cu toţii orbi. Am putea fi la fel de bine rătăciţi în deşert.

— Şi acum? întreabă Nan.

Mama mi-a ţinut o mie de predici despre ce să fac într-o situaţie cu un şofer care nu e de încredere. Aşa că o sun. Sun acasă. O sun pe mobil. Of, sun pe mobilul lui Clay. Şi pe al lui Tracy — nu că m-ar putea ajuta ea, de la Podgorie, dar... Niciun răspuns, pe nicăieri. Încerc să-mi amintesc unde a spus mama că se duce în seara asta, dar mintea mi-e complet goală. În ultima vreme, totul e o mare învălmăşeală de „masă rotundă financiară" şi de „şedinţă la primărie" şi de „întrunire informativă a echipei de campanie".

Prin urmare, îl sun pe Jase. Răspunde la al treilea apel.

— Samantha! Salut, eu...

Îl întrerup şi-i spun ce s-a întâmplat.

Nan, care îl verifică pe Tim, strigă:

— A leşinat! Cred. E transpirat tot. Oh, Doamne. Samantha!

— Unde sunteţi, exact? întreabă Jase. Alice, am nevoie de ajutor! strigă el în fundal. Există vreun indicator pe autostradă? Care e cea mai apropiată ieşire?

Mă uit în jur, dar nu văd nimic. O strig pe Nan și-o întreb prin ce orășel am trecut ultima oară, dar ea clatină din cap și spune:

— Am ţinut ochii închiși.

— Staţi pe loc, îmi spune. Urcaţi în mașină, încuiaţi ușile și aprindeţi luminile de avarie. Vă găsim noi.

Și ne găsesc. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, se aude o bătaie în geamul mașinii și când ridic capul îl văd pe Jase, cu Alice în spatele lui. Deschid portiera. Mă dor toţi mușchii și simt că mă lasă picioarele. Jase mă ia în braţe — cald, viguros și calm. Mă cufund în brațele lui. Nan, ieșind în urma mea, își ridică privirea, ne vede și încremenește cu gura căscată.

După un moment, el îmi dă drumul și o ajută pe Alice, surprinzător de tăcută și stăpânită, cărându-l pe Tim pe bancheta din spate a Buburuzei. Tim scoate un sforăit zgomotos, în mod clar dormind buștean.

— Ce a luat? întreabă Alice.

— Nu... nu știu, se bâlbâie Nan.

Alice se apleacă, pune degetele pe încheietura lui Tim, îi adulmecă respiraţia și clatină din cap.

— Cred că e bine. Doar și-a pierdut cunoștinţa. O să-i duc acasă, dacă îmi spune ea — Alice face semn spre Nan — unde să merg, apoi treceţi pe acolo, lăsați mașina și plecăm împreună, OK, J?

Se urcă pe scaunul șoferului, trăgându-l mai aproape de volan ca să potrivească distanţa pentru corpul ei mărunt.

Nan, înghesuindu-se în Buburuză lângă Alice, se încruntă la mine și mimează „Care-i *treaba*?", după care îmi face semn, ducând un telefon imaginar la ureche. Dau din cap, apoi răsuflu prelung, tremurat. Mă aștept ca Jase să mă întrebe ce-a fost în capul meu, să plec în necunoscut cu cineva în halul ăla, în schimb el spune:

— Ai făcut exact ce trebuia.

Mă străduiesc să fiu fata care crede Jase că sunt. Fata aceea calmă, netulburată, care nu lasă lucrurile s-o afecteze. Dar ea nu e

pe nicăieri. În schimb, izbucnesc în plâns, cu genul acela de suspine stingheritoare și zgomotoase, care nu te lasă să respiri.

Bineînțeles, el înțelege perfect. Stăm acolo până ce îmi revin. Apoi bagă mâna în buzunarul jachetei și îmi dă un baton de ciocolată Hershey.

— Face bine la șoc, cum zice Alice. Ea e, la urma urmei, un cadru medical în devenire.

— Am aruncat cheile mașinii în tufiș.

— Isteață mișcare.

Se îndreaptă spre tufe și se apleacă, greblând pământul cu mâna. Îl urmez, făcând la fel.

— Ai ceva forță în brațe, zice el în cele din urmă, după ce căutaserăm vreo zece minute.

— Echipa de softball Hodges Heroines, până în clasa a opta, explic eu. Acum ce facem?

În loc să-mi răspundă, Jase se întoarce la Jetta și deschide portiera pasagerului, făcându-mi semn să urc. Îl ascult și îl privesc fascinată cum desprinde bucata de plastic de pe coloana de direcție, scoate învelișul de pe două sârme roșii și le leagă una de cealaltă. Apoi trage de firul maro și îl atinge de cele roșii. Ies scântei.

— Pornești mașina fără cheie?

N-am mai văzut figura asta decât în filme.

— Numai cât s-o duc acasă.

— Cum de ai învățat asta?

Jase îmi aruncă o privire, în timp ce turează motorul.

— Îmi plac mașinile, zice el, simplu. Am învățat totul despre ele.

După ce parcurgem vreo zece minute de drum în tăcere, Jase spune, gânditor:

— Timothy Mason. S-ar putea să-l cunosc.

— Îl cunoști?

Sunt surprinsă. Mai întâi Flip, acum Tim. Cumva, pentru că eu nu îi cunoscusem pe frații Garrett, mi i-am imaginat într-o lume complet separată de a mea.

— Lupișorii Cercetași.

Jase ridică o mână, cu trei degete în sus — salutul tradițional.

Chicotesc. „Cercetaș" nu e tocmai primul lucru ce-mi vine în minte când mă gândesc la Tim.

— Încă de pe atunci era un dezastru așteptând să se întâmple. Sau deja dezlănțuit.

Jase își mușcă buza, meditativ.

— Cocaină în tabere? întreb.

— Nu, mai mult încercări de a aprinde focuri cu lupe și șterpelit însemnele altora... un băiat destul de simpatic, ce-i drept, dar era de parcă *trebuia* să intre în vreo încurcătură. Deci sora lui e cea mai bună prietenă a ta? Ea cum e?

— Opusul. Silită să fie perfectă.

Gândindu-mă la Nan, mă uit la ceasul de la bord pentru prima oară. E 22:46. Mintea mea rațională — care mai adineauri mă părăsise — îmi spune că în niciun caz mama nu mă poate învinui că am încălcat ora-limită de întoarcere acasă în împrejurările de față. Totuși, simt cum mi se încordează corpul. Mama poate găsi o cale — știu că poate — ca să mă acuze pe mine de toată povestea asta. Sau și mai rău, pe Jase.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în asta.

— Nu-i nimic, Samantha. Mă bucur că ești bine. Nimic altceva nu contează.

Se uită o clipă la mine.

— Nici măcar nu ai depășit ora-limită de întoarcere acasă.

Vocea îi e joasă, blândă și simt cum mi se umplu din nou ochii de lacrimi. Ce naiba e cu mine?

Restul drumului, Jase mă ține de vorbă, abătându-mi atenția. Îmi înșiră o listă amănunțită și absolut de neînțeles cu lucrurile pe care trebuie să le repare la Mustang („Deci am vreo trei sute de cai putere cu capetele de admisie și de evacuare de aluminiu modificate, iar ambreiajul patinează la vreo doi-șaizeci cai putere într-a treia, și aș vrea să înlocuiesc kitul de ambreiaj, doar că face nu mai

puţin de cinci sute de dolari, însă faptul că Mustangul patinează de fiecare dată când calc pedala într-a treia mă scoate din minţi") şi să arate „cum trebuie". Apoi îmi povesteşte că a lucrat la el, mai devreme, în seara asta, pe alee, în timp ce Kyle Comstock şi Andy stăteau împreună pe treptele de la intrare.

— Am încercat să nu trag cu urechea sau să mă uit, dar, oh, frate, era atât de greu. El tot încerca manevra tipului-degajat — trucul cu ciocnitul genunchiului sau treaba cu căscat-întins-braţul, dar îşi pierdea curajul în ultima clipă. Ori întindea o mână şi o retrăgea repede. Andy atâta îşi lingea buzele şi îşi scutura părul pe spate de mai avea puţin şi-i sărea capul de pe umeri. Şi în tot timpul ăsta au purtat o conversaţie despre cum, anul trecut, a trebuit să disece un fetus de porc la biologie.

— Nu prea e un afrodiziac.

— Nu. Laboratorul de biologie *putea* fi promiţător, dar disecţia şi porcul mort cu siguranţă conduc în direcţia greşită.

— E atât de greu să găseşti direcţia bună. Clatin din cap. Mai ales când ai paisprezece ani.

— Sau chiar şi şaptesprezece.

Jase semnalizează ca să intre pe autostrada interstatală.

— Sau chiar şi şaptesprezece, încuviinţez eu.

Nu e prima oară când mă întreb cât de multă experienţă avea Jase.

Când oprim în faţa casei, Mason, Alice şi Nan evident tocmai ajunseseră. Coborâseră din Buburuză şi se sfătuiau. În casă, majoritatea camerelor sunt în întuneric, numai o slabă lumină portocalie răzbate dinspre ferestrele în arc ale livingului şi două becuri pâlpâie pe verandă.

— N-am putea, te rog, să-l ducem în casă fără să-l vadă nimeni? se milogeşte Nan, strângând cu degetele ei subţiri braţul lui Alice.

— Întrebarea corectă e dacă *ar trebui* să-l ducem în casă fără să-l vadă nimeni. Ăsta nu e genul de lucruri despre care părinții tăi n-ar trebui să știe.

Tonul lui Alice e deliberat răbdător, de parcă ar mai fi trecut prin asta de mai multe ori.

— Alice are dreptate, intervine Jase. Dacă scapă neprins, păi, poate dacă eu n-aș fi pățit-o când eram cu Lindy, aș fi descoperit gustul pentru furtul din magazine. Asta e cu mult mai serios... Dacă nimeni nu află cât de mult s-au agravat lucrurile, Tim s-ar putea trezi din nou într-o situație ca asta, cu un altfel de sfârșit. La fel și tu. La fel și Samantha.

Alice dă din cap, uitându-se la Nan, dar adresându-se fratelui ei:

— Îți mai aduci aminte de River Fillipi, Jase? Părinții lui l-au lăsat să scape basma curată cu toate, au închis ochii la toate. A sfârșit lovind lateral trei mașini, înainte de a intra pe fâșia mediană, pe autostrada I-95.

— Dar voi nu înțelegeți. Tim are deja mari necazuri. Părinții mei vor să-l trimită de-acasă, la vreo tabără de instrucție militară oribilă. Ăsta e ultimul lucru care l-ar putea ajuta. Chiar ultimul. Știu că e un idiot și un ratat, dar e fratele meu...

Nan se oprește brusc. Vocea îi tremură, la fel ca și restul corpului. Mă apropii și o iau de mână. Mă gândesc la toate cinele acelea stingheritoare la care am participat în casa lor, la privirea absentă a domnului Mason la masă, la turuitul doamnei Mason despre cum gătește anghinarele. Mă simt ca într-un balansoar, oscilând între ce știu că e moral și adevărat și toate momentele și motivele trecute, care știu că au condus la asta. Jase și Alice au dreptate, dar Tim e așa de dat peste cap, iar eu îmi tot amintesc cum a spus, atât de pierdut, *Nu știu ce dracu' e cu mine.*

— Poți să te strecori înăuntru și să deschizi ușa garajului? o întreb pe Nan. L-am putea duce pe Tim în pivniță, să doarmă în camera de recreere. O să fie într-o formă mai bună ca să se confrunte cu toată afacerea dimineață, oricum.

Nan respiră adânc.

— Pot s-o fac.

Ne uităm la Alice și la Jase.

Alice ridică din umeri, încruntată.

— Dacă asta vreți voi, dar mie mi se pare o mare greșeală.

— Ele știu situația mai bine decât noi, remarcă Jase. OK, Nan. Du-te și deschide ușa beciului. O să-l băgăm pe băiatul ăsta acolo.

Firește, în timp ce îl cărăm, Tim se trezește, dezorientat, și vomită pe Alice, de sus până jos. Mă țin de nas. Mirosul e de ajuns să întoarcă oricui stomacul pe dos. În mod surprinzător, Alice nu se enervează, doar își dă ochii peste cap și, fără niciun pic de rușine, își scoate bluza făcută totuna. Îl aruncăm pe Tim, care, deși e slab, e înalt și foarte greu de cărat, pe canapea. Jase ia o găleată de lângă mașina de spălat și i-o așază alături. Nan îi aduce un pahar cu apă și niște aspirine. Tim zace pe spate, arătând palid de tot. Deschide niște ochi împăienjeniți, și-i fixează cu greutate pe Alice, în sutienul ei negru de dantelă, și zice:

— Hopa.

Apoi își pierde din nou cunoștința.

Am avut necazuri fiindcă am întârziat zece minute peste ora-limită, data trecută. Dar în seara asta, când am fost într-adevăr implicată într-un incident în care viața mi-a fost în pericol, unul în care fără îndoială aș fi putut da dovadă de o judecată mai bună, mai promptă — *de ce naiba n-am sunat la 112 de pe telefonul meu mobil ca să raportez un șofer beat?* —, în seara asta, când Volkswagenul oprește pe aleea noastră de mașini, nu e nicio lumină aprinsă în casă. Mama nici măcar nu s-a întors, încă.

— Ai evitat mai mult decât un glonț, în seara asta, Samantha.

Jase sare din mașină ca să-mi deschidă ușa.

Eu ocolesc până în dreptul șoferului.

— Mulțumesc, îi spun lui Alice. Ai fost foarte drăguță să faci asta. Îmi pare rău pentru bluza ta.

— Pentru nimic. Dacă singurul lucru cu care se alege idiotul ăla e o mahmureală groaznică și o notă de plată de la curățătorie, e mai norocos decât are dreptul să fie. Jase merită ceva mai bun decât o traumă după vreo fată care face alegeri prostești și sfârșește moartă.

— Da, așa e. Mă uit drept în ochii ei. Știu asta.

Ea se întoarce spre Jase.

— Acum mă duc acasă, J. Poți să-i spui noapte bună domniței tale la ananghie.

Asta ustură. Mă înroșesc toată. Ajungem la ușa de la intrare și mă reazem cu spatele de ea.

— Mulțumesc, repet.

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine.

Jase îmi ridică bărbia cu degetul mare.

— N-a fost cine știe ce.

— Ei bine, în afara faptului că eu nu știu să conduc și că tu n-ai fi intrat niciodată într-o asemenea situație și...

— Ssst.

El îmi ia ușor buza de jos între dinți, apoi își lipește gura de a mea. Mai întâi cu multă delicatețe, apoi atât de adânc și deliberat, încât nu mă mai pot gândi la nimic decât la spatele lui neted sub mâinile mele. Degetele mele se strecoară spre părul lui cârlionțat și moale și mă pierd în mișcarea buzelor și a limbii lui. Sunt atât de bucuroasă că sunt încă în viață să simt toate aceste lucruri.

Capitolul douăzeci şi doi

Când mă duc la B&T — cu o oră mai devreme — a doua zi, mă îndrept direct spre bazin. Respir mirosul de clor, apoi mă concentrez la mişcarea energică a braţelor mele înainte şi înapoi. Reintru în rutină. *Înoată fără pauză, dă din picioare fără pauză, taie apa, pauză, respiră pe partea dreaptă, respiră pe partea stângă, respiră la fiecare a treia bătaie de braţe.* Şi ritmul mi se reglează. Orice altceva dispare. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, îmi scutur părul, ducându-mi mâinile la urechi să-mi scot apa, apoi mă duc la Buys by the Bay, s-o caut pe Nan.

Care nu răspunsese la niciunul dintre mesajele mele. Îmi închipui ce-i mai rău. Părinţii ei ne-au auzit, au coborât, iar Tim e deja pe drum spre vreo tabără de instrucţie strictă din Midwest, unde va trebui să cioplească granitul şi, în cele din urmă, va fi împuşcat de vreun supraveghetor furios.

Dar atunci Nan n-ar mai sorta calmă şorţurile în colţul magazinului, nu-i aşa? Sau poate c-ar face-o. Ca şi mama, cea mai bună prietenă a mea uneori face ordine în lumea fizică mai întâi.

— Ce mai face Tim?

Nan se întoarce, îşi sprijină coatele de tejghea şi se uită la mine.

— E bine. Hai să vorbim despre ceea ce contează cu adevărat. Ceea ce n-a fost destul de important ca să-mi spui şi mie. De ce?

— Ce n-a fost important...?

Nan păleşte. E supărată *pe mine*? De ce? Şi atunci îmi pică fisa. Îmi întorc capul într-o parte şi simt cum încep să mă roşesc de la gât în sus.

— Nu ţi-a *trecut prin minte* să pomeneşti în treacăt că ai un iubit? Sau că el e, cum ar veni, incredibil de sexy? Samantha, eu sunt cea mai bună prietenă a ta. Tu ştii totul despre mine şi Daniel. *Totul.*

Simt cum mi se răsuceşte stomacul. Nu-i spusesem nimic lui Nan despre Jase. Nimic. *De ce oare?* Închid ochii şi, pentru o clipă, simt braţele lui în jurul meu. Despre acest lucru minunat care mi s-a întâmplat. De ce să nu-i fi spus lui Nan? Ea împătureşte nervos un şorţ pe care scrie *Viaţa e o plajă şi după aceea înoţi*, apoi îl trânteşte peste celelalte.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea. Evident nu l-ai întâlnit pe băiatul ăsta ieri. Ce se întâmplă?

— Nu e de prea multă vreme. O lună. Poate chiar mai puţin.

Faţa îmi ia foc.

— Numai că... am simţit că... n-am vrut să... Mama e întotdeauna atât de pornită împotriva familiei Garrett... M-am obişnuit să ţin secretul ăsta.

— Mama ta e pornită împotriva tuturor. Asta nu te-a împiedicat niciodată să-mi spui despre Charley şi Michael. De ce e acum diferit? Stai puţin... Garrett? Vrei să spui vecinii de alături, care se înmulţesc ca iepurii?

Când dau din cap, zice:

— Wow! Şi cum l-ai cunoscut, în final, pe unul dintre ei?

Astfel, îi spun lui Nan toată povestea. Despre Jase, despre vara asta, despre cum era să fiu pedepsită să nu mai am voie pe-afară şi despre cum a urcat el până în camera mea. Şi despre stele.

— Se caţără până la tine la fereastră?

Nan îşi acoperă gura cu palma.

— Mama ta ar face spume dacă ar afla! Eşti conştientă, nu-i aşa? Ar face ditamai tărăboiul dacă ar şti că asta se petrece.

Acum nu mai vorbeşte cu reproş, ci mai degrabă admirativ.

— Sigur că da, spun eu, când clopoţelul de la uşă anunţă sosirea unei femei într-o tunică de plajă fucsia, cu o pălărie de paie uriaşă şi o expresie hotărâtă.

— Când am fost aici, deunăzi, zice ea pe tonul acela uşor prea ridicat, pe care oamenii îl folosesc uneori când vorbesc vânzătorilor, aveaţi nişte tricouri drăguţe. M-am întors pentru ele.

Nan îşi îndreaptă spatele, silindu-şi faţa într-o expresie neutră.

— Avem multe tricouri drăguţe.

— Acelea aveau inscripţii, precizează femeia, stăruitor.

— Avem o mulţime din acestea, repetă Nan.

— *Stony Bay... nu doar un alt oraş al sporturilor nautice*, citează femeia. Dar în loc de „nu" era...

— Desenat un nod marinăresc[1], o întrerupe Nan. Acelea sunt acolo, în colţul de lângă vitrină.

Îi indică locul cu degetul mare şi se întoarce la mine. Femeia face o pauză, apoi se îndreaptă spre stiva de tricouri.

— Cât de serioasă *este* relaţia asta despre care eu nu ştiu nimic, Samantha? El arată... nu ştiu... mai în vârstă decât noi. De parcă ar şti ce face. Tu şi cu el v-aţi...?

— Nu! Nu, asta ţi-aş fi spus, zic eu.

Oare?

— E vreo reducere dacă iau câte unul pentru fiecare membru al iahtului nostru de croazieră?

— Nu, răspunde Nan înţepată.

Se apleacă mai aproape de mine.

— Daniel şi cu mine vorbim despre asta. Mult, în ultima vreme.

Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Daniel e atât de stăpân pe sine că e greu să-ţi aminteşti că este, de asemenea, un băiat de optsprezece ani. Bineînţeles că el şi cu Nan discută despre a face sex, după atâta timp. Îl revăd o clipă în minte pe Daniel în uniforma de şcoală, conducând echipa de dezbateri la Hodges,

[1] *Not* (nu) şi *knot* (nod) au pronunţie asemănătoare în limba engleză.

anunţând, în stilul său echilibrat: „Contestatarii au primii cuvântul, apoi susţinătorii vor avea un timp egal".

— Tim crede că sunt o idioată.

Nan apasă cu degetul arătător în ceara unei lumânări modelate ca farul din Stone Bay.

— Spune că Daniel e un păMpălău şi n-o să fie oricum bun la pat.

Tim!

— Ce s-a întâmplat cu el? L-au prins părinţii tăi?

Nan clatină din cap.

— Nu. A avut noroc. Sau, mai exact, a supravieţuit ca să mai dea peste cap încă o zi, mulţumită iubitului tău surpriză şi a surorii lui înfricoşătoare. Mama şi tata n-au auzit nimic. Am coborât în pivniţă înainte de plecare şi am aruncat găleata cu vomă. I-am spus mamei că el a stat în oraş până târziu şi e obosit.

— Nan, poate că Alice are dreptate şi n-ar trebui să ne mai prefacem, acum. Noaptea trecută a fost...

Ea dă din cap, trage rapid aer în piept şi începe să-şi ronţăie unghia degetului mare.

— Ştiu, ştiu, un dezastru. Dar să-l expedieze într-o tabără de instrucţie? Nu văd cum l-ar putea ajuta asta.

Femeia vine la casă, cu braţele pline de tricouri, toate roz.

Nan se întoarce spre ea cu un zâmbet larg, profesional.

— Vi le scanez imediat. Vreţi să vi le trec în contul clubului dumneavoastră sau le plătiţi separat?

Zăbovesc prin magazin până când ceasul îmi spune că trebuie să mă prezint la datorie. Nan nu mai spune altceva, deşi, în clipa în care sunt gata să plec, face o pauză din schimbatul rolei de hârtie din casă şi spune:

— Samantha. Tu ai tot ce şi-ar dori vreo fată.

— Şi tu îl ai pe Daniel, răspund.

— Desigur. Dar tu ai totul. Cum faci de reuşeşti întotdeauna?

Vocea ei e un pic cam amară. Mă gândesc la Nan care *trebuie* să facă un plus de muncă opţională pentru credite la fiecare proiect de la şcoală. Care trebuie să-mi atragă atenţia ori de câte ori am un minus în faţa notei mele, când ea are un plus. Care trebuie să comenteze că pantalonii care mă încap pe mine ar fi „mult prea largi" pentru ea. Eu n-am vrut niciodată să fiu în competiţie cu ea, ci doar să-i fiu prietenă, singura persoană pe care nu trebuie s-o întrec. Însă, uneori — ca acum, de exemplu — mă întreb dacă pentru Nan există aşa ceva.

— Nu fac nimic special, Nanny.

Clopoţelul sună când un alt client intră în magazin.

— Poate că nu... vocea ei e frântă. Poate că nici măcar nu încerci. Dar totul iese bine pentru tine oricum, nu-i aşa?

Se întoarce înainte să-i pot da un răspuns. Presupunând c-aş fi avut vreunul.

Capitolul douăzeci şi trei

Îmi torn o limonadă, la încheierea programului şi mă dezbrac de stupidul meu costum de baie cu blazon chiar în bucătărie, când sună cineva la uşă. Până şi soneria noastră de la intrare s-a schimbat de când a început vara. Acum o avem pe aceasta care poate reproduce primele măsuri din vreo douăzeci de melodii diferite, de la *Take Me Out to the Ball Game*[1] până la *Zip-a-Dee-Doo-Dah*[2]. În ultimele două săptămâni, mama a programat-o să cânte începutul de la *It's a Grand Old Flag*[3]. Nu glumesc.

Înşfac un maiou şi nişte pantaloni scurţi din spălătorie şi le îmbrac în grabă, apoi mă uit prin sticla jivrată. Sunt Nan şi Tim. Ciudat. Joia şi vinerea sunt serile lui Nan dedicate lui Daniel. Iar casa mea nu este chiar locul preferat al lui Tim pentru a-şi petrece timpul. Nu e nici măcar locul *meu* preferat.

— Eşti interesată de o relaţie mai apropiată cu Dumnezeu? întreabă Tim, când deschid uşa. Fiindcă eu am fost salvat şi vreau să-ţi împărtăşesc şi ţie Vestea cea Bună — pentru o mie de dolari şi trei ore din timpul tău. Glumeam. Putem intra, Samantha?

De îndată ce intră în bucătărie, Nan se duce la frigider ca să-şi ia nişte limonadă de-a mamei. După atâţia ani, ştie exact unde

---

[1] Compus în 1908, interpretat de Jack Norworth şi Albert von Tilzer, a devenit imnul neoficial al baseballului nord-american.

[2] Cântecul face parte din filmul live-action *Song to the South* (studiourile Disney, 1946), unde este interpretat de James Baskett, şi a câştigat premiul Academiei pentru Cel mai bun cântec original.

[3] Imn patriotic american, compus de George M. Cohan în 1906 pentru musicalul *George Washington, Jr.*

sunt cuburile speciale de gheaţă cu mentă şi coajă de lămâie. Îi toarnă un pahar şi lui Tim, iar el îl ia, încruntându-se puţin la micile cuburi de gheaţă cu fulgii galbeni şi verzi congelaţi înăuntru.

— Ai nişte tequila? Glumeam, doar, încă o dată. Ha-ha!

Nu e în largul lui. A trecut multă vreme de când am văzut cu adevărat altceva din partea lui Tim decât indiferenţă plictisită, apatie drogată sau dispreţ grosolan.

— Tim voia să-şi ceară iertare pentru seara trecută, începe Nan, ronţăind un cub de gheaţă.

— De fapt, *Nan* voia să-mi cer iertare, lămureşte Tim, dar se uită drept la mine. Eu voiam să spun că-mi pare *al dracului* de rău. A fost îngrozitor de prostesc şi eu însumi aş fi socotit pe oricine care ar fi făcut asta cu sora mea — sau cu tine — un nemernic perfect şi irecuperabil, ceea ce, desigur, conduce la inevitabila concluzie că, indubitabil, aşa sunt eu.

Clatină din cap şi ia o înghiţitură de limonadă.

— Observaţi totuşi că am utilizat cuvinte impresionante din SAT[1]. Ce păcat că m-au dat afară de la şcoala cu internat, nu?

De câtă vreme nu l-am mai auzit pe Tim cerându-şi iertare pentru ceva? Ţine capul în jos, făcut sandvici între braţele sprijinite cu coatele de tăblia mesei, respirând adânc de parcă ar fi alergat kilometri sau de parcă pentru toată treaba asta ar avea nevoie de mai mult oxigen. Până şi părul îi este umed, ca şi când ar transpira. Pare atât de debusolat încât mi se strânge inima şi doar să-l văd. Arunc o privire spre Nan, dar ea îşi goleşte conştiincioasă paharul de limonadă, cu faţa impasibilă.

— Mulţumesc, Tim. Am supravieţuit cu toţii. Dar tu chiar mă sperii. Cum te simţi?

— Ei bine, în afară de faptul că sunt acelaşi idiot ca şi ieri — numai că nu tot atât de beat — sunt bine. Şi tu? Care-i treaba dintre bătrânu' Jase Garrett şi tine? A ajuns mai departe decât

[1] Scholastic Assessment Test (evaluarea pregătirii pentru facultate), testul standard de admitere la colegiu în SUA, echivalentul bacalaureatului.

amicul meu Charley? Fiin'că bietul Charley a fost al dracu' de frustrat. Și, mai important, care-i treaba cu sora foarte sexi a lui Jase?

— Sora lui foarte sexi are un iubit care e jucător de fotbal american și cântărește vreo sută zece kilograme, răspund eu, ocolind întrebarea despre Jase.

— Bineînțeles că are iubit, zice Tim cu un zâmbet ironic. Probabil el și predă la școala de duminică.

— Nu. Dar cred că s-ar putea să fie mormon, răspund eu zâmbind, la rându-mi. Nu te bosumfla, totuși. Sunt împreună de vreo lună și, după câte îmi spune Jase, cam asta e limita lui Alice.

— Atunci trag nădejde.

Tim își golește paharul și îl pune pe masă.

— Ai ceva de genul morcovi cruzi, țelină sau mere? Tot ce e în frigiderul nostru conține câte o porcărie.

— Adevărat, zice Nan. Am mușcat dintr-o prună cu aspect absolut obișnuit, în după-amiaza asta, și avea un gust ciudat de umplutură de brânză albastră. E chestia aia pe care mama a cumpărat-o on-line de la QVC.

— Pompatorul. Injectează umpluturi gustoase chiar în inima mâncărurilor voastre preferate, citează Tim cu o voce ca de la serviciul telefonic de informații despre filme.

În clipa aceea, soneria de la intrare se aude din nou. De data asta e Jase. Poartă un tricou cenușiu decolorat și jeanși — probabil a venit direct de la muncă.

— Salut! zice Nan, vioaie. În caz că nu ți-ai dat seama ieri-seară, eu sunt Nan, cea mai bună prietenă a Samanthei. Mi-ar plăcea să spun că am auzit totul despre tine, dar adevărul e că ea n-a scos un cuvânt. Fratele meu susține că te știe, totuși.

Întinde mâna spre Jase. După o secundă de blocaj, el i-o strânge, uitându-se la mine cu o expresie ușor perplexă.

— Salut, Nan! Mason.

Vocea lui se aspreşte când îl salută pe Tim şi văd cum Tim îşi încleştează fălcile. Apoi Jase vine lângă mine şi mă ia strâns cu braţul pe după mijloc.

Ne retragem în curtea din spate, fiindcă tot ce e în casa mea e atât de distant şi de formal, fără niciun locşor confortabil să stai şi să leneveşti. Jase se întinde pe spate în iarba de pe pajiştea noastră în pantă, iar eu mă întind de-a curmezişul lui, cu capul pe abdomenul lui, ignorând ocazionalele ocheade furişate ale lui Nan.

Nu vorbim prea mult, o vreme. Jase şi Tim discută într-o doară despre cei pe care i-au cunoscut de la fotbal, în generală. Mă trezesc că îi studiez pe amândoi, întrebându-mă ce ar vedea mama. Pe de-o parte, Jase, cu pielea măslinie şi umeri largi, cu aerul lui că ar fi mai în vârstă de şaptesprezece ani, aproape un bărbat. Iar, pe de altă parte, Tim, atât de palid, cu cearcăne vineţii sub ochi, pistruii ieşind puternic în relief, cu picioarele deşirate şi subţiri puse unul peste altul, cu faţa frumoasă, dar palidă şi ascuţită. Jeanşii lui Jase sunt pătaţi de vaselină, iar tricoul e zdrenţuit pe la guler, lăbărţat şi deformat. Tim e îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki noi-nouţi şi o cămaşă oxford cu dunguliţe albastre, cu mâneci suflecate. Dacă mama ar fi întrebată care era „periculosul", l-ar fi arătat imediat pe Jase, care repară lucruri şi salvează animale, şi mă salvează pe mine. Nu pe Tim, care, chiar în timp ce-l privesc, striveşte nepăsător un păianjen cu picioare lungi.

Ştergându-şi mâna pe iarbă, Tim zice:

— Trebuie să-mi iau GED[1]-ul, altminteri o să fiu expediat în legiunea străină de ai mei sau o să-mi petrec tot restul vieţii — care, în cazul ăsta, va fi foarte scurtă — în pivniţa lor.

— Tatăl meu a făcut asta, a luat un GED, spune Jase, jucându-se cu părul meu. Ar trebui să vorbeşti cu el.

— Dar sora ta Alice nu l-a luat, din întâmplare?

Jase zâmbeşte.

— Nu.

[1] Baterie standardizată de teste din SUA, folosită la acreditarea absolvirii liceului.

— Ofticosule. Am, de asemenea, nevoie de o slujbă, ca să nu fiu silit să-mi petrec zilele acasă cu mama, uitându-mă la ea cum inventează noi utilizări pentru Pompator.

— E o poziție deschisă în cadrul campaniei mamei, spun eu. Are nevoie de orice mână de ajutor, acum, că e complet distrasă de Clay Tucker.

— Cine naiba e Clay Tucker?

— E... Nan își coboară vocea, chiar dacă tot ce spune este: ... bărbatul mai tânăr cu care mama Samanthei are o legătură romantică.

— Mama ta are o relație? Tim pare șocat. Am crezut că s-a limitat la un vibrator și la capul dușului, de când tatăl vostru a înșelat-o.

— Timmy!

Nan se face roșie ca para.

— E întotdeauna câte ceva de făcut la magazinul tatei. Jase se întinde și cască, netulburat. De așezat marfa în depozit, de livrat comenzi. Nu-i foarte interesant, dar...

— Da, sigur. Ochii lui Tim sunt lăsați în jos, în timp ce trage de o pieliță de pe unghia degetului mare. Sunt convins că de-asta are nevoie tatăl tău: un băiat la stocuri rătutit, care și-a abandonat școala și cu o dependență de substanțe ilegale.

Jase se ridică într-un cot, privindu-l drept în față.

— Ei bine, cu condiția ca băiatul de la stocuri să nu mai bea, etcetera, luând-o pe prietena *mea* la o plimbare nebună cu mașina când el e criță. Niciodată.

Vocea îi este seacă, fără inflexiuni. Îl privește pe Tim încă un moment, apoi se întinde la loc.

Tim se întoarce, dacă-i posibil, ușor mai palid, apoi roșește.

— Ăă... Păi... eu... ăă...

Aruncă o privire spre mine, spre Nan, apoi își întoarce atenția asupra pieliței unghiei sale. Tăcere.

— Uite, aprovizionarea și restul poate nu sunt grozav de interesante, dar probabil e o treabă bună, încearcă Nan după vreun minut sau două. Ce părere ai, Timmy?

Tim încă e concentrat asupra degetului său mare. În cele din urmă, își ridică privirea.

— Doar dacă Alice nu se ocupă și ea de aprovizionare, preferabil petrecându-și cea mai mare parte a timpului pe o scară, într-o pereche de pantaloni scurți din aceia foarte scurți, mă gândesc că o să stau de vorbă cu superba Grace despre politică. Îmi place politica. Ajungi să manipulezi oamenii, să-i minți și să-i înșeli, și totul e bine.

— Din ceea ce-am citit, mama Samanthei preferă s-o considere muncă în slujba bunăstării comune.

Jase își întinde brațele deasupra capului, căscând. Mă ridic în capul oaselor, surprinsă să-l aud pe Jase recitând sloganul mamei din campania trecută, cel de care Clay Tucker făcuse bășcălie atât de nemilos. Jase și cu mine n-am vorbit niciodată despre politică. Dar el trebuie să fi stat cu ochii pe mama tot timpul.

— Mișto. Înscrie-mă și pe mine. O să fiu și eu o rotiță a bunăstării comune. Cu palmaresul meu, o să fiu probabil în stare să distrug toate cele trei ramuri de guvernare în aproximativ o săptămână și jumătate, zice Tim. Alice nu e interesată de politică?

Mama se întoarce acasă mai devreme, din fericire după ce Nan și Tim s-au urnit către casa lor, iar Jase e din nou la antrenament. Ea are o întâlnire neprotocolară cu sponsorii în East Stonehill în seara asta și vrea să vin și eu.

— Clay zice că, de vreme ce sunt concentrată pe familie, chiar ar trebui să o afișez mai des pe a mea.

Stau lângă ea, la Moose Hall, pentru aproximativ opt mii de ani, repetând:

— Da, sunt mândră de mama mea. Vă rog să votați pentru ea, în timp ce strângem mână după mână după mână.

Când a fost aleasă prima oară, asta a fost cumva distractiv și interesant. Toți oamenii aceia pe care nu-i mai văzuserăm niciodată, care păreau să mă cunoască, fericiți să ne întâlnească. Acum

mi se pare ireal. Ascult cu atenție discursul mamei, încercând să analizez cum s-au schimbat lucrurile. Ea e mult mai sigură pe sine, cu toate gesturile acestea noi: tăind aerul, cu brațele deschise larg, mâinile încrucișate peste inimă... dar mai e ceva. Data trecută, mama a vorbit mai mult despre problemele locale, și moderat. Dar acum abordează cheltuielile federale și mărimea guvernului, taxarea nedreaptă a celor bogați, care creează locurile de muncă...

— Nu zâmbești, îmi spune Clay Tucker, apărând lângă mine. Așa că mi-am închipuit că ți-e foame. Uite, aperitivele astea sunt nemaipomenite. Preiau eu, cât mănânci câteva.

Îmi întinde un platou cu cocktail de creveți și scoici umplute.

— Cât mai durează asta? întreb eu, aruncându-mi în gură un crevete.

— Până la ultima strângere de mână, când o fi aceasta, Samantha.

Face semn spre mama cu o scobitoare.

— Uită-te la Grace. N-ai bănui că face lucrul ăsta de două ore și probabil e înțepenită și ar putea avea nevoie de o pauză de toaletă. E o profesionistă, mama ta.

Mama într-adevăr arată odihnită, calmă și senină. Își pleacă puțin capul ca să-l asculte pe un bărbat în vârstă, de parcă ar fi cel mai important lucru din Univers. Într-un fel, nu i-am mai socotit niciodată abilitatea de a se preface drept o calitate, dar în clipa asta cred că este.

— Ai de gând să mănânci aia? întreabă Clay, înfigând scobitoarea într-o scoică înainte să apuc să-i răspund.

Capitolul douăzeci şi patru

Mai târziu, în aceeași noapte, stau întinsă în patul meu, cu ochii în tavan, proaspăt ieșită de la duș, purtând o cămașă de noapte albă pe care o am de la opt ani. Obișnuia să fie romantic de lungă; acum abia îmi acoperă coapsele.

Mama a recunoscut, în sfârșit, că e epuizată și s-a dus să se culce în camera ei. Pentru primă oară, mă trezesc întrebându-mă dacă și Clay și-a petrecut vreodată noaptea aici. Nici n-aș fi avut cum să știu — camera ei este în partea cealaltă a casei și are intrare separată din curte. *Uh, nu te gândi la asta.*

Se aude o bătaie ușoară în fereastra mea și, când mă uit, văd o mână lipită pe sticlă. Jase. Să-l văd pe el e ca atunci când ai avut o vreme răsuflarea tăiată și poți, în sfârșit, să respiri adânc. Mă duc la el, lipesc mâna pe geam în dreptul mâinii lui, apoi ridic fereastra.

— Salut! Pot să intru?

Și intră, cu grație, plantându-și picioarele ferm în podea, în timp ce se strecoară cu grijă pe sub cadrul transversal, de parcă ar mai fi făcut asta de o mie de ori. Apoi se uită în jur și îmi zâmbește.

— E atât de ordonată, Sam. Chiar trebuie să fac asta.

Își scoate unul dintre tenișii și îl aruncă spre biroul meu, apoi și pe celălalt, cu atenție și fără prea mult zgomot, spre ușă. După aceea o șosetă, azvârlită pe birou, și cealaltă, în bibliotecă.

— Nu te sfii.

Apuc de tricoul lui, i-l scot peste cap și-l arunc prin cameră; aterizează pe scaunul de la birou.

Când întind mâinile spre el, mă oprește.

— Sam.

— Hmmm? spun, neatentă la altceva decât la fâșia subțire de păr care îi înconjoară buricul și se prelungește în jos.

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

Îmi ridic ochii spre el, cu gândurile împrăștiate.

— Pentru ce?

— Pentru faptul că, aparent, ești singura fată de pe planetă care nu-i spune celei mai bune prietene totul, din clipa în care se petrece. Am surori, Sam. Am crezut că asta era o regulă: cea mai bună prietenă știe totul. A ta nici nu știa că exist.

— Nan? întreb repede, apoi îmi dau seama că nu știu ce altceva să mai spun. E puțin mai complicat cu ea. Are multe pe cap acum... M-am gândit doar că...

Ridic din umeri.

— Ai vrut doar s-o menajezi pe ea? întreabă Jase, îndepărtându-se de mine și așezându-se pe pat. Sau ți-a fost rușine?

Simt cum rămân fără aer în plămâni și parcă nu mai pot să inspir.

— Cu tine? Nu. *Nu.* Niciodată. Doar că...

Îmi mușc buza.

Ochii lui îmi cercetează atent fața.

— Nu încerc să te pun într-o situație delicată. Doar încerc să-mi dau seama ce și cum. Tu ești... cum să zic... „Fiica Senatoarei". Eu sunt... ei bine... „unul dintre acei Garrett" — cum obișnuia să-mi spună Lindy.

A rostit expresia de parcă ar fi citat-o pe mama și nu pot suporta. Mă așez lângă el și îi pun o mână pe obraz.

— Eu sunt eu, îi spun. Mă bucur că ești aici.

Jase îmi studiază fața, apoi îmi ia mâna și mă culcă în pat. Se ghemuiește cu grijă în jurul meu, astfel încât capul meu se sprijină pe brațul lui, iar capul lui se odihnește pe umărul meu. Degetele lui se plimbă încet prin părul meu. Paradoxul cu Jase este că, în același timp în care sunt conștientă de căldura pieptului său pe

spatele meu și de mușchii de sub pantalonii scurți ai picioarelor lui încolăcite peste ale mele, mă simt atât de în siguranță și confortabil încât, aproape imediat, adorm.

Mă trezesc când Jase mă zgâlțâie de umăr.

— Ar trebui să plec, șoptește el. E dimineață.

— Nu se poate, răspund și-l trag mai aproape. A fost prea scurtă noaptea.

— Ba se poate. Jase mă sărută pe obraz. Trebuie să plec. E cinci și douăzeci și șapte.

Îl apuc de încheietura mâinii, mijindu-mi ochii la ceasul lui.

— Nu se poate.

— Pe bune, zice Jase. Ascultă. Turturelele.

Îmi înclin capul, deslușesc o serie de sunete ca de bufniță. Dându-se jos din pat, Jase își adună tricoul, șosetele și tenișii, se întoarce la mine, se apleacă, mă sărută pe frunte, apoi își mișcă încet buzele spre colțul gurii mele.

— Chiar *trebuie* să pleci?

— Da. Samantha, eu...

Se oprește. Îi cuprind gâtul cu brațele și îl trag spre mine. El se opune pentru o clipă, apoi se întinde lângă mine. Mâinile lui sunt în părul meu, care s-a despletit în timpul nopții, iar săruturile noastre devin mai adânci și un pic mai flămânde. Îmi strecor un braț pe sub el și îl trag peste mine, uitându-mă în ochii aceia verzi, care se deschid ceva mai mult. Atunci se apleacă pe coate și acele mâini grijulii, abile, îmi descheie nasturii din față ai cămășii de noapte.

În mod ciudat, nu sunt deloc stingherită. Sunt nerăbdătoare. Când buzele lui coboară, suspinul meu de plăcere pare că-mi străbate fiecare centimetru al corpului.

— Jase...

— Mmm?

Își împinge buzele într-un sân și-l mângâie ușor cu vârful degetelor pe celălalt, atât de ușor încât mi se face pielea de găină.

— Jase, vreau... vreau... te rog.

El își ridică ochii pe jumătate deschiși și pierduți și mă privește.

— Știu. Știu. Și eu vreau. Dar nu așa. Nu presați de timp. Nu cu nimic... Înghite în sec. Nu așa. Dar, Doamne, Samantha. Uită-te la tine.

Și modul în care se uită el la mine mă face să mă simt foarte frumoasă.

— Nu-mi pot desprinde ochii, șoptește el, răgușit. Dar trebuie să plec.

Respirând adânc, îmi încheie nasturii la loc, apoi mă sărută apăsat pe gât.

— Jase, tu... ai mai...

Îi simt capul clătinându-se o dată, apoi se întoarce privindu-mă iarăși în ochi.

— Nu. N-am mai făcut-o. Aproape. Cu Lindy. Dar, până la urmă, nu. Pur și simplu n-am... față de ea n-am simțit niciodată ce simt ori de câte ori te văd pe tine. Așa că, nu... N-am mai făcut-o.

Îmi lipesc palma de pielea aspră a obrazului său.

— Nici eu.

Buzele lui schițează un zâmbet și întoarce capul, sărutându-mi palma.

— Atunci chiar avem nevoie de timp. Ca să putem...

Înghite din nou în sec și închide ochii.

— Uneori, când mă uit la tine, nu pot gândi. Avem nevoie de timp ca s-o descoperim împreună.

— OK, spun, dintr-odată intimidată, nu știu de ce. Ăă...

— Îmi place cum tot corpul tău devine trandafiriu când ești stingherită, murmură el. Pretutindeni. Și urechile ți se roșesc. Până și genunchii ți se roșesc. Pariez că și degetele de la picioare ți se roșesc.

— Mi-e cu neputință să le împiedic.

Roșesc și mai tare.

— Știu.

Se dă jos de pe mine și din pat.

— Dar nu vreau să le împiedici. Îmi place. *Trebuie* să plec, acum. Când te întorci astăzi acasă?

Mă străduiesc să mă gândesc la altceva decât să-l trag cu forţa pe Jase înapoi peste mine.

— Ăă... Am tură dublă la Breakfast Ahoy. Adică până la trei.

— OK, zice Jase. Păcat că magazinul de bricolaj e deschis până târziu, în seara asta. O să mă întorc pe la șapte. O să-mi fie dor de tine toată ziua până atunci.

Deschide fereastra și se furișează afară. Închid ochii și duc mâna să-mi ating locul de pe gât unde m-a sărutat el.

Sunt virgină. Se pare că și Jase este. Am auzit prelegerile de Relaţii Sexuale la ora de igiena sănătăţii. Am văzut filme de adulţi. Am ascultat-o pe Tracy lăudându-se cu de câte ori pe zi pot s-o facă ea și cu Flip. Am citit cărţi cu scene fierbinţi. Dar mai sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știu. Oare instinctul preia conducerea? E bine imediat sau trebuie să dobândești mai întâi gustul pentru asta, la fel cum zic oamenii că faci pentru vin sau pentru ţigări? Oare doare tare prima oară? Sau abia de simţi? Asta înseamnă că trebuie să cumpăr prezervative? Sau le cumpără el? Pilulelor le trebuie o veșnicie ca să-și facă efectul, nu-i așa? Adică trebuie să le iei o lună și mai bine înainte, nu-i așa? Și va trebui să mă duc la doctorul meu ca să le obţin — doctorul meu care e trecut de optzeci de ani și are o mustaţă cât un ghidon și păr în nas și care a fost și pediatrul mamei, totodată.

Mi-aș dori s-o pot întreba pe mama lucrurile astea, dar mă sperie mai tare să-mi imaginez faţa pe care ar face-o dac-aș încerca decât să nu cunosc răspunsurile. Mi-aș dori s-o pot întreba pe doamna Garrett. Dar... el e fiul ei și are și ea limitele ei. Ar fi ciudat. *Foarte* ciudat. Chiar dacă ăsta e un lucru pe care știu că îl vreau, încep să intru puţin în panică, până ce îmi amintesc de persoana în care am încredere mai mult ca în oricine pe lume. Jase. Și hotărăsc că are dreptate. O să descoperim împreună.

Capitolul douăzeci şi cinci

Când mă întorc acasă de la Breakfast Ahoy, cu dureri de picioare şi mirosind a şuncă şi a sirop de arţar, singurul semn de la mama e un bileţel: *Dă cu aspiratorul în living*. Misiune pe care o ignor. Se mai văd încă dungile pe covor de când am aspirat ultima oară. Sună telefonul, dar nu e mama, ci Andy.

— Samantha? Poţi veni pe aici? Mama e bolnavă şi tata n-a venit încă, iar eu trebuie să, ei bine, mă duc să mă întâlnesc cu Kyle şi... te-ar deranja dacă ai sta cu cei mici până se întoarce Jase? Că Duff nu se descurcă la schimbat pamperşi, iar Patsy are o spuzeală severă? Ştii tu, din aceea pentru care ai nevoie de o cremă pe reţetă? E întinsă pe tot fundul ei şi pe picioare.

Eu, bineînţeles, habar n-am despre spuzeala de pamperşi, dar spun că o să vin imediat.

Casa Garrett e neobişnuit de dată peste cap.

— Mama e sus, doarme. Chiar nu se simte bine.

Andy îmi dă raportul în timp ce încearcă să-şi dea cu creionul dermatograf şi să-şi încalţe pantofii în acelaşi timp. Îi refac eu machiajul şi îi împletesc părul într-o codiţă franţuzească.

— A mâncat toată lumea?

— Patsy. Dar celorlalţi le e foarte foame. Chiar dacă le-am dat toate cerealele Lucky Charms. Alice e în oraş cu Brad sau ceva de genul. Nu-mi amintesc. Oricum — Andy aruncă un ochi spre uşă — a sosit domnul Comstock. Pa!

O zbughește pe ușă, lăsându-mă cu Harry, Duff și George, care, practic, își agită furculițele, și cu Patsy, care zâmbește încrezător la mine și zice:

— Caaaaacaaa.

Încep să râd.

— Asta urmează după *țâță*?

Duff deschide frigiderul. Descurajat, oftează.

— Cred că da. Mama chiar ar trebui să-și dezvolte creativitatea cu cartea nou-născutului. N-avem nimic aici, Samantha. Ce ne gătești?

În cele din urmă, cina familiei Garrett în seara asta este alcătuită din pizze cu pâinici prăjite englezești, macaroane cu brânză de la cutie, plus limonada mamei, broccoli cu roșii uscate la soare și salata cu paste și nuci pecan (nu chiar un succes), pentru care l-am trimis pe Duff până la mine acasă să le aducă, explicându-i despre cuburile de gheață speciale.

În timp ce le fac o baie lui Patsy și lui George, se aude o vânzoleală pe hol. Voldemort, șarpele-de-porumb, a scăpat din nou. Aud pașii lui Duff tropăind de colo colo și pe Harry strigând entuziasmat, apoi văd silueta subțire lunecând în cameră și încercând să se strângă colac în adidasul Transformer murdar al lui George. Sunt atât de mândră de modul în care am întins mâna, l-am ridicat pe Valdemort și i l-am întins, calmă, lui Duff. Fără să țip nici măcar când Voldemort, evident stresat, face ce fac șerpii-de-porumb și defechează pe toată mâna mea.

— Caaaaacaaa! strigă Patsy încântată, iar eu mă duc la chiuvetă și mă spăl.

O jumătate de oră mai târziu, Patsy doarme în pătuțul ei, cu cinci suzete pe care insistă să le țină în mâini — nu le bagă niciodată în gură. George se întinde, somnoros, pe canapea, moțăind la *Zece dintre cele mai surprinzătoare metamorfoze animale*, pe Animal Planet. Duff e la computer, iar Harry construiește ceea ce pare a fi Pentagonul din piese magnetice Magna-Tiles, când ușa se trântește.

Apar Alice, al cărei păr este acum arămiu-închis cu o inexplicabilă șuviță blondă în frunte, și Jase, evident tocmai venit de la o livrare de lemne, transpirat și ciufulit. Își ridică bărbia când mă vede, și pe față îi înflorește un zâmbet larg. Vine spre mine, dar Alice îl oprește.

— Duș înainte de giugiuleli, J, zice Alice. Am venit cu tine în Buburuză și ești oficial dezgustător.

Cât el e la etaj, îi dau raportul lui Alice.

— Mama *doarme*? nu-i vine ei a crede. De ce?

Ridic din umeri.

— Andy a zis că se simțea rău.

— Drace, sper că nu e gripă! Am trei teste de dat și n-am timp să mă joc de-a suplinitoarea de mamă.

Alice începe să strângă farfuriile de la cină de pe masă și să arunce resturile la gunoi.

— Samantha a terminat aici, acum.

Jase, întorcându-se în cameră, ia un scărpinător de spinare galben, de plastic, care e pe tejgheaua bufetului din bucătărie, lângă o pereche de ciorapi murdari, o cutie goală de Chips Ahoy!, cinci mașinuțe cât cutia de chibrit, dermatograful lui Andy și o banană pe jumătate mâncată. O bate pe Alice cu scărpinătorul pe fiecare dintre umeri.

— Acum tu ești oficial mama, până se întoarce tata acasă. Samantha și cu mine mergem sus.

Și mă ia de mână, ducându-mă după el.

Dar toată graba aceea este, se pare, mai mult ca să scape din haosul de la parter decât să mă ademenească în patul lui, pentru că, odată ce ajungem în camera lui, nu face decât să-și încolăcească brațele pe după mijlocul meu și să mă sărute pe îndelete. Apoi își înalță capul și mă cercetează din ochi.

— Ce? întreb eu, întinzându-mă iarăși după el, dornică de mai mult.

— Uite că mă întrebam, Samantha. Vrei să...

— Da, răspund imediat.

El râde.

— Cred c-ar trebui să auzi totuşi întrebarea. M-am gândit, mult, la ceea ce am vorbit azi-dimineaţă. Tu cum... ? Adică tu... vrei să plănuim totul sau...

— Vrei să spui să fixăm data, locul şi momentul? Cred că asta mi-ar da prea mult trac. Ca un fel de numărătoare inversă. Nu vreau să te plănuiesc. Nu în felul ăla.

El pare uşurat.

— Asta simt şi eu. Deci mă gândeam că poate ar trebui să ne asigurăm că suntem... ei bine, pregătiţi. Întotdeauna. Apoi să vedem când lucrurile o s-o ia în direcţia aceea, ca amândoi să fim...

— Gata? întreb.

— În largul nostru, sugerează Jase. Pregătiţi.

Îl împing uşor în umăr.

— Cercetaşule.

— Păi, pentru asta nu aveau un însemn, râde Jase. Deşi ar fi fost popular. Ca să nu mai spun folositor. Am trecut azi pe la farmacie şi sunt *mult* prea multe opţiuni de, ăă, prezervative.

— Ştiu, îi spun zâmbind. Şi eu am trecut pe-acolo.

— Probabil ar trebui să mergem împreună, data viitoare, zice el, luându-mă de mână şi întorcând-o cu palma în sus, ca să-mi sărute încheietura.

Pulsul mi se accelerează brusc doar la simpla atingere a buzelor lui. *Wow!*

În cele din urmă, mergem la farmacie mai târziu, în aceeaşi seară, pentru că doamna Garrett se trezeşte şi iese din camera ei, răvăşită, într-un halat de baie albastru safir, ca să-i ceară lui Jase să-i aducă nişte Gatorade. Deci iată-ne aici, în aripa pentru casă şi familie cu un coş de cumpărături plin de băuturi răcoritoare pentru sportivi şi cu mâinile pline de...

— Troieni, Ramseși, Magnum... Drace, astea-s mai rău decât denumirile pentru mașinile de performanță, remarcă Jase, plimbându-și degetul de-a lungul vitrinei.

— Sună oarecum, ei bine, convingătoare.

Întorc cutia pe care o am în mână ca să citesc instrucțiunile.

Jase îmi aruncă o privire și zâmbește.

— Nicio grijă, Sam. Suntem doar noi doi.

— Nu înțeleg nici jumătate din descrierile astea... ce e ăla un inel de vibrație?

— Sună ca piesa aceea care se strică la mașina de spălat. Cum adică suprasensibil? *Asta* ar fi ceva cu care l-am putea descrie pe George.

Chicotesc.

— OK, ți se pare mai bine sau mai rău decât „senzația supremă"... și uite... au prezervative „plăcere împărtășită" și prezervative „plăcerea ei". Dar niciunul „plăcerea lui".

— Sunt destul de sigur că asta vine de la sine, zice Jase sec. Pune-le la loc pe alea Tehnicolor. În niciun caz.

— Dar albastru e culoarea mea preferată, zic și bat din gene la el.

— Pune-le la loc. Și pe cele care luminează pe întuneric. Doamne! De ce *se fac* dintr-astea?

— Pentru cei cu deficiențe de vedere? îmi dau eu cu presupusul, așezând cutiile la loc pe raft.

Ne îndreptăm spre coada de la casă.

— S-aveți o seară plăcută! ne urează vânzătorul la plecare.

— Crezi că știe? întreb.

— Roșești iarăși, murmură Jase absent. Cine să știe ce?

— Vânzătorul. Știe de ce am cumpărat astea?

Un zâmbet joacă la colțul gurii lui.

— Bineînțeles că nu. Sunt sigur că nu i-a trecut nicio clipă prin cap că, de fapt, am cumpărat produse pentru controlul sarcinii pentru noi înșine. Pariez că a crezut că erau... un... dar de casă nouă.

OK, sunt caraghioasă.

— Sau daruri pentru gazdele petrecerii, râd eu.

— Sau — cercetează el prospectul — provizii pentru o foarte costisitoare luptă cu baloane umplute cu apă.

— Material didactic vizual pentru cursurile de igiena sănătăţii?

Îmi strecor mâna în buzunarul din spate al jeanșilor lui Jase.

— Sau mici haine de ploaie pentru...

Face o pauză, poticnindu-se.

— Păpușile Barbie, completez eu.

— Soldăţeii G.I. Joe, mă corectează el și își strecoară mâna liberă în buzunarul din spate al jeanșilor mei, în timp ce ne întoarcem la mașină.

Când mă spăl pe dinţi, în seara aceea, ascultând sunetul ploii de vară răpăind în ferestre, mă minunez la cât de rapid se pot schimba complet lucrurile. În urmă cu mai puţin de-o lună, eram cineva care trebuia să pună douăzeci și cinci de articole nenecesare — beţișoare de urechi, dizolvant de ojă, reviste *Seventeen*, rimel și loţiune pentru mâini — pe tejgheaua de la farmacie ca să-i distrag atenţia vânzătorului de la casă de la cutia cu tampoane, singurul articol stânjenitor de care aveam nevoie. În seara asta am cumpărat prezervative și aproape nimic altceva, împreună cu băiatul cu care am plănuit să le folosesc.

Jase le-a luat acasă pe toate, de vreme ce mama încă își mai bagă nasul periodic prin sertarele comodei mele, ca să-mi ordoneze hainele pe culori. Sunt foarte sigură că n-ar înghiţi explicaţia cu „provizii pentru o foarte costisitoare luptă cu baloane umplute cu apă". Când am întrebat dacă doamna Garrett o să facă la fel și o să le găsească, Jase s-a uitat stupefiat la mine.

— Îmi spăl singur hainele, Sam.

N-am avut niciodată un nume de alint. Mama a insistat mereu pe numele întreg, *Samantha*. Charley îmi mai spunea, câteodată, „Sammy-Sam", doar fiindcă știa că mă enervează. Însă îmi place să

fiu Sam. Îmi place să fiu Sam a lui Jase. Sună relaxat, dezinvolt, competent. Vreau să fiu acea persoană.

Scuip pasta de dinți și mă cercetez în oglindă. Într-o bună zi, într-o bună zi nu prea îndepărtată, Jase și cu mine vom folosi prezervativele acelea. Oare o să arăt altfel, atunci? Cât de altfel o să mă simt? Cum vom ști când va fi ziua potrivită?

Capitolul douăzeci şi şase

Două zile mai târziu, Tim urmează indicaţiile mele ca să ajungă la biroul de campanie al mamei, pentru un interviu. Arată ca o persoană complet diferită decât cea de la volan care fugea pentru Bacardi la New Hampshire, îmbrăcat îngrijit într-un costum kaki, cu o cravată cu dungi galbene și roșii. Bate darabana pe volan, își aprinde o ţigară, o fumează, aprinzându-și imediat o alta când termină.

— Te simţi bine? întreb eu, spunându-i că trebuie s-o ia la dreapta la intersecţia cu patru benzi.

— Ca dracu'.

Tim azvârle chiștocul ultimei ţigări pe fereastră, apăsând din nou pe bricheta mașinii. N-am mai băut ceva și n-am mai fumat un joint de zile în șir. E cea mai lungă pauză de, eu știu, de la unsprezece ani. Mă simt ca dracu'.

— Ești sigur că vrei slujba asta? Campania — totul e un spectacol — mă face și pe mine să mă simt așa, iar eu nici măcar nu sunt într-o perioadă de abstinenţă.

Tim pufnește ironic.

— *În abstinenţă?* Cine dracu' spune așa? Vorbești ca bunicu'.

Îmi dau ochii peste cap.

— Scuze că nu sunt la curent cu argoul. Dar înţelegi ce vreau să spun.

— Nu pot să stau toată ziua acasă cu mama. Mă înnebunește de mă urc pe pereţi. Și, dacă nu dovedesc că fac „ceva util cu

timpul meu", atunci am plecat să-mi execut pedeapsa la Tabăra Tomahawk.

— Glumești. *Așa* se numește locul unde vor să te trimită ai tăi?

— Ceva de genul ăsta. Sau Tabăra Ghilotină. Tabăra Castrare? Indiferent cum dracu' îi zice, nu sună a loc unde aș supraviețui. În niciun caz n-o să sufăr vreo epifanie despre cum trebuie să mă dedic vieții, hrănindu-mă cu rădăcini și fructe de pădure și învățând cum să construiesc o busolă din pânze de păianjen sau ce mama dracului te mai pun ăia să faci când te aruncă în sălbăticie de unul singur. Rahatul ăla nu-i de mine.

— Cred c-ar trebui să alegi să lucrezi cu tatăl lui Jase.

Îi indic s-o ia la dreapta, la următoarea intersecție.

— El e mult mai puțin strict decât mama. În plus, ai avea serile libere.

— Tatăl lui Jase administrează un blestemat de magazin de bricolaj, Samantha. Eu nu știu să fac deosebirea între o șurubelniță și o cheie fixă. Nu sunt tipul priceput la toate ca iubițelul tău.

— Nu cred că vei fi nevoit să repari ceva, doar să vinzi unelte. Clădirea aceea de colo.

Tim intră pe aleea sediului de campanie, unde peluza este acoperită cu afișe uriașe pe care scrie, cu roșu, alb și albastru, *GRACE REED: ORAȘELE NOASTRE, FAMILIILE NOASTRE, VIITORUL NOSTRU.* În unele dintre ele, ea poartă o parka de culoare galbenă și strânge mâna vreunui pescar sau altui individ din categoria eroică a „celor mai aleși". În altele, ea e mama pe care o știu eu, cu părul strâns în vârful capului, îmbrăcată într-un taior, vorbind cu alți „promotori".

Tim coboară sprinten și pornește pe trotuar, îndreptându-și cravata. Degetele îi tremură.

— O să fii bine?

— Vrei să încetezi cu întrebarea asta? Că răspunsul meu n-o să se schimbe. Mă simt de parc-aș avea 8,9 pe scara Richter.

— Atunci n-o face.

— Trebuie să fac ceva, altminteri o să-mi pierd și mințile rămase, mi-o retează el.

Apoi, aruncându-mi o privire, vocea i se îmblânzește:

— Nicio grijă, puștoaico. Atunci când nu sunt prea varză ca s-o scot la capăt, sunt as la a mă preface în stare.

Stau pe culoar, răsfoind revista *People* și întrebându-mă cât o să dureze interviul ăsta, când primesc un apel pe mobil de la Jase.

— Bună, iubito!

— Bună și ție! Sunt încă la interviul lui Tim.

— Tata zice să dați o raită când terminați, dacă mai vrea să dea interviu pentru jobul de aici. Bonus, tipului din personalul magazinului îi place foarte mult de tine.

— Așa? Și ce mai face tipul ăsta din personalul magazinului. A reușit să alerge kilometrul și jumătate în patru minute, în bocanci de armată, pe malul mării?

— În ciuda așteptărilor, nu. Încă a depășit timpul cu puțin. Cred că a fost cumva distras de fata care-l cronometrează, în ultimele câteva dăți când a alergat.

— Așa? Atunci ar trebui probabil să mai lucreze la concentrare, nu?

— Exclus. Îi place la ce e concentrat acum, mulțumesc. Ne vedem când ajungeți aici.

Zâmbesc la telefon, când Tim iese pe hol cu pași apăsați și clatină din cap în direcția mea.

— Voi doi provocați greață.

— De unde știi că vorbeam cu Jase?

— Scutește-mă, Samantha. Te-am văzut fremătând din capătul celălalt al încăperii.

Schimb subiectul.

— Ei, cum a fost întâlnirea cu managerul de campanie al mamei?

— Cine *e* micul băgăcios? În mod hotărât a dus expresia „lichea pompoasă" la un alt nivel. Dar sunt angajat.

Mama apare din biroul din spate și pune o mână pe umărul lui Tim, strângându-l tare.

— Timothy al nostru este un băiat cu un viitor în față, Samantha. Sunt atât de mândră! Ar trebui să petreci mai mult timp cu el. Chiar știe pe ce pământ calcă.

Aprob glacial, în timp ce Tim zâmbește infatuat.

Odată ce ieșim și suntem din nou pe trotuar, întreb:

— Ce ai făcut, mai exact, ca să meriți asta?

Tim pufnește.

— La dracu', Samantha! Aș fi fost exmatriculat din Ellery cu mulți ani în urmă, dacă n-aș fi învățat cum să mă bag pe sub pielea autorităților. Am scris o lucrare despre anii de sub Reagan, iarna trecută. Iar aici — face semn spre clădirea din spatele nostru — n-am făcut decât să plagiez câteva fraze din Gipper[1]. Micul snob și mama ta, practic, au avut orgasme...

Ridic o mână.

— Am prins ideea.

— Ce aveți, tu și Nan? Să fiu al naibii, voi două sunteți crispate rău, zice Tim.

Conduce — prea repede — în tăcere vreo câteva minute, apoi spune:

— Scuze! Simt că explodez. Tot ce vreau, de fapt, e să mă fac turtă.

Sperând, în mod ridicol, că asta o să-i abată gândurile, îi spun despre oferta domnului Garrett.

— Sunt destul de disperat ca să-mi umplu timpul încercând și asta. Dar, dacă trebuie să port un nenorocit de șorț, nici nu încape vorbă să accept slujba.

— Fără șorț. Iar Alice trece des pe-acolo.

— S-a făcut.

Tim se înseninează la loc.

[1] Porecla lui Ronald Reagan care a interpretat rolul unui jucător de fotbal american, George „Gipper" Gip, în filmul *Knute Rockne: All American* (1940).

*

Când ajungem la magazin, domnul Garrett și Jase sunt în spatele tejghelei. Jase e cu spatele la noi, când intrăm pe ușă. Felul în care domnul Garrett stă aplecat, rezemându-și coatele de tejghea, este același în care Jase se sprijină de masa din bucătărie, la el acasă... Vorbește mai răgușit decât Jase, mai asemănător cu Joel. Oare Jase o să semene cu el, când o să aibă patruzeci de ani? O să ne mai cunoaștem și atunci?

Domnul Garrett își ridică ochii, zărindu-ne. Zâmbește.

— Tim Mason... de la Lupișorii Cercetași. Eu am fost liderul detașamentului tău, mai știi?

Tim pare alarmat.

— Cum fu... ăă... îți amintești de mine și mai vrei să mă intervievezi?

— Desigur. Hai să mergem în biroul din spate. Poți să-ți scoți sacoul și cravata, totuși. N-are rost să te simți stingherit.

Tim îl urmează pe culoar, arătând oricum stingherit, intuind că plagiindu-l pe Ronald Reagan n-o să-l ajute în situația asta.

— Deci, tatăl tău a fost întotdeauna un dur? întreabă Tim, conducându-ne pe amândoi acasă, o oră mai târziu.

Eu automat devin defensivă, dar Jase pare neafectat.

— M-așteptam să-ți închipui asta.

Îi privesc profilul lui Jase, în scaunul pasagerului mașinii, părul lui fluturând în vânt. Eu stau în spate. Tim din nou înnoadă țigară după țigară. Alung fumul cu mâna și mai deschid un pic geamul.

— Crâncenă condiție de angajare.

Tip întoarce parasolarul și un pachet de Marlboro îi cade în poală.

— Nu-s convins că merită.

— Ce-mi pasă mie? ridică Jase din umeri. Zici că-i mai rău decât acum? Nu-mi dau seama, pe bune.

— Nu-i vorba de mai rău, bulangiule. Doar că nu e o alegere.

— De parc-ai avea prea multe, replică Jase. Merită o încercare, aș spune, frate.

Mă simt de parc-ar vorbi codificat. Habar n-am ce se petrece. Când mă aplec să mă uit la profilul lui Jase, mi se pare evaziv, nu băiatul care mă sărută atât de dulce de noapte bună.

— Ați ajuns, zice Tim, oprind în dreptul aleii din fața casei familiei Garrett. Acasă din nou, acasă din nou, *jiggety jig*[1]. Noapte bună, tineri îndrăgostiți!

După ce ne luăm la revedere de la Tim, rămânem pe pajiștea familiei Garrett. Mă uit spre casa mea și descopăr, cum mă așteptam, că toate luminile sunt stinse. Mama nu a ajuns încă acasă. Îi ridic mâna lui Jase și mă uit la ceas: șapte și zece minute. Trebuie să fie vreo altă întrunire motivațională sau civică sau vreo acțiune municipală... sau mai știu eu ce.

— Care-i treaba cu Tim? întreb, întorcându-i mâna și plimbându-mi degetele pe liniile ușor albăstrii ale venelor de pe încheietura lui.

— Tata a pus condiția de nouăzeci de întâlniri pentru nouăzeci de zile, pentru angajare, răspunde Jase. Așa, spune el, oamenii nu au nevoie să bea. Cumva știam că o să facă asta.

Gura lui îmi atinge ușor clavicula.

— Nouăzeci de întâlniri cu el?

— Nouăzeci de întâlniri AA. Alcoolicii Anonimi. Tim Mason nu e singurul care a eșuat vreodată. Și tata a fost un mare petrecăreț, un băutor împătimit, când era adolescent. Eu nu l-am văzut niciodată bând ceva, dar știu ce povestește. Am bănuit că avea să-l citească pe Tim imediat.

Îmi ridic mâna, îi ating buzele lui Jase, urmărindu-i linia celei pline, de jos.

— Și dacă Tim nu se poate ține de program? Dacă renunță?

— Cu toții merităm o șansă la victorie, nu-i așa? zice Jase, apoi își strecoară mâinile pe sub tricoul meu, la spate, închizând ochii.

[1] Vers dintr-o poezie populară pentru copii, *To the market*.

— Jase... spun eu.

Sau oftez.

— Luaţi-vă o cameră, voi doi, sugerează o voce.

Ne întoarcem şi o vedem pe Alice venind cu paşi mari spre noi i cu Brad pe urmele ei.

Jase se dă un pas înapoi, trecându-şi mâna prin păr şi lăsându-l nai ciufulit şi mai ispititor.

Alice clatină din cap şi trece mai departe.

Capitolul douăzeci şi şapte

Casa noastră vibrează de o energie ciudată pe Patru Iulie.

Patru Iulie, trebuie să vă spun, este sărbătoarea locală în Stone Bay. La începutul Războiului de Independenţă, britanicii au ars nişte vase în portul nostru, o acţiune grăbită în drumul lor spre un loc mai important, astfel că Stony Bay s-a simţit întotdeauna personal învestit la Ziua Independenţei. Parada începe de la cimitirul din spatele primăriei, urcă dealul până la Biserica Baptistă Veche, unde veteranii depun o coroană la mormântul soldatului necunoscut, apoi coboară şi defilează pe Main Street cea străjuită de copaci, prin faţa caselor zugrăvite prin lege în alb, galben şi cărămiziu, îngrijite şi ordonate precum casetele de culori dintr-un set de acuarele, şi, în cele din urmă, în port. Fanfare de la toate şcolile locale interpretează cântece patriotice. De când a fost aleasă, mama întotdeauna ţine discursurile de începere şi de încheiere. Absolvenţii şcolilor generale recită Preambulul Constituţiei, iar vreun elev eminent citeşte o lucrare despre viaţă, libertate şi căutarea dreptăţii.

Anul acesta, elevul este Nan.

— Nu pot să cred, zice ea încontinuu. Tu poţi? Anul trecut a fost Daniel şi acum, eu. Nici măcar nu m-am gândit că asta cu Patru Libertăţi era cea mai bună lucrare a mea! Eu credeam că aceea pentru engleză, cu revolta lui Huckleberry Finn şi Holden Caulfield împotriva vieţii, era mult mai bună.

— Dar nu era potrivită pentru Patru Iulie, observ eu.

Ca să fiu sinceră, și eu sunt uimită. Nan urăște scrierea creativă. Ea întotdeauna a fost mai bucuroasă să memoreze decât să teoretizeze. Și ăsta nu e singurul lucru ciudat pe ziua de azi.

Mama, Clay, Nan și cu mine suntem în living. Mama o ascultă pe Nan exersându-și discursul, în timp ce Clay verifică procedurile obișnuite de Patru Iulie, încercând să-și dea seama cum mama „poate da un plus de savoare, anul ăsta", cum spune el.

El stă întins pe burtă în fața șemineului, cu articolele decupate din ziare și bucățele de hârtie întinse înaintea lui și cu un marker într-o mână.

— Pare-se că ți-ai ținut discursul standard electoral, Gracie. Blestemul „Bunăstării Comune".

Își ridică privirile și-i face cu ochiul, întâi ei, apoi lui Nan și mie.

— Anul ăsta vom avea nevoie de focuri de artificii.

— Le avem, zice mama. În fiecare an, Donati's Dry Goods face o donație de așa ceva — ne înscriem la coadă pentru autorizație cu luni înainte.

Clay își vâră capul între umeri.

— Grace. Dulceață. Spun focuri de artificii la figurat.

Lovește cu nodurile degetelor în tăieturile din ziar.

— Asta e în regulă pentru ce se așteaptă de la tine în cazul alegerilor locale. Dar poți mai bine de-atât. Și, draga mea, dacă vrei să câștigi anul acesta, va *trebui* s-o faci.

Trandafiriul inundă pometii mamei, semnul inconfundabil al supărării. Se duce lângă el, își așază o mână pe umărul lui și se apleacă să vadă ce a subliniat.

— Spune-mi cum, zice ea apoi, luându-și pixul și întorcând o pagină nouă a carnețelului ei, uitând de Nan și de mine.

— Wow! zice Nan, când ne urcăm pe biciclete și plecăm la ea acasă. A fost ciudată rău faza asta. Clay ăsta chiar o conduce din umbră pe mama ta, nu?

— Cred, zic eu. Așa se întâmplă mereu, în ultima vreme. Nu pot să-mi dau seama... adică... evident ea e fascinată de el, dar...

— Crezi că e vorba de — Nan își coboară vocea — sex?

— Pfui, Nan. Habar n-am. Nu vreau să mă gândesc la niciunul dintre ei în contextul ăla.

— Ei bine, ori e asta, ori ea a suferit o lobotomie frontală, murmură Nan. Deci ce crezi c-ar trebui să port? Crezi c-ar trebui să fie ceva roşu, alb şi albastru?

Coboară de pe trotuar pe stradă, ca să poată pedala în paralel cu mine.

— Te rog zi *nu*. Poate doar albastru. Sau alb? E prea virginal?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu că n-ar corespunde realităţii. Oare să-l pun pe Daniel să mă filmeze când citesc eseul şi să trimit înregistrarea odată cu scrisoarea pentru colegiu? Sau asta ar fi o imbecilitate?

Continuă să-mi pună întrebări la care eu n-am răspunsuri pentru că sunt cu gândul complet în altă parte. *Ce se întâmplă cu mama? Când a ascultat vreodată mama de altcineva decât de ea însăşi?*

Tracy vine acasă pentru spectacolul obligatoriu de Patru Iulie. Ea n-are nimic împotrivă, îmi spune mie, pentru că „Podgoria e *înţesată* de turişti în weekendul ăsta". Ce rost ar avea s-o întreb cum servitul la mese timp de o lună într-un restaurant din Podgorie a ţinut-o departe de turişti? Tracy e Tracy.

Şi Flip e acasă. I-a dăruit lui Tracy o brăţară de tenis cu o micuţă rachetă de aur atârnată de ea, care a dat naştere la o mulţime de gesturi noi din partea lui Tracy, presupunând fluturări ale mâinii din încheietură, cu scopul de-a o etala.

— Pe bileţelul care a însoţit-o scria *Trăiesc să te slujesc*, îmi şopteşte ea, în seara în care ajunge acasă. Tu ai rezista?

Mie îmi sună ca devizele de pe tricourile pe care le vinde Nan la B&T, dar ochii surorii mele strălucesc.

— Ce s-a întâmplat cu teoria dragostei la distanţă care n-o să ţină? întreb eu.

Puteţi să-mi spuneţi Strică-chef.

— Aia e-n septembrie! râde Tracy. Doamne, Samantha! Mai sunt luni până atunci.

Mă bate pe umăr.

— Ai fi înțeles dac-ai fi fost vreodată îndrăgostită.

O parte din mine arde de poftă să-i spună „Ei bine, Tracy, de fapt..."

Dar sunt atât de obișnuită să nu spun nimic, atât de obișnuită să fiu auditoriul în timp ce mama și Tracy sunt cele cu poveștile. Prin urmare doar o ascult în timp ce-mi spune despre Podgorie și despre Sărbătoarea Portului și despre Sărbătoarea Solstiţiului de vară. Ce a Făcut Flip și Ce a Spus Flip și ce-a făcut Tracy atunci.

Până când se adună fanfarele școlare, la ora opt în dimineaţa de Patru Iulie, sunt deja treizeci de grade, iar cerul are culoarea aceea de vară fierbinte albastru-cenușiu-ardezie, care-ţi spune c-o să se facă și mai cald. În pofida semnelor acestora, mama arată calmă și netulburată în taiorul ei alb de in, sub o uriașă pălărie de pai albastră cu panglică roșie. Tracy, cu proteste, poartă o rochie cu breteluţe bleumarin, împodobită cu o centură albă. Eu sunt într-o rochie albă, largă, strânsă sub bust, pe care mama o adoră, în care mă simt cam de vreo zece ani, cel mult.

Stând cu mama și cu Tracy, în timp ce se adună participanţii la paradă, îi pot vedea pe Duff legănându-și tuba, roșu la faţă mai înainte să înceapă marșul, și pe Andy, care mijește ochii, acordând una dintre coardele viorii sale. Când și-o fixează pe umăr, își ridică ochii, mă zărește și îmi zâmbește larg, aparatul dentar sclipindu-i.

Magazinul de bricolaj al familiei Garrett nu e deschis astăzi, dar Jase și domnul Garrett vând steguleţe, steaguri și fanioane pentru roţile bicicletelor în faţa magazinului, cu Harry alături, făcând reclamă la limonadă în mod agresiv:

— Hei, dumneata! Domnule! Arăţi însetat. Douăzeci și cinci de cenţi! Hei, dumneata! Doamnă!

Doamna Garrett e undeva, pierdută în mulţime, cu George și Patsy. Nu cred că mi-am dat seama până acum că toată lumea din oraș vine la această paradă.

Primul cântec pe care-l cântă fanfara este „America e frumoasă". Cel puţin, ăsta cred că e. Fanfara e destul de slabă. Apoi domnul McAuliffe, care conduce fanfara școlii generale din Stony Bay, pornește înainte, iar parada se târăște după el.

Trec toboșarii, iar mama stă în picioare, în spatele podiumului. Tracy și cu mine stăm pe locurile din tribuna descoperită, chiar în spatele ei, cu Marissa Levy, șefa de promoţie a școlii generale, și cu Nan, pe locurile ce le-au fost stabilite. De unde ne aflăm, în sfârșit o localizez pe doamna Garrett, pe margine, cu o imensă vată pe băţ în mână, din care îi dă câte puţin lui George, în timp ce Patsy întinde mâinile spre ea. Familia Mason e în primul rând, în centru, domnul Mason cu braţul petrecut pe după soţia sa și Tim lângă ei, îmbrăcat într-un... ăă... smoching? Dar știu că doamna Mason l-a pus să se îmbrace frumos. Bineînţeles că Tim a exagerat. Foarte probabil se coace.

Mama își ţine discursul, despre cum două sute treizeci de ani de mândrie au adus Stony Bay-ul la acest nivel, două sute treizeci de ani de excelenţă etc. Nu-mi dau seama prin ce diferă de ceea ce spune ea de obicei, dar îl văd pe Clay, lângă o cameră de filmat a celor de la NewsCenter9, dând din cap și zâmbind, aplecându-se spre fotograf, de parcă ar vrea să se asigure că prinde cadrul-cheie.

După mama e liniște, și Nan se apropie grăbită de podium. Ca multe alte aspecte din distribuţia ADN-ului lor de gemeni, și genele înălţimii au fost măsurate inechitabil. Nanny mă întrece cu vreo cinci centimetri, având cel mult un metru șaizeci și cinci, în timp ce Tim a trecut de un metru optzeci cu ani în urmă. Ea trebuie să urce câteva trepte ca să se vadă de pupitru. Își așază foile, netezindu-le și înghiţind vizibil în sec, cu pistruii ieșiţi în evidenţă pe tenul ei palid.

Răzbate o tăcere lungă și încep să mă îngrijorez. Apoi ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, se uită o clipă cruciș și începe:

— Suntem obișnuiţi acum, în această ţară, în acest moment, să sărbătorim ceea ce avem. Sau ceea ce vrem. Nu ceea ce ne lipsește. În această zi care celebrează ceea ce au visat și au sperat pentru noi

strămoșii noștri, mi-ar plăcea să comemorez cele patru libertăți... și să remarc că... în vreme ce două dintre ele, libertatea expresiei și libertatea credinței religioase, celebrează ceea ce avem deja, un număr egal celebrează ceea ce ne lipsește... libertatea de sărăcie... libertatea de frică.

Microfonul scârțâie un pic, din când în când scoțând un chițăit ascuțit. Mama ține capul plecat într-o parte, ascultând pătrunsă discursul, de parcă n-ar fi auzit-o pe Nan repetându-l de vreo șase ori. Tracy și Flip își ciocnesc ușor picioarele, ținându-se de mână, dar amândoi au fețele foarte serioase. Mă uit în mulțime și o văd pe doamna Mason, cu mâinile împreunate sub bărbie, și pe domnul Mason, cu ochii ațintiți asupra lui Nan și umărul aplecat spre soția sa. Îl caut pe Tim și-l descopăr stând cu capul în jos și frecându-se la ochi.

În clipa în care Nan sfârșește, aplauzele sunt asurzitoare. Ea se face la fel de roșie ca părul ei, execută o plecăciune rapidă și se întoarce, așezându-se în tribună, lângă mama.

— Ar fi putut fi mai frumos exprimat? exclamă mama. Patru Iulie este ziua celebrării a ceea ce strămoșii noștri au ales — și a ceea ce au refuzat —, a ceea ce au visat pentru noi și a ceea ce noi am transformat în realitate prin puterea visurilor lor.

Continuă pe aceeași temă, dar ceea ce văd eu este Nan îmbrățișată de părinții ei, mama și tatăl ei bucurându-se în sfârșit de reușitele lui Nan, nu concentrându-se asupra dezastrelor lui Tim, și fața ei atât de fericită pe deasupra brațelor lor unite. Mă uit după Tim, așteptându-mă să-l văd aproape de cercul lor, dar el a dispărut.

Mama își continuă discursul, despre libertate și alegere și cum rămânem noi tari. Clay, acum plantat în spate, pe unul dintre ultimele rânduri, îi zâmbește scurt și-i face semn cu degetul mare în sus.

Coroana pentru comemorarea soldaților căzuți este depusă după marșul lent în josul dealului spre port, iar Winnie Teixeira, de la școala primară, dă onorul suflând în goarnă. Apoi toată lumea recită Jurământul de Credință și partea formală a festivității

de patru iulie se destramă în vată pe băţ, limonadă rece ca gheaţa şi îngheţată italiană din maşinile de îngheţată puse la dispoziţie de Doane's.

Mă uit după Nan, dar ea e în mulţime, cu părinţii ei. Tracy şi Flip se îndepărtează rapid de mama, Tracy strigând ceva peste umăr şi făcând cu mâna. Mama e într-un furnicar de oameni, strângând mâini şi semnând lucruri şi... umm... sărutând copii mici. Mamei nici măcar nu-i plac copiii mici, dar n-ai ghici asta, după cum exclamă la seria de micuţi cetăţeni chei şi băloşi. Eu rămân pe loc, nehotărâtă, întrebându-mă dacă trebuie să stau lângă ea toată ziua, dorindu-mi să scap de rochia mea copilăroasă care-mi dă mâncărimi şi să mă retrag într-un loc la umbră.

Nişte braţe mă cuprind de mijloc şi buzele lui Jase mi se lipesc de gât.

— Cum, Sam? Nicio uniformă? Încercasem să ghicesc dacă o să întruchipezi Statuia Libertăţii sau pe Martha Washington.

Mă întorc în braţele lui.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Alte săruturi. *M-am transformat în cineva care se sărută în public, pe stradă.* Deschid ochii, mă dau un pas înapoi, privind în jur după mama.

— Şi tu îl cauţi pe Tim?

— Tim? Nu...

— A trecut pe la tarabă, zice Jase, şi arăta oarecum încruntat. Ar trebui să-l găsim.

Stăm un timp lângă bariera rotitoare din capătul străzii principale, eu cocoţată pe postamentul alb de cărămidă, Jase folosindu-se de înălţimea lui ca să scaneze mulţimea, dar nu e nici urmă de Tim. Apoi îl văd, remarcându-l după smochingul negru între toate culorile sărbătoreşti, vorbind cu Troy Rhodes, etern dedicatul nostru dealer local de droguri.

— E acolo, îi fac semn lui Jase.

— Drăguţ. Jase îşi muşcă buza. Într-o companie bună.

Bănuiesc că Troy îşi face rondurile şi pe la şcolile publice.

Jase și cu mine înotăm prin mulțime, dar până ajungem la Troy, Tim a dispărut din nou. Jase mă strânge de mână.

— O să-l prindem, zice el.

E înapoi cu părinții lui. Ajungem la familia Mason la țanc să îl auzim pe bătrânul domn Erlicher, care conduce liga voluntarilor de la Biblioteca Stony Bay, spunând:

— Și iat-o pe steaua noastră strălucitoare.

Și o sărută pe Nan. Apoi se întoarce spre Tim, care s-a trântit plictisit pe un scaun, lângă Nan.

— Mama ta mi-a spus că ai niște probleme cu a te acomoda la locul de muncă, tinere.

— Ăsta-s eu, îi spune Tim fără să-și ridice ochii, tipul care nu se acomodează.

Domnul Erlicher îl împunge cu degetul în umăr.

— Și eu mi-am găsit drumul târziu, știi. He-he-he. Și uită-te la mine acum.

Intenția lui e bună, dar de vreme ce realizarea lui cea mai importantă de care avem cunoștință este aceea de a fi imposibil de oprit odată ce s-a pornit să vorbească, Tim arată oricum, numai consolat nu. Ochii lui rătăcesc prin mulțime, ne descoperă pe mine și pe Jase, și trec mai departe, ca și când nu i-am putea fi de ajutor în niciun fel.

— Hei, zice Jase pe un ton neutru. E foarte cald. Hai să plecăm de-aici.

Daniel își croiește drum spre Nan, răsărind în spatele ei, în timp ce ea primește alte felicitări. Nan e atât de radioasă, încât soarele pălește prin comparație.

— Vino, Tim, repetă Jase. Am Buburuza colo, lângă magazin. Hai să mergem la plajă.

Tim se uită la noi, de la unul la celălalt, apoi din nou spre mulțime. În cele din urmă, ridică din umeri și vine după noi, cu mâinile îndesate în buzunarele smochingului. Când ajungem la Buburuză, insistă să se cațăre pe bancheta din spate, chiar dacă e caraghios să stea acolo cu picioarele sale lungi.

— Sunt bine, mi-o retează el, refuzând ofertele mele repetate de a sta pe locul din față. Stai tu lângă iubitul tău. E o crimă să vă țină cineva despărțiți și eu am destule pe conștiință. O să stau aici, bine-mersi, și o să mai exersez vreo câteva poziții acrobatice din Kama Sutra. Singur. Din păcate.

*

Soarele arde atât de puternic la amiază, încât te-ai fi așteptat ca toată lumea din oraș să migreze ca lemingii spre plajă, dar e încă pustie când Jase, Tim și cu mine ajungem acolo.

— Ei, poftim, zice Jase. O să înot în chiloți.

Își scoate tricoul și îl aruncă pe geam în Buburuză, aplecându-se să-și scoată tenișii.

Mă pregătesc să spun că o să mă duc până acasă să-mi iau costumul, când îl văd pe Tim lungindu-se pe nisip, cu smoching cu tot, și nu mă mai duc nicăieri. Oare a cumpărat ceva de la Troy? Chiar dacă a făcut-o, când să fi avut timp să fumeze sau să înghită sau mă rog?

Jase se ridică.

— Vrei să ne întrecem? îi strigă el lui Tim.

Tim își ia brațul de la ochi.

— Sigur, cum să nu. Întrecere. Fiindcă tu ești un atlet în formă maximă și antrenat, iar eu sunt un vai de capul meu fără condiție fizică. Bineînțeles, hai să ne întrecem. Alergăm pe plajă. Cu mine în smoching.

Ridică un deget.

— Nu. Dacă mă gândesc mai bine, hai să nu. Am prea multe avantaje necinstite. N-ai vrea să te fac de râs cu Samantha aici de față.

Jase dă un șut în nisip.

— Nu fi măgar. M-am gândit că poate te-ar ajuta să nu-ți mai bați capul. Când încerc să nu mă mai gândesc la chestii supărătoare, eu alerg.

— Ei, pe bune? zice Tim cu vocea plină de sarcasm. Și asta ține la tine? Alergatul îți ia mintea de la corpul sexy al Samanthei și...

— Dacă vrei să-ţi trag una, frate, îl opreşte Jase, nu trebuie să fii mai antipatic decât de obicei. Nu-i nevoie s-o amesteci pe Samantha.

Tim îşi trece din nou braţul peste ochi. Se uită în zare, la valurile albastre. Eu aş vrea să-mi iau costumul, dar dacă mama e deja acasă şi mă trezesc prinsă în cine ştie ce eveniment politic?

— Alice întotdeauna îşi ţine costumele de baie în portbagaj, îmi spune Jase, exact când îmi sună telefonul.

— Samantha Reed! Unde eşti?

— Ăă, bună, mamă, eu...

Din fericire, întrebarea e retorică, pentru că mama îi dă înainte fără să aştepte răspuns.

— M-am uitat în jur, la încheierea paradei, şi nu te-am văzut pe nicăieri. Nicăieri. Mă aşteptam la asta din partea lui Tracy, nu a ta...

— Eu...

— Clay şi cu mine luăm trenul cu aburi, în susul râului. Ţin un discurs la Riverhampton şi ne întoarcem cu vaporaşul în strâmtoare, ca să vedem focurile de artificii. Voiam să vii şi tu. Unde eşti?

Tim îşi scoate metodic brâul şi papionul. Jase se sprijină de Buburuză, flexându-şi un picior, aducându-şi glezna la coapsă, şi apoi pe celălalt. Strâng tare din ochi.

— Cu Nan, zic eu, sărind în prăpastia speranţei că Nan nu e chiar acolo, lângă mama.

Slavă Domnului, vocea i se îmblânzeşte.

— A fost minunată astăzi, nu-i aşa? O introducere perfectă pentru discursul meu.

— Cum? strigă ea, înăbuşit, spre cineva din fundal. Pleacă trenul, scumpo. O să fiu acasă pe la zece. Spune-i şi lui Tracy. Vin acum, Clay! Să fii cuminte, iubito. Ne vedem diseară.

— Totul e-n regulă? întreabă Jase.

— Mama, zic eu, încruntându-mă. Unde spuneai că găsesc un costum?

El deschide portbagajul Buburuzei.

—Nu ştiu dacă o să... ei bine, Alice e cam...

Pare necăjit și mă întreb de ce, când telefonul meu sună din nou.

— Samantha! Samantha! strigă Nan. Mă auzi?

— Te-aud.

Ea continuă să țipe, de parcă asta ar ajuta.

— Vorbesc de la telefonul meu, dar trebuie să mă grăbesc. Tim iar mi-a mâncat toate minutele! Daniel mă duce la plimbare cu barca părinților lui. Mă auzi? Eu te-aud ca naiba.

Zbier cât pot, nădăjduind că voi răzbi:

— SPUNE-LE ALOR MEI CĂ SUNT CU TINE, răcnește ea. OK?

— DACĂ ȘI TU ÎI SPUI MAMEI CĂ SUNT CU TINE! OK?

— CE? urlă ea.

— CE? strig înapoi.

— S-AR PUTEA SĂ RĂMÂNEM PE BARCĂ, ÎN NOAPTEA ASTA. SĂ LE SPUI CĂ VIN SĂ DORM LA TINE!

Vorbește destul de tare ca să fac din telefon o boxă. Tim se ridică, alert.

— Vreau să vorbesc cu ea, îmi spune el, grăbit.

— Tim vrea să-ți spună ceva.

El îmi smulge telefonul.

— O să-ți povestesc totul, răcnește Nan, doar fă-mi serviciul ăsta.

— Desigur! urlă Tim, la telefon. Pentru tine orice, sora mea premiantă!

Îmi întinde telefonul înapoi.

— Tim e în regulă?? întreabă Nan, cu voce normală.

— Nu șt..., dau eu să spun; când telefonul scoate acel deprimant sunet ondulat care semnalează sfârșitul bateriei și se închide totodată.

— Nu ai probleme, nu-i așa, Sam? întreabă Jase.

— Observ că nu mă întrebi pe mine, îi spune Tim, scoțându-și pantalonii și rămânând în niște boxeri cu un mic blazon brodat pe ei.

Mă vede zgâindu-mă.

— Școala pregătitoare Ellery vinde boxeri. Pe-ăștia i-am primit de Crăciun, de la mama. Nu ți-i confiscă, atunci când te dau afară.

Jase încă mă cercetează întrebător. Încep să caut prin portbagajul Buburuzei.

— Ne vedem la țărm după ce te schimbi, zice Jase. Haide, Tim!

Scormonind printre costumele de baie din portbagaj, îngropate sub bețe de lacrosse și mingi de fotbal, sticle de Gatorade și ambalaje de batoane energizante pentru sportivi, descopăr ce voia să spună Jase. Singurele piese care se potrivesc sunt fâșiuțele astea minuscule negre de imitație de piele. În afară de ele, nu mai există decât vreo câteva perechi de pantaloni scurți de-ai lui Jase de la echipa de fotbal Stony Bay și ceea ce seamănă cu un costum de baie întreg pentru Patsy. Care probabil e tot al lui Alice.

Prin urmare, îmi pun chestiile de piele neagră, înșfac un prosop și încerc să merg nonșalant pe plajă.

Ceea ce nu e foarte ușor.

Jase se uită la mine, roșește, se mai uită o dată, apoi se lasă pe spate în apa mai adâncă. Tim se uită la mine și zice:

— Să fiu al dracu', Catgirl!

— E costumul lui Alice, zic eu. Hai să înotăm.

*

Restul zilei trece leneș. Jase, Tim și cu mine stăm la plajă, ne luăm hotdogi de la Clam Shack și ne mai învârtim o vreme prin preajmă. Până la urmă, ne întoarcem acasă la familia Garrett și mai stăm la piscină.

George se cuibărește lângă mine.

— Îmi place costumul tău de baie, Samantha. Dar arăți oarecum a vampir. Ai văzut vreodată un liliac vampir? Știai că, de fapt, nu ți se încurcă în păr? Asta e doar un mit. În realitate sunt foarte drăguți. Nu beau decât de la vaci și alte animale. Dar sânge, nu lapte.

— Nu, n-am văzut niciodată vreunul, răspund eu. Nici nu ard de nerăbdare, să-ți spun drept, oricât de drăguți ar putea fi.

Ușa din spate se trântește și Andy vine parcă plutind spre marginea piscinei, cu fața numai zâmbet. Se lasă să cadă peste parapet, închizând ochii teatral.

— În sfârșit s-a întâmplat.

— Kyle Comstock? întreb eu.

— Da! În sfârșit m-a sărutat. Și a fost... Face o pauză. De fapt, chiar greu? Și el are aparat dentar. Dar tot a fost minunat. A făcut-o și în fața tuturor. Știi, după paradă? O să-mi aduc veșnic aminte de asta. O să fie ultimul lucru la care mă voi gândi când o să închid ochii pentru ultima oară. Apoi m-a sărutat din nou, după ce ne-am luat îngheţată, și apoi când...

— Gata, am prins ideea, o întrerupe Jase. Mă bucur pentru tine, Andy.

— Totuși, acum ce urmează? întreabă ea, îngrijorată. Crezi c-o să-și folosească limba data viitoare?

— N-a făcut-o de data *asta*? Tim e uluit. Doamne!

— Păi, nu. Ar fi trebuit? Am făcut-o greșit?

— Andy, nu există nicio regulă pentru lucrurile de genul ăsta.

Jase se întinde pe spate pe prosop, lângă mine și George.

— Ar trebui să existe, protestează Andy. Fiindcă de unde Dumnezeu ai putea să știi totul? Nu e nici pe departe același lucru cu sărutatul stâlpului patului. Sau al oglinzii din baie.

Și Jase și Tim izbucnesc în râs.

— Nicio limbă acolo, bâiguie Jase.

— Sau numai a ta. Iar de unul singur nu e atât de plăcut, hohotește Tim.

— De ce să-ţi săruți stâlpul patului, Andy? E cam scârbos, zice George, încreţindu-și nasul.

Andy le aruncă celor trei băieţi o privire iritată și se întoarce înapoi în casă.

Tim întinde mâna după smoching, scoţându-și ţigările din buzunarul interior și bătând una în palmă. Ochii lui George se fac rotunzi.

— Aia e o ţigară? Alea sunt ţigări?

Tim pare puţin descumpănit.

— Da. Ai ceva împotrivă?

— O să mori dacă fumezi alea. Plămânii tăi o să se înnegrească și o să se zbârcească. Apoi o să mori.

George e deodată gata să plângă.

— Nu muri. Nu vreau să te văd murind. L-am văzut pe hamsterul lui Jase murind, când a înţepenit tot și ochii i-au rămas deschiși, dar nu mai erau strălucitori.

Faţa lui Tim devine perplexă. Se uită la Jase, parcă să ceară instrucţiuni. Jase doar îi întoarce privirea.

— Drace! zice Tim și îndeasă ţigara înapoi în pachet.

Se ridică, se duce la bazin și se aruncă în apă.

George se întoarce spre mine.

— Asta ce înseamnă? Înseamnă da sau nu?

Doamna Garrett bagă capul pe ușa din spate.

— Jase, dispozitivul de gunoi de la chiuvetă s-a stricat din nou. Mă poţi ajuta?

Familia Garrett are focuri de artificii, mulţumită lui Hank, fratele doamnei Garrett, îmi spune ea mie, care locuiește în Sud și le trimite ilegal cu vaporul, în fiecare an. Prin urmare, ne strângem cu toţii pe pajiștea casei Garrett, când cerul de vară se întunecă.

— Jack! strigă doamna Garrett. Te rog să nu te arzi la mână! De ce trebuie să-ţi spun asta? Ţi-o spun în fiecare an.

— Dacă mi-o ard, răspunde domnul Garrett, așezând câteva artificii într-un cerc de pietre, îl dau în judecată pe fratele tău. Niciodată nu trimite instrucţiuni. Aprinde-le, Jase!

Jase aprinde un băţ de chibrit lung și i-l dă tatălui său. Doamna Garrett îi cuprinde în braţe pe George și pe Patsy.

— Oricum nu le-ai citi! replică ea, când băţul de chibrit scoate o flacără albastră și artificiile ţâșnesc pe cerul nopţii.

Când și ultimele focuri de artificii se sting, mă răsucesc pe o parte, urmărind liniile feţei lui Jase cu vârful degetului arătător.

— Nu mi-ai cântat niciodată, spun.

— Mmm?

Sună somnoros.

— I-am văzut pe Andy și pe Duff cântând la instrumentele lor. Tu *susţii* că știi să cânţi la chitară. Dar eu n-am văzut vreo dovadă. Când o să-mi cânţi o baladă?

— Ăă, niciodată?

— De ce nu? întreb și urmăresc arcul sprâncenelor sale negre.

— Pentru că asta ar fi incredibil de prozaic, ca să nu mai spun de prostesc. Iar eu încerc să mă feresc de banalităţi. Ca să nu mai spun de prostesc.

Se întoarce pe spate, arătând spre cerul nopţii.

— OK, ce stea e aia? Și aia?

— Triunghiul de vară. Aceea e Vega, cu Deneb și Altair. Dincolo e... Lira, Săgetătorul...

Urmăresc drumul stelelor pâlpâitoare cu degetul arătător.

— Îmi place că știi asta, zice Jase, încet. Hei, aia a fost o stea căzătoare? Poţi să-ţi pui o dorinţă când vezi una din astea, nu-i așa?

— Un avion, Jase. Vezi lumina roșie de la coadă?

— Doamne! OK. Deci s-a zis cu a nu fi prozaic și prostesc.

Râd și mă aplec să-l sărut pe gât.

— Poţi să-ţi pui o dorinţă și când vezi un avion totuși, dacă vrei.

— S-a cam dus entuziasmul, spune el, trăgându-mă mai aproape. De altfel, ce altceva mi-aș mai putea dori?

Capitolul douăzeci şi opt

— Bună, iubito!

Vocea îi este domoală ca apa dintr-un lac.

—Ai ceva să-mi spui?

Încremenesc la jumătatea gestului de a închide uşa fără zgomot.

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Cum de n-am văzut maşina mamei? Am crezut că focurile de artificii şi plimbarea cu trenul cu aburi o să dureze mai mult. Cum de-am putut să stau plecată până atât de târziu?

— N-aş fi crezut că o să fac vreodată asta pentru *tine*.

Vocea e amuzată acum şi, când mă uit, o văd pe Tracy stând pe canapea, clătinând din cap la mine.

Uitasem că îi poate imita la perfecţie tonul mamei, ceea ce, în combinaţie cu impresionantele ei abilităţi de falsificare, o scutiseră de excursii la care nu voia să se ducă, de zile la şcoală cu teste pentru care nu învăţase şi de ore de educaţie fizică de care era plictisită.

Râd şi răsuflu adânc.

— Doamne, Trace! Era să fac infarct.

Ea zâmbeşte infatuată.

— Mama ta a sunat chiar la ora stingerii ca să se asigure că erai teafără şi nevătămată. I-am spus că te băgaseşi în pătuţ de câteva ore şi dormeai dusă, pe tărâmul viselor inocente. Bună treabă că nu te poate vedea acum.

Se ridică şi vine în spatele meu, întorcându-mă cu faţa spre oglinda de pe hol.

— Deci cine e tipul?

— Nu e niciun..., încep eu.

— Samantha, te rog! Părul ți-e ciufulit, buzele îți sunt umflate și ai avea nevoie de cravata aia stupidă de la Breakfast Ahoy ca să-ți acoperi vânătaia de aici. Repet: cine-i tipul?

Chiar arăt aprinsă la față și răvășită, o înfățișare pe care am văzut-o la Tracy de multe ori, dar încă mai am până să mă obișnuiesc cu ea la mine.

— Nu-l cunoști, zic eu, încercând să-mi aranjez părul. Te rog, nu-i spune nimic mamei.

— Mica Domnișoară Perfecțiune are un iubi secret!

Tracy chicotește acum.

— Nu suntem... N-am...

— Îm-hm, face Tracy, neimpresionată. Judecând după expresia de pe fața ta, e doar o chestiune de timp. Ți-am acoperit spatele. Acum spune tot. Dacă nu-l cunosc, trebuie să fie un motiv pentru asta. Te rog, spune-mi că e cineva pentru care mama n-o să facă o criză de nervi.

— N-o să fie fericită, recunosc eu.

— De ce? E un drogat? Un beţivan?

— Un Garrett, zic eu. Din vecinii de alături.

— Fir-ar să fie, Samantha! Chiar forțezi limitele, nu-i așa? Cine-ar fi crezut că o să ajungi să fii marea rebelă? E cel cu jachetă de piele și motocicletă? Dacă da, ești condamnată. Mama o să te pedepsească până la treizeci și cinci de ani.

Pufnesc nerăbdătoare.

— Nu acela, fratele lui mai mic, Jase. Care este probabil cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată... atent și deștept și... bun. El... eu...

Rămân fără cuvinte, ștergându-mi buzele cu degetele.

— Ești pierdută, geme Tracy. Îmi dau seama ascultându-te că el are cuvântul în relația asta. Nu poți să lași asta să se întâmple, indiferent cât de nemaipomenit crezi tu că e tipul. Dacă e să v-o trageți, asigură-te că o să creadă că tu îi faci *lui* favoarea. Altminteri îi ceri, practic, să fii sedusă și abandonată.

Sora mea, romantica incurabilă.

Ei? o întreb prin SMS pe Nan, în dimineaţa următoare.

??? răspunde ea.

Mai eşti pe barcă? Ce s-a întâmplat?

Nu. Daniel a trebuit să se întoarcă înainte ca părinţii lui să afle că s-a plimbat cu ea toată noaptea. Sunt acasă.

Şi???

Unde eşti?

Sunt pe plajă, înainte de a-mi începe programul la B&T, privind cum domnul Garrett îl antrenează pe Jase. În clipa aceea, Jase calcă prin apă până la genunchi, ieşind pe mal să facă nişte flotări şi pleoscăind înapoi. Dacă mi-ar fi spus cineva că voi găsi spectacolul ăsta fascinant, cu câteva luni în urmă, aş fi râs. Degetele mele ezită pe taste, încă nevrând să-i dezvălui prea multe lui Nan, dar în cele din urmă scriu:

Pe plajă la SB.

Ajung în 10, răspunde ea.

Nan apare un sfert de oră mai târziu, exact când Jase se aruncă pe nisip pentru încă o tură de flotări.

— Oh, acum înţeleg, zice ea, cu un zâmbet semnificativ. Am crezut că înotai sau prindeai ultravioletele de dimineaţă. Dar nu-i vorba decât despre iubitul tău, nu-i aşa, Samantha?

O ignor.

— Ce s-a întâmplat cu Daniel?

Nan se trânteşte pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul — aproape exact cum făcuse şi Tim, ieri. Chiar şi după atâţia ani, încă sunt uimită de modul în care uneori se imită unul pe celălalt. Ea îşi mijeşte ochii în soare, apoi se întoarce pe burtă, uitându-se la mine cu ochi săi cenuşii serioşi.

— Pe barcă? Ei bine, am mers pe râu în sus spre Rocky Park, unde am ancorat şi am făcut un picnic. Apoi am ieşit în strâmtoare. Daniel a înotat, dar eu am fost îngrozită că ar putea fi rechini albi. El a zis că era prea rece pentru ei, dar...

— Nan! Ştii la ce mă refer.

— Da? întreabă ea mimând inocenţa, apoi renunţă. Întrebi dacă Daniel şi cu mine „am dus relaţia noastră la un alt nivel"?

— Ăă, nu. Pentru că cine-i zice aşa?

Arunc cu o scoică mică trandafirie în ea.

— Daniel îi zice aşa.

Nan se ridică, privind spre apă, punându-şi mâna streaşină la ochi.

— N-am făcut-o.

— Pentru că...? Aţi hotărât că nu eraţi pregătiţi? Sau nu asta avea în minte Daniel?

Jase se întoarce iarăşi în apă, masându-şi coapsa de parc-ar fi avut un cârcel.

— De ce face asta? întreabă Nan. Pare o tortură. Mă tot aştept ca tatăl lui să scoată un furtun şi să-l stropească în faţă cu apă rece. Sau să-l pună să cânte unul dintre cântecele alea cu rime macho — *În Marină-s paralei, bateţi pasul, un, doi, trei...*

— Se antrenează pentru sezonul de fotbal, zic eu, aruncând o altă scoică portocaliu-rozalie în ea. Ocoleşti întrebarea.

— Ba era ceea ce avea Daniel în minte. Ce aveam eu în minte. Dar în ultima clipă... pur şi simplu n-am putut.

Nan se ridică în capul oaselor, strângându-şi genunchii la piept şi îşi lasă bărbia în jos.

— A vorbit prea mult. Mai întâi, mi-a adus vin, ceea ce ar fi fost OK, dar a trebuit să-mi explice că era „ca să-mi slăbească inhibiţiile". Apoi a continuat să repete la nesfârşit cum că ăsta era un pas important, irevocabil şi care avea să ne schimbe permanent relaţia. Eu mă aşteptam să-l văd scoţând o notificare de eliberare din funcţie.

— Sexi *baybee*, zic eu.

— Ştiu! Adică... ştiu că viaţa nu e ca-n *Dragoste cu un străin*.

Ăsta e filmul preferat al lui Nan, cu mult-iubiţii ei Steve McQueen şi Natalie Wood.

— Nu mă aștept la... declarații și cântat la banjo. Adică... nu de la Daniel.

Își lasă capul în jos.

— Poate niciodată.

Îl privesc pe Jase și, parcă simțind, el întoarce capul și îmi aruncă zâmbetul lui incandescent.

— De ce nu, Nany? întreb blând.

— Mă gândesc bine la lucrurile astea.

Nan își roade unghia degetului mare, deja foarte scurtă, un obicei pe care-l are de la grădiniță. Eu întind mâna și-i dau la o parte degetul din gură, un obicei pe care și *eu* îl am de la grădiniță.

— N-o să fie nicio pasiune nebună. Suntem împreună de doi ani... Suntem compatibili. N-ar fi stingheritor.

Domnul Garrett îi face semn lui Jase cu degetul mare în sus, strigând:

— Ești bun, fiule.

— Joel poate s-o facă mai repede, cred, răspunde Jase, între două răsuflări zgomotoase, întretăiate.

— Dar eu n-aș putea, zice domnul Garrett. Încă ar trebui să mai trag pentru colegiu. Te descurci bine.

Îl bate pe Jase pe umăr.

— N-ar trebui să fie mai mult decât „nu stingheritor", Nanny?

Nan își trage mâna dintr-a mea, începând să-și roadă unghia de la degetul mic.

— În lumea reală? Singurul sfat pe care mi l-a dat mama despre sex a fost: „Eu am fost virgină când m-am măritat. Nu face la fel".

Îi dau din nou mâna la o parte de la gură și ea mă plesnește, în joacă. Jase a plonjat pentru o nouă rundă de flotări. Îi pot vedea brațele tremurând.

— Mama mi-a explicat partea teoretică când mi-a venit prima oară ciclul, apoi mi-a spus să nu fac niciodată sex.

— Metoda asta a fost atât de eficientă pentru Tracy, chicotește Nan, după care se încruntă, urmărindu-mi privirea.

— Daniel are un viitor strălucit.

Desenează cu degetul prin nisip.

— În mod clar. A fost șef de promoție, și-a obținut în avans admiterea la MIT. Semănăm, din punctul ăsta de vedere... Tot ce vreau e să plec de aici.

Trece cu mâna peste orizont de parcă ar putea să-l șteargă doar cu acest singur gest.

— O să-mi depun dosarul la Columbia, în toamnă, o să plec departe de Tim, de mama și de tata și... de tot.

— Nan..., zic eu, neștiind cum să continui.

— El cine o să fie, băiatul ăsta, Garrett? întreabă Nan. Vreau să spun, acum e superb, martor mi-e Domnul. Dar peste cinci ani, zece... Va fi la fel ca tatăl lui. Va deține un magazin de ustensile casnice în acest târgușor oarecare din Connecticut. Va avea prea mulți copii... Daniel și cu mine poate n-o să rămânem împreună, dar... cel puțin... el n-o să mă tragă înapoi.

Îmi simt fața arzând.

— Nan, tu nici nu-l cunoști pe Jase, încep eu, dar chiar în momentul acela, el se apropie alergând, se apleacă, ținându-și mâinile pe coapsele depărtate, gâfâind cu răsuflarea tăiată.

— Bună, Sam, Nan. Scuze, trebuie să-mi recapăt suflul. Trebuie să mă opresc, tată.

— Încă o tură de alergare, zice domnul Garrett. Mai fă un efort. Poți s-o faci.

Jase clatină din cap, ridică din umeri la noi, dar se întoarce să alerge iarăși călcând apa.

Capitolul douăzeci şi nouă

Spre marea surprindere a tuturor și probabil și a lui însuși, Tim înflorește în biroul de campanie al mamei. Dă telefoane pentru înregistrarea votanţilor folosind douăzeci de accente diferite. Îi convinge pe oamenii obișnuiți care cred în mama să scrie în ziarele locale despre cum li s-a schimbat viaţa mulţumită grijii senatoarei Grace Reed. În două săptămâni, ajunge să scrie mici discursuri pentru mama. Ea și Clay nu mai contenesc vorbind despre el.

— Puștiul ăla chiar are succes, se minunează Clay, în timp ce mergem cu maşina la încă una dintre întâlnirile cu cetățenii, la care eu stau lângă mama, încercând să arăt folositoare și încurajatoare. Are mereu o replică și e șiret. Știe mereu ce să spună în faţa unui public.

— Mda, bine. Se pare că totul e numai despre a manipula chestii și oameni, admite Tim, când îi repet ce am auzit despre el.

Ne pierdem vremea pe aleea familiei Garrett, în timp ce Jase lucrează la Mustang. Eu stau pe capotă, pe o pătură, pentru care Jase a insistat timid, spunând că nu voia să-i zgârii amorsa de vopsea. Acum se luptă cu nu știu ce problemă de cablare.

— Cine-ar fi știut că anii de minţit și de îndrugat prostii aveau să-mi fie atât de utili?

— Nu te deranjează? întreabă Jase. Hei, Sam, poți să-mi dai cheia? Dumnezeu știe ce-a făcut tipul care a avut maşina asta înaintea mea. Întreceri? Ambreiajul e complet dus... și viteza a cincea cârâie chiar dacă mai funcţionează. Plus că toate garniturile sunt slăbite.

— Poţi să traduci? întreabă Tim, în timp ce eu îi dau cheia lui Jase.

El e sub maşină, muncind din greu, iar eu sunt cuprinsă de pofta de a-i săruta dâra de sudoare care i se scurge pe gât. Mi-am pierdut controlul.

— Cineva n-a avut grijă de maşina asta, răspunde Jase. Dar tu — scuză-mă, Sam —, tu nu crezi în nimic din ce susţine Grace Reed, Tim. Nici măcar nu eşti republican. Nu te simţi prost ajutând-o?

— Ba da, răspunde Tim degajat. Dar când nu m-am simţit eu prost? Nimic nou în asta.

Jase iese de sub Mustang, ridicându-se încet.

— Şi ţi se pare în regulă? Nu văd cum.

Tim ridică din umeri.

Jase îşi ciufuleşte părul, cum face de fiecare dată când nu înţelege sau când ezită.

— Mda, Nan a plecat la New York cu iubitul, weekendul ăsta, mormăie Tim.

Tresar. N-am ştiut că Nan pleca undeva cu Daniel.

— Din câte-mi dau eu seama, ăsta e un tâmpit înfumurat care o s-o facă pe Nan să sufere într-un final. Dar am oprit-o? Nu. Am făcut un milion de greşeli. E timpul ca Nan cea perfectă să mă prindă din urmă.

Degetele lui Jase aleg ceva din trusa de scule. Se strecoară iar sub maşină.

— O să te simţi mult mai bine când o să fie nefericită?

— Poate.

Tim întinde mâna după cutia de Mountain Dew din care a tot gustat în ultima jumătate de oră.

— Cel puţin n-o să mai fiu singurul.

— Samantha, te-ai pleoştit. Îndreaptă-ţi spatele şi zâmbeşte, îmi şopteşte mama.

Stau lângă ea, la adunarea Fiicelor Revoluţiei Americane, strângând mâini. Suntem aici de o oră şi jumătate şi am spus „Vă rog s-o sprijiniţi pe mama. Ei îi pasă profund de Statul Connecticut", de aproximativ cincisprezece milioane de ori. Şi chiar îi pasă. Asta, cel puţin, e adevărat. Mă surprind simţindu-mă mai prost, mai vinovată, la fiecare eveniment, în privinţa lucrurilor de care ei îi pasă.

Eu n-am nicio atracţie pentru politică. Ştiu despre evenimentele curente din ziare şi din discuţiile de la şcoală, dar nu îmi place să mă duc la întruniri sau să mă duc la manifestaţii pentru vreo cauză. Totuşi, distanţa dintre ceea ce cred eu şi ceea ce crede mama pare să fie din ce în ce mai mare cu fiecare zi care trece. L-am ascultat pe Clay vorbindu-i, spunându-i că e o strategie grozavă, că marea slăbiciune a lui Ben Christopher este aceea că e prea liberal, prin urmare cu cât mai mult mama susţine punctele de vedere opuse, cu atât mai bine pentru ea. Dar... ultima oară când a candidat ea, aveam unsprezece ani. Şi a candidat împotriva unui maniac care nu credea în educaţia publică.

Însă de data asta... mă întreb câţi copii de politicieni au gândit ca mine acum, când strâng toate aceste mâini şi spun „Sprijiniţi-o pe mama", în timp ce în minte continui şi zic „numai nu şi ce reprezintă. Fiindcă eu nu pot s-o susţin".

— Zâmbeşte, şuieră mama printre dinţi, aplecându-se să asculte o doamnă măruntă, cu păr alb, supărată din pricina unei construcţii noi pe Strada Principală.

— Lucrurile ar trebui să aibă o anumită înfăţişare, iar asta n-are! Sunt revoltată, doamnă senator Reed, revoltată!

Mama murmură ceva liniştitor despre respectarea legilor guvernamentale şi că o să îşi pună oamenii să verifice.

— Cât mai durează? şoptesc.

— Până se termină, domnişoară. Când lucrezi pentru popor, nu ai program fix.

Mă uit în depărtare la unul dintre afișele mamei, sprijinit pe o masă — GRACE REED, LUPTÂND PENTRU STRĂMOȘII NOȘTRI, PENTRU FAMILIILE NOASTRE, PENTRU VIITORUL NOSTRU — și încerc să nu observ, imediat sub ferestrele franțuzești, sclipirea turcoaz a unei piscine. Mi-ar plăcea să mă arunc în apă. Mi-e foarte cald și nu mă simt bine în rochia bleumarin cu croială empire, pe care mama a insistat s-o îmbrac. „Sunt niște femei foarte conservatoare, Samantha. Trebuie să arăți cât mai puțină piele cu putință."

Am un chef nebun să-mi dau rochia jos. Și dacă toată lumea de aici ar începe să țipe și să leșine, am putea merge cu toții acasă. Oare de ce nu i-am spus mamei pur și simplu *nu*? Ce sunt eu, un șoarece? O marionetă? Clay o conduce pe mama, mama mă conduce pe mine.

— Nu e nevoie să fii atât de nesuferită tot timpul, zice ea cu arțag în mașină, când ne întoarcem acasă. Unele fiice ar fi încântate să fie implicate în asta. Gemenele Bush erau pretutindeni unde mergea și W.

N-am ce să răspund la asta. Trag de o ață din tivul rochiei mele. Mama își întinde mâna peste a mea, încercând să mă oprească. Strânsoarea ei e fermă. Apoi se relaxează. Îmi ia mâna și mi-o strânge.

— Atât ai oftat și te-ai lăsat de pe un picior pe altul. A fost jenant.

Mă întorc și mă uit țintă la ea.

— Poate n-ar trebui să mă mai iei după tine data viitoare, mamă.

Ea-mi aruncă o privire pătrunzătoare, ignorând complet replica mea de mai devreme. Are din nou privirea oțelită și clatină din cap.

— Nu știu *ce*-o să aibă Clay de zis despre micul tău spectacol.

Clay a plecat ceva mai devreme, s-a întors la birou să mai ia niște mărunțișuri pentru următorul eveniment, un picnic cu scoici în Linden Park, unde, din fericire, nu mi s-a cerut să fiu prezentă.

— Nu cred că a fost atent la mine. Clay n-are ochi decât pentru tine, îi spun eu.

Obrajii i se îmbujorează și zice, mai blând:

— S-ar putea să ai dreptate. E foarte... dedicat cauzei.

Mama se lansează pentru câteva minute într-o expunere a competenței și dedicației lui Clay, în timp ce eu le petrec sperând că vorbește strict profesional. Deși nu-i așa. El își lasă mai tot timpul haine, chei și alte obiecte personale pe la noi acasă, are un fotoliu preferat în living, a potrivit radioul din bucătărie pe postul lui preferat. Mama cumpără marca lui preferată de apă minerală, o ciudățenie de băutură sudistă cu cireșe, numită Cheerwine. Cred că, de fapt, le-a comandat expres de dincolo de Linia Mason-Dixon[1].

Când în sfârșit ajungem acasă, coborând în tăcere din mașină, aud un uruit și motocicleta lui Joel se apropie din capătul străzii. Dar nu Joel o conduce, ci Jase.

Spun repede o rugăciune ca el să cotească pe aleea casei lui, însă ne vede, face un ocol spre a noastră și se oprește. Scoțându-și casca, își șterge fruntea cu dosul palmei, dăruindu-mi zâmbetul lui cel mai călduros.

— Bună, Samantha!

Mama se uită la mine pătrunzător.

— Îl cunoști pe băiatul ăsta? mă întreabă, abia șoptit.

— Da, răspund apăsat. El e Jase.

Politicos ca întotdeauna, el deja are mâna întinsă. Mă rog cerului să nu-și spună numele de familie.

— Bună ziua! Jase Garrett, de alături.

Mama îi oferă o strângere de mână de complezență, aruncându-mi o privire greu de citit.

Jase se uită de la una la cealaltă, face o pauză, apoi își pune din nou casca.

— Făceam o plimbare. Vrei să vii, Samantha?

[1] Linia de demarcație dintre statele Maryland și Pennsylvania, stabilită între 1763 și 1767 de geografii Charles Mason și Jeremiah Dixon; considerată, popular, linia ce separa Nordul de Sud, respectiv statele libere de statele cu sclavi, înainte de Războiul Civil american.

Mă întreb oare în câte necazuri, mai exact, o să intru dacă plec. O să fiu pedepsită până la treizeci de ani? Cine știe? Cui îi pasă? Mă trezesc, deodată, că mie nu. M-am înghesuit într-o cameră plină de lume cu orele, prefăcându-mă, prost, că sunt fiica pe care și-ar dori-o mama. Acum cerul e orbitor de albastru. Simt o rafală subită — ca de vânt —, numai că e sângele care-mi vâjâie în urechi, ca atunci când Tim și cu mine eram mici și ne aruncam cu capul înainte în valurile uriașe ale oceanului. Îmi trec un picior peste șaua motocicletei și întind mâna după casca de rezervă.

Pornim în goană. Îmi îngrop capul în umărul lui Jase, hotărâtă să nu mă uit înapoi, la mama, dar cumva încă așteptându-mă la sirene sau elicoptere cu echipele SWAT să ne ajungă din urmă. Curând, senzațiile mă poartă departe de toate acestea. Vântul îmi flutură părul și mâinile mele strâng mai tare mijlocul lui Jase. El urmează Șoseaua Ţărmului, mărginită de nisip și de ierburi de mare, apoi trecem printr-un orășel limitrof, atât de contrastant, cu micile sale case ordonate, roșii și albe, și arţarii înșiruiţi la distanţe egale. Apoi din nou pe Șoseaua Ţărmului, aproape de plajă. Oprește în parcul McGuire, lângă un teren de joacă pe unde n-am mai fost de ani buni. Obișnuia să fie popasul meu pe drumul de întoarcere spre casă de la grădinița cu program scurt.

— Așa, deci, Samantha.

Jase își scoate casca, atârnând-o de coarne, și îmi întinde mâna să m-ajute să cobor.

— Cred că sunt din partea săracă a orașului.

Îmi întoarce spatele, coborând suportul de motocicletă cu latul adidasului.

— Îmi pare rău, spun eu, fără s-o gândesc.

El tot nu se uită la mine, dând cu piciorul în pietricele.

— Prima oară când am întâlnit-o pe mama ta am crezut că e doar exigentă cu tine. Nu mi-am dat seama că, de fapt, atitudinea asta era din pricina mea. Sau a familiei mele.

— Nu e așa. Nu chiar.

Vorbele îmi ies rapid și întretăiate. Parcă nu-mi pot recăpăta suflul.

— Așa e ea. E... Îmi pare rău... Ea e... poate fi unul dintre oamenii aceia care fac comentarii la supermarket. Dar eu nu sunt așa.

Jase își ridică bărbia și se uită la mine îndelung. Îi susțin privirea, dorindu-mi să mă creadă.

Fața lui e ca o mască frumoasă, de nepătruns, cum nu am mai văzut-o niciodată înainte. Deodată, mă enervez.

— Încetează cu asta! Nu mă mai judeca *pe mine* după ceea ce face mama. Eu nu sunt așa. Dacă ai de gând să hotărăști cum sunt *eu* luându-te după cum se poartă *ea*, ești la fel de aberant ca și ea.

Jase nu spune nimic, continuând să râcâie pământul cu adidasul.

— Nu știu, zice, în cele din urmă. N-am cum să nu observ că... ei bine, tu ești în viața mea... acasă la noi, cu familia mea, în lumea mea. Dar eu sunt cu adevărat într-a ta? Lucrurile devin destul de ciudate când te văd în mediul tău. Nici măcar nu i-ai spus celei mai bune prietene ale tale despre mine. Eu niciodată...

Își trece ambele mâini prin păr, clătinând capul.

— N-am luat masa la tine acasă. Sau... nu știu, n-am făcut cunoștință cu sora ta.

— E plecată în vacanță, precizez eu, cu glas pierit.

— Știi ce vreau să spun. Vreau să spun... tu ești peste tot cu mine. În camera mea și la magazin, când mă antrenez și... pur și simplu, ești de față. Eu unde sunt cu tine? Nu sunt sigur că știu.

Încep să simt din nou nodul ăla în gât.

— Și tu ești cu mine pretutindeni.

— Oare?

Se oprește din dat cu piciorul în pământ și se apropie, radiind căldură din corpul lui, ochii trădându-i suferința.

— Ești sigură? Mi se pare totuși că nu pot ajunge mai aproape de tine decât pe acoperișul tău sau în camera ta. Sigur nu... eu știu... cobori pe scara socială?

— Cobor pe scara socială? Fiindcă mă văd cu vecinul de alături?

Jase se uită la mine de parcă ar vrea să zâmbească, dar nu poate.

— Trebuie să recunoști, Sam, mama ta nu mă privește deloc ca o vecină plină de bunăvoință. Nu pare că ar vrea să ne trimită o caserolă sau ceva. Mai degrabă un ordin de restricție.

Ușurată că glumește, îmi scot casca.

— E mama mea, Jase. Nimeni nu-i destul de bun pentru mine în mintea ei. Primul meu prieten, Charley, era un vicios deviat sexual care voia să mă folosească și apoi să mă arunce la gunoi. Apoi Michael, băiatul acela emo pe care l-ai văzut, el era un drogat singuratic, care avea probabil să mă ademenească să devin dependentă de droguri și apoi avea să se ducă să asasineze un președinte.

— Ai zice că stau bine, prin comparație. Dar bănuiesc că nu.

Se înfioară.

— A fost din cauza motocicletei.

— Oh, da? Jase mă ia de mână. Adu-mi aminte să port și jacheta de piele a lui Joel, data viitoare.

Face semn spre tufele de la capătul terenului, departe de balansoar, de barele de agățat și de leagănele ruginite. McGuire este un parc de joacă bine aranjat, cu nimic lăsat la voia întâmplării, dar odată ce părăsești terenul desemnat, colina acoperită cu iarbă coboară lin, printr-un hățiș de tufe de zmeură sălbatică și printr-un lung labirint de stânci, până la râu. Poți sări de pe o piatră pe alta și ajungi să stai pe o dală mare de granit, mult înaintată în apă.

— Știi de Ascunzătoarea Secretă? îl întreb.

— Am crezut că era numai a mea.

Îmi zâmbește, cu oarecare rezervă, dar totuși zâmbește. Îi răspund și eu cu un zâmbet, gândindu-mă la mama. *Zâmbește, Samantha.* Acum nu e nevoie să mă îndemne cineva. Trecem prin tufăriș, ferindu-ne fețele de ramurile cu ghimpi mici, apoi sărim, din piatră în piatră, spre lespedea ca o plută din râu. Odată ajunși acolo, Jase se așază, cu genunchii ridicați și cu brațele în jurul lor, iar eu aterizez lângă el. Mă trece un fior și îmi amintesc că

temperatura e întotdeauna mai scăzută aici, cu briza care bate pe râu în sus. Fără vreun cuvânt, el își scoate hanoracul cu glugă și mi-l întinde. Lumina după-amiezii se pogoară peste noi din bel-șug, mirosul râului ne înconjoară, cald și sălciu. Familiar și sigur.

— Jase?

— Hmm?

Ia un băț de pe o piatră și-l aruncă în apă.

— Ar fi trebuit să-i spun și ei mai demult. Îmi pare rău. Suntem în regulă?

Pentru o clipă, nu spune nimic, urmărind undele lărgindu-se din ce în ce mai mult. Dar apoi:

— Suntem în regulă, Sam.

Mă întind cu spatele pe piatră, privind în sus, la cerul azuriu. Jase se întinde lângă mine și-mi arată un punct.

— Șoim cu coadă roșie.

Urmărim șoimul rotindu-se în zbor câteva minute, apoi el mă ia de mână și mi-o strânge. Râul murmură în jurul nostru și micile roți dințate din corpul meu, care s-au învârtit cu viteză ameţitoare toată ziua, se sincronizează cu viteza lentă a șoimului și ritmul lent al bătăilor inimii mele.

Capitolul treizeci

E bine că avem momentele acestea, pentru că în secunda în care intru în casă pot simți furia mamei răspândindu-se ca vălătucii de ceață dinspre strâmtoare. Aud aspiratorul urlând dinainte să deschid ușa și, când o deschid, o văd alergându-l prin casă, cu maxilarul încleștat.

Ușa se închide și ea smulge firul din priză, întorcându-se spre mine, așteptând parcă ceva de la mine.

N-am de gând să îmi cer scuze de parcă ea ar avea dreptate și eu am făcut ceva de neiertat. Ar însemna că tot ce i-am spus lui Jase ar fi o minciună. Și eu nu îl mai mint, nici măcar nespunându-i tot adevărul. În loc de asta, mă duc la frigider și scot limonada.

— Asta-i *tot*? zice mama.

— Vrei și tu? îi ofer eu.

— Deci o să fii nonșalantă în privința asta? Ca și când eu nu mi-am văzut fiica minoră urcându-se pe o *motocicletă* cu un *străin*.

— Nu e un străin. E Jase. Din casa de alături.

— Sunt foarte conștientă de unde este el, Samantha. Mi-am petrecut ultimii zece ani tolerând curtea aia neîngrijită și familia aia gălăgioasă, enormă. De cât timp îl cunoști pe băiatul ăsta? Te plimbi des cu motocicleta lui, Dumnezeu știe pe unde?

Înghit, mai iau o înghițitură lungă din limonadă și îmi dreg glasul.

— Nu, asta a fost prima oară. Nu e motocicleta lui, e a fratelui său. Jase e cel care ți-a reparat aspiratorul când l-ai aruncat... când s-a stricat.

— Și-o să primesc o notă de plată pentru asta? întreabă mama.

Rămân mască.

— Glumești? A făcut-o doar din amabilitate. Pentru că e o persoană bună și pentru că l-am rugat eu. Nu vrea banii tăi.

Mama își lasă capul într-o parte, studiindu-mă.

— Te vezi cu băiatul ăsta?

Cuvintele care-mi ies pe gură sunt mai curajoase decât sunt eu, dar nu destul.

— Suntem prieteni, mamă, zic eu. Am șaptesprezece ani. Pot să-mi aleg singură prietenii.

Ăsta e genul de dispută pe care Tracy, nu eu, îl poartă cu mama. Când obișnuiam să le ascult certându-se, tot ce-mi doream era ca sora mea să-și țină gura. Acum înțeleg de ce nu putea să tacă.

— Nu pot să cred.

Mama se apleacă sub chiuveta de la bucătărie și scoate recipientul de Ajax, pulverizând soluție pe blatul deja imaculat.

— Sunteți *prieteni*? Ce înseamnă asta, mai exact?

Ei bine, am cumpărat niște prezervative, mamă, și în curând... Pentru o clipă îmi doresc atât de tare să spun asta, încât mă tem c-o să mi se rostogolească pur și simplu de pe limbă.

— Înseamnă că eu îl plac pe el. El mă place pe mine. Ne place să ne petrecem timpul împreună.

— Făcând ce?

Mama ridică de pe masă carafa cu limonadă și șterge cercul de condens de dedesubt.

— Pe Tracy n-o întrebi niciodată asta despre Flip.

Întotdeauna mi-am închipuit că n-o întreba pentru că nu voia să știe răspunsul, dar acum ea vorbește cu același ton pe care l-ar folosi să zică „socotim aceste adevăruri de la sine înțelese":

— Flip e dintr-o familie bună, responsabilă.

— La fel și Jase.

Mama oftează și se duce la fereastra laterală, care dă spre pajiștea familiei Garrett.

— Uite.

Duff și Harry evident se luptă. Duff agită o sabie-laser jucărie, amenințându-și fratele mai mic, care, sub ochii noștri, apucă o găleată de plastic și-o aruncă în el. George stă pe trepte, molfăind o acadea, fără chiloți. Doamna Garrett îi dă să sugă lui Patsy, ținând o carte deschisă în față din care probabil citește cu voce tare.

Jase a ridicat capota Mustangului și meștерește la motor.

— Și ce? zic eu. Are o familie numeroasă. De ce e asta o problemă atât de mare pentru tine? Ce contează pentru tine?

Mama clatină încet din cap, aruncându-le aceeași privire pe care o folosea întotdeauna.

— Tatăl tău provenea dintr-o familie exact ca asta. Știai?

Da. Așa e. Mi-amintesc de fotografiile, cu multă lume, din cutia aceea pe care Tracy și cu mine o deschiserăm demult. Oare acei oameni erau familia lui? Oscilez nehotărâtă între a înșfăca firul ăsta de informație cu amândouă mâinile și a mă concentra la ceea ce se petrece acum.

— Exact ca asta, repetă mama. Numeroasă, dezordonată și complet iresponsabilă. Și uite cum a ajuns tatăl tău.

Îmi vine să-i atrag atenția că, de fapt, nu știu cum a ieșit tatăl meu. Dar, la urma urmei... ne-a părăsit. Deci, bănuiesc că știu.

— Aceea era familia tatei. Nu a lui Jase.

— Totuna, zice ea. Vorbim despre simțul de răspundere aici.

Zău? Nu mi se pare că despre asta am vorbi.

— Unde vrei să ajungi, mamă?

Fața ei înmărmurește, numai pleoapele i se zbat, cum am văzut că i se întâmplă în timpul dezbaterilor dificile. Simt că rațiunea se luptă să-i țină mânia în frâu, să-i adune cuvinte pline de tact.

— Samantha. Un lucru la care te-ai priceput întotdeauna a fost să faci alegeri. Sora ta se arunca înainte cu ochii închiși, dar tu gândeai. Chiar și când erai foarte mică. Alegeri deștepte. Prieteni deștepți. Tu ai avut-o pe Nan. Tracy a avut-o pe îngrozitoarea Emma, cu cercelul ei în nas, și pe Darby. O mai ții minte pe Darby?

Cu iubitul și cu părul ei? Știu sigur că de asta a intrat Tracy în toate buclucurile acelea, în școala generală. Oamenii nepotriviți te pot conduce să iei deciziile nepotrivite.

— Și tata..., încep eu, dar ea nu mă lasă să continui.

— Nu vreau să te vezi cu băiatul ăsta Garrett.

N-am s-o las să facă asta — să-l dea la o parte pe Jase ca pe un obstacol din calea ei sau a mea, așa cum uneori îmi aruncă pur și simplu hainele pe care mi le cumpăr, dacă ei nu-i plac, la fel cum m-a silit să părăsesc echipa de înot.

— Mamă. Nu poți să spui asta. N-am făcut nimic rău. M-am plimbat cu el pe o motocicletă. Suntem prieteni. Am șaptesprezece ani.

Ea își masează zona dintre sprâncene.

— Nu-mi place treaba asta, Samantha.

— Și dacă mie nu-mi place Clay Tucker? Pentru că nu-mi place. N-o să te mai vezi cu *el*, n-o să-l mai ai — desenez ghilimele prin aer, un gest pe care nu-l pot suferi — *consilier* pentru campania ta?

— E o situație complet diferită și fără legătură, spune mama înțepată. Noi suntem doi adulți care știu să fie răspunzători pentru consecințele faptelor lor. Tu ești un copil. Implicată într-o relație cu cineva pe care nu-l cunosc și în care nu am niciun motiv să am încredere.

— *Eu* am încredere în el! Ridic vocea. N-ar trebui să fie de ajuns? De vreme ce eu sunt cea responsabilă, care face alegeri deștepte și așa mai departe?

Mama toarnă detergent în blenderul murdar pe care îl lăsasem în chiuvetă, îl stropește cu apă și apoi îl freacă furioasă.

— Nu-mi place tonul tău, Samantha. Când vorbești așa nu știu cine ești.

Asta mă înfurie. Și apoi, în secunda următoare, mă extenuează. Indiferent cine sunt, mă sperie puțin. Nu i-am mai vorbit niciodată mamei astfel și aerul rece emanat de centrală îmi face pielea de

găină pe braţe. Dar când o văd pe mama aruncându-mi încă una dintre privirile ei critice, consacrate de un deceniu, spre curtea familiei Garrett, ştiu ce trebuie să fac.

Mă duc la uşa laterală şi mă aplec să-mi încalţ sandalele.

Mama se repede imediat în spatele meu.

— Pleci? N-am rezolvat asta! Nu poţi să pleci.

— Vin imediat, îi arunc eu replica peste umăr.

Ies cu paşi hotărâţi pe verandă, ocolesc gardul şi străbat aleea, punând o mână pe pielea încinsă a spatelui lui Jase, aplecat peste motorul Mustangului.

El întoarce capul să-mi zâmbească, ştergându-şi repede fruntea cu încheietura mâinii.

— Sam!

— Pari înfierbântat[1], spun eu.

El aruncă o privire rapidă spre mama lui, care încă îi mai citeşte lui George şi o hrăneşte pe Patsy. Duff şi Harry, evident, s-au dus să se lupte în altă parte.

— Ăă, mersi.

Pare uluit.

— Vino cu mine. La mine acasă.

— Sunt cam... ar trebui probabil să fac un duş. Sau să-mi iau un tricou.

Acum îl trag de mână, alunecoasă de la năduşeală şi vaselină.

— Eşti bine aşa cum eşti. Vino!

Jase se uită o clipă la mine, apoi mă urmează.

— Ar fi trebuit să-mi aduc trusa de scule? întreabă el liniştit, când îl conduc pe trepte în sus.

— Nu-i nimic de reparat. Nu în sensul ăsta.

Pot auzi încă de afară că mama a dat din nou drumul la aspirator. Deschid uşa şi-i fac semn să intre. Jase, cu sprâncenele ridicate, intră.

— Mamă! strig.

[1] În limba engleză, *hot* poate însemna şi „încins", „înfierbântat" şi „sexy".

Ea își îndreaptă spatele, aspirând una dintre pernele sofalei, după care rămâne așa, uitându-se de la unul la celălalt. Mă duc până la ea și opresc aspiratorul.

— El este Jase Garrett, mamă. Unul dintre alegătorii noștri. Îi este sete și i-ar plăcea niște limonadă de-a ta.

Capitolul treizeci şi unu

— Aşadar, ai cunoscut-o pe mama, îi spun lui Jase în seara aceea, stând pe spate, pe acoperiș.

— Oh, da. A fost nemaipomenit. Și absolut stingheritor.

— Dar limonada a făcut să merite totul, nu-i așa?

— Limonada a fost bună, încuviinţează Jase. Fata a fost cea care a făcut momentul să fie nemaipomenit.

Mă ridic, mă apropii de fereastra mea și o deschid, coborând în cameră, întâi cu un picior, apoi cu celălalt, și mă întorc spre Jase.

— Vino!

Zâmbetul lui strălucește o clipă prin întunericul ce se îndeseşte, își ridică sprâncenele, dar coboară cu băgare de seamă, în timp ce eu încui ușa dormitorului.

— Stai nemișcat, îi spun eu. Acum o să aflu totul despre tine.

Ceva mai târziu, Jase stă întins pe spate în patul meu, în pantaloni scurţi și nimic altceva, iar eu m-așez în genunchi, lângă el.

— Eu cred că deja mă cunoști destul de bine.

Întinde mâna și trage de elasticul din părul meu care se desface și cade pe pieptul lui.

— Nu. Am multe de aflat. Ai pistrui? Vreun semn din naștere? Vreo cicatrice? O să le găsesc pe toate.

Mă aplec și-i ating cu buzele buricul.

— Uite, ai un buric concav. O să completez informaţia asta.

Jase trage scurt aer în piept.

— Nu sunt sigur că *pot* sta nemișcat. Doamne, Samantha!

— Ia te uită, și aici...

Îmi plimb limba de la buricul lui în jos.

— Chiar *ai* o cicatrice. Îți mai aduci aminte de unde ai căpătat-o?

— Samantha. Nu-mi aduc aminte nici cum mă cheamă când faci așa. Dar nu te opri. Îmi place cum mă mângâi cu părul.

Clatin din cap, aranjându-mi părul mai mult în față. Mă întreb de unde-mi vine încrederea asta de a prelua controlul, dar, în momentul ăsta, cui îi pasă? Când văd ce efect are asupra lui îmi spulberă orice ezitare, orice stinghereală.

— Nu cred că o să-mi fac o imagine completă cu ăștia aici.

Întind mâna spre pantalonii lui scurți.

Pleoapele lui se zbat și se închid, și trage din nou adânc aer în piept, respirând acum într-un ritm sacadat. Îi dau încet jos, peste șoldurile lui strâmte.

— Boxeri. Simpli. Fără personaje de desene animate. Mi-am închipuit eu.

— Samantha. Lasă-mă să mă uit la tine. Te rog!

— Ce vrei să vezi?

Sunt ocupată să-i dau pantalonii scurți de tot jos. Oarecum mă folosesc de asta ca scuză, fiindcă tupeul meu a început să se topească după ce l-am văzut pe Jase numai în boxeri. Și n-aș putea spune că e imun la mine.

OK, știu despre erecție, chiar știu. Asta era aproape în permanență starea lui Charley. Michael suferea pentru a lui, deși asta nu l-a oprit niciodată să-mi ducă mâna la prohabul lui. Însă aici e Jase și faptul că eu îi pot face asta, când sunt cu el, îmi usucă brusc gura și îmi încordează aproape dureros altă parte a corpului, într-un mod cu totul neobișnuit.

El întinde mâinile, dându-mi părul la o parte de pe rochie, ca să poată găsi fermoarul. Ochii îi sunt în continuare închiși, dar, când fermoarul lunecă în jos, îi deschide și sunt strălucitori de verzi, ca primele frunze ale primăverii. Își plimbă ușor vârful degetelor peste umerii mei, apoi îmi dă rochia jos, luându-mi

mâinile ca să le scoată prin mâneci. Mă înfior. Totuși, nu din pricina frigului.

Mi-ar fi plăcut să fi avut o lenjerie mai exotică. Port un sutien obișnuit, bej, tipul acela cu o fundiță nesemnificativă la mijloc. Dar exact cum eu găsesc boxerii simpli ai lui Jase fascinanți, și el pare fermecat de sutienul meu. Își trece degetele mari peste cupe, trasând conturul, încercuindu-le. E rândul meu să trag adânc aer în piept, acum. Numai că mi se pare că nu pot, căci mâinile lui se îndreaptă iar spre spatele meu, căutând încheietoarea.

Îmi cobor privirea.

— Aha. *Ai* un semn din naștere, zic eu și îi ating șoldul. Chiar aici, sus. Arată ca o amprentă.

Vârful arătătorului meu îl acoperă complet.

Jase îmi dă sutienul jos, șoptind:

— Ai cea mai mătăsoasă piele. Vino mai aproape.

Mă întind peste el, piele peste piele. El e înalt, eu nu, dar când stăm așa, ne potrivim. Toate rotunjimile corpului meu își găsesc locul pe corpul lui musculos, puternic.

Când oamenii vorbesc despre sex, sună atât de tehnic... sau înfricoșător de scăpat de sub control. Nicio legătură cu senzația asta de bine, de parcă am fi făcuți unul pentru altul.

Însă n-o ducem mai departe, doar stăm întinși împreună. Îi pot simți inima lui Jase bătând puternic sub mine și modul în care se arcuiește un pic mai departe de mine, stingherit, probabil, că nevoia lui este mai evidentă decât a mea. Așa că eu îi mângâi obrazul și îi spun — da, *eu* spun asta, fata care întotdeauna își ținea mereu inima sub pavăză —, spun, pentru prima oară:

— Te iubesc. E OK.

Jase se uită drept în ochii mei.

— Da, șoptește. Este OK, nu? Și eu te iubesc, Sam.

*

Pentru următoarele câteva zile după cearta noastră în legătură cu Jase, mama își face numărul cu a) tratamentul tăcerii, însoțit de oftaturi, priviri glaciale și murmure ostile nedeslușite; apoi b) interesându-se de planurile mele pentru fiecare oră a zilei; și c) stabilind reguli: „Băiatul ăla n-o să vină aici, cât sunt eu plecată la muncă, tânără domnișoară. Știu eu ce se întâmplă când doi adolescenți sunt singuri și asta n-o să se întâmple sub acoperișul meu".

Reușesc să nu-i trântesc că, în cazul ăsta, o să găsim o banchetă din spate a vreunei mașini sau un motel ieftin. Jase și cu mine devenim din ce în ce mai apropiați. Sunt vrăjită de mirosul pielii lui. Sunt interesată de fiecare detaliu al zilei sale, de modul în care își analizează clienții și furnizorii, caracterizându-i atât de concis, dar empatic. Sunt captivată de modul în care se uită la mine cu un zâmbet amețit în timp ce vorbesc, de parcă mi-ar asculta vocea și deopotrivă ar absorbi restul fărturii mele. Sunt încântată de toate părțile pe care i le cunosc și fiecare nouă parte pe care i-o descopăr e ca un cadou.

Oare așa se simte și mama? Oare simte că fiecare parte din Clay a fost special concepută s-o facă fericită? Ideea mă îngrețoșează oarecum. Dar, dacă ea simte în felul acesta, ce fel de persoană sunt eu, dacă nu-mi place să-l știu prin preajmă?

*

— Va trebui să te ocupi de asta pentru mine, puștoaico, zice Tim, intrând în bucătărie, unde eu scot pătrățelele de focaccia din cuptor, presărându-le cu parmezan gata ras. Au nevoie de mai mult vin, acolo, și nu e o idee bună să-mi ceară mie să fiu somelier. Gracie a cerut două sticle de pinot grigio.

Vocea lui e glumeață, dar e puțin nădușit și probabil nu de la căldură.

— De ce te-au pus pe tine să-l aduci? Credeam că tu ești aici s-o faci pe biroul de informații, nu pe chelnerul.

Mama are invitaţi doisprezece spoṇsori la cină. A apelat la un serviciu de catering, dar ea ascunde acest lucru de sponsori, punându-mă pe mine să servesc mâncarea deja gătită, reîncălzită.

— Limitele se cam șterg, uneori. Nici n-ai idee câte drumuri după cafele și gogoși am făcut de când m-am înscris în campania mamei tale. Tu știi cum se deschid astea?

Face semn din cap spre cele două sticle pe care le-am luat de pe ultimul raft al frigiderului.

— Cred că mă descurc.

— Urăsc vinul, zice Tim, meditativ. Niciodată nu mi-a plăcut mirosul, dacă poţi să crezi așa ceva. Acum aș fi în stare să golesc ambele sticle în fix două secunde.

Își închide ochii.

Am scos învelișul din folie de metal de deasupra și înșurubez tirbușonul, unul nou, modern, care arată mai degrabă a râșniţă de piper.

— Îmi pare rău, Tim. Dacă vrei, te poţi întoarce la ei, aduc eu astea.

— Neah. Preţiozitatea atinge cote alarmante. Ca să nu mai spun de bigotism. Tipul ăla, Lamont, e un dobitoc umflat.

Sunt de acord. Steve Lamont e un consultant fiscal din oraș și definiția din dicționar a cuvântului discriminare. Mama nu l-a plăcut niciodată, de vreme ce este deopotrivă sexist și se dă în vânt să glumească despre purtatul doliului în fiecare an la aniversarea zilei când femeile au obţinut dreptul de vot.

— Nu înţeleg ce caută aici, spun eu. Clay e sudist, dar nu e bigot, nu cred. Dar domnul Lamont...

— E al dracului de bogat, scumpo. Sau, cum ar zice Clay: „E atât de bazat, încât își cumpără un iaht nou de fiecare dată când cel vechi se udă". Asta-i tot ce contează. Ar înghiţi ei mult mai multe, doar să obţină ceva din asta.

Mă cutremur, smulgând dopul, care se rupe.

— Oh, fir-ar!

Tim întinde mâna după sticlă, dar eu o feresc de el.

— E în regulă, o să încerc să scot bucata ruptă.

— Timothy? De ce durează atât?

Mama intră hotărât pe ușa batantă a bucătăriei, plimbându-și iute privirea de la unul la altul.

Eu ridic sticla.

— Nu, zău! zice ea. O să strice toată sticla dacă vreo bucată de dop ajunge înăuntru.

Mi-o smulge din mâini, se încruntă la ea, apoi o aruncă în găleata de gunoi și deschide frigiderul ca să ia o alta. Dau să o iau de la ea, dar ea-mi înșfacă tirbușonul și îl deschide singură, cu dexteritate. Apoi repetă operațiunea și cu a doua sticlă.

Îi întinde una lui Tim.

— Mergi în jurul mesei și umple-le oamenilor paharele.

El oftează.

— OK, Gracie.

Ea își ia un pahar din suportul de vase, și-l umple și ia o înghițitură zdravănă.

— Adu-ți aminte că nu trebuie să mi te adresezi așa în public, Tim.

— Corect, doamnă senator.

Tim ține sticla în fața lui ca și când ar putea exploda.

Mama ia încă o înghițitură.

— Ăsta e foarte bun, ne spune ea, absentă. Cred că ne descurcăm bine, dincolo, ce zici?

Întrebarea e pentru Tim, care dă din cap.

— Practic, le poți auzi baierile pungilor desfăcându-se, zice el.

Dacă intonația lui e un pic sardonică, mama nu reacționează.

— Ei bine, n-o să știm până nu vin cecurile.

Își golește paharul de vin dintr-o ultimă înghițitură, apoi se întoarce spre mine.

— Mi-a mai rămas ruj?

— Doar pe margini, spun eu. Cea mai mare parte e pe pahar.

Ea pufnește, nemulțumită.

— Dau o fugă sus, să-l retușez. Tim, du-te dincolo și umple paharele. Samantha, focaccia se răcește. Du-le la masă, cu niște ulei de măsline în care să le înmoaie.

Răsucindu-se pe-un călcâi, se îndreaptă spre scări. Iau vinul din mâna lui Tim, înlocuindu-l cu o sticlă de ulei.

— Mersi, puștoaico. Ăsta nu e nici pe departe la fel de tentant.

Mă uit înapoi, la paharul cu pata roz-trandafirie.

— L-a cam ras.

El ridică din umeri.

— Mamei tale nu-i place să ceară ajutor de la oameni. Nu e stilul ei. Curaj olandez[1], bănuiesc.

[1] Expresie intraductibilă, se referă la curajul dobândit după consumarea unei cantități considerabile de alcool.

Capitolul treizeci şi doi

— N-o să *crezi* ce mi s-a întâmplat, zice Jase în clipa în care îmi deschid telefonul, profitând de pauza de la B&T.

Mă întorc cu spatele de la fereastra panoramică, pentru eventualitatea în care domnul Lennox, ignorând semnul de pauză, o să dea buzna să-mi trântească prima pedeapsă din viaţa mea.

— Ia să auzim.

El îşi coboară vocea.

— Ştii că mi-am pus încuietoarea aceea la uşa camerei mele? Ei bine, a observat tata, se pare. Aşa că, astăzi, când făceam stocul la unelte pentru peluză, mă trezesc că vine şi mă întreabă de ce.

— O-oh!

Reuşesc să-i atrag atenţia unui copil care se furişează în bazinul cu apă fierbinte (există o interdicţie strictă pentru cei sub şaisprezece ani) şi clatin din cap, cu severitate. El o şterge. Trebuie să fi fost impresionat de uniforma mea.

— Aşa că-i spun că am nevoie de intimitate câteodată şi uneori se mai întâmplă ca tu şi cu mine să stăm împreună şi nu vrem să fim întrerupţi de zece milioane de ori.

— Bun răspuns.

— Da. Şi eu credeam că o să se încheie aici. Dar după aceea el îmi zice să vin în camera din spate, ca să purtăm o „discuţie".

— O-oh, bis.

Jase începe să râdă.

— M-am dus cu el în camera din spate, mi-a făcut semn să mă aşez şi m-a întrebat dacă sunt responsabil. Ăăă, cu tine.

Intrând mai adânc în umbra tufelor, mă ascund mai mult de eventuala privire a domnului Lennox.

— Oh, Doamne!

— Eu i-am spus că da, avem grijă, e în regulă. Dar, pe bune, nu pot să cred că m-a întrebat asta. Adică, Samantha, Doamne. Părinții *mei*? Greu de închipuit că nu știu realitatea și așa mai departe în casa *aia*. Așadar, i-am spus că o luăm încet, nu ne grăbim...

— I-ai *spus* lui asta?

Doamne, Jase! Cum o să mai dau vreodată ochii cu domnul Garrett acum? Ajutor.

— E tatăl meu, Samantha. Da. Nu că n-aș fi vrut să închei imediat conversația, totuși...

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Păi, i-am reamintit că ni s-a spus la școală în detaliu cum stau lucrurile, ca să nu mai pomenesc despre lecțiile de acasă, și că nu suntem persoane iresponsabile.

Închid ochii, încercând să-mi închipui că aș purta eu conversația asta cu mama. De neconceput. Fără nicio glumă.

— Și atunci... el s-a apucat să-mi vorbească despre — Jase coboară și mai mult vocea — ăăă... cum să fiu delicat și despre ăăă... plăcerea reciprocă.

— Oh, Doamne! Aș fi murit. Și tu ce-ai spus? întreb eu, vrând să știu, chiar dacă sunt complet distrasă de idee.

Plăcere reciprocă, hm? Ce știu eu despre a dărui asta? Dacă Șterpelitoarea Lindy avea niște așii în mânecă despre care eu habar n-am? Și n-o pot întreba pe mama. „Doamna senator a suferit un atac de cord în timpul unei conversații cu fiica."

— Am spus „Desigur" cât a cuprins. Iar el a vorbit și a tot vorbit, iar singurul lucru la care mă puteam eu gândi era că Tim avea să intre în orice clipă și să-l audă pe tata spunând lucruri de genul „Mama ta și cu mine credem că... bla-bla-bla".

Nu mă pot opri din râs.

— Nu-i adevărat. *Nu* a pomenit despre mama ta.

— *Știu!* râde și Jase. Vreau să spun... știi cât de apropiat sunt eu de părinții mei, dar... Doamne!

*

— Ei, ce zici? întreabă Jase, luând două cutii cu vopsea de pe podea și punându-le pe bufet.

Deschide capacul uneia, apoi și pe al celeilalte, băgând înăuntru paleta de lemn pentru amestecat și învârtind vopseaua.

— Pentru Mustang? Avem verdele tău simplu de curse.

Trece cu bățul peste o bucată de ziar.

— Și aici, verdele tău un pic mai strălucitor.

O altă dungă.

— Pe care îl alegi?

Abia dacă se deosebesc. Totuși, mă uit la cele două beţe cu mare atenție.

— Care a fost vopseaua originală de pe Mustang? întreb.

— Verdele simplu. Care pare oarecum corect. Dar, pe de altă parte...

Îmi sună mobilul.

— Salut, puștoaico! zice Tim. Sunt la sediu și mi-am lăsat laptopul la magazin. Am scris un discurs, o chestie introductivă, pentru mama ta, să-l folosească în seara asta. Aș vrea să-i trimiți o copie pe e-mailul ei. E în depozit... pe biroul domnului Garrett.

Găsesc repede laptopul.

— OK, și acum?

— Intră și tu și uită-te, nu-mi amintesc cum l-am numit... nu sunt multe fișiere. *Pentru muncă* sau ceva de genul ăsta.

— Care-i parola?

Stau cu degetele pregătite, peste tastatură.

— Alice, zice Tim. Dar *o să neg* dacă spui cuiva.

— În Țara Minunilor, nu?

— Absolut. Trebuie să plec... constipatul ăla de Malcolm face spume pentru nu știu ce. Sună-mă, dacă nu-l găsești.

Introduc parola și caut printre documente. Nu-i niciunul intitulat „pentru muncă". Caut printre ele și în sfârșit găsesc un folder intitulat „tâmpenii". Destul de exact, cunoscându-l pe Tim. Deschid folderul și apare o serie de documente. *Dă-i fetei un zece: Un studiu despre Hester Prynne al lui Hawthorne. O comparație între Huckleberry Finn și Holden Caulfield. Pericol la Dickens. Cele patru libertăți.*

Dau click pe *Cele patru libertăți...* și iată-l. Discursul de premiantă al lui Nan de 4 Iulie. Datat toamna trecută.

Dar ea l-a scris pentru cursul de guvern american. În primăvara asta.

Daniel a dat examenul de guvern american anul trecut. Îmi amintesc cum vorbea încontinuu despre John Adams în pauza de prânz. Așadar, Nan trebuie să fi luat bibliografia de la el. Ea întotdeauna se pregătea așa. Totuși... să-și scrie eseul chiar înainte de a fi început școala? Extrem. Chiar și pentru Nan.

Și cum de ajunsese pe computerul lui Tim? OK. Nan a împrumutat laptopul lui când al ei era vraiște.

Mișc cursorul, îndreptându-l spre *Holden Caulfield și Huckleberry Finn*, eseul lui Nan care urmează să fie publicat în revista literară. Iată-l, eseul câștigător al premiului Lazlo, cuvânt cu cuvânt.

Știu că ea i-a făcut temele. Amândouă i le-am făcut, s-o recunoaștem. Dar cu asta Nan a mers mult mai departe decât m-aș fi gândit.

Nu-mi vine să cred. Tim se folosește de munca lui Nan.

Continui să mă holbez la ecran, simțindu-mă de parcă mi-a extras cineva tot sângele din cap.

*

— Samantha, am nevoie de tine! Poți să te dezlipești de lângă iubitul tău pentru o vreme? îmi spune Nan la telefon, cu vocea ei înaltă și tremurătoare.

— Bineînțeles. Unde ești?

— Hai să ne întâlnim la Doane's. Am nevoie de îngheţată.

Nan a trecut din nou la terapia cu zahăr. *Semn rău. A fost cu Daniel la New York? E abia sâmbătă. Parcă Tim spunea că le-a zis părinţilor ei că el o ducea la o nu ştiu ce simulare de examen de diplomaţie şi că aveau să stea în casa unchiului său foarte strict.*

Nici măcar nu ştiu dacă Daniel *chiar* are un unchi care locuieşte la New York, deşi, dacă ar avea, mai mult ca sigur că ar fi foarte strict.

Casa Mason e mult mai aproape de oraş decât a mea, aşa că nu mă surprinde s-o găsesc stând la tejghea, în Doane's, când ajung acolo. Dar *sunt* surprinsă că deja înfulecă dintr-o banana split[1].

— Scuze, zice cu gura plină de frişcă. Nu mai puteam aştepta. Era să sar peste tejghea, să-mi vâr mâinile în găletuşe. În mod cert am nevoie de o salvare cu malţ şi ciocolată, în clipa asta. Exact ca Tim. De când s-a lăsat de băut, e maniac cu dulciurile.

— Dar tu nu te laşi de o apucătură, zic eu. Sau da? Cum e cu Daniel?

Ea se face roşie şi ochii i se umplu de lacrimi, care-i şiroiesc pe obrajii împurpuraţi şi pistruiaţi.

— Ooh, Nan!

Dau să o iau în braţe, dar ea clatină din cap.

— Comandă şi tu şi hai să stăm la o masă de picnic, afară. Nu vreau să ne audă toată lumea din Doane's.

Singurele persoane din Doane's în momentul acela sunt o mamă cu un copil mic care urlă pentru că ea nu-i cumpără un baton cu ciocolată Tootsie Roll de o jumătate de metru lungime.

— MAMI REA. O SĂ TE UCID CU O SABIE!

— Mda, mai bine ieşim de aici mai înainte să fim martore la omucidere, zic eu. O să-mi iau îngheţata mai târziu. După tine!

Ea îşi aşază cupa în faţă, pe masă, culege cireaşa şi o îneacă într-o baltă de sirop de ciocolată.

— Astea câte milioane de calorii or însemna, ce crezi?

[1] Desert pe bază de îngheţată, care conţine o banană aşezată transversal.

— Nan. Spune-mi ce s-a întâmplat. Tim a zis că eraţi plecaţi pentru tot weekendul.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus şi ţie. Daniel n-a vrut să ştie nimeni. I-am spus lui Tim pentru că m-am gândit că m-ar putea ajuta cu un alibi mai solid, dar el a zis că simularea şi unchiul strict erau alegeri inspirate. Deşi a zis că ar fi fost mai bine dacă aş fi spus că urma să stăm cu mătuşa lui la o mănăstire.

— Mi-ai fi putut spune. Eu nu te-aş pârî niciodată.

Oare ea ştie că Tim îi fură eseurile? Să-i spun?

Ochii i se umplu din nou de lacrimi şi ea şi le şterge, nerăbdătoare, umplându-şi linguriţa cu un alt munte de îngheţată.

— Ştiu. Îmi pare rău. A fost... mi s-a părut că erai prea ocupată cu Sex-simbolul Local ca să-ţi pese. M-am gândit că o să plec pur şi simplu şi o să mă întorc o Femeie Sofisticată Care Şi-a Dus Relaţia La Următorul Nivel în Big Apple.

Tresar. Exclus să-i pomenesc despre Tim în clipa asta.

— Daniel a folosit iar expresia asta? Ce-ar fi să-i facem un mic dicţionar? I-am putea traduce cuvintele în ceva un pic mai sexy. Să Ducem Relaţia Noastră la Nivelul Următor ar putea deveni *Come on, Baby, Light My Fire*[1].

Ea înfulecă o altă linguriţă plină de îngheţată, înghite, apoi spune:

— Cum ar fi E Timpul Să Ieşim Din Zona De Confort?

— Vai, Nan. Pe cuvânt?

Ea dă din cap.

— El nu poate fi, pur şi simplu, de vârsta noastră. Poate că e ca-n *Freaky Friday*[2], şi vreun agent de vânzări de asigurări a pus stăpânire pe corpul lui Daniel.

---

[1] *Light My Fire* este titlul unei piese, aproape explicit despre sex, a formaţiei Doors de pe albumul de debut (*The Doors*, 1967). Refrenul s-ar putea traduce „Hai, iubito, excită-mă".

[2] Ecranizare a romanului comic pentru copii cu acelaşi titlu al lui Mary Rodgers. O adolescentă încăpăţânată şi dezordonată se trezeşte, într-o dimineaţă, în corpul mamei sale, şi, de-a lungul unei serii de întâmplări neplăcute, până seara, ajunge să înţeleagă familia şi lumea în care trăieşte.

Își încarcă linguriţa cu un enorm calup de îngheţată.

— Ce urmează după ieșirea din zona de confort, Nan? o sondez eu.

— Păi, eram în casa unchiului său — partea asta a fost adevărată. Dar unchiul lui era plecat în Pound Ridge în weekend, așa că... am luat cina și am mers la o plimbare prin parc — nu prea lungă, pentru că Daniel se temea tot timpul că o să fim jefuiţi. Apoi ne-am întors și el a pus niște muzică.

— Te rog, spune-mi că n-a fost *Boléro*-ul lui Ravel.

— De fapt, n-a putut prinde postul pe care-l voia, așa că am sfârșit prin a asculta niște muzică rap. Dar el a fost de părere că era cumva amuzantă și aia. Am observat că devine mai puţin scorţos când, ei bine, când eu sunt mai... ăăă...

— Încrezătoare?

— Exact. Cumva știam că ăsta era kryptonita lui Daniel. Așadar, eram îmbrăcată cu rochia mea verde, cu năstureii ăia în faţă, pe care i-am rupt, dintr-o mișcare, deschizând rochia. Nasturi peste tot. Dacă i-ai fi văzut faţa!

— Wow!

Nu mi-o pot închipui pe Nan făcând asta. Ea încă se schimbă în garderobă, când dorm la ea.

— Și i-am spus: „Gata cu vorbăria, domn' profesor". Și i-am rupt dintr-o mișcare și *lui* cămașa.

Acum zâmbește puţin.

— Nan, obrăznicătură nerușinată.

Zâmbetul i se șterge și pune capul pe masă, lângă îngheţata asortată care se topește, și izbucnește în plâns.

— Scuze, glumeam. Și dup-aia? Nu te-a pus să te duci imediat pe Madison Avenue ca să-i cumperi una nouă, nu?

— Nu. A intrat total în joc. Mi-a spus că asta era o nouă latură a mea și că nu mai fusese amenințat de femei încrezătoare.

Scormonește cu linguriţa după o bucată de banană înecată în sirop, dar lasă linguriţa jos și își suflă nasul în mâneca tricoului.

— Că eram frumoasă și că nimic nu era mai armonios decât combinația de creier și frumusețe, apoi s-a oprit din vorbit și a început să mă sărute ca nebunul. Eram întinși pe jos în fața șemineului și...

Alt suspin.

O mângâi pe Nan pe cap, în minte derulând toate scenariile posibile. *Daniel a anunțat-o că e gay. Daniel are o disfuncție erectilă. Daniel a mărturisit că e un vampir și că nu va fi în stare să facă sex cu ea, pentru că s-ar putea s-o ucidă.*

— A intrat unchiul lui. Chiar în camera de studiu. Nici măcar nu plecase. Plecarea îi era plănuită pentru weekendul viitor. Fusese la serviciu când ne aduseserăm noi valizele, iar acum era la etaj, făcea o baie, și auzise zgomote și venise cu un baston, gata să ne omoare.

Oh, săraca Nanny.

— Strigă la Daniel și pe mine mă face târfă și toate celelalte, iar Daniel nu-și găsește pantalonii, așa că rămâne dezbrăcat acolo și apoi mă împinge pe mine în fața lui.

Naiba să-l ia pe Daniel. Nu putea să fie măcar galant s-o protejeze? Tim avea dreptate. E un idiot.

— Ce laș!

Hopa, asta s-o enerveze pe Nan? Îmi fac curaj pentru ce urmează. Dar ea dă din cap și zice:

— Știu, da? Steve McQueen n-ar fi făcut niciodată asta. L-ar fi bătut pe unchi, cum l-a bătut și pe doctorul ăla rău din *Dragoste cu un străin.*

— Și apoi?

— Și apoi unchiul și Daniel încep să se certe. Daniel îl imploră să nu le spună părinților lui, iar unchiul continuă să urle la el. În cele din urmă, se înduplecă să nu spună, dacă noi „Părăsim premisele imediat".

Încep să înțeleg de unde a moștenit Daniel vocabularul.

— Și atunci ați venit acasă?

— Nu, era foarte târziu. Am folosit cardul meu de urgenţă, American Express, ca să stăm la Doubletree Midtown. Daniel a încercat să reia de unde ne opriserăm, dar îmi dispăruse cheful. Ne-am uitat doar la un maraton *Star Treck*, până am adormit.

Întind braţele şi, de data asta, se lasă să alunece între ele, culcându-şi capul pe umărul meu, în timp ce umerii ei se zguduie de plâns.

— De ce nu-mi ies lucrurile niciodată? Am vrut doar să fiu irezistibilă şi aventuroasă. Acum sunt o Târfă a Babilonului şi nici măcar n-am făcut sex. Sunt o Falsă Târfă a Babilonului.

Lacrimile ei fierbinţi îmi scaldă clavicula.

— Eu cred că eşti grozavă. I-ai rupt cămaşa, ai preluat iniţiativa. Eşti o Târfă a Babilonului din toate punctele de vedere bune, Nan Mason.

— A fost chiar greu s-o rup, de fapt, zice ea şi se şterge la ochi cu dosul palmei. Cred că Brooks Brothers au cusut nasturii ăia cu sârmă.

— El ţi-a zis că eşti frumoasă şi curajoasă, îi spun eu. Şi chiar eşti.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat. Eu nu i-am spus nici măcar lui Tim. I-am zis că Daniel mi-a zdruncinat lumea. Îhh.

Mi se pare că Tim ar înţelege că lucrurile n-au ieşit aşa cum au fost plănuite.

O mângâi blând pe spate şi zic:

— Jur!

Ea se îndreaptă deodată ca arsă.

— Orice-ar fi, nu-i spune băiatului ăluia Garrett. Nu pot suporta gândul că voi doi aţi putea râde de noi.

Tresar. Ştiind cât de protector e Jase cu surorile lui, cum a încercat să-l îndemne pe Tim să aibă mai multă compasiune pentru Nan, sunt sigură că el n-ar râde niciodată. Dar mă doare că Nan îl crede în stare de asta, aproape la fel de mult cât mă doare că mă crede pe mine în stare să râd. Însă tot ce spun este:

— N-o să spun nimănui.

— Am nevoie de mai multă îngheţată, zice ea.

Faţa îi e atât de roşie şi de umflată, încât are ochii aproape închişi.

— Vrei să împărţim oferta Doane's Dynamo, aia cu zece cupe, care se serveşte într-un disc de Frisbee?

Capitolul treizeci şi trei

— Uraţi-mi noroc la Cuck E. Cheese, oftează doamna Garrett, când ne lasă pe Jase şi pe mine, în faţa magazinului cu articole de bricolaj. Iadul pe pământ, cu pizza şi un şoarece gigant vorbitor!

E tura lui Jase şi a lui Tim, astăzi. Numai că Tim n-a apărut ca să ne ia cu maşina. Ne-a adus doamna Garrett, spunând că nu are nevoie de mine să supraveghez copiii, din cauza petrecerii aniversare de la Cuck E. Cheese, la care e George invitat. E începutul după-amiezii mele libere de la Breakfast Ahoy şi răsfoiesc leneş ghidul de pregătire pentru examenul SAT pe care mi l-a dat Nan.

Jase începe să despacheteze un transport de cuie. Nu zicem nimic despre absenţa lui Tim, dar observ că ochii lui Jase, pe sub genele lui dese şi negre, se tot îndreaptă spre ceasul de deasupra uşii, la fel ca şi ai mei. Nu vreau ca Tim s-o dea în bară. Dar trec zece minute, apoi douăzeci, apoi o jumătate de oră.

Domnul Garrett iese din camera din spate ca să ne salute. Îl bate cu palma pe Jase pe spinare, iar pe mine mă sărută pe obraz, spunându-ne că e cafea destulă în biroul lui. El o să fie acolo, pitit în camera din spate, ocupându-se de registrele trimestriale. Jase fluieră încetişor, sortând cuiele, notând cantităţile pe un carnet. Aud un zgomot repetitiv venind dinspre biroul domnului Garrett. Răsfoiesc ghidul de pregătire pentru examen, încercând să identific sunetul.

Clic-clic-clic-clic-clic.

Mă uit la Jase, întrebător.

— Pixul, explică el. Tata spune că ţăcănitul pixului îl ajută întotdeauna să facă adunările — sau, în cazul nostru, scăderile.

Deschide o pungă de cuie cu cap rotund, lăsându-le să cadă zăngănind în sertarul de plastic transparent din faţa lui.

— Nu-s mai bune finanţele?

Mă duc la el, îi cuprind spatele cu braţele şi îmi lipesc obrazul de omoplatul lui. Poartă un tricou cenuşiu cu mâneci lungi, astăzi. Îi inspir mirosul.

— Dar nici mai rele, răspunde el zâmbind.

Se întoarce cu faţa la mine, pune o mână pe după ceafa mea şi mă trage mai aproape.

— Arăţi obosit.

Îmi plimb încet degetul pe sub umbra vineţie întunecată de sub ochiul lui.

— Da. Sunt. Îmi place când îmi faci aşa, Sam.

— Munceşti până târziu? La ce anume?

— Bănuiesc că muncesc ziua, dar în mod cert nu ţi se pare ziuă la patru dimineaţa.

Îşi ţine ochii încă închişi. Cobor degetul pe obrazul lui, apoi îl ridic în dreptul celuilalt ochi.

— Te trezeşti la patru dimineaţa? De ce?

— Să nu râzi.

Oare de ce îndemnul ăsta îmi aduce întotdeauna un zâmbet pe faţă? El deschide ochii şi zâmbeşte, de asemenea.

Mă forţez să afişez o expresie mai serioasă.

— N-o să râd.

— Sunt băiatul cu ziarele, acum.

— Ce?

— Distribui ziare pentru *Stony Bay Sentinel*. Încep la patru, şase zile pe săptămână.

— De când faci asta?

— De două săptămâni. N-am crezut că o să fie chiar atât de rău. În filme, nu vezi niciodată băieții cu ziare bând încontinuu Red Bull și No-Doz.

— Probabil pentru că au, de regulă, zece ani. N-ar putea să facă Duff asta?

Degetele i se încâlcesc în părul meu în încercarea de a-mi scoate elasticul, pentru că asta face întotdeauna.

— Duff nu are în plan să meargă la colegiu, la anul. Eu da. Chiar dacă e al naibii de improbabil, după cum merg lucrurile. La naiba, n-ar fi trebuit să cumpăr mașina aia. Numai că am vrut-o... atât de tare. Și acum e aproape gata. Dacă mai bag niște bani în ea, adică.

Îmi mușc buza. Eu nu a trebuit niciodată să-mi fac griji pentru bani.

— Nu fi atât de tristă, Sam. O să fie bine. N-ar fi trebuit să deschid discuția.

— Eu am deschis-o, îi reamintesc. Sunt iubita ta. Se presupune că ai putea să discuți lucrurile astea cu mine. Nu e numai despre mine folosindu-mă în voie de corpul tău, știi?

— Deși asta îmi convine de minune, zice Jase, învârtindu-și degetele prin părul meu și trăgându-mă mai aproape.

— Oh, la dracu'! Destul cu tâmpenia asta de etalare a afecțiunii în public!

Ne întoarcem spre ușă și îl vedem pe Tim intrând, îmbrăcat în costumul cenușiu „Impresioneaz-o pe Grace Reed" și arătând mototolit și extrem de scos din țâțâni.

— Mason, îl salută Jase, fără să-mi dea drumul. Ești OK?

Arată spre ceas cu o ridicare din umăr.

— Depinde de ce înțelegi prin „OK".

Tim își scoate sacoul și-l aruncă într-un cuier. Își slăbește nodul cravatei de parcă ar fi un boa constrictor care l-a prins de gât.

— Ceea ce n-am de unde să știu, nu-i așa?

Venind spre noi, se așază lângă Jase, care îi verifică pe furiș pupilele și îi adulmecă respirația. Eu nu simt nimic. Sper că nici Jase nu simte. Tim nu pare drogat... doar furios.

— Ce-ai păţit?

Jase îi întinde cardul de pontaj.

Tim se apleacă să noteze ora cu markerul negru.

— Samantha? Să mi-o trag, cât mama dracului știi tu despre Clay Tucker ăla?

— Tim, gata! Nu mai înjura.

Pun o mână pe braţul lui. O lăsase mai moale cu folosirea „acelui" cuvânt, în ultima vreme, uneori purtând o conversaţie întreagă fără să-l rostească nici măcar o dată.

— De ce, Samantha? De ce dracului n-ar mai trebui să înjur?

Îmi dăruiește zâmbetul lui fals-fermecător.

— Eu pot doar să mă laud, voi sunteți cei care o puneți în practică. După cum îmi închipui, voi aţi ieșit în câștig.

— Las-o moartă, Tim. Nu e vina Samanthei aici. Care-i treaba cu Clay Tucker?

Jase își sprijină șoldurile de marginea mesei de lucru, încrucișându-și braţele.

— Nu știu. Vreau să spun, nu sunt eu ăla care să-i critice pe ticăloșii manipulativi, având în vedere că eu însumi sunt unul și așa mai departe. Dar insul ăsta... e la cu totul alt nivel. Iar mama ta, Samantha... chiar acolo cu el.

Tim își freacă fruntea.

— Ce vrei să spui? întreb eu exact în clipa în care domnul Garrett întreabă:

— Te întorci acolo să lucrezi în seara asta?

Intrase fără ca vreunul dintre noi să-l audă.

Tim clatină din cap, dar roșește. Nu mai întârziase niciodată până acum, nu aici.

— Bine, atunci. O să stai până după program și o să termini inventarul din magazie pe care l-ai început alaltăieri.

Tim dă din cap, înghițind nodul din gât. Domnul Garrett pune o mână pe umărul lui.

— Să nu se mai întâmple, Timothy. Auzi?

Pornește pe hol spre biroul lui, cu umerii parcă puțin căzuți.

Jase scoate un pachet de gumă Trident din buzunarul jeanșilor și-l oferă lui Tim.

— Deci, zi.

— Deci, monșerul Clay...

Tim ia șase lame de gumă, jumătate de pachet. Jase își înalță sprâncenele, dar nu zice nimic.

— E peste tot, naibii. Ridici o piatră în campania asta și el iese târâș de sub ea. Grace are ditamai echipa și Clay e responsabil de tot, mama mă-sii. Zice un cuvânt și toată lumea sare. Până și eu. Tipul nu doarme niciodată. Până și pîșpirică ăla, managerul campaniei de lingușeli a mamei tale, Malcolm, pare extenuat, dar Clay îi dă înainte ca un nenorocit de Energizer Bunny[1] al politicii din Connecticut. A convins-o și pe păpușica aia... bruneta aia focoasă de la biroul lui Ben Christopher... să fie agent dublu pentru el. Ea se prezintă în fiecare dimineață să-i dea raportul despre ce face Ben Christopher. Și, astfel, Grace să i-o poată lua înainte, să facă spectacol, să dea mai bine.

Revelația mă izbește în moalele capului, dar abia de am timp s-o procesez, căci Tim turuie mai departe.

— Se preocupă îndeaproape și de ședințele foto. Ieri, un biet nefericit care și-a pierdut ambele picioare în Afganistan a fost repatriat. Clay a descins imediat la fața locului, asigurându-se că Gracie obține o fotografie de o jumătate de pagină în *Stony Bay Bugle*, sărutându-l de bun venit.

Tim își îndeasă pumnii în buzunare, plimbându-se de-a lungul și de-a latul camerei, în timp ce vorbește.

— Apoi am mers la o grădiniță, unde a pus-o pe Grace să facă o fotografie cu șase copii blonzi, simpatici, buluciți în jurul ei.

[1] Logoul și mascota bateriilor Energizer din America de Nord.

Efectiv a dat-o la o parte pe o fetiţă cu unul dintre semnele alea din naștere mari și roșii pe față. Vreau să spun că e bun la ce face. E uimitor să-l vezi la lucru. Dar, cumva, e al dracului de înfricoșător, totodată. Iar mama ta... ea nu zice nimic, Samantha. Intră în priză la primul lui semn, de parcă *ea* ar lucra pentru *el*. Ce mama dracului e asta?

Nu e ca și când nu m-aș fi gândit și eu la toate lucrurile astea. Dar când le spune Tim, simt nevoia să mă apăr. De altfel, cine e Tim să-și dea cu părerea?

— Uite, zic eu, poate părea că el e șeful, dar mama n-ar trece niciodată complet în umbră, în halul ăsta. Îi place jobul ei și e total dedicată câștigării alegerilor, iar competiţia asta e strânsă...

Nu continui. *Am vorbit ca ea.*

— Da, și e în frunte în toate sondajele noastre interne. Chiar și cu o marjă mare de eroare. La scor strâns, dar în frunte. Însă, bineînţeles, pentru Clay nu-i suficient. Clay trebuie să-și asigure mica lui surpriză în noiembrie în toată afacerea asta, ca să fie absolut sigur nu doar că ea câștigă, dar că oponentul ei pierde, la dracu'! Zdrobitor. Nu doar alegerile, ci întreaga lui carieră.

Jase își plimbă absent palma stângă în sus și-n jos pe spatele meu, în timp ce continuă să scoată pachetele de cuie învelite în plastic din cutia de carton.

— Și face asta — cum...?

— Scoţând la iveală mizerii care nu contează. Asigurându-se că vor conta. Și că vor fi memorabile.

Amândoi ne holbăm la Tim.

— Ben Christopher, știţi, cel care candidează contra lui Grace? Are două arestări pentru conducere sub influenţa alcoolului, zice el. Prima a fost acum treizeci de ani, când era la liceu. A doua, acum douăzeci și șase de ani. Și-a executat pedeapsa, și-a plătit amenzile. Îl văd pe tip la întâlniri. E *pe bune* decent. A făcut tot ce a putut ca să aplaneze povestea. Dar monșerul Clay deja a pus ochii pe ea, ca să fii sigur că niciodată nu poţi scăpa de trecut. Știe,

de la iscoada lui, pisicuţa de companie, că echipei de campanie a lui Christopher îi tremură nădragii să nu se afle. Şi are de gând s-o pună pe buna Gracie să participe la un miting, la care vreun nemernic să lase să-i scape chestia asta. Cu trei zile înainte de alegeri.

— Şi unde eşti tu în toată afacerea asta? întreabă Jase.

Tim se uită la noi, implorator.

— Nu *ştiu*. Clay Tucker crede că sunt o minune. Din nu ştiu ce motiv, fiecare rahat pe care-l fac îl impresionează pe labagiul ăsta. Azi m-a lăudat pentru cum am lipit tăieturile din ziare, pentru Dumnezeu! Nimeni n-a mai fost *vreodată* atât de impresionat de mine. Nici când mă dădeam peste cap să mă prefac. Acum nu mă prefac. Sunt pur şi simplu bun la porcăria asta. În plus, am nevoie de recomandări.

Îşi ridică vocea vreo câteva octave:

— „Magazinul cu articole de bricolaj e foarte în regulă, Timothy, însă experienţa ta de campanie şi ceea ce spune senatoarea statului despre tine o să aibă cea mai mare influenţă în repararea răului pe care ţi l-ai făcut singur."

— Mama ta? ghicesc eu.

— Desigur. Nu există altă persoană pe planeta asta care să spună la fel de multe lucruri frumoase despre mine precum Clay Tucker. Şi, bineînţeles, spre norocul meu, trebuie să distrugă un om bun pentru asta.

În clipa asta, magazinul întâmpină un aflux brusc de clienţi. O femeie arţăgoasă şi fiica ei adolescentă aleg mostre de culori de vopsea. O femeie mai în vârstă vrea un suflător de frunze la manevrarea căruia să nu mişti niciun muşchi. Un bărbos care arată năuc îi spune lui Tim că vrea „Unul din ăla cu care repari chestiile, cum e la televizor". După cinci minute în care Tim îi oferă totul, de la ipsos până la aspirator manual DustBuster şi cuţit Ginzu, Jase, în sfârşit, deduce că e o trusă de scule. Omul pleacă mulţumit.

— Deci ce-o să faci? întreb eu.

— La dracu', la dracu', la dracu'! răspunde Tim, ducând mâna la buzunarul cămășii unde încă mai are pachetul de țigări, lăsând apoi mâna jos, goală.

Nu se fumează în clădire. Tim închide ochii, arătând ca și când cineva îi bate un cui în tâmplă, după care îi deschide la loc, fără să arate mai bine. Dă cu pumnul de masă, făcând să sară un suport de plastic pentru pixuri.

— Pur și simplu nu pot să-mi dau demisia. Am dat greș de atâtea ori, deja. Asta o să arate la fel... chiar dacă nu e.

Se apleacă peste registrul de casă, apăsându-și podurile palmelor pe ochi. *Plânge?*

— Ai putea să-i spui lui Clay ce crezi despre strategiile lui, sugerează Jase. Să-i spui că sunt imorale.

— De parcă i-ar păsa. Urăsc asta. Urăsc să știu ce e corect de făcut și să nu am tupeul să-l fac. E o porcărie. S-a întors roata, nu? Nici n-ați crede ce de porcării am făcut eu, la câte teste am copiat, câte reguli am încălcat, de câte ori am dat cu bâta în baltă, câți oameni am dezamăgit.

— Oh, mai slăbește-mă, frate, cu refrenul „nimeni nu știe grozăviile pe care le-am văzut eu". S-a fumat de mult, se răstește Jase.

Trag aer în piept de parc-aș fi gata să spun ceva — ce anume, habar n-am –, dar el continuă înainte să apuc să vorbesc.

— Că doar nu ai ucis nou-născuți și le-ai băut sângele. Ai dat greș la școala pregătitoare. Nu te supraestima.

Sprâncenele lui Tim s-au înălțat. Nici Tim, nici eu nu-l mai văzuserăm vreodată pe Jase ieșindu-și din fire.

— Că doar nu e dilema morală a secolului!

Jase își trece o mână prin păr.

— Nu e întrebarea dacă trebuie sau nu să dezvoltăm bomba atomică. Ci doar dacă o să faci un lucru decent sau o să continui să faci mizerii. Așadar, alege. Numai încetează să te mai *văicărești.*

Tim dă scurt din cap, își ridică bărbia, apoi își întoarce atenția asupra registrului ca și când numerele și simbolurile sunt cele mai

fascinante lucruri pe care le-a văzut vreodată. Faţa i-a fost atât de expresivă, în ultima vreme, mai mult decât de obicei, însă acum şi-a luat masca aceea impasibilă despre care ajunsesem să cred că e adevărata lui faţă.

— Ar trebui să mă duc în magazie, murmură el şi porneşte pe hol.

Jase toarnă ultima pungă plină de cuie în cutia de plastic. Zgomotul sparge tăcerea.

— N-ai prea fost tu, adineauri, spun eu, încă stând lângă el.

Jase pare stingherit.

— Mi-am cam ieşit din fire. E... mă face să mă simt... m-am săturat de...

Îşi freacă puţin ceafa, apoi îşi aduce mâna pe faţă, acoperindu-şi ochii.

— Îmi place Tim. E un băiat de treabă...

Îşi lasă mâna jos, ca să-mi zâmbească.

— Dar nu pot să spun că n-aş aprecia o încercare de schimbare în toate alegerile — şansele — astea pe care le are. Iar când se poartă de parcă ar fi blestemat sau ceva de genul ăsta...

Clatină din cap, parcă vrând să-şi alunge gândul din minte, se întoarce să se uite la mine, apoi face semn spre ceas.

— I-am spus tatei c-o să rămân până mai târziu, în seara asta, ca să pun în ordine nişte formulare de comenzi modificate.

Îmi apucă între degete câteva şuviţe de păr, răsucindu-le.

— Ai treabă, mai târziu?

— Ar fi trebuit să merg cu mama la un miting în Fairport, dar i-am spus că aş vrea să rămân acasă şi învăţ pentru testele SAT.

— Şi ea a crezut asta? E vară, Sam.

— Nan m-a pus să mă înscriu la o tâmpenie de simulare. Şi... *se poate* să-i fi spus mamei într-un moment când era un pic neatentă.

— Dar nu intenţionat, bineînţeles.

— Bineînţeles că nu, zic eu.

— Deci, dac-ar fi să trec pe la tine, după opt, tu ai învăţa.

— Categoric. Dar s-ar putea să vreau... un partener de învăţat. Pentru că s-ar putea să dau piept cu nişte probleme cu adevărat grele.

— Să dai piept, hm?

— Să mă lupt corp la corp cu ele, spun eu. Să mă iau la trântă. Să mă încleştez.

— Am priceput. Se pare că va trebui să port costum de protecţie ca să învăţ cu tine.

Jase îmi zâmbeşte larg.

— Eşti destul de robust. O să scapi cu bine.

Capitolul treizeci şi patru

Abia am pus piciorul în prag, când îmi sună telefonul.

— Aşadar, pentru că ar trebui să pornim atât de devreme dimineaţa... Fabrica se deschide la cinci, îţi poţi închipui... chiar are mai mult sens... ne vedem când te întorci de la şcoală.

Telefonul meu are un semnal perfect, dar vocea slabă care se aude în el acum pare să vină şi să se ducă, de parcă aş avea probleme să prind o anumită frecvenţă radio. Pentru că vocea asta spune că va fi plecată toată noaptea, întrucât are un miting matinal, la o fabrică tocmai în colţul vestic al statului... pur şi simplu nu poate fi Radio Grace Reed. De bună seamă am prins un program alternativ. Sau recepţionez frecvenţe dintr-un alt univers. Dar ea conchide:

— Suntem deja la jumătatea distanţei şi n-are niciun rost să mai batem drumul înapoi, până acasă. Clay ne-a găsit o splendidă cameră la hotel. O să fii OK, nu-i aşa?

Sunt atât de surprinsă, că dau din cap, abia apoi amintindu-mi că ea nu mă poate vedea.

— Nicio problemă, mamă. O să fiu OK. Bucură-te de seara la hotel.

Cât pe-aci să adaug că poate să mai stea o noapte, dacă vrea, dar hotărăsc că aş putea părea suspicios de zeloasă.

O să fie plecată. Toată noaptea. Cu Clay — şi agenda lui încurcată — într-o splendidă cameră de hotel. Dar n-o să mă gândesc la asta. În schimb, o să mă gândesc — şi mă gândesc imediat — la partea cu *toată noaptea*. Motiv pentru care apăs instantaneu pe butonul de apelare rapidă a lui Jase.

— Sam, răspunde el și îi pot auzi zâmbetul din voce.

Abia am plecat de la magazin, acum zece minute.

— Ai întâmpinat o situație de criză la învățat?

— Mama n-o să fie acasă în noaptea asta. Deloc.

Urmează o pauză, în timpul căreia mă simt agitată. *Oare trebuie s-o spun mai clar? Cum să fac asta?* „Vrei să-ți petreci noaptea la mine acasă?" *Doar nu avem șase ani.*

— Mama ta n-o să fie acasă deloc? repetă el.

— Exact.

— Atunci, poate c-o să-ți placă să ai companie, de vreme ce te lupți corp la corp cu toate acele probleme de studiu.

— Asta mi-ar plăcea.

— Ușă sau fereastră? întreabă el.

— Deschid fereastra chiar în clipa asta.

*

Îmi desfac părul din codița împletită și îl pieptăn. Va trebui să-l mai tai, zilele astea. Îmi ajunge mai jos de talie, acum, și-mi ia un secol până îl usuc, după ce înot. De ce mă gândesc tocmai la asta acum? Bănuiesc că sunt un pic emoționată. N-am vrut să mă gândesc prea mult, dar, cel puțin dacă nu sărim pur și simplu unul pe altul sub impulsul momentului — cam greu, din punct de vedere logistic vorbind, ar trebui să existe o oarecare planificare. Un pic de timp pentru a gândi lucrurile în amănunt. Aud o bătaie ușoară și mă duc la fereastră ca să-mi lipesc dincoace de geam mâna de a lui Jase, mai înainte de a-i deschide.

Și-a adus un sac de dormit, unul din acelea mari și verzi, L.L. Bean. Mă uit la el întrebător.

Urmărindu-mi privirea, roșește.

— Le-am spus părinților că vin să te ajut la învățat, apoi s-ar putea să ne uităm la un film și, dacă se face prea târziu, s-ar putea să dorm pe podeaua livingului tău.

— Și ei ce-au spus?

— Mama a spus „Distracţie plăcută, dragă". Tata doar s-a uitat la mine.

— A fost foarte stingheritor?

— Am supravieţuit.

Înaintează încet, fără să-şi ia ochii de la ai mei, şi îşi pune mâinile în jurul mijlocului meu.

— Ăă. Deci... o să învăţăm?

Tonul meu e deliberat nepăsător.

Jase îşi strecoară degetele mari în spatele urechilor mele, mângâind adânciturile de sub lobi. E doar la câţiva centimetri de faţa mea, încă uitându-se în ochii mei.

— Sigur! Eu te studiez pe tine acum.

Îmi cercetează fără grabă toată faţa, apoi se întoarce la ochii mei.

— Ai mici pete aurii în mijlocul albastrului.

Se apleacă şi îmi atinge o pleoapă cu buzele, apoi şi pe cealaltă, reluându-şi poziţia de dinainte.

— Iar genele tale nu sunt blonde deloc, sunt castanii. Şi...

Se dă puţin înapoi, zâmbind încet.

— Deja ai roşit... aici... — buzele lui ating locul unde-mi bate pulsul, la baza gâtului — şi probabil aici...

Îi simt degetele care-mi ating sânii, calde, chiar şi prin tricou.

În filme, hainele pur şi simplu se topesc, când cuplul e gata să facă dragoste. Amândoi sunt aurii şi luminaţi din spate, iar coloana sonoră acaparează scena. În viaţa reală, pur şi simplu nu-i aşa. Jase trebuie să-şi scoată bluza şi să moşmonească la catarama curelei, iar eu ţopăi într-un picior prin cameră scoţându-mi şosetele, întrebându-mă cât de puţin sexy e asta. Oamenii din filme nici măcar nu *au* şosete. Când Jase îşi dă jos jeanşii, mărunţişul din buzunar alunecă şi zornăie, risipindu-se în toată camera.

— Scuze! zice el şi amândoi încremenim, chiar dacă nu e nimeni acasă să audă zgomotul.

În filme, niciunul nu devine conştient de sine, în momentul ăsta, gândindu-se că ar fi trebuit să se spele pe dinţi. În filme, totul

e frumos coregrafiat, acompaniat de o muzică din ce în ce mai dramatică.

În filme, când în sfârșit sunt amândoi dezbrăcați și băiatul trage fata spre el, nu-și ciocnesc niciodată dinții, ca să devină stinghericți și apoi să fie nevoiți să râdă și să mai încerce o dată.

Dar adevărul este următorul: în filme, nu e nici pe jumătate la fel de plăcut cum e aici, și acum, cu Jase.

Trag adânc aer în piept când mâinile lui îmi alunecă pe spate, și mai jos, până pe coapse. Faptul că-i simt pielea, toată pielea, lipită de a mea îmi dă fiori. Apoi mă trage mai aproape și plonjăm într-un sărut care seamănă cu o apă adâncă, adâncă. Iar când în sfârșit ne oprim pentru a lua o gură de aer, îmi înfășor ambele picioare pe după șoldurile lui. Colțurile ochilor lui se încrețesc. Mâinile i se încleștează pe fundul meu și se îndreaptă spre pat. Mă las să alunec și mă întind pe-o parte, uitându-mă în sus, la el. Jase se apleacă, așezându-se pe vine lângă pat, și întinde mâna, așezând-o peste inima mea. Fac același lucru, simțindu-i inima bătând cu putere, repede, repede.

— Ai emoții? șoptesc. Nu pari a avea.

— Sunt îngrijorat c-o să fie dureros pentru tine, la început. Mă gândesc că nu-i drept că e așa.

— E OK. Eu nu sunt îngrijorată pentru asta. Vino mai aproape.

Jase se ridică, încet, apoi se duce la jeanșii lui și scoate unul dintre prezervativele pe care le-am cumpărat împreună. Își întinde mâna, cu palma deschisă.

— Nu sunt emoționat deloc.

Înclină din cap, indicând spre degetele lui care tremură, ușor.

— Ăla cum se numește? întreb.

— Habar n-am. L-am luat la întâmplare din grămadă, înainte să vin încoace.

Ne aplecăm peste micul pătrat de staniol.

— Ramses.

— Care-i treaba *cu* numele astea? mă mir eu, în timp ce Jase începe calm să deschidă pachetul. Vreau să spun, erau egiptenii cunoscuți pentru eficiența lor într-ale metodelor de contracepție sau cum? Și de ce troienii? Nu sunt mai degrabă cunoscuți ca tipii care au pierdut? Ar fi trebuit să-i folosească pe macedoneni, n-au fost ei învingătorii? Vreau să spun, știu că nu sună la fel de viril, dar...

Jase pune două degete pe buzele mele.

— Samantha? E în regulă. Șșș. Nu e nevoie să... Putem doar să...

— Dar vreau, șoptesc eu. Vreau.

Trag aer adânc și întind mâna spre prezervativ.

— Vrei să te ajut, ăă, să-l pui?

Jase roșește.

— Da, OK.

Când suntem amândoi întinși în pat, complet goi, pentru prima oară, doar să-l privesc în lumina lunii îmi usucă dureros gâtul.

— Uau! spun eu.

— Cred că asta-i replica mea, șoptește Jase.

Pune o mână pe obrazul meu și se uită la mine intens. Mâna mea se ridică, acoperind-o pe a lui, și dau din cap. Atunci, îmi cuprinde trupul și ne contopim.

OK. Până la urmă, doare puțin. Am crezut că s-ar putea să nu doară, doar fiindcă e Jase. E durere, dar nu sfâșietoare sau ascuțită, mai mult o usturime ca și când ceva ar ceda, apoi un pic de durere.

Îmi mușc cu putere buza de jos, deschizând ochii pentru a-l găsi pe Jase mușcând-o pe a lui, uitându-se la mine cu atâta neliniște încât ceva din inima mea cedează complet.

— Ești bine? E bine așa?

Dau din cap, strângându-i mai tare șoldurile peste mine.

— Acum o s-o facem să fie mai bine, făgăduiește Jase și mă sărută din nou, în timp ce începe să se miște într-un ritm.

Corpul meu îl urmează, nevrând să-i dea drumul, deja bucuros să-l simtă venind înapoi.

Capitolul treizeci şi cinci

După cum vă puteţi închipui, nu sunt bună de nimic a doua zi, la Breakfast Ahoy. Slavă Domnului că nu sunt de serviciu ca salvamar. Dacă nu-mi pot aminti cum preferă ouăle unii clienţi care vin absolut în fiecare zi, dacă mă holbez pierdută la cafetieră, incapabilă să mă opresc din zâmbit, cel puţin viaţa nimănui nu e în primejdie.

Când Jase a coborât pe fereastră, la patru, azi-dimineaţă, a făcut-o doar până la jumătatea spalierului, apoi a urcat la loc.

— Treci pe la magazin, după muncă, mi-a şoptit, după un ultim sărut.

Aşadar, într-acolo mă îndrept de cum se scurge şi ultimul minut, într-atât de repede încât aproape că alerg. Când ajung pe Strada Principală, încerc să încetinesc, dar nu pot. Deschid energic uşa magazinului, uitând că balamalele sunt slăbite, şi se izbeşte cu zgomot de perete.

Domnul Garrett îşi ridică privirea de la postul lui, din spatele casei, cu ochelarii de citit pe vârful nasului, şi un teanc de documente în poală.

— Ei. Salutare, Samantha!

Nici nu m-am schimbat de uniforma mea, pe care nimeni n-ar putea s-o numească dătătoare de curaj şi de încredere în sine. Mă simt complet ruşinată şi-mi amintesc de închis uşa, gândind: *Ştie, el ştie, se vede, se vede clar.*

— E afară, în spate, îmi spune domnul Garrett blajin, despachetează marfa.

Apoi se întoarce la actele lui.

Mă simt obligată să mă explic.

— Mă gândisem să trec pe-aici. Înainte de babysitting. Știți, la dumneavoastră acasă. Doar ca să vă salut. Așa că... o să fac asta acum. Jase e în spate, deci? O să trec să-l salut.

Sunt atât de suavă.

Aud sunetul cuțitului de tăiat carton mai înainte de a deschide ușa din spate și a-l găsi pe Jase cu o grămadă uriașă de cutii de carton. E cu spatele la mine și, deodată, mă simt la fel de fâstâcită față de el cum am fost și față de tatăl lui.

Asta-i o prostie.

Scuturându-mă de stinghereală, mă apropii și pun o mână pe umărul lui.

El își îndreaptă spatele, cu un zâmbet larg.

— Și eu mă bucur că te văd!

— Oh, pe cuvânt?

— Pe cuvânt. Am crezut că erai tata care-mi spune că iar am dat totul peste cap. Am fost un dezastru, toată ziua. Am tot răsturnat lucruri. Cutii de vopsea, expoziția noastră de scule pentru grădină. În cele din urmă, m-a trimis aici, afară, când am dat peste o scară. Cred că sunt puțin neatent.

— Poate ar fi trebuit să dormi mai mult, sugerez eu.

— Exclus, zice el.

Apoi doar ne uităm unul la altul pentru o clipă lungă.

Din nu știu ce motiv, mă aștept ca el să arate diferit, la fel cum m-am așteptat să mă văd pe mine în oglindă, azi-dimineață... Am crezut că aveam să apar mai bogată, mai plină, la fel de fericită pe dinafară cum eram și pe dinăuntru, însă singurul lucru care mă dădea de gol erau buzele, umflate de la săruturi. Și Jase este la fel ca întotdeauna.

— A fost cea mai bună întâlnire de studiu pe care am avut-o vreodată, îi spun eu.

— Mi-a rămas întipărită și în memorie, de asemenea, zice el, apoi își mută privirea, parcă stânjenit, aplecându-se să mai rupă o cutie. Deși amintirea ei m-a făcut să-mi dau cu ciocanul peste degetul mare, în timp ce fixam un panou de afișaj pe perete.

— Degetul ăsta?

Îi iau una dintre mâinile lui bătătorite și îi sărut degetul mare.

— A fost cel de la stânga.

Fața lui Jase se încrețește într-un zâmbet, iar eu îi ridic cealaltă mână.

— Mi-am rupt clavicula, odată, îmi spune el, arătându-mi locul.

Îl sărut acolo.

— Și niște coaste, într-o bătaie din primul an de liceu.

Nu-i ridic tricoul până în locul pe care mi-l arată acum cu degetul. Nu sunt atât de îndrăzneață. Dar mă aplec ca să-l sărut prin materialul moale al tricoului său.

— Ți-e mai bine?

Ochii lui scânteiază.

— Într-a opta, m-am luat la bătaie cu un băiat care se luase de Duff și mi-a învinețit un ochi.

Gura mea se duce la ochiul lui drept, apoi la cel stâng. El îmi prinde ceafa în palmele lui calde, cuibărindu-mă între mâinile lui, șoptindu-mi la ureche:

— Cred că am avut și o buză spartă.

Atunci ne sărutăm și uităm de orice altceva. Domnul Garrett ar putea veni în orice moment, un camion plin cu marfă ar putea apărea în curte, o flotă de nave spațiale extraterestre ar putea să întunece deodată cerul, și nu sunt sigură că aș băga de seamă.

Stăm acolo, sprijinindu-ne cu spatele de ușă, până când un camion mare chiar parchează în curte și Jase trebuie să descarce mai multe lucruri. E abia unsprezece treizeci și nu sunt așteptată la familia Garrett decât la trei, așa că nu vreau să plec, ceea ce înseamnă că-mi găsesc de făcut lucruri nenecesare, cum ar fi rearanjarea mostrelor de culoare din secțiunea vopselelor, ascultarea

clic-clic-clic-ului pixului domnului Garrett și retrăirea tuturor clipelor din inima mea fericită.

*

Mai târziu, fac eforturi să mă concentrez ca să-l ajut pe Duff să construiască un „habitat zoo uman pentru animalele arctice din materiale reciclabile", pentru expoziția din tabăra lui de știință. Sarcina e complicată de faptul că George și Harry tot fură cuburile de zahăr pe care noi încercăm să le folosim ca material de construcție. Și, de asemenea, de faptul că Duff e incredibil de scrupulos în privința a ceea ce înseamnă „reciclabil".

— Nu sunt sigur că zahărul se pune ca reciclabil. Dar sunt absolut sigur că șnururile de curățat pipa nu sunt! zice el, aruncându-mi o căutătură cruntă, în timp ce eu trântesc vopsea albă peste cofrajul de ouă, transformându-le în aisberguri, care urmează să plutească pe imitația noastră de ape arctice din folie de aluminiu.

Ușa bucătăriei se deschide la perete și Andy intră și trece vijelios, fără nicio explicație, cu fața scăldată de lacrimi, vaietele ei răsunând pe scară.

— Nu reușesc să fac cuburile astea să stea laolaltă. Se tot topesc când pun lipici pe ele, zice Duff îmbufnat, învârtind pensula în balta de adeziv Elmer's, care tocmai a dizolvat încă un cub de zahăr.

— Și dacă punem ojă de unghii pe ele? sugerez eu.

— Și aia o să le topească, zice Duff, încruntat.

— Am putea încerca.

George, ronțăind, ne sugerează să facem zidurile din bezele.

— Mi s-a cam luat de cuburi de zahăr.

Duff reacționează cu o furie disproporționată:

— George! Eu nu construiesc asta ca *gustare* pentru tine. Bezelele nu arată nici pe departe ca niște cărămizi de sticlă dintr-un zid. Eu trebuie să fac bine proiectul ăsta — dacă reușesc, obțin o decorație și tabăra de luna viitoare o să coste numai jumătate din prețul inițial.

— Hai să-l întrebăm pe tata, sugerează Harry. Poate niște lac pentru bărci? Sau altceva asemănător?

— *Viața* mea s-a *terminat*, jelește Andy de la etaj.

— Cred că ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea, le spun băieților. Sunați-l pe tatăl vostru... sau pe Jase.

Urc scările în direcția vaietelor cu ecou, înșfăcând o cutie de șervețele din baie, înainte să intru în camera lui Andy și a lui Alice.

Ea stă în pat, cu fața în jos, în costumul de baie ud, și a plâns atât de mult că a făcut un cerc mare de umezeală pe pernă. Mă așez lângă ea, întinzându-i un pumn de șervețele.

— S-a terminat. Totul s-a terminat!

— Kyle? întreb, strâmbându-mă, pentru că știu bine că asta trebuie să fie.

— El... s-a despărțit de mine!

Andy își înalță capul, cu ochii ei ca aluna înotând în lacrimi.

— Printr-un... *bilețel post-it*. Mi l-a lipit pe jacheta mea de salvare, în timp ce eu exersam manevrarea velei.

— Glumești, zic eu, deși știu că nu e ce ar trebui, dar, pe bune.

Andy vâră mâna sub pernă și scoate un pătrățel de hârtie portocaliu-electric, pe care scrie: *Andrea. A fost distractiv, dar de acum vreau să ies cu Jade Whelan. Ne mai vedem, Kyle.*

— Delicat!

— *Știu!*

Andy izbucnește într-o nouă rundă de plâns.

— L-am iubit trei ani, de când m-a învățat cum să fac un nod cu alunecare în prima zi de tabără nautică... și el nici măcar nu-mi poate spune asta în față! „Ne mai vedem"?! Jade Whelan? Ea obișnuia să-i ducă pe băieți în spatele pianului, la orchestra din clasa a patra, și să le arate sutienul! Și nici măcar n-avea nevoie de sutien! O urăsc. Îl urăsc și pe el.

— Așa ar trebui, zic eu. Îmi pare rău.

O mângâi pe Andy în cercuri pe spate, cam la fel cum am făcut și cu Nan.

— Primul băiat pe care l-am sărutat a fost unul pe nume Taylor Oliveira. A spus la toată lumea de la școală că nu știam ce să fac cu limba.

Andy scoate un chicotit slab.

— Și știai?

— Habar n-aveam. Dar nici Taylor. Și-o folosea pe a lui ca pe o periuță de dinți. Câh. Poate pentru că tatăl lui era dentist.

Andy chicotește din nou, apoi se uită în jos și vede bileţelul. Plânsul reîncepe.

— Cu el m-am sărutat prima oară. Am așteptat pe cineva la care să țin cu adevărat... și s-a dovedit a fi un ticălos. Acum n-o mai pot lua înapoi. Mi-am irosit primul sărut pe un ticălos!

Se ghemuiește pe pat, hohotind și mai tare.

— Taci din gură, Andy, încerc să mă concentrez la proiectul meu! strigă Duff în sus, pe scară.

— Lumea mea s-a sfârșit, răspunde ea strigând, așa că nu-mi pasă de asta!

În momentul ăsta, Patsy intră agale. De curând a învăţat și să se dea jos din pătuţul ei și să-și scoată scutecul, în orice stare ar fi acesta. În cazul de faţă, încărcat din plin. Îl flutură triumfătoare spre mine.

— Caaaaaaca.

— Uh, geme Andy. O să vomit.

— Îl iau eu.

Mă gândesc că, în urmă cu două luni, nu intrasem niciodată în contact cu un scutec. Acum aș putea, practic, preda un curs despre multiplele căi de a rezolva un potenţial dezastru.

Patsy mă privește cu o curiozitate detașată, în timp ce-i curăţ peretele camerei *(îhh)*, îi schimb așternuturile *(din nou, îhh)*, îi fac o baie scurtă, îi pun un scutec nou și o îmbrac cu ceva curat.

— Unde caca? întreabă ea cu jale, sucindu-și gâtul să-și examineze fundulețul.

— Geoooorge! răcnește o voce furioasă din bucătărie.

Cobor și descopăr că George a folosit ciocanul din trusa lui de scule de jucărie, Bob Constructorul, ca să zdrobească și ce mai rămăsese din cuburile de zahăr, în timp ce Duff vorbea la telefon cu tatăl lui. Acum George, alergând de mama focului pe picioruşele lui ca fusele, iese pe ușă, neîmbrăcat în nimic altceva decât chiloţii lui de Superman, cu Duff năpustindu-se asupra lui, agitând mânios telefonul ca pe o armă.

Fug după ei pe alee, tocmai când Buburuza intră dinspre stradă și din ea coboară Jase, graţios și cu mișcări fluide.

— Hei!

Mă ia în braţe. Stăm pe alee, și Jase mă sărută, de parcă n-ar conta câtuși de puţin că Harry scoate sunete imitând vomitatul și că Duff e gata să-l omoare pe George. Apoi își pune un braţ pe după gâtul meu, se întoarce spre fraţii lui și spune:

— OK, care-i treaba?

Cât ai clipi, a pus totul în ordine. Duff vopsește în alb beţișoare de îngheţată pe băţ pentru a înlocui zidurile de zahăr fărâmiţate. Andy mănâncă un baton de ciocolată Milky Way și se uită la *Ella Fermecată*, în patul cel mare din camera părinţilor săi. Pizza Palace e pe drum. Harry construiește o uriașă cușcă din perne pentru Patsy și George, care se prefac a fi pui de tigru.

— Acum, comentează Jase, mai înainte ca totul sau o parte dintre aranjamentele astea să se ducă de râpă, vino aici.

Se sprijină de bufetul din bucătărie, ţinându-mă între coapse și plimbându-și mâinile în sus și-n jos pe spatele meu.

*

Totul e atât de bine. Corpul meu freamătă de fericire, zilele mele sunt pline de momente extraordinare, viaţa mea pare mai bună ca niciodată. Și aflu eu, e și ăsta un mod de a trăi. Mergi pe

drumul ăsta, fascinat de cât e de perfect, uimit de cât de grozav te simţi, şi apoi, după doar câteva bifurcaţii ale drumului, gata, te-ai rătăcit într-un loc atât de rău, cum nu ţi-ai fi putut niciodată imagina.

Capitolul treizeci şi şase

Când termin programul la B&T, în ziua următoare, sunt surprinsă să văd Jetta intrând în parcare şi pe Tim făcându-mi semn dinăuntru.

— Am nevoie de tine, strigă el, oprind — ilegal — în zona intervenţiilor în caz de incendiu.

— Pentru? întreb, urcându-mă totuşi în maşină, trăgând stânjenită fusta scurtă în jos.

— Am răcnit la mama ta. Mă rog, mai mult la Clay. Le-am spus că renunţ şi mi-am dat demisia. Acum vreau să-mi iau lucrurile din birou şi am nevoie de un scut. Un scut de... câte kilograme ai? ... cincizeci de kilograme.

— Cincizeci şi unu, îl corectez eu. Nu cred să fie Clay pe-acolo. El şi mama aveau de făcut ceva pe la uzină.

Tim scoate o ţigară din pachetul de Marlboro dosit în apărătoarea de soare, vârând-o în colţul gurii.

— Ştiu. Îi cunosc programul.

Se bate cu degetul în tâmplă.

— Poate că am nevoie doar să vii cu mine, ca s-o duc până la capăt şi să nu mă copleşească laşitatea în ultima clipă. Poate că am nevoie de tine să-mi dai un brânci pe uşă şi unul afară. Mă ajuţi să scap din beleaua asta?

Dau din cap.

— De acord. Dar, dacă îţi trebuie un scut, Jase e mult mai solid decât mine.

— Da, da. Dar iubiţelul tău e ocupat azi şi sunt sigur că ştii asta.

N-am de gând să recunosc că ştiu. În schimb, îmi desfac părul din codiţa împletită.

— Frate, eşti mortală! clatină Tim din cap. De ce toate fetele trăsnet vor sportivi şi băieţi buni? Noi, rataţii, suntem cei care avem nevoie de voi.

Îi studiez expresia cu precauţie. Niciodată n-am avut nici cea mai vagă impresie că Tim ar fi atras de mine. *Poate că noua mea situaţie de nonvirgină se vede. Poate că acum radiez sex sută la sută.* Deşi mă cam îndoiesc, mai ales când sunt în ţinuta mea cu jachetă cu blazon şi fustă lycra bleumarin.

— Nu te-agita.

Tim îşi aprinde ţigara atârnândă într-un sfârşit.

— Nu vreau să fiu tipul jenant care se dă la o fată pe care n-o poate avea. Ziceam şi eu.

Face o întoarcere de o sută optzeci de grade, largă şi ilegală, ca să apuce pe drumul cel mai scurt spre birourile locale ale mamei.

— Vrei să fumezi?

Lasă pachetul în poala mea.

— Nu. Ştii asta, Tim.

— Ce faci tu cu timpul tău — cu *mâinile* tale — asta-i o chestie pe care nu pot s-o înţeleg.

Tim îşi desprinde o mână de pe volan şi o scutură spre mine viguros, de parcă ar avea un spasm nestăpânit.

— De ce te ţii?

Simt că-mi ard obrajii.

Tim zâmbeşte ironic la mine.

— Oh, *corect!* Am uitat. În afară de iubiţelul tău şi vânjoasa lui...

Ridic mâna semnalând *stop* şi schimb subiectul înainte să-şi termine fraza.

— Tot îţi e greu, Tim, să nu mai bei şi restul? Cât a trecut, o lună?

— Treizeci și trei de zile. Nu c-aș număra. Și, da, bineînțeles că e al naibii de greu. Lucrurile astea le vin ușor doar oamenilor ca tine și ca Domnul Perfect. La mine e ca și când în fiecare zi... de un milion de ori pe zi... vreau să fiu iar cu „gagica" aia beton, cunoscută și ca un sfert de Bacardi sau ca plicul de coca sau ce-o fi, chiar dacă știu că n-o să facă altceva decât să mă dea peste cap, din nou.

— Tim, trebuie să treci peste chestia asta cu „totul e ușor pentru oricine, numai pentru mine nu". Nu e adevărat și începi să plictisești pe toată lumea.

Tim fluieră.

— Vorbește Jase prin gura ta, este?

Clatin din cap.

— Nu, numai că... Numai că mă uit la tine și la Nan...

Mă opresc. Are vreun rost să-i spun că știu că s-a folosit de munca ei? Ce mai contează acum? El a fost exmatriculat. Nan a luat premiile.

— Te uiți la Nan cum ce? întreabă Tim, prinzând din zbor felul în care vocea îmi șovăie când îi rostesc numele.

Azvârle chiștocul primei țigări pe geam și întinde mâna după alta.

Îmi înghit cuvintele.

— E atât de stresată, vara asta, deja, pentru colegii...

— Da, păi, nouă, Masonilor, ne iese bine obsesia și compulsia.

Tim pufnește în râs.

— Eu, în general, rămân la compulsie și-o las pe Nano să se descurce cu obsesia, dar uneori facem schimb. Îmi iubesc sora, însă nu e chip de liniște pentru niciunul dintre noi. Eu sunt totdeauna prin preajmă ca să-i fiu material didactic pentru cât de naspa e să dai greș, iar ea e totdeauna prin preajmă ca să-mi aducă aminte ce nenorocit de perfect arată ea. Și, apropo de nenorocit, am ajuns.

Virează în parcarea de lângă biroul mamei.

Chiar dacă programul mamei este supraaglomerat, sunt totuși surprinsă să descopăr că biroul e plin de lume, la linia de asamblare, împăturind broșuri, punându-le în plicuri și lipindu-le etichetele și ștampilele. Oamenii cred cu adevărat în ea, îndeajuns cât să stea în birouri sufocante, făcând lucruri plictisitoare, în timpul celor mai frumoase zile ale verii mult prea scurte din Connecticut.

Când intrăm noi, două femei mai în vârstă, la masa mare din centru, își ridică privirea și îi aruncă lui Tim zâmbete largi, mămoase.

— Am auzit un zvon cum că ne-ai părăsit, dar știam noi că nu putea fi adevărat, zice femeia cea mai înaltă și mai slabă. Ia-ți un scaun, Thimothy, dragă.

Tim pune un braț peste umărul ei osos.

— Îmi pare rău, Dottie. Zvonul e adevărat. Plec, ca să petrec mai mult timp cu familia mea.

Partea asta din urmă o rostește cu vocea lui de actor.

— Și ea e...?

Bătrâna își mijește ochii la mine.

— Ah! Fiica senatoarei.

Își întoarce brusc ochii la el.

— Și e... iubita ta? E foarte drăguță.

— Nu, din păcate, e a altuia, Dottie. Eu doar tânjesc după ea de departe.

Începe să strângă hârtii și — observ eu — rechizite de birou în rucsacul lui. Eu mă plimb puțin prin încăpere, iau câteva broșuri și insigne care-i fac reclamă mamei, apoi le las jos la loc. În cele din urmă, mă îndrept spre biroul ei liniștit.

Mamei îi place confortul. Scaunul ei de birou e ultimul model de scaun ergonomic, din piele fină. Biroul nu e unul de metal cenușiu, precum cele din biroul cu rechizite, ci din stejar bogat sculptat, prețios. Are o vază cu trandafiri roșii și o fotografie cu mama, Tracy și cu mine, în costumații de Crăciun identice, din satin și catifea.

Există și un coș mare cu unelte de grădinărit, cadou ambalat în celofan verde lucios, cu un bilet pe care scrie *Noi, cei de la Peluzele de Calitate Riggio's, vă suntem recunoscători pentru sprijinul acordat.*

Niște bilete la un spectacol de pe Broadway sunt prinse în piuneze, la vedere, pe un panou de plută. *Îngăduiți-ne să vă delectăm cu un spectacol de calitate, drept mulțumire pentru tot ceea ce faceți*, de la niște oameni pe nume Bob și Marge Considine.

O carte de vizită pe care scrie *Mulțumim pentru că acordați o atenție serioasă rugăminții noastre*, de la Carlyle Contracting.

Nu cunosc eu regulile de campanie, dar toate astea nu mi se par corecte. Stau acolo, cu un început de greață în stomac, când Tim intră agale, cu rucsacul atârnat de umăr și o cutie de carton în brațe.

— Hai, puștoaico. Să dispărem înainte să fim nevoiți să dăm ochii cu mama ta sau cu Clay. Se zice c-ar fi pe drum încoace, deja. E o chestie prea nouă pentru mine să fiu în categoria Superiorității Morale și s-ar putea să-mi greșesc replicile.

Odată ajunși afară, Tim aruncă rucsacul și cutia cu obiecte personale pe bancheta din spate a Jettei, apoi apleacă scaunul pasagerului, ca să pot urca eu.

— Cât de rău e Clay? întreb eu, calmă. Vreau să spun, e chiar un nemernic, pe bune?

— Am căutat pe Google despre el, recunoaște Tim. Un palmares al naibii de impresionant pentru un tip de numai treizeci și șase de ani.

Treizeci și șase? Mama are patruzeci și șase. *Deci e mai tânăr. Asta nu înseamnă neapărat că e rău.* Mama îl ascultă de parcă e singura voce a adevărului, dar nici asta nu înseamnă că e rău. Însă... însă care-i treaba cu agentul dublu? Asta e o candidatură mică din Connecticut, nu Războiul Rece.

— Cum crezi că a ajuns în top atât de repede? îl întreb pe Tim. Vreau să zic, pe bune... treizeci și șase? Și dacă e chiar marea stea de pe firmamentul Republican, de ce își pierde timpul ca să ajute

această măruntă competiție senatorială de stat? Asta ar trebui să fie un semnal de alarmă pe radar.

— Nu știu, puștoaico. Îi place totuși sincer treaba asta. Deunăzi, s-a dat la televizor o reclamă pentru o candidatură în Rhode Island, și Clay a fost grămadă pe ea, a sunat la biroul de acolo să le spună ce era greșit în mesajul lor. Poate că asta e forma de vacanță pe care o știe el: s-o ajute pe mama ta.

Îmi aruncă o privire, apoi zâmbește ironic.

— O vacanță cu niște beneficii suplimentare.

— De la mama mea? Sau de la bruneta despre care spuneai?

Tim se adâncește mai mult în scaunul șoferului, răsucind cheia în contact și, simultan, aprinzând bricheta.

— Nu știu care-i treaba cu asta. Se poartă curtenitor cu ea, dar așa sunt sudiștii. Cu siguranță *este* grămadă pe mama ta.

Off. Știu și eu, dar nu vreau să mă gândesc la asta.

— Dar, din fericire, nu mai este problema mea.

— Nu dispare pentru că nu mai e problema ta.

— Da, mami. Uite, Clay merge direct la țintă și tot ce face e în legătură cu politica. Asta îi iese perfect, Samantha. De ce s-ar schimba? Nu gratificație, nu recompensă. În strălucita mea traiectorie meteorică de animal politic, ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat. Nu e vorba decât despre gratificație, recompensă și cum arată totul privit din afară. Să fii politician seamănă mult cu să fii alcoolic și să nu recunoști.

Capitolul treizeci şi şapte

În ziua simulării pentru examenul SAT, Nan și cu mine mergem cu bicicletele la Liceul Stony Bay ca să dăm testul. E august, cu arșița dogorind din trotuare și cu zumzetul cicadelor. Dar, odată ce intrăm în școală, e ca și când s-ar fi apăsat un întrerupător. Sala e înăbușitoare și miroase a creioane ascuțite și a puternic dezinfectant industrial, peste care se suprapun mirosuri de parfumuri prea fructate și deodorante sport, de prea multe corpuri.

Liceul Stony Bay este una dintre școlile acelea joase, nesfârșite, construite după șablon fix din cărămizi, cu obloane verzi urâte, cu vopsea cenușie scorojită pe uși și linoleum roșu încreţit pe podele. E cât se poate de diferit de Hodges, care e construit ca o fortăreaţă, cu parapete, ferestre cu vitralii și herse. Are chiar un pod mobil, pentru că nu poţi să ştii când o să fie școala ta pregătitoare atacată de saxoni.

Publică sau privată, există același miros de școală, atât de discordant, astăzi, când mă așez pe scaunul meu lipicios, ascultând uruitul leneș al unei mașini de tuns iarba, de afară.

— Vrei să-mi aduci aminte, din nou, de ce fac eu asta? o întreb pe Nan, când ia loc pe rândul din faţa mea, punându-și rucsacul la picioare.

— Pentru că practica duce la perfecţiune. Sau cel puţin destul de aproape cât să ajungem printre primii două mii, ceea ce ne va da o șansă la colegiul visurilor noastre. Și pentru că tu ești cea mai bună prietenă a mea.

Bagă mâna în buzunarul rucsacului ei și scoate balsamul ChapStick, aplicându-l pe buzele ei ușor arse de soare. Când face asta, observ fără să vreau că nu numai că poartă tricoul ei mult prețuit albastru-cu-alb, culorile colegiului Columbia, dar și crucea pe care o are de la Comuniune și brățara-talisman pe care i-a dăruit-o bunica ei irlandeză, cu frunze de trifoi cu patru foi emailate alb-și-verde atârnând de ea.

— Unde e Buddha? întreb eu. N-o să se simtă oropsit? Dar Zeus? O labă de iepure?

Ea se preface că-mi aruncă o privire veninoasă, aliniindu-și cele șapte creioane numărul 2 într-un șir neîntrerupt de-a lungul marginii pupitrului.

— E important. Se zice că testele SAT nu mai au atâta greutate cât obișnuiau să aibă, dar *știi* că nu e adevărat. Nu poți să fii destul de precaut. Eu aș arde salvie, aș trece la Scientologie și aș purta una dintre brățările alea cabalistice, dacă aș crede că mi-ar fi de vreun folos. Trebuie să scap din orașul ăsta.

Indiferent de câte ori ar spune Nan asta, de fiecare dată simt că mă afectează. Ridicol. Nu are nicio legătură cu mine. Nimeni n-ar putea concepe casa Mason ca pe un refugiu.

Confirmându-mi ideea, ea continuă:

— E chiar mai rău acum, de când Tim nu mai lucrează decât la Garrett. Mama începe toate conversațiile cu el la modul „Păi, de vreme ce te-ai hotărât să fii un ratat toată viața" și sfârșește doar prin a clătina din cap și a ieși din cameră.

Oftez.

— Și Tim cum rezistă?

— Cred că a ajuns la trei pachete pe zi, spune Nan. De țigări *și* de Pixy Stix. Dar niciun semn de altceva... încă.

Vocea ei e resemnată, în mod clar așteptându-se să găsească dovada a ceva mai rău în orice clipă.

— El..., începe ea, dar se întrerupe, când ușa laterală a sălii de clasă se deschide și intră o femeie mică, îmbrăcată în bej, și un

bărbat înalt cu păr de culoarea nisipului, prezentându-se ca supraveghetorii noștri la această simulare SAT.

Femeia recită procedurile pe un singur ton, în timp ce bărbatul se plimbă prin sală, verificându-ne cărţile de identitate și înmânându-ne carneţele albastre.

Aerul condiţionat pornește la un nivel mai puternic, aproape acoperind vocea monotonă a femeii în bej. Nan își scoate puloverul din rucsac și moșmonește să pună un hanorac pe deasupra, pentru orice eventualitate. Își îndreaptă spatele, își așază coatele pe pupitru, își sprijină bărbia pe mâinile încrucișate și suspină.

— Urăsc să scriu, zice ea. Urăsc tot examenul ăsta. Gramatica, întrebuinţarea ei... vomit.

În pofida bronzului ușor pe care întotdeauna îl capătă la sfârșitul verii, arată palidă pe sub pistruii ei, numai nasul ars de soare trădând anotimpul.

— Tu ești as la scris, îi amintesc eu. O să treci fără probleme prin astea. Antologia Literară Lazlo, mai știi? Testele SAT sunt liga a doua pentru tine.

Tipul înalt și blond face un semn exagerat spre ceas, iar femeia în bej exclamă:

— Șșș!

După care începe numărătoarea inversă la fel de solemn de parcă ar da semnalul lansării la Cape Canaveral, și nu unei simulări de test.

— În zece, nouă, opt...

Arunc o privire prin sală. Toată lumea, evident la fel de hotărâtă ca și Nan, are caietele albastre și creioanele aliniate simetric. Mă uit din nou la Nan și o văd aranjându-și iar mâneca hanoracului în rucsac, îngăduindu-mi, din punctul meu de observaţie, aflat în spate și în stânga, să zăresc colţul dicţionarului ei electronic iţindu-se de sub marginea bleu a hanoracului ei.

Ea se uită fix la ceas, cu gura strânsă îndârjit, cu creionul atât de încleștat între degete că-i de mirare că nu se rupe pe din două.

Mâna ei dreaptă se odihnește pe coapsă, la distanța care să-i permită o retragere rapidă din rucsac.

Dintr-odată, îmi vin în minte toate dățile când Nan a stat, la toate testele pe care le-am susținut cu ea, întotdeauna cu rucsacul așezat lângă ea, cu hanoracul sau puloverul sau orice altceva împăturit deasupra. Amintirile se succed una după alta, precum cadrele unui film derulat cu încetinitorul, și îmi dau seama că ăsta nu e un incident izolat. Nanny, cea mai bună prietenă a mea și fruntașa clasei, Nan eleva eminentă, trișează de ani buni.

Îmi prinde bine că e un test-exercițiu, pentru că abia mă pot concentra. Nu mă pot gândi decât la ce am văzut, la ce știu acum sigur. Nan nu are nevoie să trișeze. Vreau să spun, nimeni nu trebuie să trișeze, însă Nan doar își asigură un lucru sigur. Vreau să spun, îți dai seama după eseurile ei.

Eseurile ei.

Fișierele alea de pe computerul lui Tim la care m-am uitat eu, pe care eu...

Pentru care l-am acuzat pe Tim că le-ar fi furat. Revelația mă paralizează. Trec minute bune până când în sfârșit îmi ridic creionul și încerc să mă concentrez la examen.

În pauză, îmi dau cu apă pe față în baia cu faianță urâtă și încerc să mă gândesc ce-i de făcut. Să le spun supraveghetorilor? Exclus. E cea mai bună prietenă a mea. Dar...

Cum stau acolo, uitându-mă țintă în ochii reflexiei mele din oglindă, Nan vine lângă mine, punându-și loțiune antibacteriană pe mâini și frecându-se până sus, pe brațe, ca pregătindu-se pentru operație.

— Nu cred că iese la spălat, spun eu, mai înainte să pot gândi.

— Ce?

— Vina. N-a mers pentru Lady Macbeth, nu?

Se face albă ca varul, apoi roșește, pielea-i străvezie pistruiată schimbându-și rapid și evident culorile. Aruncă iute o privire în jur prin baie, asigurându-se că suntem singure.

— Eu mă gândesc la viitor, șuieră ea. Viitorul *meu*. Tu poate că ești fericită pierzând vremea la garaj cu tipul tău bun la toate, mâncând macaroane cu brânză, dar eu o să mă duc la Columbia, Samantha. O să scap de...

Fața i se schimonosește.

— Toate astea.

Flutură din mână.

— Absolut toate.

— Nan.

Fac un pas spre ea, cu brațele deschise.

— Și de tine însuți. Și tu faci parte din tot.

Întorcându-mi spatele, iese cu pași apăsați din baie, oprindu-se doar ca să-și ia rucsacul din care atârnă inutil mâneca hanoracului.

Oare s-a întâmplat cu adevărat asta? Mi-e rău. *Mai exact ce n-a mers bine aici, adineauri? Când am devenit doar un alt lucru de care Nan voia să scape?*

Capitolul treizeci şi opt

Sala de bal a hotelului e înăbuşitoare şi încinsă, de parcă a uitat cineva să pornească aerul condiţionat. Probabil m-ar fi îmbiat la somn şi dacă nu m-aş fi trezit la cinci în dimineaţa asta, neliniştită, gândindu-mă la Nan, şi m-aş fi dus să înot în ocean. Ca să nu mai punem la socoteală că ne aflăm în Westfield, în celălalt capăt al statului, la mare, mare depărtare de casă, şi eu sunt captivă în rochia mea protocolară de olandă albastră. În mijlocul încăperii tronează o fântână mare, în jurul căreia sunt aranjate mesele cu minisandviciuri şi cu aperitive. Luminiţe de Crăciun fără legătură cu anotimpul licăresc în jurul reproducerilor statuilor lui Venus ridicându-se din valuri şi ale lui David de Michelangelo, arătând la fel de posace şi de nelalocul lor ca şi mine la această întrunire de colectare de fonduri. Mama îşi ţine discursul pe podium — flancată de Clay —, iar eu mă sforţez să rămân trează.

— Trebuie să fii atât de mândră de mama ta! îmi tot spun oamenii, clătinându-şi cocteilurile de şampanie fructată şi vărsând peste marginile paharelor mici de plastic, iar eu răspund, la nesfârşit:

— Oh, da, sunt. Sunt, da.

Locul meu e lângă podium şi, în timp ce mama se prezintă, nu mă pot abţine să nu-mi sprijin capul de el, până când ea-mi trage o lovitură scurtă cu piciorul şi eu sar înapoi, drepţi, poruncind ochilor mei să se deschidă.

În sfârşit, rosteşte un soi de rezumat de noapte bună al discursului şi i se răspunde cu multe ovaţii şi cu „Hai, Reed!". Clay îşi ţine mâna pe spatele ei, sub talie, conducând-o, în timp ce ieşim în

noapte, care nici măcar nu e întunecoasă, ci de culoarea ceaiului, fiindcă suntem în oraș.

— Ești un miracol, Grace. După douăsprezece ore de muncă, arăți încă atât de bine.

Mama râde încântată, apoi se joacă, plină de cochetărie, cu cercelul.

— Scumpule...?

Șovăie o clipă, apoi:

— Totuși, nu înțeleg de ce trebuie să fie și femeia aceea, Marcie, la aproape toate evenimentele mele.

— A fost aici în seara asta? întreabă Clay. N-am observat. Și ți-am mai spus: ea este trimisă la fel cum l-am trimis noi pe Tim să numere mașinile la mitingurile lui Christopher sau pe Dorothy să asiste la conferințele lui de presă.

Știu că e vorba despre brunetă. Dar Clay nu pare c-ar încerca s-o păcălească pe mama. Pare că într-adevăr nu și-a dat seama că a fost și „Marcie" prezentă.

— Trebuie să anulezi — se oprește, râde, apoi repetă, cu grijă —, să *analizezi* punctele tari și punctele slabe ale oponentului tău.

Clay se împleticește puțin pe caldarâm și mama râde, domol:

— Ușurel, scumpule.

— Scuze... pietrele astea cam fug de mine.

Se opresc, aplecându-se unul spre altul în întuneric, clătinându-se ușor.

— Ar fi mai bine să conduci tu.

— Desigur, zice mama. Dă-mi cheile.

Alte chicoteli, când ea i le caută în buzunarele jachetei — ei, na — și-mi doresc doar să fiu acasă.

Mama pornește mașina cu un hârâit de motor, *VRUUM*, și apoi chicotește surprinsă, de parcă mașinile n-ar scoate niciodată zgomotul ăla.

— De fapt, dulceață, mai bine-mi dai mie cheile, îi spune Clay.

— Am, zice mama. Tu ai băut patru pahare, eu trei.

— Poate, zice Clay. S-ar putea s-o fi făcut.

— Ador accentul tău sudist, murmură mama.

Reperele temporale își pierd conturul. Mă lungesc în scaunul meu, întinzându-mi picioarele peste o grămadă inconfortabilă de pancarte Grace Reed și cutii cu fluturași de campanie, sprijinindu-mi capul pe căptușeala de piele tare de sub geamul portierei. Urmăresc luminile de pe autostradă, pleoapele mi se coboară, apoi felinarele de stradă mai slabe, când drumurile devin din ce în ce mai înguste, pe măsură ce ne apropiem de casă.

— Ia-o pe Șoseaua Ţărmului, îi spune Clay, încetișor. E mai puţin trafic. Aproape am ajuns, Gracie.

Geamul portierei e rece sub obrazul meu, singurul lucru răcoritor în mașina caldă. Celelalte faruri fulgeră pe lângă noi, o vreme, și se îndepărtează. În sfârșit, văd după luciul lunii în apă că trecem pe lângă Parcul McGuire. Îmi amintesc că am fost acolo cu Jase și am stat întinși pe piatra încinsă de soare din râu, apoi pleoapele mi se închid încet, cu zumzetul motorului ca al aspiratorului mamei, un cântec de leagăn familiar.

BANG.

Nasul mi se izbește de scaunul din față, atât de tare că văd stele verzi și-mi vuiesc urechile.

— Oh, Doamne! zice mama cu o voce ascuţită de panică, mai înspăimântătoare decât izbitura subită, frânând scurt.

— Dă înapoi, Grace.

Vocea lui Clay e calmă și fermă.

— Mamă? Mamă! Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne! repetă mama.

Întotdeauna își pierde cumpătul din cauza loviturilor care-i strică vopseaua mașinii. Un val de aer rece al nopţii năvălește înăuntru, când Clay deschide portiera din dreptul lui și coboară. O secundă mai târziu revine în mașină.

— Grace. Dă înapoi. Acum. Nu s-a întâmplat nimic, Samantha. Culcă-te la loc.

Îi zăresc profilul, cu un braţ pe după gâtul mamei, cu degetele în părul ei, îndemnând-o:

— Dă înapoi şi continuă să mergi, acum, repetă el.

Maşina ţâşneşte înapoi, apoi se opreşte brusc.

— Grace. Adună-te!

Maşina accelerează şi virează la stânga.

— Du-ne înapoi acasă.

— Mamă?

— Nu-i nimic, iubito. Culcă-te la loc. Am dat într-un hârtop. Culcă-te la loc, îmi spune mama, cu vocea ascuţită.

Şi mă culc. Poate încă mai vorbeşte, dar sunt atât de obosită. Când Tracy şi cu mine eram mai mici, mama obişnuia să ne ducă în vacanţa de iarnă până în Florida cu maşina, şi nu cu avionul. Îi plăcea să oprească în Manhattan, în Washington, în Atlanta, să stea în moteluri, să-şi bage nasul prin magazinele de antichităţi pe care le găseam pe drum. Eu eram atât de nerăbdătoare să ajung la nisip şi la delfini, că încercam să dorm în fiecare oră petrecută în maşină. La fel mă simt şi acum. Mă cufund în bezna mângâietoare atât de adânc, încât abia reuşesc să mai ies, când mama spune:

— Samantha, am ajuns acasă. Du-te la culcare.

Mă scutură de braţ, cu destulă putere cât să mă doară, iar eu mă târăsc pe scări, mă prăbuşesc pe saltea, prea frântă să-mi mai scot rochia sau să mă bag sub pătură. Mă arunc pur şi simplu în braţele nimicului.

Telefonul meu bâzâie insistent. L-am vârât sub pernă, ca de obicei. Acum bâjbâi după el, pe jumătate adormită, strângând în pumn de mai multe ori falduriłe cearşafului, în timp ce bâzâitul continuă, neîntrerupt. În sfârşit, îl localizez.

— Sam?

E vocea lui Jase, gâtuită, aproape de nerecunoscut.

— Sam!

— Hmm?

— Samantha!

Vocea lui e sonoră, stridentă. Îndepărtez imediat telefonul de ureche.

— Ce? Jase?

— Sam. Noi, ăă, avem nevoie de tine. Poţi veni până aici?

Mă răsucesc pe partea cealaltă a patului, uitându-mă cu ochii împăienjeniţi la ceasul digital. 1:16 a.m.

Ce?

— Acum?

— Acum. Te rog. Poţi veni acum?

Mă ridic cu un efort din pat, îmi dau jos rochia, îmi pun o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, îmi iau papucii, ies pe fereastră și cobor pe spalier. Arunc o privire rapidă spre casă, dar luminile din dormitorul mamei sunt stinse, așa că o iau la fugă prin ploaia măruntă, traversând peluza spre casa familiei Garrett.

Unde toate luminile — de pe aleea mașinilor, de pe verandă, de la bucătărie — sunt aprinse. Atât de neobișnuit pentru ora asta din noapte, încât mă opresc pe alee.

— Samantha! aud vocea lui Andy dinspre ușa bucătăriei. Tu ești? A zis Jase că vii.

E în prag, luminată din spate și înconjurată de umbre mai mici. Duff, Harry, George, Patsy în braţele lui Andy? La ora asta? *Ce se întâmplă?*

— Tata.

Andy face eforturi să nu plângă.

— I s-a întâmplat ceva tatei. Mama a primit un telefon.

Faţa i se boţește.

— S-a dus la spital, cu Alice.

Se aruncă în braţele mele.

— S-a dus și Jase. A zis că o să vii tu să ai grijă de noi.

— Bine. Hai să intrăm, zic eu.

Andy se dă un pas înapoi, trăgând aer în piept, încercând să se stăpânească. Cei mici privesc, cu ochii mari şi nedumeriţi. Expresia

încremenită de pe faţa lui George, e una dintre cele mai greu de privit din viaţa mea. Cu toate dezastrele pe care şi le-a imaginat, niciodată nu i-a trecut prin cap asta.

Capitolul treizeci şi nouă

În lumina din bucătărie, toţi copiii clipesc des, somnoroşi şi dezorientaţi. Încerc să mă gândesc la ce ar face doamna Garrett ca să-i ţină pe toţi laolaltă şi nu-mi trece altceva prin minte decât să fac popcorn. Aşa că asta fac. Şi ciocolată caldă, chiar dacă aerul, în pofida ploii, e înăbuşitor de parcă stăm sub o pătură electrică. George se cocoaţă pe tejghea, lângă mine, în timp ce amestec pudra de ciocolată în lapte.

— Mami pune ciocolata mai întâi, mă critică el, mijind ochii la mine sub lampa aprinsă de deasupra capului.

Asta e fără îndoială o idee bună, căci eu mă împotmolesc cu cocoloaşe de pudră pe care încerc să le strivesc de marginile oalei. Mama face ciocolată caldă din nişte fulgi de ciocolată de la Ghirandelli din San Francisco. Se dizolvă mult mai uşor.

— N-avem niciun pic de frişcă, zice Harry, posomorât. N-are nicio noimă ciocolata caldă fără frişcă.

— Ba are noimă, dacă sunt bezele, insistă George.

— Ţâţă? cere Patsy plângând în braţele lui Andy. Unde ţâţă?

— Dacă tati e mort şi nu ne spun nouă? exclamă Andy.

George începe să plângă. Când îl ridic în braţe, îşi cuibăreşte capul în umărul meu, lacrimile lui calde lunecând pe pielea mea dezgolită. Asta-mi aminteşte pentru o secundă de Nan plângând în braţele mele, cu garda jos, în întregime vulnerabilă. Şi cum s-a înconjurat acum complet de scuturi protectoare. Ce a putut oare să-l doboare pe puternicul domn Garrett: un stop cardiac, o apoplexie, un anevrism cerebral...

— Nu e mort, zice Duff, cu hotărâre. Când ești mort, vin polițiștii la ușa ta. Am văzut la televizor.

Harry aleargă să deschidă brusc ușa verandei.

— Niciun polițist, strigă el. Dar, oh... Bună, Tim!

— Bună, puștiule!

Tim își face loc în încăpere, cu părul ud și picături de apă sclipind pe hanorac.

— M-a sunat Jase, Samantha. Du-te la spital. Rămân eu aici.

Îmi aruncă cheile de la Jetta lui.

— Du-te, repetă el.

— Nu pot să conduc.

— Oh, fir-ar să fie! OK.

Se întoarce spre Andy.

— O duc pe ea la spital și apoi mă întorc să te ajut... ăă, să fac orice... mai puțin schimbatul scutecelor.

O amenință cu degetul pe Patsy.

— Să *nu* îndrăznești să faci caca.

— Caaacaaa, zice Patsy, cu vocea stinsă, supusă.

*

Înainte să ajungem la Urgențe, Tim insistă să oprească brusc la o benzinărie ca să-și cumpere țigări, scotocindu-se prin buzunare după bani.

— Nu avem timp de asta, îi spun eu printre dinți. În plus, îți face rău la plămâni.

— Ai zece dolari? răspunde el. Plămânii mei sunt *ultima* ta problemă în clipa asta.

Îi pun o mână de bancnote în palmă. Odată ce-și rezolvă problema asta, pornim din nou spre spital.

Nici urmă de doamna Garrett. Sau de Alice. Dar Jase stă pe unul dintre scaunele urâte, ca gălețile de plastic portocalii, din sala de așteptare, încovoiat, cu capul sprijinit în palme. Tim îmi dă un brânci nenecesar și se întoarce pe călcâie.

Eu mă așez pe un scaun de lângă Jase. El nu se mișcă, fie din cauză că n-a observat, fie pentru că nu-i pasă că e cineva lângă el.

Îi pun o mână pe spate.

Lasă brațele jos și se întoarce să se uite la mine. Ochii îi sunt plini de lacrimi.

Apoi mă ia în brațe, ținându-mă strâns, iar eu îl iau în brațe, la rândul meu. Stăm așa un timp îndelungat, fără să ne spunem vreun cuvânt.

După o vreme, Jase se ridică, se duce până la o țâșnitoare, își dă cu apă pe față, se întoarce și își lipește mâinile reci și ude de obrajii mei. Încă nu ne-am vorbit.

O ușă se izbește la perete. Alice.

— Traumatism cranian, îi spune ea sumbru lui Jase. E încă inconștient. Poate un hematom subdural. Nu se poate spune acum cât de grav e, momentan e stabil. E o umflătură mare. În mod cert o fractură pelviană urâtă. Câteva coaste rupte... asta nu e îngrijorător. Despre partea cu creierul n-o să aflăm prea multe, deocamdată.

— La naiba. La naiba, zice Jase. Alice...

— Știu, zice ea. Nici eu nu pricep. De ce venea pe jos pe Șoseaua Țărmului la ora aia? Nu avea întâlnire cu nimeni acolo. De obicei, adică.

Șoseaua Țărmului.

Șoseaua Țărmului.

Ceața din capul meu pare să se destrame și o pot vedea pe mama conducând spre casă din Westfield, virând pe drumul mai puțin umblat de-a lungul râului. *Parcul McGuire. Pe lângă râu. Șoseaua Țărmului.*

— Trebuie să mă întorc înăuntru, ne spune Alice. O să mai ies când mai aflu ceva.

N-am stat niciodată prin spitale. Camera de așteptare se umple cu oameni care par disperat de bolnavi, cu oameni care par la fel de calmi ca și când așteaptă într-o stație de autobuz să călătorească

spre o destinație de care nu prea le pasă. Limba mică a ceasului se mută de la două la trei, apoi la patru. Unii dintre călătorii din stație sunt chemați să intre înaintea celor care arată de parcă timpul lor pe pământ s-ar măsura în milisecunde. Jase și cu mine stăm acolo, în timp ce în boxe se aude: *Doctor Rodriguez. Apel dr. Rodriguez. Dr. Wilcox. Cod albastru. Dr. Wilcox.*

La început, mă sprijin de umărul lui Jase, apoi el își lasă capul în jos, din ce în ce mai jos. Când Alice se întoarce, capul lui e în poala mea și eu moțăi deasupra buclelor lui.

Ea mă zgâlțâie cu putere, făcându-mă să sar speriată dintr-un vis neclar despre Șoseaua Țărmului înapoi în încăperea asta, la luminile fluorescente, la greutatea lui Jase în poala mea și la catastrofa generală.

— Mama spune că voi doi ar trebui să vă duceți acasă.

Alice se oprește să bea o gură din sticla de cola din mâna ei, pe care apoi și-o lipește de tâmplă.

— Jase trebuie să deschidă magazinul. Nu ne permitem să nu-l deschidem o zi. Așa că are nevoie de câteva ore de somn.

— Ce? tresare Jase. Cum?

De regulă, el arată mai în vârstă decât mine, dar acum, cu părul ciufulit și ochii verzi împăienjeniți, pare atât de tânăr. Alice se uită la mine, iar privirea ei este poruncitoare, spunându-mi *să am grijă de el*, fără să scoată vreun cuvânt.

— Duceți-vă acasă. Nu știm încă nimic.

Alice își golește sticla din câteva înghițituri lungi și o aruncă cu boltă în coșul de gunoi albastru, o aruncare perfectă.

Tot mai plouă ușor când Jase și cu mine ne îndreptăm spre minivan, burnițează. Jase își lasă capul pe spate privind spre cer, care e acoperit de nori. E imposibil să vezi stelele.

Nu ne spunem nimic pe drumul spre casă, dar își ia o mână de pe volan și își împletește degetele cu ale mele, atât de strâns, încât e aproape dureros.

Casa familiei Garrett e în continuare luminată ca un tort aniversar când intrăm pe alee.

— Nu se poate să mai fie toţi treji totuşi, murmură Jase.

— Erau foarte speriaţi, zic eu, întrebându-mă cam cât haos o să găsim înăuntru.

În grija lui Tim? Probabil nu a fost cea mai bună idee.

Însă în casă e liniște. Bucătăria arată ca după năvala unei armate înfometate care a părăsit locul în goană, casolete de îngheţată, pungi de chipsuri și cutii de cereale, castroane și farfurii împrăștiate pretutindeni, dar nicio mișcare.

— Aţi fi putut menţiona că zgaiba asta nu doarme niciodată, ne zice Tim din living.

Mergem acolo și-l găsim tolănit în fotoliul de lângă sofaua extensibilă. Andy atârnă pe jumătate în afara patului, cu picioarele-i lungi și bronzate în V, și cu George cuibărit în braţele ei. Duff, încă îmbrăcat, e lungit dedesubt, într-un colț al canapelei, iar Harry stă ghemuit pe o pernă sub piciorul lui Andy. Trebuie să se fi simțit mai în siguranță împreună.

Patsy își face de lucru cu degetele în nasul lui Tim și îl trage de buza de jos, cu ochii ei albaștri larg deschiși.

— Scuze, amice, zice Jase. De obicei e cuminte când vine ora de culcare.

— Ai idee de câte ori a trebuit să-i citesc *Dacă-i dai șoricelului o prăjitură* copilului ăstuia? O poveste de tot rahatul. Cum se face că asta e o carte pentru copii mici?

Jase râde.

— Credeam că e despre dădăcit.

— Ei, aș, e despre dependenţă. Nenorocitul ăla de șoarece nu e niciodată mulţumit. Tu îi dai un lucru, el vrea altceva, și apoi cere altceva și altceva, din ce în ce mai mult. E o porcărie. Lui Patsy i-a plăcut, totuși. De cincizeci de mii de ori.

Tim cască, iar Patsy se cuibărește mai confortabil la pieptul lui, apucându-l zdravăn de tricou.

— Deci cum e?

Îi spunem ce știm — adică nimic —, apoi o punem în leagănul ei. Ea se uită urât, mânioasă și zăpăcită pentru o clipă, apoi înșfacă cele cinci suzete ale ei, închide ochii cu o expresie de concentrare feroce și cade într-un somn adânc.

— Ne vedem la magazin, tipule. O să deschid eu. Noapte bună, Samantha!

Tim pășește afară, în întuneric.

Jase și cu mine mai stăm câteva minute în fața ușii, privind farurile aprinse ale lui Tim și Jetta dând cu spatele și ieșind de pe alee.

Apoi tăcerea se cască între noi.

— Și dacă tatei îi rămâne creierul afectat, Sam? Traumatism cranian? Dacă e în comă? Dacă nu se mai trezește?

— Încă nu știm cât de grav este, spun eu.

Nu poate fi grav. Te rog, să nu fie grav!

Jase se apleacă, scoţându-și o șosetă.

— Capul, Sam? Asta în niciun caz nu e bine. Mama și tata nu au asigurare medicală. Au numai pentru noi, copiii.

Închid ochii, frecându-mi fruntea de parcă așa aș putea șterge cuvintele acelea.

— Au renunţat la ea primăvara trecută, îmi spune Jase, blând. I-am auzit vorbind... au zis că numai pentru câteva luni, că erau amândoi sănătoși, destul de tineri, fără antecedente... nu era foarte importantă.

Își dă jos al doilea adidas cu o bufnitură, adăugând, în șoaptă:

— Acum este.

Înghit în sec, clătinând din cap, negăsind nimic de spus pentru consolare sau pentru altceva.

Ridicându-se, el întinde o mână spre mine, trăgându-mă spre scări.

Camera lui e slab luminată de lampa de încălzire din cușca lui Voldemort, o licărire roșie care abia conturează celelalte cuști și

cuiburi, miroase a plante de pământ și a rumeguș curat din cuștile animalelor, și e înviorată de uruitul slab al roții hamsterului.

El aprinde veioza de la capul patului, își scoate telefonul din buzunarul de la spate, dă volumul soneriei la maximum și îl așază pe noptieră. O mută pe Mazda, pisicuța, care stătea tolănită în mijlocul patului cu labele în sus, la capătul patului. Se duce la birou, scoate un tricou alb și mi-l întinde.

— Sam, șoptește, întorcându-se spre mine. Un băiat frumos și derutat.

Oftez în timp ce-mi lipesc buzele de gâtul lui, lăsând tricoul să cadă pe podea, în timp ce mâinile lui Jase se înfășoară în jurul taliei mele, lipindu-mă de el cât să-i simt inima bătând în dreptul alei mele.

Ceea ce îmi imaginez că e adevărat nu e cu putință, *nu e cu putință* să fie adevărat, așa că mă agăț de Jase și încerc să răsfrâng toată dragostea și toată puterea din mine asupra lui, prin buzele și prin brațele mele, prin tot corpul. Alung din minte șoapta „Șoseaua Ţărmului", și vocea mamei spunând „Oh, Doamne!", și vocea fermă a lui Clay, și acea oribilă bufnitură. Le împăturesc, le pun frumos deoparte, le înfășor în folie cu bule de aer și sigilez pachetul cu bandă adezivă.

Am mai fost grăbiți, dornici să simțim tot ce puteam simți, dar niciodată așa, niciodată atât de frenetici. El trage tricoul de pe mine și eu îmi plimb mâinile pe trupul lui neted, simțindu-i mușchii tresărind încordați drept răspuns, buzele calde pe gât, degetele mele în părul lui, un pic disperată, și capăt cumva o relaxare, o senzație de control asupra vieții în noaptea asta încremenită.

După aceea, Jase își pleacă fruntea, apăsând-o puternic de umărul meu, respirând gâfâit. Nu spunem nimic, o vreme.

Apoi:

— Trebuie să-mi cer iertare? mă întreabă. Nu știu ce-a fost asta... nu știu de ce... A ajutat, dar...

Îmi trec încet degetele pe buzele lui.

— Nu, nu. Nu. Și pe mine m-a ajutat.

Stăm acolo multă vreme, bătăile inimilor noastre revenind, încet, la normal, transpirația uscându-ni-se pe piele, contopindu-ne respirația. În cele din urmă, fără să ne vorbim, ne urcăm în patul lui Jase. El îmi ia blând capul pe pieptul lui și pune o mână caldă pe gâtul meu. Imediat, respirația îi devine egală, dar eu rămân trează, uitându-mă în tavan.

Mamă. Ce-ai făcut?

Capitolul patruzeci

— Jase? Scumpule? Jase.

Vocea doamnei Garrett răsună în faţa uşii camerei cufundate în tăcere. Ea apasă uşor pe clanţă, dar el a încuiat-o, aşa că nu se deschide. Jase sare în picioare, se repede la uşă cât ai clipi, silueta lui înaltă stând în contralumină, descuie, dar o deschide numai puţin.

— Tata... Ce s-a întâmplat?

Vocea îi tremură.

— E stabil. I-au făcut o procedură de urgenţă — i-au sfredelit capul cu ceva ce se numeşte trepan, pentru decompresia craniului. Alice zice că e procedura standard. Eu am venit acasă doar ca să-mi schimb hainele şi să mă mulg cu pompa pentru Patsy. A rămas Joel acolo. Nu ne pot spune prea multe până nu se trezeşte.

Vocea ei e puternică, dar înecată în lacrimi.

— Eşti sigur că te poţi ocupa de magazin, astăzi?

— Plec imediat, mamă.

— Alice o să stea cu mine, ca să-mi traducă medicaleza. Joel trebuie să se ducă la muncă, dar o să se întoarcă diseară. Poţi să-l chemi pe Tim să te ajute? Ştiu că azi nu e ziua lui de muncă, dar...

Făcând un pas pe hol, el se apleacă s-o îmbrăţişeze. Întotdeauna m-am gândit la doamna Garrett ca la o femeie înaltă. Am un şoc când îmi dau seama că e la fel de scundă ca mine pe lângă fiul ei deşirat.

— O să fie bine. O vom scoate la capăt. Tim a promis deja că o să deschidă el. Spune-i tatei... spune-i tatei că-l iubesc. Du-i

ceva de citit. Eu știu, *Furtuna perfectă*[1]? Voia de nu știu când s-o citească. E în camioneta lui.

— Samantha? Ai putea să stai cu copiii? întreabă doamna Garrett.

În ciuda luminii, pot să-mi dau seama că el roșește.

— Sam doar...

Își pierde cuvintele. *Bietul Jase. Ce ar putea să spună? A trecut pe aici? Să mă ajute să hrănesc animalele?*

— E în regulă, adaugă ea, repede. Poți să stai, Sam?

— O să fiu aici, răspund eu.

Ziua trece într-un vălmășag neclar. Fac aceleași lucruri ca de obicei când îi supraveghez pe copiii Garrett, dar ele nu merg cum ar trebui. N-am stat cu Patsy niciodată mai mult de câteva ore și poți da cu banul să stabilești ce urăște mai tare: biberonul sau pe mine. Doamna Garrett sună pe la zece, scuzându-se: nu poate veni acasă să-i dea să sugă și e niște lapte de sân în congelator. Patsy nici nu vrea să se atingă de el. Împinge biberonul la o parte, urlând. Pe la două după-amiaza, e roșie la față, plânge întruna, transpirată toată. Știu, după nota de isterie din plânsul ei, cât de frântă de oboseală este, dar nu vrea să doarmă. Când o așez în pătuțul ei, aruncă toate animalele de pluș pe jos, în semn clar de protest. George nu se dezlipește de lângă mine. Îmi recită întâmplări cu voce scăzută, încordată, apucându-mă de braț ca să fie sigur că sunt atentă, plângând din nimic. Harry găsește sistematic un prilej să facă toate lucrurile pe care n-ar trebui să le facă, îi bate pe George și pe Duff, aruncă un sul de hârtie igienică în toaletă „ca să vadă ce se întâmplă", ia o rolă de aluat de prăjituri din congelator și începe s-o mănânce cu mâna. Până la cinci, când vine Jase, sunt gata să mă întind pe covoraș, lângă Patsy, și să bat și eu cu picioarele în podea. Însă mă bucur că nu-mi văd capul de treabă,

[1] Scrisă de Sebastian Junger, apărută în 1992, cartea relatează dispariția vasului *Andrea Gail* în timpul ciclonului denumit Perfect Storm (Atlanticul de Nord, 1991), reanimat în urma uraganului Grace.

pentru că, astfel, aproape — nu chiar, dar pe aproape — înăbuș seria de gânduri care-mi aleargă prin minte ca știrile pe burtieră. *Asta nu se poate să aibă vreo legătură cu mama. Nu se poate. Nu are cum.*

Jase pare stors de puteri, iar eu mă adun, îl întreb cum au mers vânzările și dacă a mai primit vești de la spital.

— Tot nimic, zice el, desfăcând șiretul unui adidas și azvârlindu-l în vestibul. E stabil. Nicio schimbare. Nici măcar nu știu ce înseamnă *stabil.* A fost lovit de o mașină și i s-a dat o gaură în cap cu burghiul. „Stabil" spui când totul e la fel. Dar aici nimic nu e la fel.

Își aruncă și al doilea adidas, cu putere, în perete, lăsând o pată neagră. Zgomotul o sperie pe Patsy aflată în brațele mele, care începe din nou să urle.

Jase se uită la ea, apoi întinde mâinile și o ia în brațe, pielea lui bronzată contrastând puternic cu brațele ei, moi și albe.

— Bănuiesc că și ziua ta a fost nasoală, Sam.

— Nu în același mod.

Patsy apucă cu o mână tricoul lui și încearcă să-l bage în gură.

— Biata de tine, zice Jase încetișor.

Alice se întoarce acasă la scurt timp după asta, aducând pizza, dar tot fără nicio veste nouă împachetată în jargon medical.

— A trebuit să-i facă trepanația ca să-i scadă presiunea intracraniană, Jase. Tumefierea creierului e întotdeauna îngrijorătoare în cazul unui traumatism cerebral și se pare că el a aterizat drept în cap. Însă pacienții de regulă își revin, fără sechele pe termen lung — adică fără consecințe —, câtă vreme nu există o leziune în plus, de care nu știm încă.

Jase clatină din cap, mușcându-și buza și întorcându-se cu spatele, în timp ce frații mai mici vin claie peste grămadă în bucătărie, ademeniți de mirosul de pizza și de vocile adulților care pot explica totul.

— Am fost cu bicicleta pe Șoseaua Ţărmului, în după-amiaza asta, începe Duff, să caut indicii. Nimic.

— Ăsta nu e *CSI*, Duff.

Vocea lui Alice e mai tăioasă decât rola feliatorului de pizza din mâna ei.

— E un mister, totuși. Cineva l-a lovit pe tata și a plecat pur și simplu mai departe. Am crezut că poate văd niște urme de roți, după care să identificăm cauciucurile. Sau bucățele de plastic dintr-un far sau ceva. Atunci poate ne-am fi dat seama că se potrivesc unui anume tip de mașină și...

— N-am fi ajuns nicăieri, zice Alice. Cine l-a lovit pe tata a dispărut de mult.

— Cei mai mulți șoferi care-au fugit de la locul accidentului nu sunt niciodată identificați, recunoaște Duff. Am citit și asta pe net.

Închid ochii, în timp ce un rușinos val de ușurare mă străbate din cap până-n tălpi.

Jase se duce la ușa de plasă, strângându-și și desfăcându-și pumnii.

— Doamne! Cum poate face cineva așa ceva? Ce fel de persoană *ar face-o*? Să lovești pe cineva... să dai peste o altă ființă umană cu mașina și să-ți vezi de drum?

Mi se face rău.

— Poate că n-au știut că au lovit pe cineva?

— Imposibil.

Vocea lui e mai aspră decât i-am auzit-o vreodată.

— Când conduci, știi când dai peste un petic de pietriș, peste o roată veche, peste o casoletă de fast-food, peste o veveriță moartă. În niciun caz nu poți da peste un bărbat de șaptezeci și șapte de kilograme și să nu observi.

— Poate că persoana care l-a lovit e cea cu care trebuia să se întâlnească el, speculează Duff. Poate că tata e amestecat într-o afacere ultrasecretă și...

— Duff! Ăsta nu e *Spy Kids*. Asta e viața reală. Viața noastră.

Alice împinge violent o farfurie de unică folosință spre fratele ei.

Duff se înroșește la față și ochii i se umplu de lacrimi. Înghite nodul din gât, uitându-se în jos, la porția lui de pizza.

— Încercam doar să ajut.

Jase se apropie de el și-l strânge de umăr.

— Știm. Mulțumim, Duff. Știm.

Cei mici încep să mănânce, cu pofta de mâncare intactă, în pofida a orice.

— Poate că tata e într-o bandă mafiotă, speculează Duff, câteva clipe mai târziu, cu ochii uscați acum și gura plină. Și se pregătea să dea totul în vileag și...

— Taci naibii din gură, Duff! Tata nu e într-o bandă mafiotă! Nu e nici măcar italian! strigă Andy.

— Există și o mafie chineză și o...

— Las-o baltă! Faci pe prostul și ne enervezi dinadins.

Acum Andy izbucnește în plâns.

— Hei! încearcă Jase să calmeze spiritele.

— *Gata*, lăsați gura! zice Alice cu o voce rece atât de amenințătoare, că toată lumea încremenește.

George își pune capul pe masă, acoperindu-și urechile. Patsy întinde un deget acuzator la Alice și zice:

— Popou!

Duff scoate limba la Andy, care îi aruncă o privire mânioasă.

Familia Garrett e cuprinsă de haos.

Urmează o lungă tăcere, întreruptă numai de suspinele lui George.

— Îl vreau pe tati! urlă el. Nu-mi place de tine, Alice. Ești mare și rea. Îi vreau pe mami și pe tati. Trebuie să-l scoatem pe tati din spital. Nu e în siguranță acolo. Ar putea să-i intre o bulă de aer în perfuzie. Ar putea să primească medicamente rele. Ar putea să aibă o asistentă rea, care e o criminală.

— Amice.

Jase îl ia pe George în brațe.

— Asta n-o să se întâmple.

— De unde *știi*? întreabă George vehement, cu picioarele atârnând. *Promiți?*

Jase strânge din pleoape, mângâie cu o mână omoplatul mic și ascuțit al lui George.

— Promit!

Dar pot vedea că George nu-l crede.

Doborâtă de oboseală, Patsy adoarme în scaunul ei înalt, cu obrăjorii roșii picați în resturile de sos de roșii. George și Harry se uită la un film foarte neveridic despre aventurile unei cete de pui de dinozauri la tropice. Alice s-a întors în secția de terapie intensivă. Eu o sun pe mama ca să-i spun că nu vin acasă la cină. Ea îmi răspunde dintr-un loc foarte zgomotos, cu multe hohote de râs în fundal.

— E în regulă, iubito, eu oricum sunt la o întâlnire cu publicul, la Tidewater. A venit mult mai multă lume decât ne așteptam. E un succes uriaș!

Vocea îi e calmă și veselă, nici urmă de tensiune. Trebuie să fie o coincidență, trebuie să fie, izbitura din noaptea aceea și accidentul domnului Garrett. Nu poate fi nicio legătură. Dacă aș deschide discuția despre asta, ar părea că nu sunt zdravănă.

Ea ne-a crescut să fim cinstite. Cel mai rău lucru pe care Tracy și cu mine l-am fi putut face era să mințim. „Ceea ce ați făcut a fost greșit, dar să mințiți în privința asta l-ar face de o sută de ori mai rău" era un refren atât de familiar, încât l-am fi putut transforma într-un cântec.

Capitolul patruzeci şi unu

Farfuriile zăngănesc şi se sparg când sun la Breakfast Ahoy ca să-mi dau demisia, ziua următoare. Îl pot auzi pe Ernesto înjurând despre neobişnuita aglomeraţie din dimineaţa aceea şi îi spun lui Felipe că eu nu mai vin. Lui nu-i vine să creadă. Da, ştiu, e absolut neaşteptat din partea mea să plec fără preaviz. Cu atât mai puţin în toiul sezonului de vară. Însă Garrettii au nevoie de mine.

— *No creo que se pueda volver y recuperar su trabajo*, se răsteşte Felipe în spaniola nativă, înainte să traducă. Să nu crezi că te mai poţi întoarce să-ţi primeşti slujba înapoi, domnişorică. Ai plecat acum, ai plecat definitiv.

Îmi înăbuş un început de mâhnire. Ritmul neobosit şi energia de la Breakfast Ahoy fuseseră un antidot pentru lungile perioade de inactivitate şi plictiseală de la B&T. Dar nu pot scăpa de B&T — mama ar prinde de veste imediat.

Jase protestează, dar nu-l iau în seamă.

— Să scap de uniforma aia? Am amânat prea mult, îi spun eu lui.

Mai important, renunţând la Breakfast Ahoy îmi eliberez trei dimineţi din săptămână.

— Nu-mi place că asta îţi schimbă şi ţie viaţa.

Însă nici nu se compară cu schimbările din viaţa familiei Garrett. Doamna Garrett, practic, s-a mutat la spital. Vine acasă doar ca s-o hrănească pe Patsy, să fure câteva ore de somn şi să poarte conversaţii lungi şi sumbre la telefon cu departamentul de facturare al spitalului. Alice, Joel şi Jase negociază cine să stea nopţile cu tatăl lor. George face în pat constant şi Patsy urăşte biberonul

cu o formidabilă patimă. Harry începe să înjure mai des decât Tim, iar Andy își petrece tot timpul pe Facebook sau citind, recitind, răscitind *Twilight*.

Aerul nopții din camera mea e încins și închis, sufocant, iar eu mă trezesc gâfâind, însetată după o gură de aer rece și de apă. Cobor și o iau spre bucătărie, oprindu-mă când o aud pe mama:

— Nu e corect, Clay.

— Am mai discutat asta. Câte pahare de vin băuseși?

Vocea ei e pițigăiată și tremurătoare.

— Trei... sau patru? Nu știu. Nu le-am golit, oricum, am luat doar câteva înghițituri, când și când.

— Peste limita legală, Grace. Asta ți-ar pune capăt carierei. Înțelegi? Nimeni nu știe. Mergi mai departe.

— Clay, eu...

— Gândește-te la ce-i în joc. Poți face mai mult bine pentru mai multe persoane dacă vei fi realeasă. Asta a fost o scăpare, un pas greșit. Toată lumea pățește câte una dintr-astea în viața publică. Tu ești mai norocoasă decât majoritatea — a ta *nu a fost* publică.

Se aude telefonul mamei.

— E Malcolm, de la birou, zice ea. Ar fi bine să răspund.

— Stai așa, zice Clay. Ascultă-te puțin, dulceață, ascultă-te. Primul tău gând e să-ți faci datoria. Chiar în mijlocul unei crize personale. Vrei cu adevărat să-i privezi pe oameni de devotamentul ăsta? Gândește-te la asta. Este corect să faci așa ceva?

Aud țăcănitul tocurilor mamei intrând în biroul ei și încep să urc tiptil pe scară înapoi.

— Samantha, zice Clay, calm. Știu că ești acolo.

Înlemnesc. *N-are de unde să știe. Scara e mochetată, eu sunt desculță.*

— Te văd în oglinda de pe hol.

— Mi-era doar... sete și...

— Ai auzit tot, încheie Clay în locul meu.

— Ba n-am...

Îmi pierd cuvintele.

El vine de după colțul scării, sprijinindu-se de perete, cu brațele încrucișate, emanând o atitudine degajată, dar e ceva nefiresc de calm la el.

— Eu n-am venit aici întâmplător, îmi spune el, încetișor.

E luminat din spate de becurile din bucătărie și nu-i văd cum trebuie fața.

— Auzisem despre mama ta. Mama ta... e *bună*, Samantha. Partidul e interesat. Are toate atuurile. Înfățișare, stil, substanță... ar putea ajunge mare. La nivel național. Cu ușurință.

— Dar..., zic eu. L-a lovit cu mașina, nu-i așa?

E prima oară când am spus-o cu voce tare. El se întoarce puțin și acum îl pot vedea mai bine. Mi-aș dori atât de mult să-i văd surpriza sau confuzia străbătându-i trăsăturile. Dar nici urmă de așa ceva, doar acea privire intensă, concentrată, ceva mai sumbră, acum.

— Un accident.

— Contează? Domnul Garrett e tot rănit. Grav. Și ei n-au asigurare medicală și sunt aproape falițI și...

— Trist, zice Clay. Pe bune. Sforțările oamenilor cumsecade. Viața nu e dreaptă. Dar mai există și oameni care pot schimba lucrurile, care sunt importanți. Mama ta este unul dintre ei. Știu că ești apropiată de familia aceea, Garrett. Dar privește în ansamblu, Samantha.

În mintea mea, îl văd pe domnul Garrett antrenându-l, răbdător, pe Jase, apropiindu-se de doamna Garrett în bucătărie, plantând un sărut pe umărul ei, făcându-mă să mă simt bine-venită, întinzându-i o mână de ajutor lui Tim, luându-l în brațe pe George aproape adormit, chipul lui în lumina schimbătoare a focului de artificii, puternic și capabil, țăcănindu-și pixul și frecându-se la ochi deasupra registrelor de la magazin.

— Ei *sunt* vederea de ansamblu.

— Când ai șaptesprezece ani și hormonii dezlănțuiți, poate! Râde încetișor. Știu că asta ți se pare întreaga lume acum.

— Nu-i vorba despre asta! protestez. Mama a făcut ceva rău. Tu știi. Și eu știu. Ceva care a rănit grav pe cineva. Și...

Clay se așază pe trepte, își lasă capul pe spate, sprijinindu-l de perete, îngăduitor, aproape amuzat.

— N-ar trebui ca întâia ta grijă să fie pentru mama ta? Știi cât de mult muncește pentru funcția asta. Știi cât de mult înseamnă pentru ea. Chiar ai fi împăcată cu tine însăți dacă i-ai distruge asta?

Vocea îi devine și mai blândă.

— Tu, eu și mama ta. Suntem singurele trei persoane de pe lume care știm despre asta. Începi să vorbești, spui familiei aceleia și toată lumea va afla. O să fie în ziare, la știri... ar putea chiar să se transmită la nivel național. Tu n-ai mai fi prințesa privilegiată, în lumea ei perfectă. Ai fi fiica unei criminale. Cum te-ai simți?

Simt un gust neplăcut în fundul gâtlejului.

— Nu sunt prințesă, zic.

— Ba bineînțeles că ești, răspunde Clay, calm.

Flutură din mână, arătând spre marele living, mobilierul elegant, obiectele prețioase de artă.

— Întotdeauna ai fost una, de aceea ai impresia că e normal. Însă tot ce ai — tot ce ești — este datorită mamei tale. Din banii familiei sale și din munca ei neobosită.

— N-ar putea doar să... explice... vreau să zic, să iasă în față și...

— Nu poți să faci pe nimeni să vadă lucrurile ca tine, când e vorba despre părăsirea locului unui accident pe care l-ai provocat, Samantha. Mai cu seamă când ai o funcție publică. Nici măcar Teddy Kennedy n-a reușit asta, în caz că n-ai auzit. Asta ar ruina viața mamei tale. Și a ta. Și, doar ca să pun problema la un nivel pe care să-l poți înțelege, nu cred că i-ar prinde bine nici poveștii tale de dragoste. Nu sunt sigur că tipul tău ar vrea cu adevărat să mai fie cu fiica femeii care i-a schilodit tatăl.

Cuvintele ies din gura lui Clay cu atâta ușurință, iar eu îmi imaginez cum aș încerca să-i spun lui Jase ce s-a întâmplat, cum

s-ar uita la mine, amintindu-mi expresia feţei lui din sala de aşteptare de la spital, privirea pierdută din ochii lui. M-ar urî. *Ce fel de persoană poate face aşa ceva?* întrebase el. Cum i-aş putea oare răspunde: „Propria mea mamă".

Chipul calm al lui Clay îmi joacă înaintea ochilor, vălurit prin lacrimile care m-au năpădit. El bagă mâna în buzunar, scoate o batistă de pânză şi mi-o întinde.

— Nu e sfârşitul lumii, zice el cu blândeţe. Doar un băiat, pe care l-am cunoscut într-o vară. Dar o să-ţi spun ceva ce am învăţat la vremea mea, Samantha. Familia e totul.

*

Părăsirea locului accidentului: Una dintre cele mai grave infracţiuni în statul Connecticut. Până la zece ani închisoare şi amendă de 10 000 de dolari. Mă uit lung la informaţia pe care am căutat-o pe net până când cuvintele strălucitor de negre mă izbesc în retină.

Ce s-ar întâmpla dacă mama ar intra la închisoare pentru un deceniu? Tracy ar fi la colegiu, apoi l-ar termina şi ar pleca undeva... Dar eu unde m-aş duce? Nu se pune problema să apelez la mila tatălui meu. De vreme ce n-a rămas acasă nici măcar cât să mă nasc eu, bănuiesc că n-ar fi încântat să mă vadă apărând la uşa lui, adolescentă fiind.

Dar domnul Garrett... E tura lui Jase la spital, în noaptea asta. M-a sunat să-mi spună „Tata s-a trezit, şi asta-i bine, şi ne-a recunoscut. Dar acum a făcut ceva numit *tromboză venoasă profundă* şi nu i se pot da medicamente pentru asta din cauza chestiei de la cap. Nu vor să-i curgă sângele în creier. Am ascultat jargonul medical... nu înţeleg de ce n-o spun direct. Poate pentru că e al naibii de înfricoşător."

Nu pot să-i spun. Nu pot. Ce pot să fac? *Să fiu acolo pentru el* mi se pare vag şi lipsit de importanţă. Ca un slogan de pe un tricou sau un abţibild pe o maşină, o afirmaţie care nu are nevoie să mai fie susţinută şi de fapte.

Pot să supraveghez copiii. Tot timpul. Gratis. Pot să...

Ce? Să plătesc costurile de spitalizare? Îmi scot carnetul de economii din sertarul biroului, aruncând o privire peste sumele pe care le-am economisit muncind și foarte rar cheltuind, în ultimele trei veri: 4.532,27 dolari. Asta ar putea acoperi probabil niște leucoplast și aspirină. În caz că aș găsi o cale să le dau banii fără ca ei să știe.

Următoarele ore le petrec inventând căi de rezolvare. Un plic în cutia poștală „de la un prieten înduioșat". Să strecor banii în casa de marcat de la magazin. Să măsluiesc niște documente prin care să spun că familia Garrett a câștigat la loterie sau că au pierdut o rudă bolnavă, bătrână, nesuferită, necunoscută...

Zorii mă surprind fără să fi găsit o idee strălucită. Așadar, fac singurul lucru la care mă pot gândi... traversez curtea în fugă, ocolesc gardul nostru, alerg în papuci pe aleea mașinii, intru în casă cu cheia pe care ei o țin sub minipiscina copiilor, ascuțită și zimțată, aproape îngropată în iarba prea mare.

Fac cafea. Scot cutiile cu cereale. Încerc să fac ordine în talmeș-balmeșul de pe masa din bucătărie. Mă întreb cine e acasă și dacă să mă duc sau nu în camera lui Jase, când ușa de plasă se trântește și intră el, frecându-se la ochi, apoi tresărind la vederea mea.

— Antrenament? întreb, deși dacă stau să mă uit la el mai bine arată prea obosit pentru asta.

— Livratul de ziare. Știi că există un tip, pe Mack Lane, care într-adevăr așteaptă să prindă ziarul în fiecare dimineață când îl arunc eu? Țipă dacă întârzii cinci minute. Ce cauți aici, Sam? Nu că... — vine lângă mine, plecându-și capul pe umărul meu — nu mă bucur să te văd.

Fac semn spre masă.

— M-am gândit să încep cu începutul. Nu știam dacă mama ta era acasă sau...

Jase cască.

— Nu. Am trecut pe acolo, pe drumul de întoarcere. O să rămână la spital toată ziua, astăzi. Alice a închiriat pompa aia.

Roșește.

— Știi, pentru Patsy. Mă rog, deci o să aibă ea grijă. Mama n-a vrut să-l lase singur pe tata, de vreme ce în sfârșit vorbește.

— Își... amintește ceva?

Dacă își amintea, nu i-ar fi putut spune și lui Jase, a cărui față expresivă nu poate ascunde niciodată ce gândește.

— Nimic.

Deschide frigiderul, scoate laptele și bea direct din bidonul mare de plastic.

— Doar că era acolo, afară, după o întâlnire, hotărându-se să meargă pe jos până acasă, ca să ia aer, gândindu-se că avea să plouă, apoi trezindu-se cu tuburi peste tot.

Care parte din mine, cea neloială sau cea loială, e atât de ușurată?

Jase își ridică brațele deasupra capului, aplecându-se într-o parte și-n cealaltă, întinzându-se, cu ochii închiși. Foarte încet, aproape în șoaptă, spune:

— Mama e însărcinată.

— *Ce?*

— Nu știu sigur. Vreau să spun, nu e tocmai momentul potrivit pentru a face anunțul, hm? Dar sunt destul de sigur. Are grețuri dimineața, bea tot timpul Gatorade... hai să spunem că știu semnele.

— Uau, zic eu, lăsându-mă să cad pe unul dintre scaunele din bucătărie.

— E o veste bună, nu? Ar trebui să fiu bucuros. Întotdeauna m-am bucurat, înainte, dar...

— Nu e tocmai momentul potrivit, îi repet eu cuvintele.

— Mă simt atât de vinovat, uneori, Sam, în ultima vreme, pentru lucrurile pe care mă surprind gândindu-le.

Din nu știu ce motiv, oricât de bine ne cunoaștem unul pe celălalt, nu m-am gândit niciodată la Jase simțind chestii ca vinovăția. Pare prea sănătos, prea echilibrat pentru asta.

— Știi cât de tare mă enervează oamenii de genul ăla, continuă el, tot cu vocea scăzută, de parcă nici măcar nu vrea să audă ce spune. Cei care vin la mama, în supermarket sau mai știu eu unde, și îi spun că există metode de contracepție. Sau ca măgarul ăla care a reparat generatorul la magazin, luna trecută. Când tata l-a întrebat dacă putea plăti în rate, individul a zis „N-ai știut că o să fii falit tot timpul dacă o să ai atâția copii?" Mi-a venit să-l pun la pământ. Dar... uneori și eu gândesc așa. Mă întreb de ce părinții mei nu și-au... imaginat... niciodată cât anume, având un alt copil, ar însemna să *nu* avem fiecare dintre noi. Mă urăsc pentru asta. Dar o gândesc.

Îi cuprind fața între palme, ținându-l strâns.

— Nu te poți urî pe tine însuți.

— Ba da. E pur și simplu groaznic. Cum ar veni, fără care dintre ei aș vrea să fiu? Harry? Patsy? Andy? Fără niciunul dintre ei... dar... dar, Samantha, sunt numai copilul numărul trei și deja nu mai sunt bani de colegiu. Ce o să se întâmple când o să vină vremea lui George?

Mă gândesc la fețișoara întunecată a lui George aplecată asupra cărților lui cu animale, cu toate informațiile la degetul lui mic.

— George e aproape un colegiu în sine, zic eu. Garrett U[1].

Jase râde.

— Da. Ai dreptate. Dar... eu nu sunt ca el. Eu vreau să merg la colegiu. Vreau să fiu... destul de bun.

Face o pauză.

— Pentru tine. Nu vreau să fiu un tip, citez, din sărăcime, Samantha.

— Asta e ea. Nu eu.

— Bănuiesc că și eu simt asta, zice el, cu greutate. Pentru că, Samantha... uită-te la tine.

— Sunt doar o fată oarecare, cu o viață îndestulată și un fond fiduciar. Lipsită de probleme. Uită-te la *tine*.

[1] U este abrevierea uzuală pentru „university".

Atunci îmi răsare în minte un gând oribil.

— Cumva... tu... îmi porți pică pentru asta?

El pufnește.

— Nu vorbi prostii. De ce aș face-o? Nu-ți place să primești totul pe tavă. Muncești din greu tot timpul.

Se oprește pentru o clipă.

— Nici măcar lui Tim nu-i mai port pică, acum. I-am purtat, o vreme, fiindcă părea atât de nepăsător. Dar chiar nu e. Iar părinții lui sunt *groaznici*.

— Nu-i așa?

Domnul Mason, petrecându-și viața dormitând în fotoliul rabatabil, neștiind de nimic, și doamna Mason, cu vocea ei veselă și bibelourile ei Hummel vesele și copiii ei nefericiți. Mă gândesc la Nan. Oare o să devină ca mama ei?

— Jase, zic, încet. Eu am... niște bani. Economii. Pentru mine nu înseamnă la fel de mult ca pentru tine. Aș putea...

— Nu, zice el, aspru. Încetează! Nu!

Tăcerea dintre noi e acum grea și de neînlăturat, sufocantă. Diferită. Nu pot s-o sufăr. Îmi fac de lucru scoțând din bufet castronele pentru toți, găsind lingurile, ținându-mi mâinile ocupate.

Jase se întinde, ținându-se de cap.

— Trebuie să-mi amintesc cât de norocos sunt. Părinții mei s-ar putea să fie faliți, lucrurile s-ar putea să fie cam rele acum, dar sunt grozavi. Când eram mici, Alice obișnuia s-o întrebe pe mama dacă eram bogați. Ea întotdeauna îi răspundea că eram bogați în toate lucrurile care contau. Trebuie să-mi aduc aminte că are dreptate.

Tipic Jase, să se remonteze prin a număra părțile bune.

Se apropie, îmi atinge bărbia cu un deget bătătorit.

— Sărută-mă, Sam, ca să pot fi iertat și să uit de mine.

— Ești iertat, Jase Garrett, căci ești numai om, zic eu.

E atât de ușor de iertat. Niciun păcat. Nu ca mama. Nu ca mine. Când buzele ni se întâlnesc, nu simt căldura și destinderea obișnuită. Mă simt ca Iuda.

Capitolul patruzeci şi doi

E un mare loc gol acolo unde ar trebui să fie Nan. Aş putea să mă duc la ea şi să-i spun totul, sunt sigură că Nan m-ar asculta şi chiar m-ar ajuta să-mi găsesc calea. Dintre toţi oamenii, Nan ar înţelege. A fost lângă mine în ziua în care mi-a venit prima oară ciclul, pe terenul de tenis în ora de sport, în pantaloni scurţi albi. A observat mai înainte de oricine altcineva, m-a tras deoparte, şi-a dat jos pantalonii — sfioasa Nan — şi s-a dus, numai în chiloţi, la vestiarul ei, ca să-şi ia o altă pereche — şi să-mi aducă un tampon. Eu am fost lângă ea prima oară când l-am văzut pe Tim beat criţă — avea doisprezece ani — şi l-am dus cu forţa sub duş, dând drumul la apă rece (n-a ajutat), şi i-am făcut cafea (la fel), înainte să-l vârâm în pat ca să doarmă până-i trece. Ea era lângă mine când Tracy a dat o megapetrecere, în timpul zilei, la noi acasă, pe când mama era la serviciu, apoi a plecat cu iubitul ei, lăsându-ne pe noi — la paisprezece ani — să dăm afară patruzeci de adolescenţi mai mari decât noi şi să facem curat până să vină mama.

Dar acum nu-mi mai răspunde la mesaje, nici nu-mi întoarce apelurile regulate pe care i le dau. Când trec pe la magazinul de suvenire, ea se ocupă numai de clienţi sau spune, „Trebuie să fac inventarul din depozit/să plec la masă/să mă duc să vorbesc cu şeful".

Cum a putut întreaga noastră prietenie, toţi aceşti doisprezece ani de când ne cunoaştem, să fie anulată din pricina a ceea ce am văzut? Sau a ceea ce a făcut ea. Sau a ceea ce am spus eu despre ce a făcut ea. *N-o pot lăsa să plece pur şi simplu astfel*, îmi spun eu, deşi

Nan pare să nu aibă nicio problemă în a face exact asta. Aşadar, la ora cinci, la sfârşitul turei de la B&T, o prind pe când completa un formular de comandă.

Când îi pun o mână pe umăr, ea se scutură, reflexiv, ca un cal de o muscă sâcâitoare.

— Nan. *Nanny*. Ai de gând să mă ţii la distanţă? Pentru totdeauna?

— Nu am nimic să-ţi spun.

— Ei bine, eu am o mulţime de lucruri să-*ţi* spun. Suntem prietene de la cinci ani. Asta nu înseamnă nimic? Mă urăşti acum?

— Nu te urăsc.

Pentru o clipă, identific o pâlpâire de emoţie în ochii lui Nan, dar îşi lasă privirea în jos, întorcând cheia în casa de marcat ca s-o încuie.

— Nu te urăsc, dar suntem mult prea diferite. E prea mult efort să fiu prietena ta.

Afirmaţia asta din urmă e neaşteptată.

— Prea mult *efort*? Cum adică?

Oare ceream prea multă atenţie şi nu-mi dădeam seama? Caut rapid prin memorie. Oare i-am vorbit prea mult despre mama? Oare i-am vorbit prea mult despre Jase? Că eu ştiu, chiar bine, că a fost într-o proporţie egală. Şi eu am ascultat ore în şir despre episoadele dramatice ale lui Tim. Am ascultat despre fiecare întorsătură de situaţie din relaţia ei cu Daniel. Am compătimit-o pentru părinţii ei. Am văzut, cot la cot cu ea, preaiubitele ei filme cu Steve McQueen, chiar dacă nu-i împărtăşeam fascinaţia. *Toate acestea n-au însemnat nimic?*

Ea se îndreaptă şi mă priveşte în ochi. Mâinile îi sunt nesigure, observ eu.

— Tu eşti bogată şi frumoasă. Tu ai viaţa perfectă, corpul perfect, media generală perfectă şi nu trebuie niciodată să mişti vreun deget pentru ceva, îmi spune ea printre dinţi. Nimic nu este greu de obţinut pentru tine, Samantha. Totul îţi pică din cer. Michael

Kristoff *încă* mai scrie poezii despre tine. Știu asta, pentru că a fost la cursul meu de ficțiune, primăvara asta. Charley Tyler spune la toată lumea că ești cea mai sexy fată din școală. Și minte că a făcut sex cu tine. Știu *asta* pentru că i-a zis cineva lui Tim și Tim mi-a spus mie. Acum e acest Jase Garrett, care, fără îndoială, e prea superb ca să fie adevărat și care te ridică în slăvi până la lună. Mă apucă greața. Tu mă îngrețoșezi. Să-mi petrec vremea cu tine și să fiu amica ta implică mult prea mult efort.

Vocea îi devine și mai scăzută.

— Ca să nu mai pomenesc de faptul că acum tu știi un lucru despre mine pe care l-ai putea folosi ca să-mi distrugi viața.

— N-am să spun nimănui, zic eu, încet, încercând să-mi înăbuș jignirea.

Simt o apăsare în piept atât de puternică, încât nici nu pot să respir cum trebuie. *Prea mult efort, Nan? De ce, pentru că nu e nicio cale să trișezi în prietenie?*

— Nu mă cunoști chiar deloc? N-aș face niciodată asta. Numai că... n-ai nevoie să trișezi, ești prea deșteaptă din toate punctele de vedere ca să faci asta și eu vreau să fiu prietena ta și... am nevoie de tine. I s-a întâmplat ceva tatălui lui Jase și...

— Am auzit, mi-o retează ea. Mi-a povestit Tim. Și tipul tău a trecut pe la noi pe acasă, alaltăieri, ca să mă înștiințeze despre cât de mult i-ai ajutat și despre faptul că-mi duci dorul. N-o să spui nimănui, ha? Sex-simbolul masculin local evident știa că s-a întâmplat între noi.

— Nu i-am spus nimic. Mai nimic.

Urăsc faptul că sună de parcă mă justific.

— Doar că ne-am certat.'

Uitându-mă în jos la mâinile ei, văd că unghiile, întotdeauna rupte, sunt acum roase până la carne, sângerii și dureroase.

— Nu mă așteptam să vină la tine acasă.

— Păi, a făcut-o. Domnul Erou intervine, din nou. Asta obții tu totdeauna. În timp ce eu obțin... pe Daniel.

Îmi vine să-i spun *Tu l-ai ales pe Daniel*, dar n-ar îndrepta cu nimic lucrurile. E roșie la față acum, cu expresia aceea care știu că precede lacrimile.

— Nan..., încep eu, dar ea mă întrerupe.

— N-am nevoie de mila ta. Și nu-ți vreau prietenia.

Înșfăcându-și poșeta și punând-o pe umărul ei firav, spune:

— Haide. Trebuie să închid.

O urmez pe hol. Ea scoate siguranța yalei, încuie și pleacă. În ultimul moment, se răsucește pe-un călcâi, arătând slabă și țeapănă ca un băț.

— Cum e să *nu* obții ce vrei, Samantha?

*

Nu m-am mai simțit niciodată așa.

M-am tot gândit la asta, de nenumărate ori, de când l-am cunoscut pe Jase. Însă întotdeauna era ceva bun, nu golul ăsta în stomac care mă însoțește pretutindeni.

Jase vine să mă ia de la B&T și mă întreabă dacă am ceva împotrivă să dăm pe la spital.

Simt o gheară încleștându-mi măruntaiele. Nu l-am mai văzut pe domnul Garrett, de când cu ce i-a făcut mama.

— Bineînțeles că nu, zic eu, tipul de minciună politicoasă pe care nu i-am mai spus-o niciodată înainte.

Terapia intensivă e la etajul al treilea și ne trebuie permise ca să urcăm acolo. Când ajungem, Jase își face vizibil curaj înainte să intre în salon. Fără s-o arăt, și eu fac la fel.

Pare atât de micșorat, în hainele de spital, cu tuburi ieșind din el de peste tot, cu fața lui bronzată șocant de palidă în lumina albăstrie a salonului. Nu e același bărbat care duce grămezi de lemne cu ușurință pe umerii lui, care-i ridică pe Harry și pe George până deasupra capului, care aruncă o minge de fotbal cu boltă fără efort. Jase trage scaunul mai aproape și se așază, apoi întinde mâna după a tatălui său, bandajată și cu tuburi. Se apleacă

să spună ceva la urechea domnului Garrett, iar eu mă uit la monitorul care-i arată bătăile inimii, la cursorul care se ridică și coboară, se ridică și coboară.

Pe drumul spre casă, Jase nu-și ia privirea de la drum. Nu mă ia de mână, ca de obicei, ci ține ambele mâini pe volan, strângând tare, încât i se albesc încheieturile. Mă las mai jos în scaunul meu, proptindu-mă cu călcâiele în bord. Trecem de ieșirea spre Strada Principală.

— Nu mergem acasă? întreb.

Jase oftează.

— Mă gândeam să mă duc la French Bob. Să văd cât mi-ar putea da pe Mustang, dacă i-l vând înapoi. Am băgat o mulțime de timp în el, ca să nu mai spun de bani.

Îl apuc de braț.

— Nu. Nu poți. Nu poți să vinzi Mustangul.

— E doar o mașină, Sam.

Nu pot suporta asta. Toate orele pe care Jase și le-a petrecut pe lângă Mustang, fluierând printre dinți, meșterind la el. Cum studia cu atenție revistele *Pasionații auto* și *Hemmings*, până ferfeniția colțurile paginilor. Nu e doar o mașină. E locul în care el se relaxează, se regăsește pe el însuși. La fel cum obișnuiesc eu să mă uit la stele. Sau să mă uit la familia Garrett. Sau să înot.

— Ba nu e doar atât, zic eu.

În loc să continue drumul pe autostradă spre French Bob, încetinește și virează pe drumul lung care se întinde de-a lungul râului, oprindu-se în Parcul McGuire.

Buburuza e veche și zgomotoasă, dar probabil nu de aceea e atâta liniște când oprește motorul. E prima oară când suntem aici din noaptea aceea. Sunt zgomote: plescăitul lent al valurilor pe pietre, în urma unei bărci cu motor care a săgetat pe apă, pescărușii țipând și plonjând, lăsând scoicile să cadă pe pietre. Jase coboară, dând cu vârful adidasului într-o piatră de pe drumul neasfaltat, cu

faţa nu spre Ascunzătoarea Secretă, ci spre curbura drumului de lângă terenul de joacă.

— Îi tot sun, îmi spune el, pe cei de la Poliţie. Continuă să spună că nu pot face nimic cu adevărat. Fără martori.

O lovitură bine plasată trimite piatra pe deasupra drumului nisipos până în iarbă.

— De ce a trebuit să plouă în noaptea aceea? Abia dacă a plouat toată vara.

— Ce contează că a plouat atunci? întreb eu.

— Dacă n-ar fi plouat — se lasă pe vine, plimbându-şi degetele prin ţărână —, ar fi putut găsi ceva. Urme de cauciucuri. Ceva. Şi e... cine a făcut asta o să scape absolut basma curată şi n-o să ştie niciodată cât rău a făcut.

Sau o să ştie şi n-o să-i pese.

Ruşinea arde în pieptul meu acum, înlocuind mânia din pricina lui Nan. Aş vrea mai mult ca orice pe lume să-i spun adevărul. De la început, a fost uşor să-i spun tot, adevăruri pe care nu le-am spus niciodată altcuiva. El întotdeauna a ascultat şi a înţeles.

Dar este exclus să-l înţeleagă şi pe ăsta de acum.

Cum ar putea, când nu-l înţeleg nici eu.

Capitolul patruzeci şi trei

— Bună, iubito! Fac ceva de mâncare pentru tine, ca să ai la îndemână. Sunt atât de mult plecată, zilele astea, că nu mai apucăm să luăm masa împreună. Nu vreau să te hrănești cu gunoaiele alea de la Breakfast Ahoy sau de la standul de gustări de la club. Așa că ţi-am pregătit ceva de mâncare pentru seară: niște pui din acela fript cu ciuperci, care-ţi place ţie, și niște paste Bolognese.

Mama turuie toate acestea cu bună-dispoziţie şi eu mă târăsc în bucătărie, după ce m-am întors de la serviciul de salvamar.

— Le-am pus etichete la toate și o să pun o parte în congelator.

Și ea vorbește, și vorbește.

Vocea îi e calmă și stăpânită, pusă pe flecăreală. Poartă o rochie parte peste parte, de culoarea pepenelui, și părul liber, arătând destul de tânără cât să-mi fie soră. Doamna Garrett are cearcăne, zilele astea, este sfrijită și permanent cu mintea în altă parte. Deși am încercat să păstrez curățenia, casa Garrett devine pe zi ce trece mai întoarsă pe dos. Patsy e nervoasă, George nu poate sta o clipă de unul singur, Harry se poartă urât, Andy și Duff se încaieră din orice. Jase e încordat și preocupat, Alice e mai acră decât înainte. Totul e dat peste cap în casa de alături. Aici nimic nu s-a schimbat.

— Vrei niște limonadă? întreabă mama. Aveau lămâi Mezer la Gibson's Gourmet, alaltăieri, așa că am făcut din astea, ca să mai schimb. După părerea mea, e cea mai grozavă combinaţie.

Îmi toarnă un pahar, întruchiparea eficienţei elegante și a solicitudinii materne.

— Încetează, mamă! zic eu, așezându-mă pe un taburet din bucătărie.

— Nu vrei atâta mămoșenie din partea mea, știu. Dar în toate celelalte veri, când eu trebuia să mă duc la muncă, tu o aveai pe Tracy să-ți țină companie. Vrei să pun o listă la vedere cu ce e congelat și ce e proaspăt? Nu cred că e nevoie. O să ții minte, nu-i așa? Doar că mi-am dat seama deodată cât de singură ești.

— Nici n-ai idee.

Ceva din tonul meu trebuie să fi percutat, pentru că se oprește, îmi aruncă o privire neliniștită, apoi continuă rapid:

— Când o să se termine cu campania asta, o să ne luăm o vacanță lungă, adevărată. Poate mergem undeva în Caraibe. Am auzit lucruri grozave despre Insula Gorda din Insulele Virgine.

— Mă uluiești. Ești, cumva, un robot acuma? Cum de poți să te porți de parcă totul e normal?

Mama încremenește cu vasul Tupperware la mijlocul drumului spre congelator.

— Nu știu despre ce vorbești, zice ea.

— Trebuie să spui adevărul despre ceea ce s-a întâmplat, insist eu.

Se îndreaptă încet, privindu-mă în ochi pentru prima oară în atâtea zile, mușcându-și buza de jos.

— O să se facă bine.

Trântește un capac, fixându-l pe cutie.

— Am urmărit știrile. Jack Garrett e un bărbat relativ tânăr, în bună condiție fizică. Lucrurile s-ar putea să fie mai dificile pentru o vreme, dar o să fie bine. În cele din urmă, n-o să fie niciun prejudiciu.

Mă aplec, cu mâinile întinse pe tejghea, lunecând cu palmele pe suprafața rece a insulei din bucătărie.

— Cum poți să spui măcar așa ceva? Chiar crezi asta? Nu e vreun, vreun *fleac*...

Lovesc din greșeală bolul de fructe de cristal Waterford plin cu lămâi și îl trimit spre perete, iar acesta se face praf, izbindu-se de podea cu un pocnet răsunător, lămâile sărind în toate părțile.

— Acela aparținea bunicilor mei, zice mama, crispată. Nu mișca. Aduc aspiratorul.

Ceva din imaginea ei familiară — aplecată, dând cu aspiratorul cu mișcări ordonate, simetrice, îmbrăcată în rochie și cu pantofi cu toc — mă face să mă simt gata să explodez. Sar de pe taburet și apăs pe butonul de oprire.

— Nu poți doar să cureți urmele și să uiți de asta, mamă. Soții Garrett nu au asigurare de sănătate. Știai?

Ea scoate coșul de gunoi de sub chiuvetă, punându-și repezit mănușile de menaj, și începe să strângă, metodic, cioburile mai mari în sacul de gunoi.

— Asta nu e vina mea.

— E vina ta că acum *contează* că n-au. El o să stea în spital luni de zile! Apoi poate recuperarea — cine știe cât va dura? Magazinul de articole de bricolaj deja are dificultăți.

— Nici asta nu are vreo legătură cu mine. Multe firme mici au dificultăți, Samantha. E regretabil și știi bine că am ținut discursuri tocmai despre problema asta...

— Discursuri? Vorbești serios?

Tresare la volumul vocii mele, apoi se întoarce și pornește din nou aspiratorul.

Smulg ștecărul din priză.

— Cum rămâne cu tot ce mi-ai spus mereu despre asumarea responsabilității personale? Chiar credeai când spuneai asta?

— Nu-mi vorbi mie așa, Samantha! Eu sunt părintele aici. Eu *fac* lucrul responsabil, rămânând acolo unde pot face binele mai mare. Cum o să-i ajute pe cei din familia Garrett dacă eu îmi pierd slujba, dacă va trebui să mă retrag în dizgrație? Asta n-ar rezolva nimic. Ce s-a făcut s-a făcut.

— Ar fi putut muri. Dacă ar fi murit, mamă? Tatăl a opt copii. Ce-ai fi făcut atunci?

— N-a murit. Clay a sunat la Poliţie de la telefonul public al benzinăriei în noaptea aceea. N-am ignorat pur şi simplu toată povestea.

— Dar tu *ignori* toată povestea. Exact asta faci. Doamna Garrett e însărcinată. Acum o să aibă un alt copil şi domnul Garrett n-o să fie în stare să lucreze! Ce se întâmplă cu tine?

Mama îmi smulge cablul aspiratorului din mână, strângându-l colac.

— Ei, iar ai început. Cine are atât de mulţi copii în zilele noastre? N-ar fi trebuit să aibă o familie atât de numeroasă dacă nu şi-o puteau permite.

— Cum o să se mai poată întoarce Jase la şcoală, în toamna asta, dacă va trebui să-l înlocuiască pe tatăl lui la magazin?

— Poftim, vezi? zice mama tăios. Exact cum mi-a spus Clay. Totul se reduce la sentimentele tale faţă de acest tânăr. De fapt, nu-i vorba decât despre tine, Samantha.

Rămân mască, nevenindu-mi să cred.

— N-are nicio legătură cu mine!

Ea îşi încrucişează braţele şi mă priveşte cu milă.

— Dacă aş fi lovit accidental pe cineva pe care nu l-ai fi cunoscut, un străin pentru tine, te-ai mai fi purtat aşa? Mi-ai mai fi cerut să renunţ la întreaga mea carieră din cauza a ceva care urma să-i provoace cuiva dificultăţi temporare?

Mă holbez la ea.

— Sper c-aş fi făcut-o. Cred că da. Pentru că acesta este lucrul corect.

Pufneşte cu dezgust, suflarea ciufulindu-i câteva şuviţe din părul ei coafat.

— Oh, scuteşte-mă, Samantha! Lucrul corect e atât de uşor de văzut când ai şaptesprezece ani şi nu trebuie să iei vreo decizie majoră. Când ştii că orice ai face, cineva o să aibă grijă de tine şi o

să rezolve totul. Dar când ești adult, lumea nu mai e împărțită chiar în alb și negru, iar lucrul corect de făcut nu are o săgeată mică și clară deasupra, care să ți-l indice. Lucrurile se întâmplă, adulții iau decizii, și ăsta e esențialul.

— Esențialul e că ai accidentat un om și ai plecat..., încep eu să spun, dar mă întrerupe zbârnâitul care vine de la telefonul mamei.

Ea se uită la ecran și apoi spune:

— E Clay. Conversația asta s-a încheiat. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat și *cu toții* vom merge mai departe.

Răspunde brusc la apel.

— Bună, drăguțule! Nu, nu sunt ocupată. Desigur, stai numai să ajung în birou și să văd.

Tocurile ei țăcănesc pe gresia holului, îndepărtându-se.

Colțul bucătăriei e încă acoperit cu lămâi și mici cioburi de cristal.

Mă prăbușesc din nou pe taburet, lipindu-mi obrazul de suprafața rece a blatului de granit. Mi-am adunat puterile zile de-a rândul ca să vorbesc cu mama, repetându-mi în minte ce trebuia să-i spun, cele mai clare argumente pe care i le puteam aduce. Acum i le spusesem pe toate, dar e ca și cum conversația nu a avut loc niciodată, de parcă a fost băgată sub preș.

În noaptea aceea, ies pe fereastră, așezându-mă în locul meu obișnuit de observație. În ciuda tuturor anilor în care am stat singură exact în locul ăsta, acum mi se pare ciudat și nepotrivit să fiu fără Jase. Însă el e din nou la spital. Pe fereastra bucătăriei familiei Garrett, o pot vedea pe Alice spălând vasele. Restul casei e cufundat în întuneric. În timp ce o privesc, minivanul intră pe alee. Mă aștept ca doamna Garrett să coboare, dar n-o face. Rămâne acolo, privind drept înainte, până când nu mai rezist să mă uit la ea și mă întorc în camera mea.

*

Nan a spus că lucrurile mi se aștern la picioare, fără ca eu să mișc vreun deget.

Mie nu mi s-a părut niciodată așa, dar întotdeauna am fost în stare să obțin ceea ce am vrut cu adevărat, dacă am muncit destul de mult.

Nu și acum.

Indiferent cât de mult mă străduiesc, și nu m-am mai străduit pentru nimic atât de tare vreodată, nu pot îndrepta lucrurile pentru familia Garrett. Cel mai rău dintre toate, lucrurile cu Jase sunt stresante. M-am oferit să-i fiu eu antrenor, când exersează.

— Dacă tatăl tău are programul tău de antrenament pe undeva, pot să le citesc și să ți le strig.

— Sunt toate în capul lui. Așa că, mulțumesc, dar sunt în regulă.

Prăfuit, fiindcă a livrat lemne, Jase pornește robinetul de deasupra chiuvetei pline cu vase și își dă cu apă pe față, apoi se apleacă să bea, vărsând din greșeală un pahar plin pe jumătate cu lapte de pe bufet. Când acesta se sparge pe podea, în loc să-l ridice, el îi dă un șut, trimițându-l cât colo pe linoleum, împrăștiind laptele.

Neliniștea îmi încleștează gâtlejul și-mi dă un gust metalic. Mă apropii și îmi așez o mână pe umărul lui. Ține capul în jos și-i văd doar un mușchi zbătându-se pe obraz. Brațul lui nu-și pierde încordarea sub degetele mele și el nu se uită la mine. Gheara de plumb din jurul gâtlejului meu se strânge mai mult.

— Omule! strigă Tim din curtea din spate, unde aspiră piscina. Drăcia asta *scuipă* mizeria în piscină în loc s-o aspire. Poți să-i faci ceva?

— Da, da, o s-o repar! strigă Jase, fără să se miște.

— Ce s-ar face toți de pe-aici fără tine? zic eu, încercând un ton nonșalant. *Totul* s-ar defecta.

El pufnește, fără amuzament.

— Cumva deja s-a întâmplat asta, nu?

Mă apropii mai mult, lipindu-mi obrazul de umărul lui, mângâindu-l pe spate.

— Cu ce pot să ajut? întreb eu. Fac orice.

— Nu poţi face nimic, Sam. Doar...

Se întoarce şi se îndepărtează, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Poate... doar... dă-mi un pic de libertate.

Mă dau înapoi spre uşa bucătăriei.

— Da. Sigur. O să mă duc acasă, pentru o vreme.

Asta nu ne stă deloc în obicei. Zăbovesc în prag, aşteptând... nu prea ştiu ce.

În schimb, el doar dă din cap, fără se uite la mine, şi se apleacă să şteargă laptele vărsat.

Când ajung acasă, unde e inerţie, curăţenie şi linişte, toate sunetele de afară par înăbuşite de aerul condiţionat, încep să urc scara şi mi se pare că mă mişc prin apă sau că port încălţări din plumb. La jumătatea treptelor mă aşez brusc, îmi sprijin capul de treapta de deasupra şi închid ochii.

De o mie de ori de când s-a întâmplat nenorocirea, am fost cât pe-aci să dezvălui totul, incapabilă să mă abţin, incapabilă să ţin secret faţă de Jase ceva atât de important. De fiecare dată mi-am muşcat limba, am rămas tăcută, gândind: *Dacă o să-i spun, o să-l pierd.*

În seara asta îmi dau seama.

Deja l-am pierdut.

*

Târziu, în aceeaşi seară, nu e decât o singură lumină slabă în camera de zi. Mamei îi plac cele din plafon, deci ştiu imediat că nu e ea. Şi am dreptate. Clay stă în fotoliul cel mare de lângă şemineu, descălţat şi cu un mare Golden Retriever la picioare. Mama e ghemuită pe canapea, dormind dusă, cu părul căzându-i pe umeri.

Clay face semn din bărbie spre câine.

— Courvoisier. Eu îi spun Cory. Rasă pură de campioni. Acum e bătrân, totuși.

Într-adevăr, botul care se odihnește pe piciorul lui Clay e încărunțit. Cory își înalță capul când intru în cameră, bătând un salut din coadă.

— N-am știut că ai un câine. Mama doarme? întreb, deși e evident.

— A fost o zi lungă. Întâlnire cu publicul la cinci dimineața, la General Dynamics. Apoi un discurs la Republicani pentru Schimbare și cină la White House Tavern. E profesionistă, mama ta. Merge înainte, orice ar fi. Și-a câștigat dreptul la odihnă.

Se ridică și trage cuvertura de pe spetează canapelei, învelind-o cu ea.

Încerc să plec, dar el mă oprește, apucându-mă de braț.

— Stai puțin jos, Samantha. Și tu te consumi mult. Ce mai fac vecinii Garrett?

Cum de poate să întrebe așa ceva pe un ton atât de calm?

— Nu bine, răspund.

— Într-adevăr, o încercare grea.

Clay își ridică paharul cu vin și ia, degajat, o înghițitură.

— Asta-i problema cu afacerile mici... totul se bazează pe noroc.

— De ce, mă rog, te prefaci că i-ai compătimi? întreb eu, neașteptat de tare în încăperea liniștită.

Mama se foiește în somn, apoi își afundă mai bine capul în pernă.

— De parcă ceea ce s-a întâmplat e un soi de încercare de la Dumnezeu, nu ceva în care ai avut și tu un rol? De parcă ai ști, măcar, prin ce trec ei?

— Voi nu știți, niciunul, prea multe despre mine, nu-i așa?

Ia o altă înghițitură de vin, întinzând mâna să-l mângâie pe Cory pe cap.

— Știu mai bine decât ai să știi tu vreodată ce înseamnă să fii sărac. Tata avea un atelier de reparații auto. Eu m-am ocupat de carte. Orășelul nostru era atât de mic, încât nici n-aveai nevoie de mașină ca să-l străbați dintr-un capăt în celălalt. Iar oamenii din Virginia de Vest sunt, cum ar veni, economi din fire. Multe luni de-a rândul el nu făcea destui bani cât să-și plătească angajații și să mai obțină și un salariu pentru el însuși. Știu totul despre ce înseamnă să fii falit și pus cu spatele la zid.

Își ațintește deodată privirea spre mine.

— Și am lăsat toate acestea *departe*, în urmă. Mama ta e un loz câștigător adevărat, cu un viitor strălucit. N-o să las o adolescentă înciudată să-i răpească șansa vieții sale. Sau pe a mea.

Mama se mișcă din nou, apoi se ghemuiește în poziție fetală.

— Trebuie să te distanțezi de familia aceea, continuă Clay, cu voce aproape blândă. Și trebuie s-o faci acum. Altminteri, lucrurile o să iasă la iveală cum n-ar trebui să iasă, adolescenții tulburați hormonal nefiind cunoscuți pentru discreția lor.

— Eu nu sunt mama. Nu trebuie să fac ce spui tu.

El se lasă pe spate, în fotoliu, cu părul blond căzut pe frunte.

— Nu ești mama ta, dar nu ești nici proastă. Te-ai uitat mai bine la registrele de comenzi din magazinul lui Garrett?

Mă uitasem, toți ne uitaserăm, Tim, Jase și cu mine, lucraserăm la ele. Oricât de handicapată la matematică sunt eu, cifrele nu arătau bine. Domnul Garrett și-ar fi țăcănit pixul furios din cauza lor.

— Ți s-a întâmplat să bagi de seamă contractul de la Campania Reed? Mama ta folosește materiale de la Garrett pentru toate pancartele din curte, pentru panourile ei de afișaj, pentru steagurile ei de semnalizare. Asta înseamnă o grămadă de lemn. Ea ar fi vrut să opteze pentru Lowe, dar eu i-am spus că ar da mai bine dacă ar alege o firmă locală. Iar asta înseamnă un flux continuu de bani pentru magazin, până în noiembrie. Nu doar atât, dar Clubul Bath & Tennis folosește materiale de la Garrett. La sugestia

mamei tale. Construiesc o nouă aripă pentru un bazin acoperit. Bani care se duc direct în contul magazinului. Bani care se pot duce în altă parte, cu vreo câteva vorbe. Lemn verde, lucrare de mântuială...

— Ce vrei să spui? Dacă nu mă despart de Jase, o să... ce, retrageţi contractele alea?

În conul de lumină al veiozei, părul blond al lui Clay strălucește ca o aură de înger, de aceeași culoare ca a lui Cory. Pare cuminte și nevinovat, în cămașa lui albă, cu mânecile suflecate, cu ochii albaștri larg deschiși și sinceri.

Îmi zâmbește.

— Eu nu spun nimic, Samantha. Doar enumăr niște fapte. Poţi să tragi singură concluziile.

Face o pauză și adaugă:

— Mama ta îmi spune mereu cât de inteligentă ești.

Capitolul patruzeci şi patru

Devreme, în dimineaţa următoare, traversez distanţa scurtă dintre curtea mea şi a familiei Garrett, ca să-l găsesc pe Jase.

Când mă apropii pe alee, îl pot auzi fluierând. Aproape că mă face să zâmbesc.

Picioarele lui bronzate şi tenişii jerpeliţi sunt primele vizibile, ieşind de sub Mustang. E întins pe spate, pe placa de skate a lui Duff, lucrând sub şasiu. Nu-i pot vedea faţa şi mă bucur. Nu sunt sigură că aş putea face asta dacă i-aş vedea faţa lui Jase.

Îmi recunoaşte paşii, totuşi. Sau pantofii.

— Hei, Sam. Bună, iubito!

Vocea îi e veselă, relaxată cum n-a mai fost de multe zile. E în largul lui, făcând ceva la care se pricepe, distanţându-se de toate celelalte pentru o vreme.

Înghit în sec. Îmi simt gâtul astupat, ca şi cum cuvintele pe care trebuie să le spun s-au încurcat devenind un căluş.

— Jase.

Nici măcar vocea nu-mi mai e aceeaşi. Cumva de înţeles, de vreme ce nu cred că aceasta de acum sunt eu. Îmi dreg glasul.

— Nu pot să te văd.

— Ies imediat. Trebuie doar să strâng chestia asta, altminteri o să se scurgă tot uleiul.

— Nu. Vreau să spun, nu se poate să ne mai vedem.

— *Ce?*

Aud bufnitura dintre os și metal când se ridică, uitând unde se află. Apoi iese de sub mașină. Are o pată neagră pe frunte și un cucui roșu. O să se învineţească.

— Nu pot să mă mai văd cu tine. Nu pot... să fac asta. Nu pot să fiu dădacă pentru George sau Patsy ori să te văd pe tine. Îmi pare rău.

— Sam... ce-i asta?

— Nimic. Pur și simplu nu pot s-o fac. Tu. Noi. Nu pot s-o fac acum.

El stă aproape de mine, atât de înalt, atât de aproape încât îi simt mirosul, gumă de mestecat, vaselină de roţi, haine spălate cu Tide.

Mă dau un pas înapoi. *Trebuie să fac asta.* Deja au fost distruse atâtea lucruri. Fără îndoială, Clay a vorbit foarte serios. E de ajuns să-mi aduc aminte expresia de pe faţa lui când mi-a spus că el și-a lăsat trecutul în urmă sau vocea lui implacabilă când i-a spus mamei să dea înapoi și să plece. Dacă nu fac asta, el o să facă ce trebuie ca să distrugă familia Garrett. Nu i-ar lua mult.

— Nu pot să fac asta, repet eu.

Jase clatină din cap.

— Nu poţi să faci *asta*. Trebuie să-mi dai o șansă să îndrept ce-am greșit. *Ce* am greșit?

— Nu e vina ta.

Vechea scuză a despărţirii, cea mai jalnică din lume. Și, în cazul de faţă, cea mai adevărată.

— Nu ești *tu* asta! Tu nu te porţi așa. Ce s-a întâmplat?

Face un pas spre mine, cu ochii întunecaţi de îngrijorare.

— Spune-mi ca să pot repara.

Îmi încrucișez braţele, dându-mă și mai înapoi.

— Nu poţi repara totul, Jase.

— Da, bine, nici măcar n-am știut că era ceva defect. Nu înţeleg. Vorbește cu mine.

Își coboară vocea.

— E din cauza sexului... ne-am grăbit prea tare? Putem s-o luăm mai încet. Putem să... Orice, Sam. E vorba despre mama ta? Spune-mi ce-ți trebuie.

Mă întorc cu spatele.

— Trebuie să plec.

El mă prinde strâns de braț ca să mă oprească. Tot corpul meu pare să se chircească, de parcă mă micșorez în propria-mi piele.

Jase se uită la mine fără să-i vină să creadă, apoi își lasă mâna jos.

— Adică, nu vrei să te ating? *De ce?*

— Nu mai pot vorbi. Trebuie să plec.

Trebuie să mă îndepărtez înainte să nu mai pot duce asta la capăt, înainte să dau totul pe față, indiferent ce o să se întâmple cu mama și Clay și magazinul. Trebuie.

— O să pleci pur și simplu... așa? Acum? Te iubesc. Nu poți...

— Trebuie.

Cuvântul pare să mă sugrume. Mă întorc cu spatele și străbat aleea, încercând să merg liniștită, fără să fug, fără să plâng, fără să simt absolut nimic.

Aud pași grăbiți, când Jase vine după mine.

— Lasă-mă în *pace*, îi spun peste umăr, grăbind pasul, alergând spre casa mea ca spre un refugiu.

Jase, care ar putea cu ușurință să mă prindă din urmă sau să mă întreacă, rămâne în spate, lăsându-mă să deschid cu putere ușa de la intrare și să mă împleticesc în vestibul, apoi să mă ghemuiesc la pământ, cu mâinile apăsate pe ochi.

Mă aștept să mi se ceară explicații. Alice sunând la ușa mea ca să mă bată. Doamna Garrett venind cu Patsy în brațe, mânioasă pe mine pentru prima oară în viața ei. Sau George, înființându-se cu ochii mari și zăpăciți, ca să mă întrebe ce s-a

întâmplat cu Sailor Supergirl. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă. E ca și când nu produc nicio undă de șoc în timp ce cad de pe fața Pământului.

Capitolul patruzeci şi cinci

Nu eu sunt cea lovită de maşină. Nu eu sunt cea care are opt copii şi e însărcinată cu încă unul. Nu sunt Jase, încercând să ţin toate lucrurile laolaltă, în timp ce mă gândesc să vând singurul lucru care-mi oferă un pic de linişte.

Să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să simt nevoia să-mi trag pătura peste cap, căci mă umple de un val de autodispreţ. *Nu mie mi s-au întâmplat toate astea.* Eu sunt doar o fată cu o viaţă scutită de probleme şi cu un fond fiduciar. Exact cum i-am spus lui Jase. Şi totuşi nu mă pot da jos din pat.

Mama este din cale-afară de veselă zilele astea, preparându-mi sucul de fructe mai înainte să am eu ocazia, lăsându-mi pachete pe pat cu bileţele voioase lipite de ele: „Am văzut *top*-ul ăsta drăguţ şi am ştiut că o să-ţi vină grozav". „Am cumpărat nişte sandale pentru mine şi am ştiut că o să-ţi placă şi ţie!" Nu zice nimic despre faptul că dorm până la prânz. Îmi ignoră conversaţia monosilabică, amplificând-o pe a ei ca să umple tăcerile. La cină, ea şi Clay sporovăiesc despre cum vor să-mi facă rost de o stagiatură la Washington, pentru vara viitoare, sau poate la New York, etalând posibilităţile înaintea mea ca pe cartonaşe colorate — „Cât de bine o să-ţi prindă toate astea în viitor!" — în timp ce eu plimb lingura prin supa-cremă din faţa mea.

Fără să-mi mai pese ce o să zică mama, îmi dau demisia de la B&T. Să ştiu că Nan e la doar câţiva metri depărtare, radiind mânie şi resentiment prin pereţii magazinului de suvenire, mă face să mă simt rău. De asemenea, mi-e imposibil să mă concentrez să

urmăresc fiecare înotător din bazinul olimpic, când mă tot surprind cu privirea fixată în gol.

Spre deosebire de Felippe de la Breakfast Ahoy, domnul Lennox nu devine beligerant. În schimb, protestează când îi înmânez demisia și încerc să-i returnez costumul, jacheta și fusta, curate și împăturite frumos.

— Ei, acuma, domnișoară Reed!...

Aruncă o privire pe fereastră, trage adânc aer în piept, apoi se duce la ușa biroului și o închide.

— Cu siguranță nu vrei să iei această Decizie Pripită.

Îi explic că sunt nevoită, neașteptat de emoționată de cât de afectat este. Scoate o batistă mică, de mătase în carouri, din buzunarul sacoului și mi-o întinde.

— Întotdeauna ai fost o angajată excelentă. Etica ta este fără egal. M-ar întrista să văd că Demisionezi Impulsiv. Există vreo... probabil... o Situație Delicată la serviciu care te incomodează? Noul salvamar? Cumva face niște Avansuri Nedorite asupra Persoanei tale?

O parte din mine simte nevoia să izbucnească în hohote nestăpânite. Dar ochii mari și căprui ai domnului Lennox, măriți de lentilele ochelarilor, radiază sinceritate și îngrijorare.

— Trebuie să Port o Discuție cu Cineva? întreabă el. Este ceva de care ai dori să-ți Despovărezi Sufletul?

Dacă ai ști dumneata.

Pentru o clipă, cuvintele par a năvăli în gura mea. Mama aproape că l-a omorât pe tatăl băiatului pe care-l iubesc și acum eu i-am frânt inima și nu pot să spun nimănui. Prietena mea cea mai bună mă urăște pentru ceva ce ea a făcut și eu n-am cum s-o împac. N-o mai recunosc pe mama și nu mă recunosc nici pe mine însămi, și totul e groaznic.

Îmi imaginez cum aș revărsa toate cuvintele astea în fața domnului Lennox, care se zăpăcea și când nu știa ora exactă de livrare a cherestelei. Exclus.

— Nu are nicio legătură cu serviciul. Doar că nu mai pot eu rămâne.

El dă din cap.

— Accept demisia dumitale cu Profund Regret.

Îi mulţumesc. Întorcându-mă să plec, el zice.

— Domnișoară Reed!

— Hm?

— Nădăjduiesc că vei continua să înoți. Poţi păstra cheia. Înţelegerea Noastră pentru antrenamentul dumitale rămâne valabilă.

Recunoscând darul pe care mi-l face, spun:

— Vă mulţumesc.

Și plec, până nu spun mai multe.

*

Fără niciun program, fără ore de făcut pe dădaca, ture la restaurant sau pază ca salvamar, zilele și nopţile se contopesc. Nu-mi găsesc liniștea, nopţile, și mi le petrec bântuind prin casă fără stare sau urmărind filmele pentru femei de pe canalul Lifetime, unde toată lumea e mai dată peste cap decât mine.

De ce nu-mi sun sora?

Răspunsul e, bineînţeles, că o sun. Bineînţeles că o sun. Ea cunoaște situaţia, o știe pe mama, mă știe pe mine. Știe tot. Însă iată ce se întâmplă când sun:

Intră direct căsuţa vocală. Vocea răgușită a surorii mele, râsul ei adânc, din rărunchi, atât de familiar și atât de îndepărtat — „M-ai prins. Sau, de fapt, nu. Știi ce să faci. Vorbește-mi! S-ar putea chiar să te sun înapoi." Îmi imaginez: Tracy pe plajă, ochii ei albaștri scânteietori mijiţi în soare, petrecându-și acea vară fără griji pe care i-a spus mamei că o câștigase, cu telefonul în buzunarul lui Flip sau închis de-a binelea, pentru că, mă rog, care să fie urgenţa? Vara lor perfectă. Deschid gura să spun ceva, dar închid telefonul.

*

Partea cea mai ciudată? Mama obișnuia să observe și dacă aveam o pată aproape invizibilă pe bluză sau nu-mi dădusem cu destul balsam de păr sau dacă rutina mea de dimineaţă devia cătuși de puțin: „Întotdeauna bei un suc de fructe înainte de a pleca la muncă, Samantha. De ce mănânci pâine prăjită? Am citit că o schimbare în rutina adolescenţilor poate fi un semnal de alarmă pentru consumul de droguri". Dar acum? Nori groși de marijuana se pot revărsa pe sub ușa mea și tot n-ar opri grindina de bileţele care constituie forma ei principală de comunicare, zilele astea.

Te rog ia-mi costumul de mătase de la curățătorie. Tapițeria fotoliului din cabinet e pătată, dă cu niște OxiClean. O să întârziem mult, în seara asta; să pui alarma când te duci la culcare.

Am renunţat la toate slujbele și am devenit o pustnică. Iar mama mea nu pare să bage de seamă.

— Iubito, la ţanc! zice mama cu jovialitate, când mă târăsc în bucătărie, drept răspuns la chemarea ei *Iu-huuu, Samantha, am nevoie de tine.* Tocmai îi arătam acestui tânăr simpatic cum fac eu limonada. Kurt, parcă așa spuneai că te numești? îl întreabă mama pe bărbatul așezat pe insula noastră din bucătărie, după ce m-a salutat veselă cu răzătoarea de citrice în mână.

— Carl, răspunde acesta.

Îl cunosc. Este domnul Agnoli, care face fotografiile pentru ziarul *Stony Bay Bugle.* Întotdeauna el fotografia echipa victorioasă la competiţiile de înot. Acum e în bucătăria noastră, arătându-se fascinat de persoana mamei.

— Ne-am gândit că un articol scurt despre senatorul statului acasă ar merge bine cu fotografii în timp ce prepară limonadă. O metaforă pentru ceea ce ar putea face pentru stat, îmi spune domnul Agnoli.

Mama se întoarce și verifică amestecul de apă cu zahăr ce se topește pe aragaz, lămurindu-l pe domnul Agnoli că adaosul de

coajă de lămâie rasă este, de fapt, ingredientul care face diferența.

— Mă duc sus, la mine în cameră, zic eu și plec.

Poate dacă aș dormi vreo sută de ani, m-aș trezi într-o poveste mai frumoasă.

*

Sunt trezită brusc de mama, care mă smucește de braț.

— Nu poți dormi toată ziua, iubito. Am făcut planuri.

Totul la ea arată neschimbat: cocul răsucit la spate, machiajul ireproșabil, ochii albaștri liniștiți. Eu sunt într-o versiune pe dos a aceleia în care m-am simțit după ce am petrecut noaptea cu Jase. Când ți se întâmplă lucruri majore, n-ar trebui să se vadă pe fața ta? Nu pe a mamei, totuși.

— Mi-am luat liber toată ziua.

Mă mângâie pe spate, acum.

— Am fost atât de ocupată, te-am neglijat, știu. M-am gândit că poate ieșim să ne facem un tratament cosmetic, poate...

— *Tratament cosmetic?*

Ea se descumpănește puțin la sunetul vocii mele, apoi continuă, pe același ton calmant:

— Mai ții minte cum obișnuiam să facem asta în prima zi din vacanța de vară? Era o tradiție și eu am sărit-o anul ăsta. M-am gândit că m-aș putea revanșa față de tine, am putea merge apoi să luăm prânzul...

Mă ridic abrupt în capul oaselor.

— Chiar îți închipui că așa merg lucrurile? Nu eu sunt cea față de care trebuie să te revanșezi.

Ea se duce la fereastra care dă spre curtea casei Garrett.

— Termină cu asta! Nu folosește la nimic.

— Poate dacă aș putea înțelege de ce nu, mama.

Mă dau jos din pat și mă duc lângă ea, la fereastră, privind în jos la casa familiei Garrett, la jucăriile din curte, la saltelele gonflabile plutind în piscină, la Mustang.

Ea își încleștează falca.

— Adevărul? Bine. Nu mi-a plăcut deloc când tu și cu Tracy erați mici. Nu semăn cu femeia aceea de colo...

Face semn spre fereastră în direcția casei Garrett.

— Nu sunt vreo iapă de prăsilă. Mi-am dorit copii, firește. Eu am fost singură la părinți și m-am simțit foarte singură. Când l-am întâlnit pe tatăl tău cu familia lui numeroasă, m-am gândit... Dar n-am putut suferi debandada și mirosurile și continua zăpăceală. După cum s-a dovedit, și el s-a plictisit de toată maturitatea. Așa că a șters-o să fie din nou doar un puști și m-a lăsat cu doi copii mici. Mi-aș fi putut permite zece dădace, dar tu ai avut doar una, și aceea venea numai în timpul săptămânii. Am trecut de perioada aceea. Acum, în sfârșit, mi-am găsit locul.

Întinde mâna și mă apucă din nou de braț, zgâlțâindu-mă, de parcă încerca iarăși să mă trezească.

— Vrei să renunț la asta?

— Dar...

— Muncesc pe brânci, am muncit pe brânci de mai mult timp de cât îți poți tu aminti. Ar trebui să fac penitență pentru tot restul vieții pentru o singură noapte în care am putut să mă relaxez și să mă bucur de petrecere?

O altă zgâlțâitură. Fața ei e foarte aproape de a mea.

— Chiar crezi că e drept, Samantha?

Nu mai știu ce e drept și ce nu. Mă doare capul și inima mea nu mai simte nimic decât o amorțeală surdă. Aș vrea să-i despic în patru argumentul și să prind firul greșit, dar totul mi se pare un ghem încurcat.

*

Încă mai privesc casa Garrett, ușurată când văd semne de normalitate — Alice tolănită pe șezlong, la plajă, sau Duff și Harry prinși într-o luptă cu pistoale cu apă. Dar privitul nu-mi aduce sentimentul cu care mă obișnuisem — deopotrivă plin de speranță și calmant, că există lumi, în afara alei mele, în care lucrurile extraordinare se pot întâmpla. Acum mi se pare că sunt exilată, înapoi în Kansas, cu toate culorile reduse la alb și negru.

Încerc din răsputeri să ocolesc amintirile despre Jase, dar ele sunt pretutindeni. I-am descoperit un tricou sub patul meu, ieri, și am încremenit acolo, cu el în mână, uluită și îngrozită că nu-l observasem — nici mama, de altfel. L-am îndesat în fundul sertarului meu cu tricouri. Apoi l-am scos și am dormit în el.

Capitolul patruzeci şi şase

Vin pe aleea casei, într-una dintre puţinele dăţi în care am îndrăznit să fac umbră pământului, când simt o atingere pe umăr şi mă întorc să dau cu ochii de Tim.

— Ce dracului faci? mă ia el la rost, apucându-mă de mână.

— Lasă-mă în pace!

Îmi desprind mâna din strânsoarea lui.

— Nici de-al naibii. Nu-mi servi mie rahatul ăla cu regina de gheaţă, Samantha. I-ai dat papucii lui Jase fără nicio explicaţie. Nan nu vrea să-mi spună absolut nimic despre tine, în afară de faptul că nu mai sunteţi prietene. Uită-te la tine — arăţi ca dracu'. Eşti piele şi os şi palidă. Nici măcar nu mai arăţi aceeaşi. Ce mama dracului se întâmplă cu tine?

Îmi scot cheia ca să descui uşa. În pofida arşiţei zilei, mi se pare făcută din piatră, atât de grea şi de rece în mâna mea.

— N-o să vorbesc cu tine, Tim. Nu e treaba ta.

— La dracu' şi cu *asta*. El e prietenul meu. *Tu* ai fost cea care l-ai adus în viaţa mea. El a făcut ca lucrurile să fie mai bune. În niciun caz n-o să stau deoparte să mă uit cum îţi ştergi picioarele pe el, când lumea lui e deja făcută praf. Are destule de tras.

Deschid uşa şi-mi arunc poşeta, care pare şi ea ca de plumb. Îmi bubuie capul. Tim, bineînţeles, neştiind ce-i mila, intră imediat după mine, lăsând uşa să se trântească în urma noastră.

— Nu pot vorbi cu tine.

— Bine. Vorbeşte cu Jase.

Mă întorc să mă uit la el. Chiar și mișcarea asta este dureroasă. Poate mă transform eu însămi, încet, în stană de piatră. Numai că atunci lucrurile n-ar mai durea atât de mult, nu-i așa?

Tim se uită la fața mea și furia i se topește, fiind înlocuită de îngrijorare.

— Te rog, Samantha. Te *cunosc*. Nu așa te porți tu. Așa se poartă fetele țicnite, fără creier, când vor să-și dovedească puterea. Așa se poartă nemernicii ca mine. Te cunosc de când erai mică, și erai cu capul pe umeri, încă de *pe atunci*. Figura asta de acum n-are nicio noimă. Tu și Jase... erați pe bune împreună. Nu întorci spatele așa. Ce dracu' e cu tine?

— Nu pot vorbi cu tine, repet.

Ochii lui cenușii îmi cercetează încet fața, cântărind totul.

— Trebuie să vorbești cu cineva. Dacă nu cu Jase, dacă nu cu Nan... sunt sigur că nu cu mama ta... Cu cine o să vorbești?

Și, din senin, încep să plâng. Nu plânsesem încă, iar acum nu mă mai pot opri. Tim, în mod clar disperat, se uită în jur de parcă ar spera să vină cineva, oricine, ca să-l salveze de fata asta plângăcioasă. Mă las să alunec pe lângă perete și continui să plâng.

— Rahat, gata! Nu poate fi atât de naspa. Indiferent ce e... se poate rezolva.

Traversează până la insula din bucătărie, scoțând o lungime de un braț de șervete de hârtie din suportul de porțelan și întinzându-le spre mine.

— Ține, șterge-ți lacrimile. Orice se poate repara. Până și eu. Ascultă, m-am înscris să-mi iau diploma de absolvire. O să mă mut de acasă. Prietenul meu, Connor, de la AA, are un apartament deasupra garajului și o să stau acolo, ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să-mi bat capul cu ai mei și pot să... Ține, suflă-ți nasul!

Iau hârtia aspră și suflu. Știu că fața îmi e roșie și umflată și că acum, dacă am început să plâng, cred că e foarte posibil să nu fiu în stare să mă mai opresc vreodată.

— Așa, gata.

Tim mă bate pe spate, stânjenit, mai degrabă de parcă ar încerca să-mi desprindă ceva ce mi-a rămas în gât decât să mă mângâie.

— Indiferent ce se petrece, o să fie OK... dar nu cred că, dacă-l părăsești pe Jase, o să ajute.

Plâng și mai tare.

Cu o expresie resemnată, Tim mai rupe niște șervete de hârtie.

— Pot să...?

Acum am trecut la sughițuri, cum se întâmplă după prea mult plâns, și-mi e cu neputință să-mi potolesc respirația.

— Poți să ce? Spune odată.

— Pot să mă mut și eu cu tine? În apartamentul din garaj?

Tim înțepenește, cu mâna la jumătatea gestului de a-mi șterge lacrimile.

— Ăă... ce?

Nu am destul aer în piept — sau poate curaj — să repet ce am zis.

— Samantha... nu poți... sunt flatat, dar... de ce dracu' ai vrea să faci așa ceva?

— Nu pot rămâne aici. Cu ei alături și cu mama aici. Nu pot să dau ochii cu Jase și nu suport s-o mai văd pe ea.

— E din cauza lui Grace? Ce a făcut? Ți-a spus că-ți taie fondul fiduciar dacă n-o rupi cu Jase?

Clatin din cap, fără să mă uit la el.

Tim se lasă și el lângă perete, lângă mine, întinzându-și picioarele lungi, în timp ce eu stau ghem, cu genunchii la piept.

— Dă-i drumul, puștoaico, zi!

Se uită drept la mine, fără să clipească.

— Încearcă-mă. Mă duc la niște întâlniri, acum, și n-ai crede ce rahaturi mi-e dat să aud.

— Știu cine l-a accidentat pe domnul Garrett, scâncesc eu.

Tim mă privește neîncrezător.

— Du-te, mă. Pe bune? Cine?

— Nu pot să-ți spun.

— Ești într-o dungă? Nu poți să ții asta secret. Spune-i familiei Garrett. Spune-i lui Jase. Poate îl pot da în judecată pe ticălos și să câștige milioane. Cum ai aflat, apropo?

— Am fost acolo. În noaptea aceea. În mașină. Cu mama.

Fața i se albește, făcându-i părul să iasă în evidență ca o flacără.

Tăcerea cade între noi ca o cortină.

În cele din urmă, Tim zice:

— Nu mi-am ales o zi bună ca să mă las de amfetamine.

Mă holbez la el.

— Scuze. Glumă de *Airplane!*[1] Sunt imatur. Înțeleg ce spui. Numai că nu prea *vreau* să înțeleg ce spui.

— Atunci, pleacă.

— Samantha!

Mă apucă de mânecă.

— Nu poți să păstrezi tăcerea. Gracie a comis o afurisită de infracțiune.

— I-ar ruina viața.

— Și-atunci o lași pe ea să le-o distrugă pe a lor?

— E mama mea, Tim.

— Da, și mama ta a dat-o în bară magistral. Din cauza asta îi distrugi tu viața lui Jase și doamnei Garrett și a tuturor copiilor ălora? Și pe a ta...? Asta-i demență.

— Și ce-ai vrea să fac? Să mă duc acolo... să-l privesc pe Jase în ochi și să-i spun: „Scuze, mai știi tu persoana aia despre care nu-ți venea să crezi că există, cea care ar lovi pe cineva cu mașina și și-ar vedea de drum? E vecina ta de alături. E mama mea".

— Merită să știe.

— Nu înțelegi.

— Nu, să fiu al naibii! Asta nu e chiar ceva cu care m-am mai confruntat. Doamne, am nevoie să fumez!

Se bate peste buzunarul cămășii, dar nu găsește nimic.

---

[1] Celebru film de comedie american, din 1980, considerat printre cele mai bune producții ale genului din toate timpurile.

— Pe ea ar distruge-o.

— Mi-ar prinde bine și ceva de băut, acum.

— Da, tare ar mai fi de ajutor, zic eu. Exact asta s-a întâmplat. Ea a băut prea mult vin și conducea și...

Îmi îngrop fața în palme.

— Eu adormisem și m-a trezit bufnitura aceea oribilă.

Mă uit la el printre degetele răsfirate.

— Nu mi-o pot scoate din minte.

— Au, copilă. Aaaah, rahat!

Cu delicatețe, Tim își pune un braț peste umerii mei tremurători.

— Clay i-a spus să meargă mai departe, să dea înapoi și să plece și... ea asta *a făcut*.

Îmi aud vocea spartă, încă nevenindu-mi să cred.

— Pur și simplu.

— *Știam* eu că tipul e o jigodie, izbucnește Tim. Știam. Din cel mai rău soi. Jigodie deșteaptă.

Stăm astfel, în tăcere, câteva minute, cu spatele sprijinit de zid. Apoi Tim repetă:

— Trebuie să-i spui lui Jase, spune-i toată povestea.

Îmi apăs pumnii pe obraji.

— Ea va trebui să demisioneze și s-ar putea să ajungă și la închisoare, iar totul va fi din cauza mea.

Acum, că în sfârșit vorbesc, cuvintele îmi ies din gură năvalnic.

— Nu. *Nu*, puștoaico. Din cauza *ei*. Ea a făcut ce nu trebuia. Tu o să faci ce trebuie.

— La fel cum ai făcut tu ce trebuia cu Nan? întreb, liniștit.

Ochii lui Tim îi săgetează pe ai mei mei, căscați larg. Își lasă capul într-o parte, holbându-se la mine, apoi îi citesc pe față că își dă seama despre ce vorbesc, roșește și își pleacă privirea spre mâinile lui.

— Ăă, păi, da, zice el. Nan e nesuferită și îmi place să-i dau peste nas și, în general, să-i fac viața un chin, dar *e* sora mea.

— Și ea *e* mama mea.

— Asta-i altceva, murmură Tim. Vezi, eu deja *eram* un ratat. N-am copiat la lucrări, dar am făcut toate celelalte porcării pe care am avut prilejul să le fac. Pare cumva karma că am fost, la rându-mi, furat. Însă tu nu ești așa. Tu *știi* ce ești.

— Un dezastru.

Se uită la mine.

— Păi... oarecum. Dar, dacă-ți sufli nasul din nou, poate și să-ți piepteni nițel părul...

Nu mă pot abține și râd, ceea ce-mi face nasul să curgă mai tare ce adaugă, sunt convinsă, un plus la fermecătoarea mea înfățișare generală.

Tim își dă ochii peste cap, se ridică și îmi întinde toată rola de șervețele.

— Ai vorbit cu mama ta? Domnul Garrett a făcut o infecție acum — cu febră mare și lucrurile sunt cu adevărat date peste cap. Poate dacă ar ști cât de rea e situația...

— Am încercat. Bineînțeles că am încercat. E ca și când aș vorbi cu peretele. S-a întâmplat, gata, demisia ei nu le-ar face niciun bine celor din familia Garrett, bla-bla-bla.

— Dacă i-ar frige un proces, le-ar face un bine, bombănește Tim. Dar Poliția? Dacă le-ai da un pont anonim? Nu, ar avea nevoie de dovezi. Dacă ai sta de vorbă cu doamna Garrett mai întâi? E foarte de treabă.

— Abia de suport să mă uit la casa lor, Tim. Nu pot vorbi cu doamna Garrett.

— Atunci începe cu Jase. Tipul e dărâmat, Sam. Lucrează la magazin tot timpul, se duce la spital, se ține de antrenamentul ăla dement și încearcă să facă față și acasă... tot timpul întrebându-se ce dracului s-a întâmplat cu iubita lui — dacă tu n-ai mai putut rezista sau dacă a făcut el ceva greșit, sau dacă tu crezi că familia lui e doar un eșec pe toată linia cu care nu vrei să ai de-a face.

— Asta e mama, spun automat. Nu eu.

Refrenul meu neschimbat.

Dar... de fapt eu sunt. Păstrând tăcerea, prefăcându-mă. Fac exact ce a făcut mama. Sunt, la urma urmei, exact ca ea.

Mă ridic în picioare.

— Știi unde e Jase? La magazin?

— Magazinul e închis, Sam, e trecut de cinci. Nu știu unde e acum. Eu am încuiat. Dar sunt cu mașina și am numărul lui de telefon. O să te duc la el. N-am să rămân de față sau dintr-astea. Asta trebuie să se petreacă între voi doi. Dar o să te duc acolo.

Își îndoaie cotul, ca un gentleman curtenitor din secolul al nouăsprezecelea. Domnul Darcy. În niște circumstanțe mai puțin obișnuite.

Trag adânc aer în piept și-l iau de braț.

— Și, ca să fie clar, adaugă Tim, îmi pare al dracului de rău, Samantha. Îmi pare al dracului, al dracului de rău pentru toată treaba asta.

Capitolul patruzeci şi şapte

Din acea primă zi, am intrat direct în casa Garrett fără să mai bat la uşă. Dar acum, când Tim pune mâna pe clanţa uşii de plasă, clatin din cap. Nu există sonerie, aşa că bat tare în cadrul de metal al uşii, zăngănindu-l. Aud vocea răguşită a lui George turuind fără încetare în altă cameră, aşa că ştiu că e cineva acasă.

Alice vine la uşă. Zâmbetul i se şterge de pe faţă imediat.

— Ce vrei? mă întreabă prin plasă.

— Unde e Jase?

Ea se uită peste umăr, apoi iese pe trepte, trântind uşa de plasă în urma ei. Poartă sutienul de la costumul de baie alb şi o pereche de pantaloni scurţi decoloraţi. Lângă mine, simt cum concentrarea lui Tim se risipeşte mai repede decât heliumul dintr-un balon spart.

— De ce?

Încrucişându-şi braţele, Alice se postează ferm în uşă.

— Am ceva ce trebuie să... să-i spun.

Vocea îmi e gâtuită. Îmi dreg glasul. Tim se dă puţin mai aproape, fie să mă sprijine, fie să se zgâiască în sutienul lui Alice.

— Sunt foarte sigură că s-a spus tot ce era de spus, zice ea sec. De ce nu te întorci de unde ai venit?

Acea parte din mine obişnuită să facă precum i se spune, să nu depăşească linia, fiica mamei mele, deja o ia la fugă pe alee în lacrimi. Dar restul din mine, adevărata eu, nu se mişcă. Nu mă pot întoarce de unde am venit. Samantha aceea nu mai e.

— Trebuie să-l văd, Alice. E aici?

Ea clatină din cap. De la accidentul domnului Garrett, n-am ţinut pasul cu transformările continue ale părului ei şi acum e şaten cârlionţat, cu şuviţe blonde răzbind.

— Nu văd de ce să-ţi spun unde e. Lasă-l în pace.

— E important, Alice, intervine Tim, evident venindu-şi în fire.

După ce-l ţintuieşte cu o privire ucigătoare, ea se întoarce la mine.

— Uite, nu avem nici timp, nici loc pentru dramele tale, Samantha. Începusem să cred că erai diferită, nu doar o altă prinţesă de şcoală privată, dar se pare că exact asta eşti. Fratele meu nu are nevoie de aşa ceva.

— Fratele tău nu are nevoie să-i porţi tu bătăliile.

Mi-ar plăcea să fiu mai înaltă, ca să o pot intimida uitându-mă impunător la ea, dar Alice şi cu mine avem aceeaşi înălţime. Cu atât mai bine pentru ea, să-şi arunce fulgerele mânioase drept în ochii mei.

— Mda, păi, el e fratele meu, aşadar bătăliile lui sunt şi bătăliile mele, zice Alice.

— Hei, voi două!

Tim intră între noi, dominându-ne pe amândouă.

— Nu-mi vine să cred că opresc o luptă între două păpuşi trăsnet, dar asta e o tâmpenie. Jase trebuie să audă ce are Samantha de zis, Alice. Lasă-ţi biciul deoparte.

Alice nu-i dă atenţie.

— Uite, ştiu că vrei să execuţi toată rutina cu să-te-fac-să-te-simţi-mai-bine, tra-la-la, că tu n-ai vrut niciodată să-l faci să sufere şi că ţi-ar plăcea să rămâneţi prieteni şi tot gunoiul. Dar hai să sărim peste asta. Pleacă. Ai terminat aici.

— Sailor Supergirl! exclamă o voce fericită şi apare George, împingându-şi nasul prin plasa uşii. Am avut o plăcintă Eschimos la micul dejun, astăzi. Ştiai că nu e făcută, în realitate, de eschimoşi? Sau — îşi coboară vocea — *din* eschimoşi. Ştiai că eschimoşii îşi fac îngheţata din seu de focă? Asta-i cam scârbos.

Mă aplec, pe lângă Alice.

— George, Jase e acasă?

— E în camera lui. Vrei să te conduc? Sau să-l chem pe el?

Faţa lui e atât de luminoasă şi de înviorată să mă vadă, niciun reproş pentru dispariţia mea. *George cu inima iertătoare.* Mă întreb ce i-au spus ceilalţi Garrett — sau Jase — ce a spus tuturor — despre mine. În timp ce-l privesc totuşi, expresia i se întunecă.

— Nu crezi că fac îngheţată din pui de focă, nu-i aşa? Din ăia mici şi pufoşi?

Alice se propteşte mai ferm în uşă.

— George, Samantha tocmai pleca. Nu-l deranja pe Jase.

— N-ar face niciodată îngheţată din pui de focă, îi spun lui George. Ei fac îngheţată doar din...

Habar n-am cum să termin fraza.

— Din foci bolnave în fază terminală, intervine Tim. Foci sinucigaşe.

George arată, de bună seamă, confuz.

— Foci care *vor* să devină îngheţată, îi spune Alice pe scurt. Se oferă voluntar. E o loterie. E o onoare.

El dă din cap, digerând informaţia. Cu toţii îi urmărim expresia feţei ca să vedem dacă explicaţia asta ţine. Apoi aud o voce din spatele lui zicând:

— Sam?

Cu părul răvăşit, umed de la duş. Cearcănele de sub ochi sunt mai adânci şi obrajii mai ascuţiţi.

— Salut, omule! zice Tim. Ţi-am condus fata aici, admirându-ţi bodyguardul şi aşa mai departe. Dar, continuă el, dându-se înapoi un pas, acum plec. Ne vedem mai târziu. Sună-mă oricând să stabilim meciul ăla de wrestling în noroi, Alice.

Alice se dă la o parte, fără chef, când Jase deschide uşa de plasă, apoi ridică din umeri şi intră în casă.

Îl văd pe Jase, cu faţa lipsită de expresie.

— Deci, zice el. De ce ai venit?

George se întoarce la plasă.

— Crezi că are arome? Înghețata? Cum ar fi foci cu fulgi de ciocolată sau foci cu glazură de căpșune?

— Amice, îi spune Jase, o să verificăm mai târziu, OK?

George se retrage.

— Ai buburuza? Sau motocicleta? îl întreb.

— Pot să iau buburuza, zice el. Joel și-a luat motocicleta la muncă.

Se întoarce la ușă și strigă:

— Al, iau mașina!

Nu-i aud răspunsul lui Alice, dar pariez că toate cuvintele au patru litere.

— Deci, unde mergem? întreabă el, odată ce ne-am urcat în mașină.

Aș vrea și eu să știu.

— Parcul McGuire, propun eu.

Jase tresare.

— Nu-i prea plin de amintiri fericite în clipa asta, Sam.

— Știu, zic eu, punând o mână pe genunchiul lui. Dar vreau să nu fie nimeni în jur. Putem să ne plimbăm spre far sau oriunde, dacă vrei. Am nevoie doar să fiu singură cu tine.

Jase se uită la mâna mea. Mi-o retrag.

— Atunci, să mergem la McGuire. Ascunzătoarea Secretă e un loc sigur.

Vocea îi este egală, fără emoții. Dă înapoi, apăsând pe accelerație mai tare decât de obicei, întorcând pe Strada Principală.

Între noi se întinde tăcerea, tipul de tăcere stingheritoare care niciodată nu ni se întâmpla. Partea din mine bine antrenată (fiica mamei) ar vrea s-o umple cu flecăreală: *Deci, frumoasă vreme, în ultimele zile, eu mă simt bine, mulțumesc, dar tu? Grozav! Ce-au mai făcut cei de la Sox*[1]*?*

[1] Chicago White Sox, echipă profesionistă de baseball.

Însă n-o fac. Mă uit doar la mâinile mele din poală, aruncând priviri furișe la profilul lui impasibil, din când în când.

*

El întinde mâna automat să mă ajute când sărim din piatră în piatră spre stânca mare aplecată din râu. Strângerea acelei mâini puternice și calde e atât de familiară, îmi conferă atâta siguranță, încât, atunci când îmi dă drumul, odată ce ajungem la stâncă, mă simt incompletă.

— Deci..., zice el, așezându-se și strângându-și genunchii în brațe, uitându-se nu la mine, ci la apă.

Poate că sunt cuvinte mai potrivite pentru situația asta. O metodă mai plină de tact de a deschide discuția. O explicație convingătoare. Dar eu nu le știu. Tot ce-mi iese din gură este adevărul crud, neînfrumusețat.

— Mama mea a fost cea care l-a accidentat pe tatăl tău. Ea a condus mașina.

Capul lui Jase se întoarce brusc, cu ochii mari. Îi văd culoarea pierindu-i din obraji, pe sub pielea bronzată. Buzele i se întredeschid, dar nu spune nimic.

— Am fost acolo. Dormeam pe bancheta din spate. N-am văzut accidentul. N-am știut sigur ce s-a întâmplat. Câteva zile bune. Nu mi-am dat seama.

Îi întâlnesc ochii, așteptându-mă să văd uluirea preschimbându-se în dispreț, disprețul în dezgust, încurajându-mă că o să supraviețuiesc. Dar el continuă să se uite lung la mine. Mă întreb dacă e șocat și ar trebui să-i repet. Îmi amintesc că el mi-a dat un baton Hershey, după cursa aia cu Tim, pentru că Alice a zis că ciocolata era bună la șocuri. Mi-ar plăcea să fi avut câteva acum. Aștept să spună ceva, orice, dar el doar se uită de parcă l-aș fi lovit în plex și nu poate respira.

— A fost și Clay în mașină, adaug, fără rost. El a fost cel care i-a spus să plece, nu că ar conta, pentru că ea a făcut-o, dar...

— Dar măcar au oprit?

Tonul lui Jase se înăspreşte.

— S-au asigurat că mai respira? I-au spus că trimit ajutoare? Ceva?

Încerc să-mi umplu plămânii cu aer, dar se pare că nu reuşesc.

— N-au făcut-o. Mama a dat înapoi şi a plecat. Clay a sunat la urgenţe de la un telefon public, din apropiere.

— A rămas complet singur, în ploaie, Samantha.

Dau din cap, încercând să înghit sârma ghimpată ce mi s-a oprit în gât.

— Dacă aş fi ştiut, dacă mi-aş fi dat seama, zic eu, m-aş fi dat jos din maşină. Sigur m-aş fi dat. Dar dormeam când s-a întâmplat, ei doar au dat înapoi şi... s-a întâmplat atât de repede.

Se ridică, întorcându-se să se uite la apă. Apoi spune ceva cu voce atât de joasă, iar briza râului îi duce cuvintele departe. Mă apropii de el. Aş vrea să-l ating, să arunc o punte peste prăpastie pur şi simplu, dar el e încordat şi neclintit, cu un câmp de forţă în jurul lui care mă ţine la distanţă.

— Când ai aflat? întreabă el, pe acelaşi ton.

— Am avut o bănuială când ai pomenit despre Şoseaua Ţărmului, dar...

— Asta a fost *a doua zi*, mă întrerupe el, mai tare, acum. A doua zi, când chirurgii îi sfredeleau ţeasta tatei şi Poliţia încă se purta ca şi cum ar fi vrut să facă lumină în cazul ăsta.

Vârându-şi mâinile în buzunare, se îndepărtează de mine, pleacă de lângă partea aceea plată de stâncă spre partea rugoasă care se cufundă în apă.

Îl urmez, îi ating umărul.

— Dar n-am ştiut sigur. Nu am aflat. Nu până când i-am auzit pe Clay şi pe mama vorbind, o săptămână mai târziu.

Jase nu se întoarce spre mine, continuând să se uite la râu. Însă nici nu se fereşte.

— Asta a fost atunci când ai hotărât că era un moment potrivit să ne despărţim?

Nicio emoţie în glasul lui întotdeauna expresiv.

— Asta a fost atunci când am ştiut că nu mai pot da ochii cu tine. Şi Clay a ameninţat că anulează toate contractele pe care campania mamei le-a făcut cu magazinul tatălui tău şi eu...

El înghite în sec, înregistrând informaţia. Apoi ochii i se întorc brusc spre mine.

— E cam mult. De pus cap la cap.

Dau din cap.

— N-am fost în stare să-mi scot imaginea asta din cap: tata zăcând acolo, în ploaie. A aterizat cu faţa în jos, ştiai asta? Maşina l-a izbit şi l-a azvârlit prin aer. Vreo trei metri, probabil. Zăcea într-o băltoacă, atunci când a ajuns Salvarea. Câteva minute să fi întârziat şi s-ar fi înecat.

Din nou, îmi vine să fug. Nu e nimic de zis şi nicio cale de a mai îndrepta ceva.

— El nu-şi aminteşte nimic, continuă Jase. Doar a observat că stătea să plouă şi apoi totul s-a întunecat, până la spital. Însă eu mă tot gândesc că trebuie să-şi fi dat seama, la momentul acela. Că era singur şi rănit şi că nu era nimeni acolo căruia să-i pese.

Îşi răsuceşte corpul spre mine.

— Tu ai fi rămas cu el?

Se spune că nu ştii niciodată ce ai face într-o situaţie ipotetică. Tuturor ne place să credem că am fi unii dintre cei care şi-ar fi cedat vestele de salvare şi ar fi fluturat un stoic adio de pe puntea înclinată a *Titanicului*, unii care am fi sărit în faţa glonţului destinat unui străin sau care ne-am fi întors şi am fi alergat înapoi pe scările unuia dintre Turnuri, căutând pe cineva care avea nevoie de ajutor, şi nu să ne punem pe noi înşine la adăpost. Numai că nu ştii sigur dacă, atunci când lucrurile se dărâmă în jurul tău, o să gândeşti *Siguranţa mai întâi de toate* sau dacă o să fie ultimul lucru care o să-ţi treacă prin minte.

Mă uit în ochii lui Jase și spun singurul adevăr:

— Nu știu. N-am avut de ales. Dar știu ce se întâmplă acum. Și aleg să rămân cu tine.

Nu e clar cine întinde mâna spre cine. Nu contează. Îl am pe Jase în brațele mele și îl țin strâns. Am plâns atât de mult că nu mai am lacrimi. Umerii lui Jase se scutură, dar, treptat, se potolesc. Niciun cuvânt multă vreme.

Ceea ce e bine-venit, căci până și cele mai importante *Te iubesc. Îmi pare rău. Mă ierți? Sunt aici* sunt doar înlocuitoare pentru ceea ce poți exprima fără a te folosi de cuvinte.

Capitolul patruzeci şi opt

Drumul înapoi spre casa familiei Garrett îl facem tot în tăcere, ca și la venirea în parc, dar e cu totul altfel de tăcere. Mâna liberă a lui Jase are degetele împletite într-ale mele când nu schimbă vitezele, și eu stau aplecată peste spațiul dintre scaunele noastre ca să-mi sprijin capul de umărul lui.

Oprim pe alee lângă minivan și mă întreabă:

— Și acum, Sam?

Să-i spun fusese partea cea mai grea. Dar nu și sfârșitul părții dificile. Să dau ochii cu Alice. Cu doamna Garrett. Cu mama.

— Nu m-am gândit mai departe de tine.

Jase dă din cap, mușcându-și buza, lăsând motorul la ralanti.

Își strânge falca și se uită în jos, la mâinile lui.

— Cum vrei să facem asta? Vii cu mine înăuntru?

— Cred că va trebui să-i spun mamei. Că știi și tu. O să fie...

Îmi trec mâinile peste față.

— Ei bine, habar n-am cum o să fie. Sau ce-o să facă. Ea sau Clay. Dar trebuie să-i spun.

— Uite, o să aștept un timp, ca să mă gândesc. La cum s-o spun. Dacă să încep cu mama sau... nu știu. Am telefonul mobil la mine. Dacă se întâmplă ceva, dacă ai nevoie de mine, sună-mă, OK?

— OK.

Încep să cobor din mașină, dar Jase mă prinde de mână, oprindu-mă.

— Nu sunt sigur ce să cred, zice el. Ai știut asta. De la început. Vreau să spun, cum ai fi putut să nu știi?

Cumva o întrebare crucială.

— Cum să nu-ţi fi dat seama că s-a întâmplat ceva groaznic? întreabă Jase.

— Am dormit, răspund eu. Mai mult decât ar fi trebuit.

*

Știu că mama e acasă când ajung, pentru că sandalele ei bleumarin sunt în faţa uşii, poşeta ei Prada e aruncată pe scrinul din hol, dar nu e nici în bucătărie, nici în sufragerie. Așadar mă duc la etaj, spre camerele ei, având senzaţia asta de încălcare a unei proprietăţi private, chiar dacă sunt în propria casă.

Probabil se hotărăște ce să poarte la vreun nou eveniment, și cu greu, pentru că văd grămezi de haine aruncate pe pat... un curcubeu de imprimeuri florale, pasteluri și culori oceanice tari, în puternic contrast cu taioarele senatoriale, albe și bleumarin.

Se aude apa la duș.

Baia mamei e enormă. A renovat-o de mai multe ori, de-a lungul anilor. De fiecare dată, a făcut-o mai mare, mai luxoasă. E acoperită cu mochetă și prevăzută cu o canapea și o baie, uscătoare de prosoape și o cabină de duș de sticlă, cu șapte capete de duș stropind din toate direcţiile. Totul este în culoarea pe care mama o numește stridie, care mie mi se pare gri. Are o masă de toaletă cu o băncuţă tapiţată, așezată în colţ, cu o expoziţie de parfumuri și loţiuni, sticluţe, borcănele și kilometri de truse de machiaj. Când întredeschid ușa, încăperea e plină de aburi, groși ca norii încât abia de pot vedea.

— Mamă? strig eu.

Ea scoate un mic ţipăt.

— Nu *face* asta, Samantha. Nu intra peste cineva când face duș! N-ai văzut *Psycho*?

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Îmi fac o exfoliere.

— Când termini, atunci. Dar grăbește-te.

Închide robinetul cu un zgomot strident.

— Poți să-mi dai un prosop? Și halatul?

Iau din agățătoarea de pe ușă halatul de culoarea piersicii, unde, nu mă pot abține să nu observ, atârnă și un halat bărbătesc, bleumarin. Ea întinde mâna de după ușa dușului și înșfacă halatul de mătase.

Odată ce își leagă cordonul frumos în jurul taliei și își înfășoară prosopul-stridie în jurul capului ca un turban, se așază la măsuța de toaletă, întinzând mâna după crema de față.

— M-am gândit să-mi fac niște injecții cu Restylane între sprâncene, zice ea. Nu prea mult cât să arăt „lucrată", doar cât să elimin ridul ăsta mic de aici.

Îmi arată un rid inexistent, apoi își întinde bine pielea de pe frunte cu ambele mâini.

— Cred că ar fi o mișcare inteligentă de carieră, pentru că ridurile de pe frunte te fac să arăți nervos. Alegătorii mei nu trebuie să creadă că sunt îngrijorată de ceva — asta le-ar submina încrederea, nu crezi?

Îmi zâmbește, mama mea cu logica ei întortocheată și coroană din prosop.

Am ales Drumul Fără Conversații Introductive.

— Jase știe.

Ea pălește sub crema ei de față, apoi sprâncenele i se unesc brusc.

— N-ai făcut așa ceva.

— Ba da.

Mama sare de pe bancheta tapițată atât de repede încât o dărâmă.

— Samantha... de ce?

— A trebuit, mamă.

Străbate încăperea, se întoarce. Și pentru prima oară observ și eu ridurile de pe fruntea ei, lungile șanțuri din jurul gurii ca niște paranteze.

— *Discutaserăm* despre asta, ne înțeleseserăm că, pentru binele tuturor, trebuie să lăsăm asta în urmă.

— Asta a fost discuţia pe care ai avut-o cu Clay, mamă. Nu cu mine.

Ea se opreşte şi ochii îi scânteiază.

— Mi-ai dat cuvântul tău.

— Niciodată. Tu n-ai vrut să auzi ce spuneam de fapt.

Mama se prăbuşeşte pe banchetă, cu umerii pleoştiţi, apoi îşi ridică privirea spre mine, cu ochii mari şi imploratori.

— O să-l pierd şi pe Clay. Dacă e vreun scandal, *când* o să izbucnească scandalul, şi va trebui să demisionez — n-o să rămână lângă mine. Clay Tucker joacă pentru echipa câştigătoare. Aşa e el.

Cum poate mama şi să vrea să fie cu un bărbat despre care ştie lucrul ăsta? *Dacă apar necazuri, iubito, eu am plecat.* Mă bucur că nu-l cunosc pe tata. Trist, dar adevărat. Dacă el şi Clay sunt cum crede mama că sunt bărbaţii, nu pot decât s-o compătimesc.

Lacrimile strălucesc în ochii ei. Vinovăţia instinctivă mă invadează, dar nu-mi răsuceşte măruntaiele cum o făcuse când nu spusesem nimic.

Mama se întoarce cu faţa la oglindă, sprijinindu-şi coatele de tăblie şi uitându-se lung la reflecţia ei.

— Am nevoie de un timp singură, Samantha.

Pun mâna pe clanţă.

— Mamă?

— Ce mai e?

— Poţi să te uiţi la mine?

Ea îmi întâlneşte privirea în oglindă.

— De ce?

— Faţă în faţă.

Cu un oftat iritat, mama se întoarce pe banchetă.

— Da?

— Spune-mi în faţă că tu crezi că am făcut lucrul incorect. Uită-te la mine şi spune-mi-o. Dacă asta crezi cu adevărat.

Spre deosebire de ochii mei, cu pete galbene și poate și verzi, ai mamei sunt doar albaștri. Îmi întâlnește privirea, mi-o susţine pentru o clipă, apoi se uită în altă parte.

*

— N-am spus nimănui, încă, zice Jase când îi deschid fereastra, mai devreme în seara aceea, când soarele se pregătea să apună.

Epuizată după discuţia cu mama, sunt pur și simplu bucuroasă că nu trebuie să mărturisesc nimic altcuiva sau să înfrunt reacţiile altcuiva la orice altceva.

Dar egoismul durează doar un moment.

— De ce nu?

— Mama a venit acasă și s-a dus sus, să tragă un pui de somn. A stat trează toată noaptea trecută, pentru că a fost nevoie ca tata să fie intubat, din pricina infecţiei. M-am gândit s-o las să doarmă. Dar am chibzuit la ce trebuie să fac mai departe. Mi se pare că bățul vorbitor e metoda cea mai bună.

— Ce anume?

— Bățul vorbitor. E o bucată de lemn adus de valuri, pe care l-a găsit Joel și pe care Alice l-a pictat, când erau ei foarte mici. Mama avea o prietenă, pe atunci — una cu niște copii *zărghiţi* — vreau să spun, zărghiţi la modul „urcat pe perdele și dat huţa pe grinzile tavanului". Prietena, Laurie, nu prea avea nicio idee cum să-i ţină în frâu, așa că obișnuia să se ţină după băieţi strigând „Ăsta o să fie un subiect, data viitoare când o să folosim bățul vorbitor". Bănuiesc că aveau adunări familiale și cine ţinea bățul trebuia să vorbească despre ceva ce „afectase familia ca întreg". Mama și tata obișnuiau să râdă de asta, dar apoi au observat că, ori de câte ori încercam noi să discutăm ceva ca familie, toată lumea vorbea în același timp și nimeni nu asculta. Așadar, ne-am făcut și noi propriul băț vorbitor. Încă îl mai scoatem când avem de luat vreo decizie importantă sau când trebuie să dăm niște veşti.

Râde, plecându-și privirea în podea:

— Duff a zis odată, la o prezentare în faţa clasei, la şcoală, că „de fiecare dată când tata scoate băţul mare, mama face un copil". A fost nevoie de o discuţie cu profesorii ca să se calmeze lucrurile.

E bine să râdem.

— Ups!

Mă trântesc pe pat şi îi fac semn să stea lângă mine.

Jase nu se aşază. În schimb, îşi îndeasă mâinile în buzunare, sprijinindu-şi capul de perete.

— E un lucru care mă nedumereşte.

Simt un fior de teamă. E o notă în glasul lui pe care n-o recunosc, ceva care întunecă plăcerea pură de a-l avea din nou atât de aproape.

— Care?

Ridică un colţ al covorului cu vârful piciorului, apoi îl întinde la loc.

— Probabil nu e nimic. Doar că mi-a trecut prin minte, gândindu-mă la mărturisirea ta de mai devreme. Tim ştia ce aveai de spus. I-ai spus lui. Primul. Înainte să-mi spui mie.

Să fie nota aceea neobişnuită gelozie? Sau îndoială? Nu-mi dau seama.

— Practic, mi-a smuls cuvintele cu forţa, nu m-a slăbit până nu am vorbit. E prietenul meu.

Uitându-mă la capul plecat al lui Jase, adaug:

— Nu sunt îndrăgostită de el, dacă la asta te gândeşti.

El se uită la mine.

— Cred că ştiu asta. *Chiar* ştiu asta. Dar nu se presupune că eşti cel mai sincer cu persoanele pe care le iubeşti? Nu asta e ideea?

Mă apropii de el, dându-mi capul pe spate ca să-i cercetez ochii verzi.

— Tim e obişnuit cu lucrurile făcute praf, zic eu, în cele din urmă.

— Da, bine, am început şi eu să mă obişnuiesc cu ele. De ce nu mi-ai spus de la început, Sam?

— Am crezut c-o să mă urăşti. Şi Clay avea să trimită în sapă de lemn magazinul de bricolaj. Eu deja distrusesem totul. Am crezut că era mai bine să plec decât să te fac să mă urăşti.

Fruntea i se încreţeşte.

— Să te urăsc pe tine pentru ceva ce a făcut mama ta? Sau pentru ameninţările ticălosului ăluia? De ce? Ce sens ar fi avut?

— Niciun sens. Am fost proastă şi... doar pierdută. Totul era minunat şi apoi totul a fost cumplit. Tu aveai familia asta fericită şi toate mergeau strună. Am venit eu, şi ceva din lumea mea a dat totul peste cap.

Jase întoarce capul şi se uită pe fereastră, peste streaşina noastră, spre casa lui.

— E tot aceeaşi lume, Sam.

— Nu în întregime, Jase. Eu aveam... întruniri de prezentare şi cerberii de la B&T şi prefăcutul că totul e în regulă când nu era, şi pur şi simplu mizerii. Şi tu aveai...

— Datorii şi scutece şi camere vraişte şi mai multă mizerie, admite el. De ce nu te-ai gândit că, dacă era lumea ta, dacă trebuia să te confrunţi cu ea, s-ar fi putut să-mi pese îndeajuns ca să vreau să fie şi a mea?

Închid ochii, respir o dată, încet, îi deschid şi-l văd uitându-se la mine cu nespus de multă dragoste şi încredere.

— Îmi pierdusem încrederea, spun eu.

— Şi acum? întreabă el, calm.

Întind mâna, cu palma deschisă, iar Jase mi-o prinde într-a lui. Trage de ea şi sunt în braţele lui, strângându-l bine. Nu e nicio muzică înălţătoare, doar bătăile inimii lui şi ale inimii mele.

Atunci, uşa dormitorului meu se deschide brusc şi mama rămâne în prag, uitându-se la noi.

Capitolul patruzeci şi nouă

— Sunteţi amândoi aici, zice mama. Perfect.

Nu ce îmi închipuisem eu că o să spună când ne va prinde împreună în dormitorul meu. Uluirea de pe faţa lui Jase trebuie să se reflecte şi pe a mea.

— Clay e pe drum, continuă ea, cu răsuflarea tăiată. O să ajungă în câteva minute. Hai să coborâm în bucătărie.

Jase mi-aruncă o privire. Eu ridic din umeri. Mama porneşte înainte.

Odată ce intrăm în bucătărie, se întoarce şi zâmbeşte, cu zâmbetul ei de „suntem cu toţii buni prieteni aici".

— De ce să nu bem ceva, cât aşteptăm? Ţi-e foame, Jase?

Vocea ei are un strop din tărăgănarea aceea sudistă de care Clay s-a dezbărat.

— Ăă... nu chiar.

Jase o urmăreşte îngrijorat, de parcă ea ar fi un animal de al cărui temperament nu e sigur. Mama poartă o rochie galben-lămâie, părul îi e bine strâns, machiajul, impecabil. O deosebire de la cer la pământ faţă de femeia perplexă, în halatul de baie, cu masca de faţă pe care o lăsasem eu în baie, cu puţin timp în urmă.

— Bine, când soseşte Clay, o să mergem cu toţii în birou. Poate ar trebui să fac nişte ceai.

Îl studiază pe Jase.

— Nu pari să fii băutor de ceai, totuşi. O bere?

— Sunt minor, aşadar nu, mulţumesc, doamnă senator Reed.

Vocea lui Jase e seacă.

— Poţi să-mi spui Grace, zice mama, neobservând sarcasmul.

Ooo-K. Nici măcar Nan şi Tim, care o cunosc de aproape o viaţă, nu se tutuiesc cu mama. Public, cel puţin.

Ea se apropie ceva mai mult de Jase, care stă foarte nemişcat, poate în eventualitatea în care ea se dovedeşte a fi unul dintre acele animale care atacă fără avertisment.

— Vai, ce umeri largi ai!

Vai, ce teribilă apucătură de Blanche DuBois[1] *ai, mamă.*

— Ce se petrece aici..., încep eu să spun, dar ea mă întrerupe.

— E groaznic de cald, astăzi. Ce-ar fi să vă servesc cu nişte limonadă? Cred că s-ar putea să am şi nişte fursecuri!

Şi-a pierdut minţile? Ce se aşteaptă să zică Jase: Sunt cu fulgi de ciocolată? Cu nuci? Pentru că, dacă sunt aşa, totul e uitat! Ce înseamnă o mică fugă de la locul accidentului în comparaţie cu această trataţie grozavă?

Îl iau de mână, strângându-i-o într-a mea, şi apropiindu-mă de el când aud uşa de la intrare trântindu-se.

— Gracie?

— În bucătărie, dragul meu.

Mama îi răspunde călduros, Clay intră agale, cu mâinile în buzunare şi cu mânecile cămăşii suflecate.

— Salutare, Jason, nu-i aşa?

— Mi se spune Jase.

Acum Jase îşi împarte atenţia între două creaturi cu temperament necunoscut. Mă dau mai aproape de el şi el face un pas înainte, blocându-mă după spatele lui. Eu îl ocolesc şi mă aşez lângă el.

— Jase, atunci, zice Clay, degajat. Ce înălţime ai, fiule?

Care-i treaba cu subita obsesie pentru fizicul lui Jase? El îmi aruncă o privire care întreabă: *Mă măsoară pentru un sicriu?* Totuşi, răspunde politicos:

[1] Personaj fictiv din filmul *Un tramvai numit dorinţă*, interpretat de Vivien Leigh.

— Un metru optzeci și nouă... domnule.

— Baschetul e sportul tău?

— Fotbalul. Sunt extremă.

— Ah... poziție-cheie. Eu am fost fundaș, zice Clay. Îmi amintesc că odată am...

— Asta-i grozav, îl întrerupe Jase. Ați putea, vă rog, să ne spuneți despre ce e vorba? Știu ce s-a întâmplat, cu tatăl meu. Mi-a spus Sam.

Expresia calmă, amabilă a lui Clay nu se schimbă.

— Da, am auzit. De ce nu mergem cu toții în birou la Grace? Gracie, dulceață, condu-ne.

Biroul de acasă al mamei este mai feminin decât cel de la sediu, cu pereții bleu-pal și tapițerie de in alb pe canapea și pe fotolii. În loc de un scaun directorial, are un fotoliu îmbrăcat în brocart ivoriu. Ea se așază în acesta din urmă, în spatele biroului, în timp ce Clay se tolănește într-un alt fotoliu, îndoindu-și picioarele îndărăt, cum face întotdeauna.

Jase și cu mine ne apropiem de canapeaua lungă.

— Deci, Jase, speri să continui să joci fotbal la colegiu, nu-i așa?

— Nu prea înțeleg de ce vorbim despre asta, zice Jase. Viitorul meu la colegiu nu prea are legătură cu doamna senator și ceea ce i-a făcut ea tatălui meu. Domnule.

Expresia lui Clay este încă afabilă.

— Admir vorbirea fără ocolișuri, Jase.

Chicotește.

— Când ai o carieră în politică, nu auzi prea des așa ceva.

Îi zâmbește lui Jase, care îi întoarce o privire severă.

— Prea bine, atunci, zice Clay. Hai să fim sinceri unii cu ceilalți. Jase, Samantha, Grace... Avem o problemă aici. S-a întâmplat ceva și trebuie să rezolvăm asta. Am dreptate?

De vreme ce acest rezumat generic s-ar putea referi la orice, de la câinele care a făcut pipi pe noul covor până la lansarea din greșeală a unui focos nuclear, Jase și cu mine dăm din cap.

— S-a comis un prejudiciu, am dreptate și aici?

Arunc o privire spre mama, care își umezește rapid, cu nervozitate, buza de sus cu limba.

— Da, răspund eu, de vreme ce Jase și-a reluat atitudinea îngrijorată că el-ar-putea-ataca-în-orice-moment, privindu-l pe Clay.

— Acum, câte persoane știu despre asta? Patru, nu? Sau ai mai spus și altcuiva, Jase?

— Încă nu.

Vocea lui Jase e severă.

— Dar ai de gând s-o faci, pentru că ăsta ar fi lucrul corect de făcut, am dreptate, fiule?

— Nu sunt fiul dumneavoastră. Da.

Potrivindu-și fotoliul ca să revină la poziția dreaptă, Clay se apleacă în față, cu coatele pe genunchi și palmele deschise ca într-un gest de implorare.

— Aici e punctul unde, cu tot respectul, nu cred că gândești limpede.

— Serios? zice Jase, acru. Și unde mă înșel?

— Crezând că două lucruri rele vor face unul bun. Când o să le spui celorlalți ce s-a întâmplat, senatoarea Reed cu siguranță o să sufere. O să-și piardă cariera căreia și-a dedicat întreaga viață, aceea de a-i servi pe oamenii din Connecticut atât de bine. Nu sunt sigur că te-ai gândit până la capăt totuși la cât de mult o să sufere și iubita ta. Dacă povestea iese la lumină, și ea va fi percepută, cum se spune, ca fiind făcută din același aluat. E păcat, dar asta se întâmplă copiilor de criminali.

Mama tresare la cuvântul *criminal*, dar Clay continuă:

— Ești pregătit să trăiești cu asta? Oriunde s-ar duce Samantha, oamenii vor specula în privința moralei sale. O să considere că nu

are prea multă. Ăsta ar putea fi un lucru primejdios pentru o tânără femeie. Există bărbaţi care nu vor ezita să profite de asta.

Jase își lasă privirea în jos, la mâinile care i s-au încleștat. Dar pe fața lui e durere și, mai rău, confuzie.

— Nu-mi pasă de asta, zic eu. Ești caraghios. Ce vrei să spui: că toată lumea o să presupună că sunt o târfă pentru că mama a lovit pe cineva cu mașina? Scutește-mă! Trebuie să existe conspecte de discursuri cu replici mai bune decât astea la Școala Ticăloșilor Fercheși.

Jase râde și mă ia pe după umeri.

Pe neașteptate, râde și Clay. Mama e impasibilă.

— În cazul ăsta, bănuiesc că oferirea de bani pentru tăcere în bancnote nemarcate n-o să țină, hm?

Clay se ridică, se duce în spatele mamei și începe să-i maseze umerii.

— Bine, atunci, cum stăm? Care e următoarea ta mutare, Jase?

— O să le spun celor din familia mea. O să-i las pe părinţii mei să decidă ce vor să facă, odată ce o să aibă toate informaţiile.

— Nu-i nevoie să fii atât de defensiv. Hei, eu sunt din Sud. Admir un bărbat care își protejează familia. E lăudabil, serios. Deci o să le spui alor tăi și, dacă ai tăi vor să solicite o conferinţă de presă și să anunţe ce știu, tu ești mulţumit cu asta.

— Exact.

Braţul lui Jase se încordează pe după umerii mei.

— Și dacă acuzaţiilor nu li se dă importanţă, pentru că nu există niciun martor și oamenii cred că părinţii tăi sunt doar niște excentrici care profită de prilej ca să stoarcă niște bani. Și asta o să te mulţumească?

Nesiguranţa se întoarce pe fața lui Jase.

— Dar...?

— Există un martor, și acela sunt eu, îi atrag eu atenţia.

Clay înclină capul, se uită la mine, apoi încuviinţează scurt.

— Corect. Am uitat că tu nu ai nicio problemă cu a-ţi trăda mama.

— Ai învățat replica *asta* la Școala Ticăloșilor Fercheși, îi spun eu.

Mama își îngroapă capul în mâini, și umerii îi tremură.

— N-are niciun rost, zice ea. Familia Garrett o să afle și o să ia o decizie și nu e nimic de făcut în privinţa asta.

Își ridică faţa, plânsă, spre Clay.

— Îţi mulţumesc că ai încercat totuși dragul meu.

Băgând mâna în buzunar, el scoate o batistă și îi șterge blând genele.

— Grace, dulceaţă, există întotdeauna o cale de a juca. Ai un pic de încredere. Sunt în jocul ăsta de ceva vreme.

Mama se smiorcăie, cu privirea la podea. Jase și cu mine schimbăm priviri stupefiate. *Joc?*

Clay își ține mâinile în buzunare, venind din nou în fața biroului și începând să se plimbe de-a lungul camerei.

— OK, Grace. Dar dacă soliciţi tu o conferinţă de presă... *împreună* cu familia Garrett. Tu vorbești prima. Mărturisești totul. Nenorocirea asta care s-a întâmplat. Ai fost zdrobită de vinovăţie, dar pentru că fiica ta și băiatul Garrett erau personal implicaţi — face o pauză ca să zâmbească la noi de parcă ne-ar fi dat binecuvântarea lui —, ai păstrat tăcerea. N-ai vrut să întinezi prima dragoste a fiicei tale. Toată lumea se va identifica în povestea asta — cu toţii am avut așa ceva — și, dacă n-am avut, cu siguranţă ne-am dori să fi avut. Așadar, ai păstrat tăcerea de dragul fiicei tale, dar...

Mai face câţiva paşi prin încăpere, cu fruntea încruntată.

— Dar nu-i mai puteai reprezenta onorabil pe cetăţeni având ceva de magnitudinea asta pe conștiinţă. E mai riscant așa, dar am văzut că merge. Toată lumea iubește un păcătos care se căiește. O să ai familia de faţă: fiicele tale, stând lângă mama lor. Garrett, tipul de oameni sarea pământului, tinerii îndrăgostiţi...

— Numai puțin, întrerupe Jase. Ce simțim Sam și cu mine unul pentru celălalt nu e vreun... — face o pauză, căutând cuvintele — instrument de *marketing*.

Clay afișează un zâmbet amuzat.

— Cu tot respectul, fiule, sentimentele tuturor sunt niște instrumente de marketing. Despre asta este marketingul: să-i lovești pe oameni în măruntaie. Avem aici tinerii îndrăgostiți, familia muncitoare lovită de o criză neașteptată...

Se oprește din mers și rânjește.

— Gracie, am găsit. Poți folosi, de asemenea, momentul ca să introduci o nouă legislație pentru a ajuta familiile muncitoare. Nimic prea radical, doar ceva care să spună că Gracie Reed a ieșit din experiența asta cu și mai multă compasiune pentru cetățenii pe care-i slujește. Totul se leagă acum pentru mine. Îl putem pune pe domnul Garrett — muncitorul rănit — să spună că n-ar vrea ca munca benefică a senatoarei Reed să fie distrusă de asta.

Mă uit la Jase. Buzele lui sunt ușor întredeschise și se uită fascinat la Clay. Cam cum te-ai uita la o cobră pregătindu-se să lovească.

— Apoi poți face apel la oameni, să le ceri să sune sau să scrie sau să trimită e-mailuri direct la biroul tău, dacă încă mai vor să le fii senator. Noi, cei din interior, numim asta discursul „Trimite capacul cutiei tale cu termenul de valabilitate". Oamenii se animă și se emoționează pentru că simt că fac parte din proces. Biroul tău va fi luat cu asalt — tu o să stai retrasă vreo câteva zile, apoi ai să convoci o altă conferință de presă și ai să le mulțumești, umil, cetățenilor din Connecticut pentru credința lor în tine și o să promiți că o să fii demnă de ea. E un moment măreț și, cel puțin în proporție de cincizeci la sută, te face câștigătoare detașată la momentul alegerilor, conchide el, rânjind la mama triumfător.

Și ea se uită la el cu gura căscată.

— Dar..., zice ea.

Jase și cu mine tăcem.

— Haide, insistă Clay. Se leagă perfect. Este calea logică de urmat.

Jase se ridică în picioare. Sunt încântată să observ că e mai înalt decât Clay.

— Tot ce spuneți dumneavoastră se leagă perfect, domnule. Bănuiesc că este logic. Dar, cu tot respectul, nu sunteți în toate mințile. Vino, Sam. Hai să mergem acasă.

Capitolul cincizeci

Ziua s-a stins în amurg, la momentul în care ieşim noi din casă. Picioarele lungi ale lui Jase străbat rapid aleea şi eu aproape alerg ca să ţin pasul cu el. Ajungem aproape de treptele bucătăriei casei Garrett, când ne oprim.

— Stai!

— Scuze. Practic, te-am târât după mine. Simt că am nevoie de un duş după toată afacerea asta. Fir-aş al naibii, Sam! Ce-a fost asta?

— Ştiu, zic eu, îmi pare rău.

Cum a putut Clay să spună toate alea, în valuri ca un bourbon de Kentucky care îţi alunecă pe gâtlej într-o zi toridă, şi mama doar a stat acolo de parcă deja băuse toată sticla? Îmi frec fruntea.

— Scuze, murmur din nou.

— Ar fi bine dacă ai înceta să-ţi mai ceri scuze, îmi spune el.

Trag adânc aer în piept, privind la pantofii lui.

— E cam tot ce am. Ca să îndrept lucrurile.

Picioarele lui Jase sunt imense. Ale mele par şi mai mici pe lângă ale lui. El poartă tenişii lui obişnuiţi, iar eu sunt în papuci. Stăm cu degetele picioarelor lipite, faţă în faţă, cam un minut, apoi el împinge un picior uriaş între picioarele mele mai mici.

— Ai fost grozav, acolo, zic eu, agăţându-mă de ceea ce e adevărat.

El îşi vâră mâinile în buzunare.

— Glumeşti? Tu ai fost cea care i-a aruncat în faţă aberaţiile de fiecare dată când eu începeam să fiu hipnotizat de argumentele lui cu răul-e-bine şi negrul-e-alb.

— Doar pentru că le-am mai auzit pe toate înainte. Mi-a luat săptămâni să văd dincolo de hipnotism.

Jase clatină din cap.

— Deodată, toată povestea era o oportunitate de poză în grup. Cum naiba reușește? Înțeleg de ce Tim era atât de obsedat de tipul ăsta.

Rămânem tăcuți, uitându-ne înapoi spre casa mea.

— Mama, încep eu, apoi mă opresc.

În pofida spuselor lui Clay, că sunt o fiică trădătoare și nepăsătoare, nu mi-e ușor. Cum ar putea Jase să știe vreodată, să înțeleagă pe deplin, toți anii ăștia când ea chiar ne-a învățat bine? Sau cât de bine a putut.

Dar el așteaptă, răbdător și gânditor, până când pot să spun mai multe.

— Nu e un monstru. Vreau să știi asta. Nu prea contează, pentru că ceea ce a făcut a fost atât de injust. Dar nu e o persoană rea. Numai că — vocea îmi tremură — nu e atât de puternică.

Jase întinde mâna, trage de elasticul meu de păr și-l lasă să-mi cadă pe umeri. Mi-a fost atât de dor de gestul ăsta.

Nu m-am uitat la mama când am ieșit pe ușă. N-avea niciun rost. Nici înainte, când m-am uitat *într-adevăr* la fața ei, n-am știut cum s-o citesc.

— Bănuiesc că mama n-o să-mi simtă lipsa dacă nu mă arăt la cină, la B&T, în seara asta. Și cred că n-o să fiu bine-venită acasă.

— Păi, ești bine-venită în casa mea.

Mă lipește de el.

— Putem să ascultăm sugestia aia a lui George. Te poți muta în camera mea, să dormi în patul meu. Am considerat că e o idee genială din clipa în care a făcut propunerea.

— George a spus numai de cameră, nu și de pat, zic eu.

— Ba ți-a spus că eu nu fac niciodată pipi în pat. Aia a fost o încurajare în această privință.

— Sunt unii printre noi care ar putea considera cearșafurile curate ca pe un drept. S-ar putea să avem nevoie de mai *multă* încurajare.

— O să văd ce pot face, zice Jase.

— Sailor Supergirl! strigă George prin ușa de plasă. O să am un frățior mai mic! Sau o surioară, dar eu vreau un frățior. Avem o poză. Vino să vezi, vino să vezi, vino să vezi!

Mă întorc spre Jase.

— S-a confirmat, adică?

— Alice a obligat-o pe mama să recunoască prin tacticile ei de asistentă ninja. Cam la fel cum a făcut Tim cu tine, bănuiesc.

George se întoarce la ușa de plasă, lipind o poză imprimată de ea.

— Uite. Acesta este frățiorul meu. Arată cam ca un nor de furtună acum, dar o să se schimbe mult, pentru că mami spune că asta fac bebelușii cel mai bine.

Jase spune:

— Dă-te înapoi, amice, împingând ușa destul cât să avem loc să trecem.

Nu l-am văzut pe Joel în ultima vreme. Dacă înainte emana relaxare și calm, acum e irascibil, plimbându-se cu pași apăsați prin bucătărie. Alice bate aluatul pentru clătite și copiii mai mici stau la masă, sorbind-o din ochi, de parcă sora lor mai mare ar fi programul Nickelodeon.

Noi intrăm tocmai când Joel întreabă:

— De ce are tata chestia aia în gâtlej? Respira bine. A dat înapoi?

Alice dezlipește marginile unei clătite mici, plate, foarte negre, de pe tigaie.

— Asistentele au explicat toate astea.

— Nu pe limba mea. Te rog, Al, traduci?

— Din cauza trombozei venei profunde — un soi de dop pe care l-a făcut. De asta l-au pus în cușca aia gonflabilă, pentru că n-au vrut să-i dea medicamente anticoagulante...

— *Pe limba mea,* repetă Joel.

— Medicamente care să-i subţieze sângele. Din cauza rănii de la cap. L-au pus în cuşcă, dar cineva l-a uitat sau n-a băgat de seamă că trebuiau întrerupte la fiecare două ore.

— Putem să-l dăm în judecată pe acest cineva? întreabă Joel, mânios. Vorbea, se simţea mai bine, iar acum e mai rău ca niciodată.

Alice cojește alte patru clătite anemice, negre-cărbune, de pe tigaie, apoi le mânjește cu niște unt.

— E bine că s-au prins, Joel.

Își ridică ochii, părând să observe abia acum că stau în spatele lui Jase.

— *Tu* ce cauţi aici?

— E de-a casei, zîce Jase. Las-o baltă, Alice.

Andy începe să plângă.

— Nici măcar nu mai seamănă cu tata.

— Ba da. Seamănă cu tata, insistă George, cu dârzenie.

Îmi întinde hârtia scoasă la imprimantă.

— Acesta este bebeluşul nostru.

— E foarte drăguţ, îi spun lui George, zgâindu-mă la ceea ce într-adevăr seamănă cu un uragan în Bahamas.

— Tata e slab de tot, continuă Andy. Miroase a spital. Mă sperie să mă uit la el. Adică, dintr-odată, e omul ăsta bătrân? Nu vreau un om bătrân. Îl vreau pe tata.

Jase îi face cu ochiul.

— Are nevoie doar de mai multe clătite de-ale lui Alice, Ands. O să se facă bine, atunci.

— Alice face cele mai rele clătite cunoscute de specia umană, remarcă Joel. Astea sunt ca suporturile de pahare.

— *Eu* gătesc, îi atrage atenţia Alice, tăioasă. Tu ce faci? Critici? Faci o recenzie de restaurant? Du-te și ia niște mâncare la pachet, dacă vrei să fii de folos. Tâmpitule!

Jase aruncă o privire în jur la fraţii lui, apoi înapoi la mine. Îi înţeleg ezitarea. Deşi lucrurile acasă la Garrett sunt într-o harababură: orele de mese s-au suspendat, toată lumea e mai supărăcioasă, totul pare încă normal. Nu e bine să fie detonată bomba vreunei veşti majore. Cum ar fi să intervină în cearta dintre domnul şi doamna Capulet dacă plătesc doica prea mult cu un: *Întrerupem acum această viaţă obişnuită cu o tragedie de proporţii.*

— Alo.

Uşa de plasă se deschide şi îşi face apariţia Tim, încărcat cu patru cutii de pizza, două cartoane de îngheţată şi, peste toate, în echilibru, geanta albastră cu fermoar în care familia Garrett ţine conţinutul sertarului cu bani de la magazin.

— Bună, Alice cea sexy. Vrei să-ţi pui uniforma şi să-mi iei pulsul?

— Nu mă joc niciodată cu băieţii mici, i-o trânteşte Alice, fără să se întoarcă, din postul ei de la aragaz, unde încă se încăpăţânează să învârtă clătite.

— Ar trebui. Noi suntem plini de energie. Şi de neastâmpăr.

Alice nu catadicseşte să-i răspundă.

Luând cutiile, Jase începe să le aşeze pe masă, dând peste mâinile fraţilor mai mici nerăbdători.

— Aşteptaţi până aduc farfuriile, băieţi! Doamne! Cum a fost câştigul la sfârşitul zilei?

— În ciuda aşteptărilor, surprinzător de bun.

Tim scoate un teanc de şerveţele de hârtie din buzunar şi le desface în evantai pe masă.

— Am vândut o maşină de tocat lemnul — măgăoaia aia din spate, care ocupa tot spaţiul.

— Nu mai spune!

Jase scoate un bidon de lapte din frigider, turnând cu grijă în pahare de plastic.

— Două mii de dolari în cap.

Tim pune feliile de pizza pe farfurii și le împinge în fața lui Duff, Harry, Andy, George și încă încruntatul Joel.

— Salut, puștoaico! Mă bucur să te văd aici.

Tim îmi zâmbește.

— Înapoi unde ți-e locul și tot restul.

— Meu! strigă Patsy, arătând cu degetul la Tim.

El se duce la ea și-i ciufulește părul rar.

— Vezi, Alice cea sexy? Chiar și fetele foarte mici simt atracția magnetismul meu. E ca o chemare irezistibilă, o forță precum gravitația sau...

— Caca!

— Sau asta.

Tim îi desprinde mâna lui Patsy care acum trage de tricoul lui. Biata fetiță. Chiar urăște să bea din biberoane.

El rânjește la Alice.

— Deci, Alice cea sexy. Ce părere ai? Ce-ai zice să îți pui uniforma și să-mi verifici reflexele?

— Încetează să-mi mai seduci sora în bucătăria noastră, Tim. Doamne! Și, dacă vrei să știi, uniforma de asistentă a lui Alice e o pereche de pantaloni verzi și o bluză asemenea. Arată ca Gumby, zice Jase, punând bidonul de lapte înapoi în frigider.

— Mor de foame, dar nu vreau pizza, zice Duff, mohorât. Numai asta mâncăm. M-am săturat de pizza *și* de Cheerios, și astea obișnuiau să fie preferatele mele de pe întreaga planetă.

— Eu obișnuiam să cred că ar fi mișto să mă uit la televizor tot timpul, zice Harry. Dar nu e așa, e plictisitor.

— Eu am stat până la trei, noaptea trecută, uitându-mă la filme cu Jake Gyllenhaal, chiar și la cele cu bulină de 17 ani, intervine Andy. Nimeni n-a observat măcar sau să-mi zică să mă duc la culcare.

— Ne împărtășim nemulțumirile acum? zice Joel. Ar trebui să scot bățul vorbitor?

— Ei bine, de fapt, începe Jase, când se aude o bătaie în ușă.

— Joel, ai comandat de mâncare chiar dacă *știai* că eu făceam clătite? întreabă Alice mânioasă.

Joel ridică mâinile, în semn de autoapărare.

— Domnul mi-e martor că am vrut s-o fac, dar n-am apucat. Jur!

Bătaia se aude din nou, iar Duff deschide ușa de plasă, poftind-o înăuntru pe... mama.

— Mă întrebam dacă fiica mea o fi pe-aici.

Cuprinde cu privirea toată lumea de la masă. Patsy cu părul ei mânjit cu unt, sirop și sos de roșii; George, fără bluză, cu mici pâraie de sirop întinse pe piept; Harry repezindu-se după o altă bucată de pizza; Duff, hălpăind în cel mai feroce mod posibil; Andy, cu lacrimi în ochi. Jase, care înlemnește în loc.

— Bună, mamă!

Ochii ei se opresc asupra mea.

— M-am gândit eu că aici te găsesc. Bună, iubito!

— Hei, Gracie!

Tim trage un scaun din sufragerie până la insula din bucătărie.

— Ia un loc. Desfă-ți părul. Servește o felie.

Aruncă o privire spre mine, apoi spre Jase, ridicându-și sprâncenele.

Jase încă se uită la mama, din nou cu privirea aceea confuză pe care a avut-o și în biroul ei. Mama se uită la cutiile cu pizza de parcă ar fi artefacte extraterestre de la Roswell, New Mexico. Știu că la pizza, toppingurile ei preferate sunt pesto, inimile de anghinare și creveții. Cu toate acestea, se așază pe scaun.

— Mulțumesc.

Mă uit la ea. Nu e nici femeia distrusă, în halatul de mătase, nici gazda agitată care-i oferea lui Jase o bere. Pe fața ei e ceva ce n-am mai văzut înainte. Arunc o privire spre Jase și descopăr că și el o studiază, cu o expresie impasibilă.

— Deci tu ești mămica lui Sailor Supergirl.

George se căznește să articuleze cu gura plină de pizza.

— Noi nu te-am văzut niciodată de aproape până acum. Numai la televizor.

Mama îi zâmbește timid.

— Cum te cheamă?

Mă grăbesc să fac prezentările. Ea pare atât de bățoasă și incomodată, imaculată și nelalocul ei în haosul confortabil al acestei bucătării.

— Trebuie să mergem acasă, mamă?

Ea clatină din cap.

— Nu. Mi-ar plăcea să-i cunosc familia lui Jase. Doamne! Voi sunteți toți?

— Cu eșcepcia lui tati, fiindcă el e la psital, zice George vorbăreț, ridicându-se de la masă și ocolind până în dreptul mamei. Și a lui mami, fiindcă ea trage un pui de somn. Și a noului nostru bebeluș, fiindcă el e în burta lui mami, unde-i bea sângele.

Mama pălește.

Rostogolindu-și ochii, Alice zice:

— George, nu așa se întâmplă. Ți-am explicat când m-ai întrebat cum mănâncă noul copil. Nutrienții trec prin cordonul ombilical, laolaltă cu sângele mamei, așa că...

— Eu știu cum a ajuns copilul acolo, anunță Harry. Mi-a spus cineva în tabăra de navigație. Uite, tati pune...

— Gata, băieți, destul! îl întrerupe Jase. Potoliți-vă!

Se uită din nou la mama, bătând darabana cu degetul arătător pe tejghea.

Tăcere.

Puțin stânjenitor. Ca să nu mai spun neobișnuit. George, Harry, Duff și Andy sunt ocupați cu mâncatul. Joel a desfăcut fermoarul genții cu încasările și sortează bancnotele. Tim a deschis unul dintre cartoanele cu înghețată și mănâncă direct din el.

Ceea ce îi atrage atenția lui Alice.

— Ai idee cât de nesănătos e?

El lasă să-i cadă linguriță, vinovat.

— Scuze. Nu m-am gândit. Numai că am nevoie de zahăr. Tot ce fac, zilele astea, e să mă îndop cu dulciuri. Poate că sunt treaz și nu mai fumez mult, dar mă paște obezitatea morbidă.

Alice îi zâmbește de-adevăratelea.

— Asta face parte din procesul de sevraj, Tim. Absolut normal. Numai... ia-ți un castron, OK?

Tim rânjește înspre ea și totul îngheață pentru o clipă, înainte ca Alice să se întoarcă și să deschidă un sertar.

— Poftim.

— Vreau îngheţată, vreau îngheţată! bate George cu lingura în masă.

Patsy, contaminându-se de aceeași bună dispoziție, lovește în scaunul ei înalt cu mânuţele.

— Ţâţă! chiuie ea. Caca.

Mama se încruntă.

— Primele ei cuvinte, îi explic eu grăbită.

Apoi rușinea mă cuprinde. De ce simt nevoia să explic comportamentul lui Patsy?

— Ah!

Jase îmi întâlnește privirea. Ai lui sunt tulburaţi de consternare și de o durere atât de intensă încât mă lovește ca o palmă.

Ce caută ea aici, acum? Jase și cu mine eram bine, restabiliserăm legătura dintre noi, și a venit ea. De ce?

Face semn din cap spre ușă.

— Ar fi mai bine să mai aducem niște îngheţată de la congelatorul din garaj. Vino, Sam!

Sunt două cartoane pline pe masă. Alice se uită la ele, apoi la Jase.

— Dar..., începe să zică.

El clatină din cap spre ea.

— Sam?

Îl urmez afară. Îi pot vedea un mușchi zbătându-se pe mandibulă; îi simt încordarea în felul în care își ține umerii, de parcă ar face parte din corpul meu.

De îndată ce ne depărtăm de treptę, el se răsucește spre mine.

— Ce e asta? De ce a venit?

Eu mă împleticesc un pas îndărăt.

— Nu știu, spun.

Mama se poartă atât de normal, atât de calm, vecina prietenoasă venită în vizită. Dar *nimic* nu e normal. Cum poate să fie calmă?

— Asta-i tot abureală de-a lui Clay? mă întreabă Jase. A pus-o să vină aici și să se poarte gigea, mai înainte ca toată lumea să afle adevărul?

Ochii încep să mă usture, gata să se umple de lacrimi.

— Nu știu, spun din nou.

— Că poate familia mea o să gândească apoi că doamna asta drăguță n-ar fi putut face niciodată ceva atât de rău și eu doar mi-am ieșit din minți sau ceva de genul ăsta și...

Îl apuc de mână.

— Nu știu, șoptesc.

Oare să fie și asta o parte din jocul lui Clay? Bineînțeles c-ar fi putut. Mă gândisem că, într-un fel, mama juca un rol aici... o ofertă de pace, dar poate că *era* doar o altă tactică politică. Stomacul mi se răsucește. Nu știu ce să cred. Nu știu ce să simt. Lacrimile pe care le tot evitam încep să curgă. Îmi șterg obrajii furioasă.

— Îmi pare rău, zice Jase, trăgându-mă spre el și lipindu-mă cu obrazul de pieptul lui. Bineînțeles că nu știi. Numai că... s-o văd stând acolo, în bucătărie, mâncând pizza de parcă totul ar fi minunat, îmi provoacă...

— Greață, sfârșesc eu fraza pentru el, strângând ochii.

— Și pentru tine. Nu doar pentru tata. Și pentru tine, Sam.

Vreau să protestez, să repet că nu e o persoană rea. Însă, dacă într-adevăr a venit aici la îndemnul lui Clay, ca să arate „fața blândă a lui Grace", atunci...

— Ați lua înghețata aia? strigă Alice din ușă, N-aș fi crezut că era cu putință, dar chiar avem nevoie.

— Ăă... o secundă, strigă Jase înapoi, ridicând grăbit ușa garajului.

Scoate din lada frigorifică a familiei, întotdeauna încărcată de la Costco, un carton de înghețată.

— Hai să mergem înapoi până nu mănâncă și castroanele.

Încearcă să afișeze zâmbetul lui de mai devreme, degajat, dar nu izbutește.

Când ne întoarcem în bucătărie, George îi spune mamei:

— Îmi place să pun cereale din alea, numite Gorilla Munch[1], peste înghețata mea. Nu sunt făcute cu adevărat din gorile.

— Oh! Păi. Bine.

— De fapt, sunt numai din unt de arahide și chestii sănătoase.

George caută prin cutie, răsturnând-o cu fundul în sus, apoi îngrămădește cerealele în castronul lui.

— Dar când cumperi cutii de cereale, poți salva gorilele. Și asta-i chiar bine, că altminteri pot deveni instincte.

Mama se uită la mine după traducere. Sau poate salvare.

— Extincte, o lămuresc eu.

— Asta am vrut să spun și eu.

George toarnă lapte peste cereale și înghețată, apoi amestecă viguros.

— Asta înseamnă că nu se împerechează destul și apoi mor pentru totdeauna.

Tăcerea se lasă din nou. O tăcere grea. *Mor pentru totdeauna.* Expresia asta pare să reverbereze în aer, cel puțin pentru mine. Domnul Garrett, zăcând cu fața în jos în ploaie, imaginea pe care Jase a adăugat-o la ecoul acelei bufnituri înfiorătoare. Oare și mama vede asta? Își lasă felia de pizza pe masă, strângând tare șervețelul în mâini când își tamponează buzele. Jase se uită fix în podea.

Mama se ridică atât de brusc, încât scaunul ei aproape că se răstoarnă.

---

[1] *Munch* înseamnă „clefăit, plescăit".

— Samantha, vrei să vii cu mine afară un moment?

Teama pune stăpânire pe mine. *N-o să mă sileaască să mă întorc acasă, să suport iar manipularea lui Clay. Te rog, nu!* Mă uit la Jase.

Mama se apleacă peste masă, ca să ajungă cu privirea în dreptul ochilor lui George.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, îi spune ea. Sper să se facă bine curând.

Apoi iese grăbită pe ușă, încredințată că o să o urmez, chiar și după toate acestea.

Du-te, mimează Jase spre mine, ridicând din bărbie spre ușă. O privire în ochi și e clar; el trebuie să știe totul.

Mă grăbesc s-o prind din urmă pe mama, în timp ce sandalele ei țăcănesc pe alee. Ea se oprește, apoi se întoarce încet. Acum e aproape întuneric, iar felinarul de stradă aruncă un con de lumină slabă pe alee.

— Mamă?

Încerc să-i văd fața.

— Copiii ăia.

— Ce-i cu ei?

— N-am mai putut să stau.

Cuvintele îi ies anevoie; apoi, năvalnic.

— Știi numărul salonului domnului Garrett? E la Maplewood Memorial, nu?

Scenarii melodramatice îmi asaltează mintea. Clay o să se ducă acolo și o să pună o pernă pe fața domnului Garrett, o bulă de aer în perfuzie. Mama o să... nu mai am nicio idee despre ce o să facă ea. Oare chiar ar putea să vină să mănânce pizza și pe urmă să comită ceva groaznic?

Însă deja a comis ceva groaznic și apoi s-a arătat cu o lasagna simbolică. *Iată-mă, buna voastră vecină.*

— De ce? întreb eu.

— Trebuie să-i spun eu ce s-a întâmplat. Ce am făcut.

Strânge buzele, privirea îi alunecă din nou spre casa familiei Garrett, unde lumina desenează un pătrat perfect în ușa de plasă.

Oh, slavă Domnului!

— În clipa asta? O să te duci să spui adevărul?

— Totul, răspunde ea cu voce stinsă, blândă.

Bagă mâna în poșetă și scoate un pix și carneţelul ei de „notează asta".

— Care e numărul salonului?

— E la terapie intensivă, mamă.

Vocea mea e tăioasă — cum de nu-și amintește?

— Nu poţi vorbi cu el. N-o să te lase să intri. Nu faci parte din familie.

Se uită la mine, clipește.

— Sunt *mama* ta.

Mă holbez la ea, complet buimăcită, dar apoi înţeleg. Ea crede că am vrut să spun că *ea* nu făcea parte din familia *mea*. În momentul acela, chiar pare adevărat. Și deodată știu că stau undeva foarte departe de ea. Toată puterea, toată voinţa mea, a fost deviată spre apărarea acestei familii. Mama mea... Ceea ce a făcut ea... Nu pot s-o apăr.

— N-o să te lase să intri în salon, e tot ce îi spun. Numai rudele apropiate au voie.

Faţa i se schimonosește și, cu o tresărire, îi interpretez expresia. Rușine. Mai mult ușurare. Nu va trebui să deą ochii cu el.

Privirea mea se oprește pe minivan, pe ușa șoferului. Știu cine merită adevărul la fel de mult ca și domnul Garrett, totuși.

Mâna mamei se mișcă spasmodic să-și netezească fusta.

— Trebuie să stai de vorbă cu doamna Garrett. Să-i spui ei. E acasă. Poţi s-o faci acum.

Din nou privirea aceea rapidă spre ușă, apoi o întoarcere abruptă a capului, de parcă întreaga casă este scena accidentului.

— Nu pot intra din nou acolo.

Mâna mamei e rigidă într-a mea, când o trag, încercând s-o aduc înapoi pe alee. Palma îi e umedă.

— Nu cu toţi copiii aceia.

— Trebuie.

— Nu pot.

Şi ochii mei sunt atraşi spre uşă, de parcă aş găsi soluţia aşteptând acolo.

Şi o găsesc. Jase, cu doamna Garrett stând lângă el. Umerii lui sunt fermi, braţul strâns pe după mijlocul ei.

Uşa de plasă se deschide şi ies amândoi.

— Doamnă senator Reed, i-am transmis mamei că aveţi ceva să-i spuneţi.

Mama dă din cap, făcând eforturi să vorbească. Doamna Garrett e desculţă, părul îi e ciufulit după somn, faţa obosită, dar calmă. Nu se poate ca Jase să-i fi spus.

— Da, vreau... trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, zice mama. Între patru ochi. Aţi vrea... aţi putea să veniţi să bem o limonadă la mine acasă?

Îşi şterge uşor buza de sus cu un deget, adăugând:

— E foarte mare umezeală, în seara asta.

— Puteţi vorbi aici.

Evident, Jase nu vrea ca mama lui să intre în câmpul hipnotic al lui Clay. Ea-şi ridică sprâncenele la auzul tonului lui.

— Sunteţi mai mult decât bine-venită la noi, doamnă senator.

Vocea doamnei Garrett e liniştitoare şi politicoasă.

— N-o să fim decât noi două, îl asigură mama pe Jase. Celălalt musafir al meu a plecat.

— Chiar aici, o să fie în regulă, repetă el. Sam şi cu mine o să-i ţinem pe copii ocupaţi, înăuntru.

— Jase..., începe doamna Garrett, cu obrajii roşii din pricina copilului său inexplicabil de nepoliticos.

— Bine.

Mama trage aer adânc.

Jase deschide ușa de plasă, făcându-mi semn să intru. Eu rămân pe loc un moment, uitându-mă de la mama la doamna Garrett și înapoi. Totul la aceste două femei, profilate pe alee, este la poli opuși. Rochia conică, galben-solar, a mamei mele, picioarele ei cu pedichiura îngrijită, față de rochia de plajă boțită a doamnei Garrett și unghiile de la picioare nedate cu ojă. Însă încruntătura dintre sprâncenele lor e aproape identică. Teama li se zugrăvește pe chipuri în mod egal.

Capitolul cincizeci şi unu

Nu ştiu cum a vorbit mama, dacă adevărul a ţâşnit sau s-a prelins de pe buzele ei. Nici Jase, nici eu n-am putut auzi peste hărmălaia din bucătărie, doar le-am văzut siluetele în întunericul din ce în ce mai adânc, când am găsit un prilej să strecurăm o privire, în timp ce strângeam cutiile de pizza, îi trimiteam pe copii la baie, la culcare sau la murmurul adormitor al televizorului. Ceea ce ştiu este că, după vreo douăzeci de minute, doamna Garrett a deschis uşa de plasă a bucătăriei, pe faţa ei neputându-se citi nimic. Le-a spus lui Alice şi lui Joel că era nevoie de ea la spital şi că voia să fie însoţită de ei, apoi s-a întors spre Jase.

— Vii şi tu?

După ce au plecat, şi Andy, evident încă suferind de efectele de după maratonul ei Jake Gyllenhaal, a adormit pe canapea, am auzit o voce strigându-mă de pe veranda din spate.

— Puştoaico?

M-am zgâit prin plasă la jarul aprins al ţigării lui Tim.

— Vino afară. Nu vreau să fumez înăuntru, în caz că se trezeşte George, dar le sudez, nu mă pot opri.

Ies, surprinsă de cât de proaspăt e aerul, văzând frunzele copacilor tremurând pe fundalul cerului întunecat. Mă simt de parcă am fost închisă în încăperi asfixiante, incapabilă să respir, ore de-a rândul, zile, ere. Nici în parcul McGuire nu putusem să inspir adânc, când ştiam ce trebuia să-i spun lui Jase.

— Vrei una? întreabă Tim. Arăţi de parcă ai fi gata să verşi.

Îmi întinde pachetul mototolit de Marlboro.

Trebuie să râd.

— Cu siguranţă aş lua, dac-aş fuma. E prea târziu să mă corupi, Tim.

„Corupt" se întoarce să mă pălmuiască — familia Garrett ştie acum. Oare au sunat Poliţia? Presa? Unde-i mama?

— Aşadar...

Tim aprinde bricheta, strivind chiştocul sub talpa papucului.

— Adevărul a ieşit la lumină, hm?

— Am crezut că te-ai dus acasă.

— Am decis să ies, când tu şi Grace aţi plecat. M-am gândit că Jase o să dezvăluie totul şi ar fi urmat un moment în familie şi toate celelalte rahaturi.

Da, o drăguţă întrunire de familie.

— Dar n-am vrut să mă duc acasă, în eventualitatea în care, ştii, cineva ar fi avut nevoie de mine pentru ceva. Un drum cu maşina, un sac de box, favoruri sexuale.

Probabil am făcut o mutră perplexă, pentru că izbucneşte în râs.

— Alice, nu tu. Sau să stau cu cei mici, mă rog. Vreunul dintre multiplele mele talente.

Sunt mişcată. Nu Nan, ci Tim e aici. Şi după atât de multă vreme.

Pare să-mi interpreteze sentimentele, pentru că se grăbeşte să continue.

— Partea cu favorurile sexuale e pur interes personal. De asemenea, la dracu', urăsc să mă duc acasă la mine, aşa că de-aia... Unde e Gracie?

I se citesc drepturile?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Urăsc asta.

— La dracu'! Nu începe din nou. Opreşte-te!

Tim flutură disperat o mână prin faţa mea, de parcă ar putea alunga emoţiile ca pe muşte.

— S-a dus la spital să mărturisească?

Îi explic şi lui regula de la terapie intensivă. El fluieră.

— Am uitat de asta. Bine, atunci e acasă?

Când îi spun că habar n-am, el aruncă ţigara pe jos, o striveşte, îşi aşază mâinile pe umerii mei şi mă răsuceşte cu faţa spre curtea mea.

— Du-te şi află. Supraveghez eu fortul aici.

*

Străbat aleea casei Garrett. Mama nu răspunde la telefon. Poate e confiscat de Poliţie care deja a arestat-o şi i-a luat amprentele. E zece seara. Familia Garrett a plecat de mai bine de o oră.

Nu e nicio lumină aprinsă la noi acasă. Nici urmă de maşina mamei, dar ar putea fi în garaj. Urc treptele verandei, plănuind să mă duc la uşa din spate şi să verific, când o găsesc.

Stă pe banca de fier forjat de la intrare, cea pe care ea a cumpărat-o ca să întărească faptul că trebuie să stăm aici şi să ne scoatem pantofii sau ghetele înainte de a intra. Îşi ţine braţele pe după genunchii îndoiţi.

— Bună! zice ea, cu o voce liniştită, apatică.

Întinzând mâna, ridică un obiect.

Un pahar cu vin alb.

Uitându-mă la el, simt că mi se face greaţă din nou. Ea stă pe trepte cu un chardonnay? Unde e Clay? Încălzeşte focaccia?

Când o întreb despre el, ea ridică din umeri.

— Oh! îmi imaginez că a ajuns deja pe la jumătatea drumului înapoi spre casa lui de vacanţă.

Îmi amintesc că ea a spus că, dacă mărturisea, avea să-l piardă şi pe el. *Clay joacă pentru echipa câştigătoare.* Mama ia încă o gură de vin, privind paharul.

— Deci... voi doi... v-aţi despărţit?

Ea oftează.

— Nu în atâtea cuvinte.

— Ce înseamnă asta?

— Că nu e foarte mulţumit de mine. Deşi probabil o să vină cu un discurs bun de „retragere din cursă". Clay se simte cel mai bine într-o situaţie care îl stimulează permanent.

— Adică... l-ai dat afară? Sau a plecat el? Sau cum?

Îmi vine să-i smulg paharul din mână şi să-l arunc de pe verandă.

— I-am spus că familia Garrett merită adevărul. El a spus că adevărul e o chestie flexibilă. Ne-am contrazis. Eu am spus că mă duc să vorbesc cu tine. Şi cu Garrett. El mi-a dat un ultimatum. Eu am plecat, cu toate acestea. Când m-am întors, nu mai era. Mi-a trimis totuşi un mesaj.

Bagă mâna în buzunarul rochiei şi scoate telefonul, ca pe o dovadă.

Nu pot citi ce scrie pe ecran, dar mama continuă.

— A zis că a rămas încă prieten cu toate iubitele lui vechi.

Se strâmbă.

— Cred că a vrut să spună „cu fostele iubite", de vreme ce eu am fost, probabil, cea mai bătrână. A zis că el nu crede în tăierea tuturor punţilor. Dar ne-ar prinde bine dacă „am lua o mică pauză să ne reevaluăm poziţia".

Să-l ia naiba pe Clay.

— Deci n-o să mai lucreze cu tine?

— Are o prietenă în campania lui Christopher — Marcie — care spune că ei ar putea să se folosească de abilităţile lui.

Pariez.

— Dar... dar Ben Christopher e democrat!

— Păi, da, zice mama. I-am atras şi eu atenţia asupra aceluiaşi lucru în micul meu SMS. Clay a spus că „E politică, dulceaţă. Nimic personal".

Tonul ei e resemnat.

— Ce s-a schimbat?

Fac semn spre bovindourile biroului ei, arcuindu-se graţios în afara casei.

— Acolo... tu şi Clay vorbeaţi aceeaşi limbă.

Mama își umezește buzele.

— Nu știu, Samantha. Mă tot gândesc la discursul lui despre cum eu am făcut-o pentru tine. Ca să vă protejez pe tine și pe băiatul familiei Garrett.

Întinde mâinile, cuprinzându-mi obrajii între palme, uitându-se în ochii mei, în sfârșit.

— Adevărul este că... tu ai fost ultimul lucru din mintea mea. Când mă gândeam la tine...

Își freacă puntea nasului.

— Tot ce puteam gândi era că, dacă tu n-ai fi fost acolo, n-ar fi știut nimeni.

Mai înainte să pot răspunde sau măcar să am timp să diger informația, ea ridică o mână:

— Știu. Nu trebuie să spui nimic. Ce fel de mamă gândește astfel? Nu sunt o mamă bună. Mi-am dat seama de asta. Nici o femeie puternică.

Simt o durere în piept. Deși eu însămi am gândit la fel, deși tocmai ce i-am spus asta cu voce tare lui Jase, mă simt tristă și vinovată.

— Ai spus acum, mamă. Asta e puterea. Asta e bine.

Ea ridică din umeri, nedorind simpatie.

— Când l-am cunoscut pe Clay, în primăvara asta, am amânat să-i menționez că aveam fiice adolescente. Adevărul era... pur și simplu incomod. Că eu eram trecută de patruzeci de ani, cu fete aproape adulte.

Râde scurt, cu mâhnire.

— Asta mi s-a părut o problemă serioasă, atunci.

— Tracy știe?

— O să vină acasă, mâine-dimineață. Am sunat-o când m-am întors.

Încerc să-mi imaginez reacția lui Tracy. Sora mea, viitoare avocată. Oripilată de mama? Devastată fiindcă i se întrerupea vacanța

de vară? Sau ceva cu totul diferit. Ceva ce nici măcar eu nu-mi puteam imagina? Oh, Trace! Îmi lipsise atât de mult.

— Ce a spus doamna Garrett? Ce se întâmplă acum?

Ea mai bea o gură de vin. Ceea ce nu e liniștitor.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zice ea. O să aflăm cu toții, destul de curând.

Își îndreaptă picioarele și se ridică.

— E târziu. Ar trebui să fii în pat.

Tonul ei matern, dojenitor. După toate acestea, mi se pare ridicol. Dar, când îi văd umerii căzuți, în clipa când întinde mâna spre clanță, nu pot să nu-i spun un alt adevăr, oricât de incomode:

— Te iubesc, mamă.

Ea își înclină capul în semn de aprobare, apoi mă împinge ușurel în răcoarea aerului condiționat. Întorcându-se ca să închidă ferm ușa în urma ei, ea oftează:

— Am știut eu.

— Ce ai știut? întreb, întorcându-mă spre ea.

— Că nimic bun nu poate ieși dacă ajungem să facem cunoștință cu oamenii ăia de alături.

Capitolul cincizeci şi doi

În pofida predicţiilor lui Clay, familia Garrett nu convoacă o conferinţă de presă a doua zi. Nici nu se duc direct la Poliţie. Dar scot, în cele din urmă, băţul vorbitor. E o consfătuire de familie la spital, cu toţi copiii mai mari decât Duff. Alice şi Joel vor s-o reclame pe mama la Poliţie imediat. Andy şi Jase votează împotrivă. În cele din urmă, domnul şi doamna Garrett hotărăsc să nu facă publică situaţia. Mama s-a oferit să plătească toate cheltuielile medicale şi cele suplimentare pentru a angaja pe cineva să lucreze la magazin, îmi spune Jase, dar părinţii lui se împotrivesc. Domnul Garrett nu vrea caritate sau bani pentru tăcere.

Timp de o săptămână, discută asta în familie. Domnul Garrett e mutat de la terapie intensivă şi mama se duce să-l viziteze.

Nici măcar Jase nu ştie ce s-a petrecut între ei, dar a doua zi mama îşi retrage candidatura.

Exact cum spusese ea, Clay îi scrie discursul de retragere. „Anumite evenimente din familia mea m-au convins că trebuie să renunţ la onoarea de a mai candida o dată în speranţa că am să vă servesc ca senator. Cei din serviciile publice sunt, deopotrivă, persoane cu viaţă personală şi, ca atare, trebuie să fac ceea ce se cuvine pentru oamenii cei mai apropiaţi de mine, înainte de a încerca să fiu în slujba altor oameni."

Urmează o avalanşă de speculaţii sinistre în presă — bănuiesc că aşa se întâmplă mereu când un politician demisionează pe neaşteptate –, dar se stinge după câteva săptămâni.

Mă aștept să plece într-o călătorie, în excursia aceea în Gorda din Insulele Virgine, să evadeze, în schimb ea petrece foarte mult timp acasă, ocupându-se de grădina care îi ocupa atât timp înainte de a deveni foarte ocupată cu politica. Gătește cina pentru familia Garrett și mi-o dă mie să le-o duc, până când Duff se satură și de roșii uscate la soare, brânză de capră și paste pufoase, cum se săturase și înainte de pizza. Ea mă întreabă ce mai face domnul Garrett, ferindu-și privirea. Când Jase se oferă să ne tundă peluza, ea îmi spune să-i transmit că îi mulțumește, dar „avem îngrijitori".

*

Ai crede că, după atâția ani în care am venit la B&T, în fiecare vineri seara la cinele vesele, la festivitățile de sărbători, la orele în care am fost în și lângă bazine, urma să-i duc dorul, după ce am pus uniforma în cui și mi-am luat la revedere de la domnul Lennox. Dar, deși mama hotărăște că este singurul local în care am putea să mergem pentru ultima cină în familie, înainte ca Tracy să plece la colegiu. Nu simt un val de nostalgie, când deschidem ușile mari și grele de stejar spre sala de mese, sunt doar surprinsă că a rămas absolut neschimbat. Muzica clasică în surdină, aproape subliminală, râsetele zgomotoase dinspre bar, clinchetul tacâmurilor. Mirosul de ulei de lămâie, de fețe de masă apretate și de cotlet de calitate.

Tracy merge în fața noastră, ceea ce e o noutate. Mama o urmează. Ne adresăm obișnuitului nostru *maître d'*[1], însă el nu ne conduce la masa care a fost întotdeauna a noastră, sub friza cu marea cu balene vânate cu harponul și marinari nenorocoși. În schimb, ne conduce la o masă mai mică din colț.

— Îmi pare foarte rău, îi spune el mamei. N-ați mai fost pe-aici de ceva vreme și ne-am obișnuit să-i rezervăm masa aceea domnului Lamont — dumnealui vine în fiecare vineri.

[1] Franțuzism, de la *maître d'hotel*, șef de sală într-un restaurant, oberchelner.

Mama se uită în jos, la mâinile ei, apoi înalță brusc capul și-i spune:

— Bineînțeles. Firește. E bine și aici. Chiar mai bine. Mai multă intimitate.

Se așază pe scaunul cu spatele la restul sălii, scuturându-și șervetul.

— Ne-a părut foarte rău să auzim că n-o să ne mai reprezentați, doamnă senator Reed, adaugă el, afabil.

— Ah! Ei bine, e timpul să mergem mai departe.

Mama întinde mâna după coșul cu pâine, și unge o chiflă cu unt, extraordinar de concentrată. Apoi o mănâncă de parcă ar fi ultima ei masă. Tracy își ridică sprâncenele la mine. Ni se întâmplă des, în ultimele zile. Casa noastră este un teren minat cufundat în tăcere. Tracy abia așteaptă să evadeze în Middlebury, iar eu nu pot s-o condamn.

— Apropo, zice Tracy. Am schimbat câteva dintre planurile de colegiu.

Mama lasă jos ultima bucățică din chifla ei.

— Nu, zice ea, slab.

Tracy se uită la ea și-atât. De parcă mama și-a pierdut dreptul de a spune da sau nu indiferent de subiect, ceea ce a fost aproape tot timpul atitudinea lui Tracy de când s-a întors de la Vineyard.

— Flip se transferă la Vermont. Ca să fie cu mine. A obținut o slujbă grozavă de *manny*[1] pentru niște profesori de la departamentul de engleză. O să ne luăm un apartament împreună.

Mama nu pare să știe de unde să înceapă discuția despre asta. În cele din urmă, întreabă:

— *Manny?*

— Exact, mamă! Tracy își închide meniul. Și un apartament împreună.

[1] Bărbat care îndeplinește serviciul de bonă (cuvânt construit după modelul *nanny*).

La prima vedere, ai putea să confunzi asta cu vechea lor bătălie: Tracy rezervându-și dreptul la rebeliune, iar mama refuzând s-o lase. Însă, zilele astea, mama întotdeauna cedează prima. Își coboară privirea la șervetul din poală, ia grijulie o gură de apă, apoi spune:

— Oh! Bine. Asta *e* o veste.

Urmează o pauză, cât ne ia chelnerul comanda. Încă suntem prea bine-crescute sau prea bine educate ca să ne arătăm emoţiile în faţa personalului de restaurant. Când chelnerul pleacă totuși, mama întinde mâna după cardiganul ei de mătase pe care l-a drapat pe speteaza scaunului, căutând în buzunarul acestuia.

— Atunci, presupun că e un moment potrivit să vă arăt asta.

Despăturește cu atenţie o foaie de hârtie, o netezește cu palma și o așază între Tracy și mine.

„De vânzare. Casa visurilor tale. Retrasă, dar poziționată într-unul dintre cele mai exclusiviste orașe din Connecticut, această casă are tot ce-i mai bun: dotări de ultimă modă, amplasare ideală, în apropiere de plajă, podele de parchet, totul de calitate ireproșabilă. Pentru preţ, te rugăm să te adresezi la Postscript Realty."

Mă uit lung, fără să înţeleg, dar Tracy pricepe imediat:

— Vinzi casa noastră? Ne mutăm?

— Samantha și cu mine o să ne mutăm. Tu deja o să fii plecată, zice mama, cu o umbră a vechiului ei ton răspicat.

Abia în clipa asta recunosc, într-adevăr, casa noastră, într-o fotografie făcută din pantă, o priveliște pe care rareori o mai văd — din partea opusă a casei familiei Garrett.

— E logic, zice mama abrupt, în timp ce chelnerul îi așază în față, fără zgomot, farfuria cu legume. O casă prea mare pentru două persoane. Prea mult...

Vocea i se stinge, iar ea înfige furculiţa într-o bucată de merișor deshidratat.

— Au evaluat c-o să se vândă într-o lună, cel mult, zice ea.

— O lună! izbucnește Tracy. În ultimul an de liceu al Samanthei? Unde o să vă duceți?

Mama termină salata și își șterge delicat buzele.

— Oh, poate în acele noi blocuri de apartamente de lângă golf. Doar până ne acomodăm. N-o să se schimbe nimic pentru Samantha. O să meargă în continuare la Hodges.

— Desigur, bombănește Tracy. Doamne, mamă! N-au fost deja destule schimbări în viața Samanthei?

Eu nu spun nimic, dar, într-un fel, Tracy are dreptate. Cine era fata aceea care venea aici, la începutul verii, cu Nan, cea mai bună prietenă a ei, frământându-se din pricina lui Tim, consternată de Clay, ținând secret faptul că se îndrăgostise?

Dar, pe de altă parte, tocmai asta e, nu-i așa? Tot ce era esențial s-a schimbat deja.

Casa noastră era opera de artă a mamei, confirmarea ei că merita tot ce e mai bun. Însă mie îmi plăcea vederea. Și, atât de multă vreme, numai asta am fost. Fata care privea familia Garrett. Viața mea se derula în casa de alături.

Însă nu mai sunt privitor. Ceea ce există între mine și Jase este real și viu. Nu are nimic de-a face cu privirea lucrurilor de la distanță, totul e despre cum se văd ele de aproape. Asta n-o să se schimbe.

Capitolul cincizeci şi trei

Abia a crăpat de ziuă şi e duminica de dinaintea Zilei Muncii[1]. Şcoala începe mâine, cu tăvălugul ei de teme şi de cursuri AP[2] şi de speranţe. Când deschid ochii, deja simt schimbarea, aerul leneş m-a cuprins şi mai mult, zilele verii din New England fac loc celor răcoroase de toamnă. Mă duc cu bicicleta până la ocean, ca să înot înainte de răsărit, concentrându-mă la mişcarea braţelor mele, apoi lăsându-mă să plutesc pe valuri, privind în sus la stelele care se şterg încet de pe cer. *O să fiu* în echipa de înot, în toamna asta.

Mă întorc acasă înainte ca soarele să fi răsărit de-a binelea şi tocmai ies de la duş când îl aud:

— Samantha! Sam!

Îmi şterg repede părul cu prosopul şi mă duc la fereastră. E încă întuneric, dar e destulă lumină cât să-l văd pe Jase la baza spalierului, ţinând ceva în mână.

— Dă-te puţin la o parte! îmi strigă el.

Fac un pas în lături şi un ziar şi intră pe fereastră, într-o aruncare de boltă.

Îmi scot din nou capul pe fereastră.

— Ce aruncare! Dar nu mă abonez la *Stony Bay Bugle*.

— Uită-te înăuntru.

Scoţând banda elastică, desfăşor ziarul. Înăuntru găsesc un bulgăre perfect al unei flori ruşinea-fetelor, dantelat, delicat, cu

[1] În Statele Unite, prima zi de luni din septembrie.

[2] Advanced Placement, program educaţional din SUA, care urmăreşte pregătirea şi testarea liceenilor pentru viitoarele colegii.

petale mici în jurul unui centru sângeriu ca vinul vechi, și cu un bileţel prins de tulpină.

Vino în curtea de alături. Caleașca te așteaptă.

Cobor pe spalier. Acolo, pe aleea casei Garrett, se află Mustangul, scaunele jerpelite fiind înlocuite cu unele de piele maronie netedă, iar partea din faţă, vopsită într-o orbitoare culoare verde de mașini de curse.

— E frumoasă, zic eu.

— Am vrut să aștept până când era perfectă, vopsită în totalitate. Apoi mi-am dat seama că până la perfecţiune mai e cale lungă.

— Nicio dansatoare de hula încă, observ eu.

— Dacă ai chef să dansezi — sau de hula —, ești invitata mea. Deși locul din faţă e destul de strâmt. Ai putea încerca pe capotă.

Râd.

— Și să zgârii vopseaua? Exclus.

— Vino.

Îmi deschide portiera, cu o plecăciune amplă, poftindu-mă înăuntru, apoi urcă și el, sărind cu ușurinţă peste ușa șoferului.

— Drăguţ, zic eu, râzând.

— Nu-i așa? Am exersat. Totul e să evit aterizarea pe schimbătorul de viteze.

Încă mai râd când pornește motorul, și mașina se trezește la viaţă.

— Merge!

— Bineînţeles, zice Jase, înfumurat. Pune-ţi centura. Mai am ceva să-ţi arăt.

Orașul e amorţit și liniștit, în timp ce îi străbatem străzile, e prea devreme pentru deschiderea magazinelor, prea devreme pentru ca Breakfast Ahoy să-și ridice obloanele. Dar băieţii cu ziarele și-au terminat deja turele.

O luăm pe drumul lung ce urmărește țărmul și oprim în parcarea plajei, aproape de Clam Shack, unde am avut prima noastră întâlnire.

— Vino, Sam!

Îl iau de mână pe Jase și coborâm pe plajă. Nisipul e rece, tare și umed în urma refluxului, dar aerul parcă îți spune că va fi o zi caniculară.

O luăm pe poteca stâncoasă spre far. E încă întuneric, iar Jase mă sprijină cu o mână de mijloc când urcăm peste uriașele pietroaie cocoșate. Când ajungem la far, mă conduce spre țevile emailate care alcătuiesc scara ce duce pe acoperiș.

— Tu prima, zice el. Eu vin imediat după tine.

În vârf, intrăm în încăperea unde lumina farului uriaș e îndreptată spre ocean, apoi ieșim pe acoperișul ușor înclinat. Jase se uită la ceas.

— În zece, nouă, opt...

— O să explodeze ceva? întreb eu.

— Sst! Avantajul de a fi distribuitor de ziare. Știu exact când se întâmplă asta. Sst, Samantha! Privește!

Stăm cu spatele sprijinit de zid, ținându-se de mână, cu ochii spre ocean, și privim soarele răsărind peste acoperișul lumii.

Mulţumiri

Cu toate că nu m-am gândit niciodată că a scrie presupune o muncă solitară a autorului într-o mansardă, habar n-am avut, înainte de a scrie această carte, de cât de mulţi oameni aveam nevoie ca să-mi transforme cuvintele pe care le scriam în cartea pe care o ţineţi voi în mâini. Am fost mai mult decât norocoasă.

O să încep cu extraordinara Christina Hogrebe, de la Agenţia Jane Rotrosen, care m-a susţinut infinit. Ea reuşeşte un formidabil echilibru între buna cunoaştere a pieţei, analiza chibzuită a poveştii şi sprijinul autorului neliniştit. Este realmente magică.

Meg Ruley şi Annelise Robey, ambele de la Jane Rotrosen, care au rostit aceste cuvinte magice — „fără îndoială ai condei" –, sunt cele care m-au făcut să continui să scriu. Carlie Webber a contribuit cu experienţa şi cunoştinţele sale într-ale cărţilor pentru adolescenţi şi întrebările ei pertinente din spatele scenelor, ajutându-mă mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Şi apoi, Jessica Garrison, editoarea mea. A fost una dintre cele mai norocoase zile din viaţa mea când ea a citit *A doua mea familie*, punându-şi talentul şi abilităţile în slujba acestei cărţi. Nu există nicio pagină din această carte care să nu fi fost îmbunătăţită, graţie ochiului de vultur al lui Jess, atenţiei sale la detalii şi flerului creativ.

„Mulţumesc" nu este de ajuns pentru întreaga echipă de la Dial/Penguin Books for Young Readers. Memoria supranaturală a Reginei Castillo pentru gramatică şi pentru punctele de cotitură ale intrigii m-au salvat, nu o dată, de la greşeli. Kathy Dawson şi Jackie Engel au crezut neabătut în cartea aceasta, chiar şi în

timpul dificilei sale adolescenţe. Theresa Evangelista mi-a dăruit o copertă mai bună decât mi-aș fi putut imagina eu vreodată, iar Jasmin Rubero le-a dat cuvintelor mele o înfăţișare splendidă.

Povestea aceasta n-ar fi ajuns niciodată la ultimul ei capitol fără răbdarea și onestitatea grupului meu critic FTHRWA. Ei mi-au furnizat totul, de la argoul actual al adolescenţilor până la generoasele ţineri de mâini. Vă mulţumesc, Ginny Lester, Ana Morgan, Morgan (Carole) Wyatt, Amy Villalba, Jaclyn Di Bona și Ushma Kothari. Plus prietenii din orașul meu, care mi-au împărtășit cunoștinţe esenţiale despre mecanismele interne ale unei mașini, despre cum lucrează minţile adolescenţilor și despre consecinţele dezastrelor medicale.

Și apoi mai sunt cei de la CTRWA. După prima întâlnire, mi-am sunat soţul și i-am spus „Mi-am găsit familia", iar voi, băieţi, aţi fost mai mult decât atât. O menţiune specială pentru Jessica Anderson, care mi-a îndulcit stridenţele, și pentru Toni Andrews, care mi-a tolerat nesfârșitele întrebări de începător.

Ca și încălţămintea ei, generozitatea lui Kristan Higgins faţă de noii scriitori este, pe bună dreptate, subiect de legendă. Kristan și-a depășit mereu îndatoririle. Îi mulţumesc ei și talentatelor sale clone pe care TREBUIE să le aibă, căci altfel nu înţeleg cum reușește. Nu-i așa?

În cele din urmă, Gay Thomas și Rhonda Pollero au fost din cale-afară de statornici în bunătatea lor de-a lungul drumului meu, de la editorul lor norocos la colega lor autoare. Ca și păianjenul Charlotte, amândoi sunt prieteni de nădejde și scriitori extraordinari. Sunt onorată și norocoasă să-i cunosc.

Cât despre copiii mei — voi mi-aţi dăruit râsul inepuizabil, toate momentele nemaipomenite, și mi-aţi amintit constant de ceea ce contează cu adevărat. Vă iubesc mai mult decât orice.

Sora mea, deLancey, m-a ţinut de mână și a avut grijă de mine de-a lungul întregului proces. Cât de norocoasă sunt să am o soră atât de strașnic de protectoare, neînfricat de sinceră și fantastic de

amuzantă. Care nu și-a dat niciodată întâlnire cu jucători de tenis blonzi. Bineînțeles că nu.

Tatăl meu — care a fost întotdeauna eroul meu. Și Georgia, iubita mea soacră.

Și soțul meu, John, care m-a crezut pe cuvânt la prima noastră întâlnire când i-am spus că „Sunt scriitoare" și n-a încetat să mă îndemne să transform lăudăroșenia asta în realitate. Ești cel mai credincios admirator al meu, cel mai bun agent PR al meu și cel mai binevoitor critic.

La Editura EPICA au mai apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

Salut, rămas-bun și tot ce se întâmplă între ele
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

E ușor să mă rănești
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Lola și băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla și Fericirea până la adânci bătrâneți
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Zile și nopți de vară
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry

Cu el pentru totdeauna
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Slam. Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenușii
de Ruta Sepetys

O mare de lacrimi
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya van Wagenen

Începutul tuturor lucrurilor
de Robyn Schneider

Marea călătorie a lui Amy și Roger
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

Girl Online în turneu
de Zoe Sugg

Cerul e pretutindeni
de Jandy Nelson

Îți voi dărui soarele
de Jandy Nelson

Duff — Desemnată Urâțica și doloFana din gașca Fetelor
de Kody Keplinger

Flower
de Elisabeth Craft
și Shea Olsen

Ascultă-ți inima
de Sarah Dessen

Magia lucrurilor simple
de Estelle Laure

Urgia și zorile
de Renée Ahdieh

Dumplin'
de Julie Murphy

Love & Gelato. Vacanță la Florența
de Jenna Evans Welch

În colecția EpicWave au mai apărut:

Născută din fum și os
de Laini Taylor

Vremuri de sânge și străluciri de stele
de Laini Taylor

Și am privit cu toții spre cer...
de Tommy Wallach

Cu toții suntem făcuți din molecule
de Susin Nielsen

Simon și Planul Homo Sapiens
de Becky Albertalli

Etajul o mie
de Katharine McGee

Cinder
de Marissa Meyer

În colecția EpicLove,
adresată tinerilor peste șaptesprezece ani, au apărut:

Te aștept
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Răniți
de Jasinda Wilder

Rivali
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre fața urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respirații scurte
de K.A. Tucker

O minciună nevinovată
de K.A. Tucker

În patru secunde ai pierdut totul
de K.A. Tucker

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel. 0787 757 395, 0774 027 442
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-04-8

Format: 16/54x84
Coli tipo: 25

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

HUNTLEY FITZPATRICK și-a dorit să devină scriitoare încă de când era foarte mică și locuia împreună cu familia într-o localitate situată pe ţărmul unui golf la Oceanul Atlantic, în statul Connecticut, asemănător cu Stony Bay din romanul său de debut *Ce se întâmplă cu noi?*.

După absolvirea facultăţii, a lucrat în diverse domenii, incluzând cel al editării de titluri academice și, mai apoi, ca redactor de cărţi romantice. În prezent, se ocupă numai de scris.

Pentru mai multe informaţii despre autoare, accesaţi: **www.huntleyfitzpatrick.com**

Jacket photo courtesy of Veer • Max Wanger

Jacket design by Theresa Evangelista